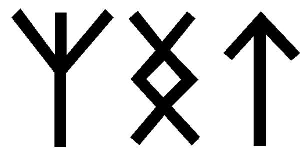
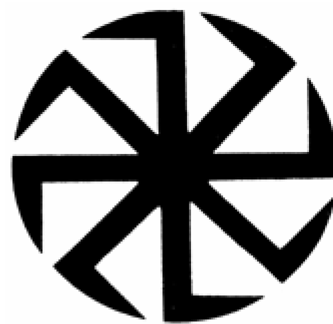
Vladimir Aleksejevič Istarhov

UDARAC

RUSKIH

BOGOVA

Moskva, 2000. g.

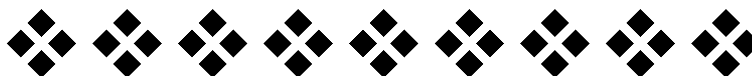
Prijevod

Kreativistički pokret Hrvatska, 2011.

*»**Birajući Bogove – mi biramo sudbinu«.***
Drevni mnogobožački rimski pjesnik Vergilije

Upute. Knjiga otkriva suštinu svih glavnih židovskih religija: judaizma, kršćanstva, komunizma, opisuje strukturu masonskih organizacija. Dokazano je da su te židovske religije stvorene kao informacijsko oružje za preuzimanje vlasti i uspostavljanje vladavine židovske oligarhije i njenih sotonskih gospodara. Knjiga je napisana sa pozicije poganstva – iskonske više tisućugodišnje religije ruskih i arijskih naroda. Dana je realna slika svjetske povijesti. Knjiga predstavlja arijsko informacijsko oružje protiv židokracije. Ova knjiga je – udarac Ruskih Bogova po židomasonskoj mafiji i njihovim sotonskim bogovima.

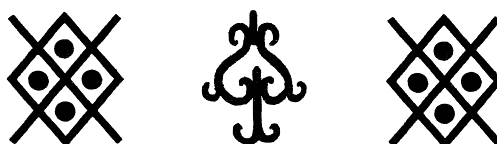
DRUGO IZDANJE (ispravljeno i dopunjeno). U drugom izdanju su ispravljene izdavačke i tehničke greške prvog izdanja. Također je, u skladu sa čitateljskom poštom, izvršena manja redakcija sa ciljem poboljšanja shvaćanja sadržaja knjige po onim pitanjima, koja su kod čitatelja ostala loše shvaćena. Pojedini fragmenti knjige su pojačani.

ᚢᛞᚨᚱᚨᚲ ᚱᚢᛊᚲᛁᚺ ᛒᛟᚷᛟᚹᚨ

Akademik Arijsko-Rusko-Slavenske akademije

SADRŽAJ

PREPORUKA AUTORA

Knjiga je napisana specifičnim oštrim stilom, i taj stil zajedno sa zbijenim sadržajem informacija tijekom prvog čitanja može izazvati mnoštvo emocija, zbog kojih usvajanje sadržaja ovog rada postaje složenije. Jednim čitanjem ova knjiga se ne može usvojiti i shvatiti. Savjetujem Vam da nakon prvog čitanja napravite pauzu od 7 do 10 dana i nakon togo mirno pročitate ovaj tekst ponovno.

Ponovno čitanje uvijek je zanimljivije od prvobitnog. Nije uzalud ranije postojala u Rusiji sljedeća poslovica: intelektualci ne čitaju knjige jedanput, oni ih ponovno čitaju više puta. Ova knjiga je napisana maksimalno jednostavno, iako je gustoća informacija visoka i, što je najvažnije – ona je napisana sa pozicija mnogobožaca, koji su nestali u današnjoj Rusiji. Siguran sam da ćete tijekom drugog čitanja drugačije shvatiti ovaj rad i nećete požaliti za izgubljenim vremenom.

Ali ako pažljivo pročitate ovu knjigu treći put, onda će Vam ona omogućiti da prijeđete u mnogobožački informacijski prostor. Ona će promijeniti Vašu svijest. Pomoći će Vam da probudite Vašu podsvijest, vaše genetičko pamćenje, probudit će i podići naše ruske Bogove. U nama postoji nešto više, nego što mi znamo o sebi. Naši Bogovi su – u nama, oni su u našim genima. U toj informaciji su skrivene ogromna snaga i energija. One će nam pomoći da postanemo tisuću puta jači i da dođemo do pobjede, procvata i prave duhovne moći.

Mišljenja o knjizi šaljite na adresu:
141500, г. Солнечногорск Московской области,
Главпочтамт, а/я № 17.

141500, Solnechnogorsk, Pokrajina Moskva,
Glavna pošta, P/O br. 17.

1. UVOD

»Birajući Bogove – mi biramo sudbinu«.
Drevni mnogobožački rimski pjesnik Vergilije

Sada mi živimo u periodu kozmičke Ere Riba – ere totalne laži i totalnih obmana. Danas nije teško dokazati ovu tvrdnju. Dovoljno je jednostavno pogledati na svoje životno iskustvo i malo se zamisliti. Čovjek, koji se rodio i živio u SSSR-u do Staljinove smrti, sjeća se tko je za sovjetskog čovjeka bio Staljin. Sovjetska sredstava masovne informacije (ili pravilnije sredstva masovne dezinformacije) napravila su od Staljina trećeg boga nakon Lenjina, koji je bio drugi bog sovjetskog čovjeka. Za prvog boga se smatrao Karl Marx.

Kada je Staljin umro, čitav sovjetski narod je to doživio kao kozmičku katastrofu i tjedan dana nakon te smrti čekao je u najmanju ruku apokalipsu. Ali ništa strašno se nije dogodilo, život se nastavljao kao i ranije. Od Staljina su napravili mumiju i smjestili je u »sveti« mauzolej pored drugog »vječno živog« boga – Lenjina.

Prošlo je vrijeme. Došli su XX i XXII kongresi KPSS-a. I ispostavilo se da Staljin čak nije nikakav bog, već pravi đavao. »Unakazio« je »svijetle« ideale marksizma, uopće nije radio ono što mu je zapovjedio »veliki« Lenjin, poubijao je masu istinskih lenjinista itd. Sovjetski ljudi su doživjeli drugi šok. Iz sovjetskog panteona bogova – mauzoleja jednog boga (Staljina) su izbacili, drugog (Lenjina) ostavili. Povijesne udžbenike su počeli ponovno pisati, »poboljšavajući« i »pogoršavajući« fragmente povijesti u skladu sa zahtjevima tekuće političke situacije.

Sve to je otkrio pravi heroj, istinski komunist-lenjinist Nikita Hruščov, očistivši KPSS od izvrtanja i izopačenosti. Sredstva masovne dezinformacije su počela uzdizati Hruščova, i on se sigurno kretao stazom svetog čovjeka u sovjetski panteon bogova. Ali zatim su odjednom i Hruščova skinuli. I tu se ispostavilo da ni novi vođa velike kompartije – Hruščov nije nikakav svetac, već ozloglašeni »voluntarist, izvrtač lenjinizma i komunizma«. Ljudi su opet doživjeli šok, ali sada već manji. Počeli su se navikavati na svrgavanja lažnih bogova. Povijesne udžbenike su preradili još jedanput.

Uskoro je sve to i još više očistio KPSS do neviđene čistoće sljedeći pravi komunist – marksist-lenjinist Ljonja Brežnjev. Kasnije se ponovila ista priča i sa Ljonjom Brežnjevim. Povijesne udžbenike su ponovno počeli sjeckati na komade. Narod je, izuzev totalnih luđaka, počeo shvaćati da ga ponovno vuku za nos. Da vlast smišljeno skriva od naroda istinu i dezinformira narod.

Zatim je počela gorbačovska perestrojka. Židovska djeca bivših »narodnih neprijatelja« opet su počela čistiti KPSS od staljinizma, vraćajući se »svijetlim« idealima lenjinizma, za vrijeme koga su njihove voljene i »nevino« nastradale tatice zaklale oko 40 milijuna najboljih predstavnika ruskog naroda. Neki istraživači daju cifru uništenih: do 60 milijuna ljudi. Naravno, broj žrtava ruskog naroda kao rezultat židovske okupacije neće se moći nikada točno utvrditi. Očigledno je jedno, - ta cifra je astronomska i mjeri se desetinama milijuna ljudskih života. Ali židovskoj djeci narodnih neprijatelja ovaj put nije pošlo za rukom. Ruski patrioti i nacionalisti razbili su velikog sovjetskog boga Lenjina i pokazali da Lenjin ne samo da nije bog, već je sam đavao. Zatim su »pristalice perestrojke« pokušali očistiti komunizam od lenjinizma, vraćajući se »svijetlim« idealima marksizma. To im opet nije pošlo za rukom. Ruski patrioti razbili su i tog lažnog boga – Karla Marxa, koji je opet ispao sotonist.

Narod se počeo prisjećati da se tijekom čitavog perioda procvata komunizma vlast stalno borila sa nekakvim antisovjetistima i antikomunistima i, mada je bilo zabranjeno znati što ti antikomunisti govore i pišu, narod je počeo shvaćati da su, izgleda, antikomunisti govorili istinu. Zbog toga su ih i proganjali i zabranjivali. Nije obavezno zabranjivati laž, nju je lako razbiti argumentima.

Sa točke gledišta onih koji su imali vlast situacija je postala takva da se njome loše upravljalo. Komunizam kao informacijsko oružje počeo je loše raditi. Što se moglo uraditi? Nova lažna religija za mjesec dana ili za godinu ne može se napisati.

Morali su dostaviti iz prašnjavih spremišta davno izbačenog boga – Isusa Krista. A tko ga dostavlja? Pa oni isti, ona ista banda koja ima vlast, ona ista banda bivših kapeesesovaca. Onih koji su lagano preplivali iz rajkoma, gorkoma i patkoma u izvršnu i predstavničku vlast.

Ranije su se u SSSR-u neprestano uzvikivale parole »Slava KPSS«. Sada se svuda veličaju parole »Hristos vaskrese«. Pri tom nikoga ne zbunjuje to što su ti natpisi nezakoniti i proturječe Ustavu, u kome je propisano da je Rusija – svjetska država.

Bivši kandidat za člana politbiroa CK KPSS-a Borja Jeljcin ljubi s sa miljenikom KPSS patrijarhom čitave Rusije Aleksijem drugim samo što ne zapjeva »Bože naš, Iže jesi na nebesi«. Istog trenutka je sva bivša partokracija (Lužkov, Černomirdin itd.) potrčala u crkve (koje je partokracija rušila svih 70 godina) i sa svijećama u rukama počela se krstiti pred TV-kamerama, označavajući »svetost« kršćanske vjere. Glupih ljudi u narodu ima mnogo, ali uzalud oni misle da je njih većina.

Dio naroda je također potrčala u zagrljaj kršćanskim popovima tražeći istinu. A da li je istina tamo?

Hajde da razmislimo, što se zapravo događa? Zar nas ne tjeraju po beskonačnom krugu laži? Tko i zašto stvara lažne bogove i lažne religije? Odgovor je jednostavan. Lažna religija je – najmoćnije informacijsko oružje za upravljanje sviješću i ponašanjem ljudi u interesima veoma uske grupe zavjerenika koji teže ka vlasti po bilo kojoj cijeni i ka uspostavljanju svoje vladavine. Oni lišavaju narod informacije i utapaju ga u lažno informacijsko polje, iz koga se narod ne može iščupati.

Zašto su za sovjetskog čovjeka u periodu komunizma Lenjin i Staljin bili bogovi? Zato što su narod zaronili u odgovarajuće lažno informacijsko polje i nisu ga otuda puštali. A tko je imao pameti da shvati tu laž, kojom su ga hranili, toga su strpali u zatvor ili strijeljali. I to je čitava metodika.

Ali ne treba misliti da je ta prijevara koja se odvijala u SSSR-u u periodu komunizma – nekakav izuzetak u globalnom povijesnom procesu. Na žalost, kozmička Era Riba – je čitava takva, zasnovana na laži, prijevari i nasilju. I ta laž traje ne samo posljednjih 70 godina, već nekoliko tisuća godina. Mijenjaju se samo oblici laži. Jedan oblik laži smjenjuje drugi oblik laži. Jedna banda nitkova na vlasti smjenjuje drugu bandu nitkova na vlasti. A ukupna situacija se mijenja rijetko. I to se događa u svim kršćanskim zemljama.

Sa Isusom Kristom i sa kršćanstvom kao sa religijom situacija je sasvim analogna. I sa Mojsijem i judaizmom je ista situacija. Gospodari judaizma i kršćanstva su prerađivali svoje »svete« priče (Bibliju i Talmud) ništa manje nego što su komunjare prerađivali svoje povijesne udžbenike. Jednostavno u XX stoljeću svi društveni procesi su se naglo ubrzali, političke igre postaju vidljive u tijeku života jednog čovjeka i prijevara sa

smjenom bogova (Lenjina i Staljina, Hruščova i Brežnjeva, Mao Ce Tungova i Pol Potova) postaje očevidna. Sa Isusom i Mojsijem je malo složenije, pošto su procesi razvoja društva u vrijeme judaizma i kršćanstva bili mnogo sporiji, i prijevara nije bila primjetna u tijeku života jednog čovjeka.

A da svjetska povijest kasnije ne bi bila shvaćena, realna svjetska povijest se zatvara i krivotvori. I to je čitava tehnologija. To se vrši prema formuli sjajnog romana Georga Orwella (1984): **»Onaj tko kontrolira prošlost, taj kontrolira budućnost. Tko kontrolira sadašnjost, taj kontrolira prošlost«.** To jest onaj, tko je preuzeo vlast u sadašnjem vremenu, prerađuje povijest sa ciljem svoje budućnosti.

Ne treba misliti da su se krivotvorenjem povijesti bavili samo komunisti. To nije točno. U svim kršćanskim zemljama sveta službena povijest je krivotvorena. Još je Honoré de Balzac u »Izgubljenim iluzijama« pisao: **»Postoje dvije povijesti: lažna službena povijest... i tajna povijest, gdje se vide stvarni uzroci događaja«.**

Kršćani ništa manje nisu potiskivali znanja od komunjara. Kada su kršćani preuzeli vlast u Rimskom Carstvu, prvo što su napravili, - spalili su do temelja ogromnu Aleksandrijsku knjižnicu, prethodno iznijevši otud mnogo knjiga za uzak krug prosvijećenih. Komunjare su ubijali i zatvarali u tamnice neistomišljenike, a kršćani su ih jednostavno palili na lomačama. A judaizam je uništio u Sinajskoj pustinji čitav narod – drevne Židove – i kao rezultat Sinajskog eksperimenta stvorio je nove Židove u vidu biorobota. I eto Vam razlike među religijama.

Ako budete ozbiljno istraživali pitanje tko sada realno vlada kršćanskim zemljama, lako ćete vidjeti da u čitavom kršćanskom svijetu takozvane demokracije, danas vlada židokracija. Kako je to Židovima pošlo za rukom preuzeti vlast? Zahvaljujući čemu? Zahvaljujući religiji. Ali ne samo zahvaljujući jednoj religiju judaizmu, već uz pomoć nekoliko religija povezanih u jedinstven kompleks: judaizma, kršćanstva i komunizma.

Antagonizam takvih religija, kao što su judaizam, kršćanstvo i komunizam, nosi čisto demagoški i prividan karakter. Proturječnosti među tim religijama se smišljeno preuveličavaju. A u stvari te tri religije imaju jedne te iste korijene i jednog gospodara – svjetsko židovstvo, a još više okultne (tajne – prim. prev.) **sotonske gospodare.** Te religije su kao tri označene igraće karte jedne te iste bande igrača koja igra svoju prevarantsku igru. Njihov zadatak je da čitavo vrijeme smjenjuju jednu prijevaru drugom i da ne daju mogućnost čovjeku da izađe izvan granica informacijskog polja, u koje su ga utopili. Za tu bandu sve te religije: judaizam, kršćanstvo i komunizam – to je samo njihovo informacijsko oružje, koje je izmišljeno u jednoj istoj radionici i sa jednim istim ciljem: upravljati sviješću i ponašanjem ljudi i na račun toga vladati nad njima.

Slična situacija je u igri naprstka. U njoj nekoliko lopova igraju »prijevaru« (sa jednim ciljem), igrajući razne uloge u jednoj predstavi pred neiskusnim čovjekom. I tom čovjeku se čini da se stvarno odvija proces borbe, neko dobiva, neko gubi, svi imaju različita mišljenja, sporove, emocije. A na kraju svega čovjek ostaje bez para.

Tehnologija te grupacije, koja je preuzela i drži vlast u kršćanskom svijetu držeći ljude u lažnom informacijskom prostoru, zaključuje se u raspirivanju prividne borbe ideja i mišljenja u ovom prostoru. Da bi čovjek koji misli imao o čemu razmišljati. Tko je više u pravu ili nije u pravu? Lenjin ili Staljin? Trocki ili Kautski? Krist ili Mojsije? Koja kršćanska crkva je najistinitija: katolička, pravoslavna ili gregorijanska? Ljudski **život nije dovoljan da bi se pročitale sve lažne knjige toga židokršćanskog svijeta**, da bi se čovjek snašao u njima i istrgao iz tog lažnog informacijskog polja.

Pa ipak, sada su sve te lažne religije izgubile na snazi. Iscrpile su sebe. One nemaju budućnost. Kozmička Era Riba se bliži kraju sa svim svojim lažima. Ali ona okultna sotonska grupacija koja danas vlada kršćanskim svijetom, nema namjeru predati vlast bez borbe. Za tu grupaciju zadatak starih religija danas je u tome da jednostavno dobiju na vremenu i održe se sve dotle dok ne bude stvoreno novo informacijsko oružje – lažna religija XXI stoljeća. Ona se već piše u Americi.

Ta sotonska grupacija je angažirala za stvaranje lažne religije stručnjake veoma širokog profila. Što će kod njih ispasti i da li će im poći za rukom – neizvjesno je.

Sada je u Rusiji navodno demokracija i navodno sloboda riječi. Ali to je samo jedna u nizu laži, slobode riječi nije bilo ni ranije i sad je ona strogo ograničena. Ranije za vrijeme komunista bila je zatvorena kritika komunizma i one koji su se time bavili, nazivali su antikomunistima, fašistima, ekstremistima, na njih su vješali druge etikete i žestoko su ih proganjali. Te antikomuniste revno su označivali na televiziji, ne dajući **pročitati to što su oni napisali.**

I naravno, najzabranjenija i najviše proganjana tema – to je uzrok i korijen svih problema. To je uloga svjetskog židovstva u svjetskom povijesnom procesu. Svih sedamdeset godina sovjetskog komunizma ta tema je bila najzabranjenija i najviše proganjana. Doslovno sljedećeg dana nakon preuzimanja vlasti boljševici su usvojili lenjinski zvjerski zakon »O antisemitizmu«. On je potpuno zabranjivao na samo kritiku djelovanja svjetskog židovstva, već i bilo koje spominjanje činjenica realnih postupaka Židova. Taj zvjerski lenjinski zakon nije imao nikakvih poveznica u svjetskoj zakonodavnoj i pravnoj praksi. Za vrijeme Staljina i takozvanog državnog antisemitizma jednostavno spominjanje uloge Židova u revoluciji 1917. g. kažnjavalo se u najboljem slučaju sa 25 godina GULAG-a (Državna uprava logora, tj. zatvora – prim. prev.).

Danas se otkrivanje činjenica čudovišnih židovskih zložina blokira pomoću člana 282 Kaznenog zakona RF (poticanje nacionalne, rasne ili religijske mržnje). Na televiziji vrckave duše (oni koji izgovaraju šuštavo »r«, tj. Židovi – prim. prev.) gnjevno označavaju antisemite, naciste i **»proklete fašiste«, ali, naravno, nikome od »fašista« ne daju izraziti svoje mišljenje** i ne daju narodu da se upozna sa time, što pišu ti »prokleti fašisti«. Već sama ta težnja da se zatvori informacija, da se zatvori razmatranje te teme navodi ljude koji misle na pomisao da se vlast boji istine, zato i proganja antisemite i »fašiste«.

Zadatak ove knjige je – da otkrije lažnu suštinu i korijene takvih lažnih religija, kao što su kršćanstvo, komunizam i judaizam. I da prikaže istinske, a ne deklarirane ciljeve tih religija i jedinstvenog gospodara svih tih religija.

I najvažnije – da izvede čitatelja na drugo informacijsko polje, zasnovano ne na vjeri, već na znanju druge drevne i nacionalne (ne samo za Ruse, već i za sve Arijce) religije – mnogoboštva ili vedizma – religije, koja može i dužna je (uz naše sudjelovanje) postati osnova prave religije XXI stoljeća. Tada će Era Vodenjaka stvarno postati Era čovječanstva bitno druge, više razine.

Bez uspostavljanja ruske nacionalne religije – mnogoboštva ruski narod ne može da računa na normalan i harmoničan razvoj. I više od toga, u današnje vrijeme, kada se protiv ruskog naroda vodi najsnažniji neobjavljeni informacijski i upravljani rat, bez nacionalne religije Rusija može pasti u kaos i sići sa svjetske arene u pozadinu čovječanstva. A ruski narod može doživjeti sudbinu Aborićana u Americi (Indijanaca), koje su novi gospodari Amerike uglavnom uništili, a ostatke natjerali u rezervate.

Samo najžešći i beskompromisan nacionalizam može i dužan je spasiti ruski narod. A pravi nacionalizam nije moguć **bez svoje nacionalne religije, bez veze sa svojim rođenim Ruskim Bogovima.**

2. VJERA ILI RELIGIJA

Vjera – to je sredstvo za obmanjivanje luđaka.
Bolje je znati da ništa ne znaš, nego vjerovati.

Religija i vjera – to nije jedno te isto. Sama riječ »religija« (lat. religio) –to je veza. Veza s kim? Sa Bogovima, sa kozmičkim silama. Pojam vjere neposredno u pojam religije ne ulazi. Sve religije ne traže vjeru. Postoje religije koje se temelje na vjeri, a postoje i religije koje se temelje na znanjima.

Kršćanstvo – to je religija koja se temelji na vjeri, a mnogoboštvo ili vedizam (od riječi veda – znanje), o kome ćemo kasnije govoriti, - temelji se na realnim znanjima koja se mogu provjeriti. Realnim znanjima nije potrebna vjera. Na primjer, Pitagorinom poučku nije potrebno da li Vi u njega vjerujete ili ne. Vi ga možete znati ili ne znati. Shvaćati ili ne shvaćati.

Mnogoboštvo – to je samo nacionalni oblik religije zajedničke za sve Arijce – vedizma. Mnogoboštvo – to je verzija vedizma, prilagođena za konkretan narod, za razinu njegovog duhovnog i društvenog razvoja. To jest sve mnogobožačke religije imaju jedan te isti korijen – vedizam. U ovoj knjizi nećemo razmatrati razlike u različitim verzijama mnogoboštva. U ovoj knjizi radi jednostavnosti pod vedizmom i mnogoboštvom ćemo podrazumijevati jedno te isto. Veda – to nije vjera. Veda – to je znanje, vedati – to je znati.

Sam pojam apsolutne vere nije prihvatljiv za čovjeka koji misli. Što je to apsolutna vjera? To je slijepo prihvaćanje nekakvih doktrina ili ideja kao apsolut. Bez razmatranja, bez dokaza, bez provjere, bez dopuštanja mogućnosti alternative. Vjera je slijepa. Vjera isključuje svijest. Znanjima, iskustvu, eksperimentu nije potrebna vjera. Ne vjerovati, već znati ili provjeriti.

Najjače je princip slijepe vjere i nadmoć vjere nad razumom izrazio otac crkve Tertulijan: »Vjerujem, zato što je apsurdno«. Da li je moguće živjeti po ovom principu? Maloumnom čovjeku ne samo da je moguće, već je i potrebno. Čovjek koji misli treba da se rukovodi suprotnim principom: »Sve podvrgavaj sumnji«. Tertulijan je apsolutno u pravu kod svog prizivanja. **Apsolutna vjera – to i jest vjera u apsurde.**

Kad neko učenje ne bi bilo apsurdno, onda, naravno, ne bi bilo potrebe vjerovati u njega. Ali kada se nudi apsolutna besmislica, onda se bez vjere ne može.

Vjera je pogodna ograničenim ljudima, kod kojih loše radi glava (a takvih ljudi, na žalost, ima sasvim dovoljno). Njima je teško i nemaju što misliti, rasuđivati, dokazivati, naprezati svoj neznatan mozak. Teško. A vjerovati je lako. Rekli su ti – hajde, vjeruj u ovo, vjeruješ u ovo, rekli ti – vjeruj u sasvim drugo, vjeruješ u sasvim drugo. Nije potrebno naprezati razum.

Vjera je – strašno oružje za varanje naroda. Čovjek koji istinski vjeruje strašan je zbog svog fanatizma i nesposobnosti ne samo da shvati, nego čak i da sasluša drugu točku gledišta. Vjera u potpunosti paralizira čovjeka. Pokušajte razgovarati sa istinski vjernim komunistima, za koje je Lenjin (taj pravi đavao) svetac. Nikakve činjenice, argumenti, logika ne mogu slomiti njihovu »svetu« vjeru. Njihov mozak je zalemljen vjerom i može misliti samo u pravcu pregažene pruge njihove religije. I ako se čovjek dublje zamisli, počinje shvaćati da stvar nije u tome u što ti ljudi vjeruju: u lenjine, u kristove ili mojsijeve.

Stvar je u »svetoj« vjeri. Ljudi koji istinski vjeruju – to su »zombiji«, koji su izgubili ljudski oblik i predstavljaju oružje koje ne misli u rukama onih, koji su im nametnuli ovu ili onu vjeru. Čak i ako ne uzimamo fanatike koji istinski i sveto vjeruju, već jednostavno uzmemo tihog kršćanina bez fanatizma, i tu je lako vidjeti da taj čovjek nije punovrijedan. On ne može misliti kritički. U njegovoj glavi blok kritičke analize ulazne informacije nikada nije ozbiljno radio, njega su od djetinjstva učili da vjeruje. I takvi ljudi su veoma pogodni bilo kom despotskom režimu.

Pogledajte konkretne činjenice. Staljin je po obrazovanju bio visoko religiozno-obrazovan čovjek. U duhovnoj školi i bogosloviji je učio 12 godina. I što? Što, zar je to od njega napravilo čovjeka koji vjeruje u Krista? Nimalo. Ali zato je Staljin shvatio najvažnije: religiozna vjera – to je moćni instrument vlasti nad ljudima. Čim je umro Lenjin, Staljin je sa daljinskim upravljanjem počeo od komunizma praviti novu religiju.

Staljinu je bilo lako da od »naučnog« komunizma pravi čistu religiju, pošto su po svojoj suštini **KRŠĆANSTVO I KOMUNIZAM – SRODNE RELIGIJE.** Komunizam je izrastao iz kršćanstva, upivši u sebe sav kršćanski talog. Čak je komunizam i pravljen u istoj tajnoj »radionici«, u kojoj su spremani i judaizam, i kršćanstvo, i islam, i

masonstvo. O toj okultnoj »radionici« i o ciljevima njenih gospodara mi ćemo govoriti kasnije.

Sve religije se prave ne na praznom mjestu i ne od nule. Osnovne ideje (i pametne i glupe) se posuđuju iz prethodnih religija. Judaizam i kršćanstvo su većinu svojih ideja i principa ukrali od Arijaca iz mnogobožačkih religija, smišljeno ih i beskrajno unakazivši. Komunizam, slijedeći u stopu kršćanstvo, svoje osnovne principe je preuzeo od kršćana sa minimalnim izmjenama.

Čak osnovne rituale i obrede Staljin je preuzeo iz kršćanstva i u tome veoma uspio. U komunizam su počeli SVETO DA VJERUJU. Od Lenjinovog leša su napravili mumiju i smjestili »SVETE kosti« u MAUZOLEJ – čisto religiozni objekt. Sve kao što treba prilikom stvaranja novog boga.

Milijuni ljudi su 70 godina odlazili vidjeti svojim očima SVETE kosti Lenjina i primiti svetost tog sotoniste. Reći ćete da su svi ti ljudi bili glupi? Može se i tako reći. A može se reći i točnije. Netko (oni koji imaju vlast) ih je napravio glupima ili još točnije – programirao ih za određeni tip mišljenja pomoću propagande (informacijskog oružja). Ali ako Vi mislite da se lenjinisti u nečemu bitno razlikuju od hodočasnika Krista i Mojsija, Vi duboko griješite. Nema nikakve razlike. Maloumnima i jedne i druge čini njihova SVETA VJERA. U njoj je svo zlo.

Svaki čovjek ima svoje osobno životno iskustvo, koje čovjeka koji misli treba nečemu naučiti. Koliko se puta u svom životu čovjek susreće sa svakakvim lopovima i prevarantima? Mnogo puta. I od čega ti prevaranti žive? Od ljudske VJERE u nešto dobro. I lopovi obmanjuju te vjernike, bogateći se na ljudskoj povjerljivosti. Kakav zaključak iz svega toga proizlazi? Ne treba ljudima slijepo vjerovati, ne treba biti lakovjeran i treba se prema njima odnositi drukčije, ako nećeš da te prevare.

Sa religioznom vjerom se događa to isto. Onaj, tko sveto i slijepo vjeruje, toga i obmanjuju. Argumenti poput onog da se u religiji ne vjeruje ljudima, već bogovima ili njihovim prorocima, nisu uvjerljivi, jer vjernici opće sa mnogobožačkim svećenicima, popovima, svećenicima i hodžama, koji istupaju u ime bogova. Jasno je da je istupanje u ime nekoga veoma lako, pogodno i, što je najvažnije, korisno. Ali sva ta istupanja mogu biti isto tako lažna, kao i istupanja prevaranata. Zaključak – treba ne »sveto« vjerovati, već misliti.

Pogledajte kako su lako lopovi tipa MMM-ovci pokrali pola Rusije. Zašto u tolikim razmjerima i tako lako? Zato što smo zemlja vjernika. Vjera je – veoma opasna navika. Ranije se sveto vjerovalo u Krista, zatim u Lenjina i Staljina, a kasnije u svijetlu budućnost tipa MMM. Naučili smo nerazumno vjerovati u čuda. Povjerovali smo da se može »lako« postati milijunaš. Našli smo sebi novog Krista – Sergeja Mavrodi – spasitelja »svete« Rusije. E on nas je sve spasio, postao je jedan od najbogatijih ljudi u Rusiji. Naravno, svi ti mavrodi nisu pokrali Rusiju bez pomoći jeljcinske mafije, koja ih je rodila i sa kojom su morali sve podjeliti. Inače bi svi ti mavrodi odavno ležali u zatvoru.

U svijetu realno postoje dobro i zlo, to je očevidno svakom čovjeku. Također je očevidno da zlo (ili drukčije sotona, đavao) koristi laž, kao jedno od efikasnih sredstava za obmanjivanje ljudi. Ne govori se uzalud da je đavao – lažov i otac laži. Sada hajde da razmislimo kako je jednostavnije i najefikasnije đavlu ili sotoni obmanjivati ljude? Tu čak nema potrebe posebno razmišljati. Sotoni je jednostavnije i najefikasnije odigrati svoju omiljenu igru »naopako«: da sebe nazove bogom, kao kad vuk odjene na sebe ovčju kožu, i da uvjerava ljude da sveto vjeruju u boga, i to u jedinog i neponovljivog, da ne bi bilo alternative. Odavde zaključak – onaj, tko **vjeruje** u boga, umjesto da **poznaje** Bogove, rasuđuje, **shvaća, osjeća Bogove** i ima vezu sa njima, može lako da bude uhvaćen na đavolju udicu.

Oni koji iskreno vjeruju u Krista ili u Lenjina, ne vjeruju u realni oblik tih ličnosti i njihovih religija, već u zamišljen i sugeriran. Nitko od tih vjernika nije ozbiljno čitao ni Bibliju, ni Evanđelje, ni Kapital Karla Marxa, ni Manifest kompartije, a ako je i čitao, onda ništa nije shvatio. Svijetli lik tih »velikih« vođa čovječanstva sugerira narodu lažna crkvena ili partijska propaganda. Propaganda koja priča o čistoći i dobroti mnogih krista i lenjina, - to je samo ovčja koža, pod kojom se krije zvjersko vučje keženje tih strašnih religija.

Popovi uvjeravaju da, ako je čovjek iskreno vjerovao u nešto, iskreno se varao, na onom svijetu će mu se sve oprostiti, čak ako nije vjerovao u ono što treba. To je gruba laž. Nikakve zablude (iskrene ili neiskrene) se ne opraštaju. Bogovi su Vam poklonili razum i dušu i dali mogućnost da ih koristite. A ako ste Vi, umjesto da koristite svoj razum i svoju dušu, umjesto razmišljanja, »iskreno« vjerovali u neku glupost, onda, znači, uzalud su Vam Bogovi dali razum. Vi taj poklon niste iskoristili.

U sljedećem životu nećete biti razuman čovjek. Zakon karme je pravedan – što siješ, to i žanješ.

Sada ćemo mi skinuti propagandne ovčje kože sa kršćanstva i komunizma i pogledati, što realno predstavljaju te »velike« religije. A zatim ćemo pogledati kome su korisne te religije, tko ih stvara i sa kojim ciljem. Može se suosjećati sa patnjama naivnih vjernika nakon ovakvog čitanja, ali istina nam je draža. Primijetimo da su povjerljivost i glupost – sestre blizanke. Razbijajući glupu vjeru, mi poboljšavamo situaciju u mozgu bivših vjernika.

Dakle, prijeđimo na djelo.

3. APSURDI KRŠĆANSTVA

Ako Bibliju ne čitate jednostavno, nego se još i zamislite nad pročitanim, onda vidite da radnje biblijskog starozavjetnog boga (to jest i židovskog i kršćanskog) i novozavjetnog evanđeoskog boga (čisto kršćanskog) ne samo da nisu dobre, već su glupe, ružne, nepravedne i veoma pokvarene.

U raju biblijski bog je zapovjedio Adamu: »Od drveta spoznaje dobra i zla ne jedi, jer onog dana, kada ga okusiš, smrtno ćeš umrijeti!« (Knjiga Postanka, 2:17).

Prvo, zašto je bog prevario Adama? Adam uopće nije umro onog dana kada je pojeo plod sa tog drveta, već je posle toga proživio 930 godina (ako je vjerovati Bibliji). Lagati – to je veoma loše i nedostojno, tim više za boga. Ako biblijski bog laže – onda on nije apsolutno dobro, on je jednostavno lažov. Sjetimo se da je đavao – lažov i otac laži. Znači, biblijski bog – to je đavao?

Drugo, zašto je bog htio nešto sakriti od čovjeka, tim više od svoje slike i prilike? Nečasno i nedostojno. Reklo bi se bog, čak i ako bi on želio ljudima dobro, trebao je raditi sasvim suprotno, ne skrivati znanja od ljudi, već njima učiti sebi slične. Ali skrivati, što je dobro i što je zlo, - to jednostavno nije lijepo. Kako se čovjek može ponašati dobro, ako ne zna što je dobro, a što loše? Znači, biblijski bog je imao druge, loše namjere.

Zašto je njemu bilo potrebno od čovjeka kriti znanja o dobru i zlu? Njemu je bio potreban povod da istjera čovjeka iz raja, da ga ponizi, da mu sugerira misao o njegovoj navodnoj grešnosti, da od njega napravi svog roba i da mu se ruga. Podlost i sadizam. Može li dobar Bog to činiti? Ne, naravno. Opet ispada, da je biblijski bog – đavao, koji sebe naziva bogom i, kao vuk, oblači na sebe ovčju kožu. U nekanonskom Evanđelju gnostika o podloj zamisli tog boga napisano je crno na bijelo.

Treće, zašto je prirodna seksualnost ljudi – sramna, grešna i treba je skrivati? Pa Adama i Evu je takve stvorio nitko drugi, već sam bog. Zašto ih je onda bog stvorio seksualnim, mogao ih je stvoriti jednospolnima? Ali, kad ih je već stvorio takvima, onda zašto je to loše, a ako je već loše, onda zašto ljudi trebaju odgovarati za loš rad boga?

I zatim, seksualnost ne postoji sama radi sebe. Njen cilj je razmnožavanje i stvaranje novog života. Židokršćanski bog (gospod) se trudio sakriti od ljudi njihov prirodni (podaren od pravih Bogova) oblik razmnožavanja, produžetka vrste i razvoja života. Znači, židokršćanski bog – to je bog smrti?

Četvrto, biblijski bog se svo vrijeme sklanja od svoje osobne odgovornosti za svoj rad i želi tu odgovornost nepravedno prenijeti na nekog drugog, našavši žrtvenog jarca. Zmaja je prokleo zbog toga, što je naučio Evu da otkine plod sa drva spoznaje dobra i zla. A što je loše učinio zmaj? Samo je rekao istinu da od toga ploda nećeš umrijeti, i razotkrio je laž toga boga.

Biblijski bog ne voli istinu i kažnjava onoga tko je govori. Osim toga, svi postupci zmaja su posljedica toga, kakvim je zmaja stvorio taj bog. Jer to je, kao i sve ostalo, stvorio bog, a ne još netko drugi. Tako da biblijski bog ni sam ne shvaća, što on stvara i ne upravlja situacijom, ili ne želi da snosi odgovornost za rezultate svoga rada. Zmaja je bog prokleo (ni zbog čega), zemlju je prokleo.

Istjerao je Adama i Evu iz raja. Zbog čega? Zašto? Pa evo zašto (Knjiga Postanka 3:22): »I reče Gospod Bog: Eto, Adam je postao kao **jedan od Nas,** poznajući dobro i zlo; i sada da ne proteže on svoju ruku, i da ne uzme također sa drva života, i ne okusi, i da ne počne vječni život«. Evo čega se bog bojao – da čovjek ne postane besmrtan kao on. Evo zašto je istjerao ljude iz Raja. Eto Vam njegova slika i prilika. Laž.

Čak i ako pretpostavimo da je čovjek uradio nešto što nije trebalo. Pa oprosti mu, još jednom ga nauči, pomozi mu da ispravi grešku. Pa ti si milostiv i milosrdan. Ali ne, odmah ga je žestoko kaznio.

Takve riječi koje su ostale u Bibliji nakon bezbroj prepisivanja, kao što su **»jedan od Nas«,** jasno dokazuju, da Bibliju nije pisao bog, već ljudi, izmišljajući monoteističku religiju ne na praznom mjestu, već na temelju mnogoboštva.

U navedenoj epizodi biblijski (židovski) bog se pojavljuje kao lažljivac, žestok, nepravedan, koji ne oprašta, boji se da izgubi dominaciju nad čovjekom, odlazi od svoje odgovornosti i prenosi odgovornost za svoje radnje na druge. Samo traži povod da ponizi čovjeka, da ga učini svojim robom i dalje da se iživljava nad čovjekom.

Židokršćanski bog – to nije nikakav bog, već pravi đavao, koji sebe naziva bogom.

Šteta što je zmaj ispao nedovoljno mudar i lukav. Nije naučio ljude da pojedu plod sa drveta života i da time samim učini da ljudi postanu besmrtni kao bogovi.

Biblijski potop. Odlučio bog istrijebiti sve živo pomoću potopa.

Zašto tako komplicirano? Pa, kako se kaže, bog je stvorio sav svijet ni iz čega, jedino snagom volje. Što nije uzeo i uništio sve tako lako snagom volje, ako on to može. Zašto koristiti takav složen i dugotrajan fizički proces, kao što je potop? Što, oslabio mu duh? I ako je htio uništiti sve živo, zašto je onda naredio Noi da uzme na splav od svakog stvora po jedan par da se ponovo razmnožavaju? Apsurd, besmislica. I ako se kaže da je taj bog uništavao ljude zbog grijehova, zašto je onda zvijeri potopio? Za kakve grijehove? Nema logike.

Potop je – sasvim protuprirodna radnja za boga. Bog – to je suština univerzalne snage i moći. Bog samo snagom volje može učiniti sve, što hoće. Bog se ne može baviti takvom glupošću, kao što je izazivanje potopa radi realizacije svojih želja. Taj postupak nije na njegovoj razini, to nije božanstvana tehnologija. Božanstvena tehnologija – to je misao i riječ. A to što radi biblijski bog, - to je tehnologija đavla ili jednostavno jeftina laž. A ustvari u povijesti čovječanstva je bio jedan grandiozan potop nakon nestanka Atlantide, koji je potresao ljude i na kome su popovi pokušali odigrati svoju igru, pridavši mu za njih pogodan mističan smisao, mada su mogli, naravno, smisliti pametniji smisao.

Nakon potopa (Knjiga Postanka 8: 20-21) »priredio je Noa žrtvenik Gospodu; i uzeo je od svih životinja čistih i od svih ptica čistih i prinio za spaljivanje na žrtveniku. I osjetio je Gospod prijatan miomiris«. U čemu je prijatan miomiris? U smradu od izgorjelih tijela živih bića? Čudan ukus ima kršćanski bog. Izraz sadizma i nekrofilije. Čist đavolizam.

Rodio se Isus Krist u Betlehemu. Car Herod ga je htio ubiti, ali nije znao gdje se nalazi, zato je naredio svim svojim vojnicima da ubiju sve novorođene dječake. Kršćanski bog je saznao za to. I kakvi su postupci boga? Umjesto da urazumi ili uništi cara Heroda (snagom svoje volje opet, ili nekako drugačije), on obavještava Josipa i Mariju o Herodovim namjerama i predlaže im da bježe iz grada. A što će biti sa drugom djecom? Neka ih ubijaju? Nije mu žao? Što, nema snage da se obračuna sa Herodom ili mu je svejedno i popušta pred zlom? Mogao je, ali nije zaustavio zvjerstvo. Ili je židovskog boga baš briga za ubojstvo neodabrane djece, on se brine samo za odabrane Židove.

Biblijsko porijeklo čovjeka

Otvorimo Bibliju i pogledajmo mit o porijeklu čovjeka od Adama i Eve. Prvi (navodno) ljudi Adam i Eva su rodili dva sina – Kaina i Abela, nikakve kćeri nisu imali, nikakve žene i uopće nikakvih drugih ljudi na zemlji navodno nije bilo. Zatim je Kain ubio Abela, na zemlji su ostala svega 3 čovjeka (Adam, Eva i Kain), i bog je prognao Kaina »u zemlju Nod, na istoku od Edena. I našao je Kain svoju ženu; i ona je začela i rodila Enoka (Knjiga Postanka 4: 16, 17).

Odakle se kod Kaina pojavila žena? Sa kim se to on oženio, sa kozom, što li? I čitav kasniji rod Kainov je takav, na taticu. Enok je rodio Irada; Irad rodio Mehuajela itd. Od koga to oni rađaju? Sami od sebe, što li? Potpuni apsurd.

Ljudi ne čitaju Bibliju. A dovoljno je pažljivo pročitati samo jednu stranicu Biblije, i židokršćanski mit o porijeklu čovjeka puca kao mjehur od sapunice.

Osim toga biblijska povijest – to je povijest židovskog naroda. Neka Kain rađa od nepostojećih žena, Židovi su lukav narod, oni će uvijek naći od koga rađati. Ali odakle drugi narodi vuku porijeklo? Odakle su se pojavili Rusi, Bjelorusi, Ukrajinci, Tatari, Gruzijci, Kirgistanci, Kazahstanci, Tadžikistanci, Litvanci, Kinezi, Japanci, Turci i stotine drugih naroda? Kakva je povijest tih naroda? Ja sam osobno Rus po krvi i po duhu. Mene malo zanimaju Kainove pustolovine i njegove židovske lukavštine, o kojima se, usput, prešućuje. Ja hoću znati porijeklo Rusa i ruske povijesti. Pokažite mi, gdje je to zapisano u Bibliji. Toga nema. Onda što će meni ta knjiga? I što će ta knjiga svim drugim narodima, osim Židova? Zašto umjesto proučavanja ruske povijesti nama nameću proučavanje židovske povijesti? Da bi nam odbacili našu nacionalnu svijest, prekinuli veze sa našim precima, sa našim rođenim Bogovima.

A sa kakvom patetikom kršćanski popovi govore da njihova religija izučava ne nekakva sitna pitanja, već globalna pitanja poput: »Tko smo mi? Odakle potječemo? Kuda idemo?« Pa što? Tko smo mi? Odakle smo potekli? Umjesto logičke slike porijekla čovjeka apsolutna glupost i odsustvo smisla. Takvo nešto ne postoji čak ni u primitivnim religijama.

Zašto je bog stvorio takvog nesavršenog čovjeka? Mogao je stvoriti i nešto bolje. A kad već ništa bolje nije mogao stvoriti, onda nema potrebe da čitavo vrijeme krivi čovjeka za svoje smrtne grijehove. Ni božje zakone ne ispunjava, i boga loše shvaća, i ne živi kako treba. Tko je kriv zbog toga? Prije svega sam kršćanski bog, pošto nije mogao stvoriti boljeg čovjeka. Ako kompjuter koji misli loše igra šah, onda za to nije kriv on, već onaj tko ga je stvorio. Ako je bog tvorac čitavog svijeta, onda on odgovara za sve što postoji na svijetu i što se u svijetu događa.

Kršćanska ideja o sličnosti bogova i ljudi nas tjera da mislimo, da nije bog stvorio čovjeka prema svojoj slici i prilici, već čovjek zamišlja bogove prema svom liku. Sjetimo se oštroumne primjedbe drevnog grčkog pjesnika i filozofa Ksenofana (VI – V stoljeće prije n. e.): »Kad bi mačke imale svoga boga, one bi mu pripisale lov miševa«.

Može se veoma dugo nastaviti sa opisivanjem ružnog i apsurda židokršćanstava. U ovoj knjizi radi kratkoće zaustavit ćemo se na izrečenom, a tko ima vremena, može kao dopunu da pročita knjigu Lea Taksilja »Zabavna Biblija« (2), u kojoj je autor razotkrio i sjajno ismijao idiotizme i besmislice židokršćanstva. Nedostatak Taksiljeve knjige je u tome, što on osim gluposti, besmislica i ludorija, nije video više ništa u židokršćanstvu.

Ali židokršćanstvo – to nije jednostavno ludorija, to je daleko opasnija stvar. Pa sva ta ludorija postoji već tisućama godina. Znači, nekome je to pogodno. I sva ta ludorija rješava neke konkretne zadatke. Taksilj nije shvatio da se kršćanstvo ne piše za ljude koji misle kritički i kojih je malo. Ono se piše za gomilu i ti opisi ludorije su ustvari psihološki oblici, koji udaraju ne po razumu, već po emocijama, isključujući svijest i programirajući ličnost kroz podsvijest.

Taksilj nije shvatio da je židokršćanstvo – ozbiljno ideološko oružje, čiju ćemo suštinu mi analizirati, ali najprije da pogledamo centralnu ideju kršćanstva.

4. IDEJA SPASENJA ČOVJEČANSTVA UZ POMOĆ KRISTA

Centralna ideja kršćanstva glasi: Isus Krist je preuzeo na sebe grijehove čak za čitavo čovječanstvo i samim tim je spasio čitavo čovječanstvo. Što ova ideja označava?

Od čega nas je to on spasio? Od smrti, od Pakla, od đavla, od čega? Što, posle tog spasenja ljudi neće umirati, neće dospijevati u Pakao, već će svi otići u Raj? Ili će Pakao zatvoriti, ili će ljudima u Paklu biti veoma lijepo i ugodno? A ako se Pakao ne zatvara i ljudi i dalje dospijevaju tamo, gdje im neće biti lijepo, onda o kakvom spasenju se govori?

Koga je on spasio? ČITAVO čovječanstvo? Čak i one ljude koji su živjeli tisućama godina prije njega? I one, koji žive poslije njega?

Eto, mi živimo sada skoro 2000 godina poslije Krista. Da li nas je on spasio ili ne? Da li je preuzeo na sebe sve grijehove ili ne? Preuzeo je one grijehove koje mi još nismo uspjeli napraviti? Spasio je i one koji se još nisu rodili i koji nisu uspjeli napraviti grijehove? A on je već njihove grijehove preuzeo na sebe? Uzeo je prije 2000 godina ono, čega još nije bilo? Apsurd.

Ideja uklanjanja od individualne odgovornosti i prenošenja čitave odgovornosti na nekakvog jednog žrtvenog jarca (makar i dobrovoljnog) ružna je i nepravedna.

Ako je netko VEĆ PREUZEO na sebe grijehove ČITAVOG čovječanstva i sve je VEĆ unaprijed SPASIO, onda sada čitavo čovječanstvo može raditi sve, što hoće: ubijati, klati, silovati, krasti, klevetati. Sve jedno, sve grijehove je na sebe preuzeo Krist i SVE je spasio (od nečega, ne zna se od čega).

Primijetimo odmah da se često brkaju pojmovi »pokazao put spasenja« i »spasio«. To su sasvim različite stvari. **Pokazao je put spasenja – to je jedno – to je učitelj. Spasio – to je drugo – to je heroj, koji ne samo da je jednostavno nekoga nečemu naučio, nego je i nešto konkretno herojski i korisno uradio.** Često popovi govore da je Krist – i učitelj i heroj. I navodno nečemu pametnom uči, i kao da je nešto herojski učinio. To, čemu Krist uči, mi ćemo razmotriti kasnije (u poglavlju 5) i prikazat ćemo svu pokvarenost kristovog učenja, a za sada porazmislimo

malo o tome, što je Krist učinio.

Uopće, čitava ta špekulacija oko kristovog spasenja začuđuje svojom glupošću. Kad bi Krist bio običan čovjek, tada bi bi bilo jasno: on je učinio nekakav veliki podvig, značajan za čitav narod, i njemu se priređuju slava i počasti. Sve bi bilo ispravno. Ali u kršćanstvu Krist se smatra bogom u ljudskom obliku. Svi podvizi boga trebaju zadivljavati i nadahnjivati (ili obrnuto, da se doživljavaju kao prirodni), a ne samo jedan i to neshvatljiv i ne baš mnogo jak.

Zašto je odabran nekakav jedan podvig (koji uopće nije neobičan i razuman) i oko njega se podigla tolika galama. Pa, recimo, spasio, pa što, dobro. Čemu se tu naročito diviti i oduševljavati? Svemoćni bog je učinio nešto lijepo. To je normalno i prirodno za boga, on je apsolutno dobro. Osim toga, bog je mogao sve da spasi (u bilo kom smislu te riječi) lako i jednostavno jednim treptajem snage volje bez tamo nekakvih slanja svoga sina, bez njegovih patnji, mučenja, iživljavanja nad njim, raspeća na križu i drugih apsolutno neshvatljivih i luđačkih komplikacija. On je svemoćni bog. Čemu sve te izmišljene teškoće? Očigledno je da su sve te teškoće neprirodne za boga i nimalo ne liče na podvige boga, koji lako i jednostavno može činiti sve, što hoće.

Čak i sadržaj toga podviga je smiješan. Spasio. Ma kako tumačili taj podvig, bog bi mogao da u tom smislu učini nešto razumnije, kao na primjer:

- uništiti apsolutno zlo đavla (ako za to, naravno, ima snage);
- preraditi čovjeka na bolje;
- preraditi čitav ovaj svijet na bolje;
- likvidirati Pakao itd.

Osim toga, zar bog nema drugih značajnijih podviga od tamo nekakvog spasenja? Bog je čitav ovaj svet stvorio NI IZ ČEGA jedino snagom volje. Baš taj osnovni podvig u prvom redu treba da zadivljuje i oduševljava. Jer prije »spašavanja« treba stvoriti svijet, stvoriti čovjeka, dati **mu slobodu volje itd.**

Ipak osnovna kršćanska religiozna histerija caruje oko kristovog »spasenja«. U kršćanstvu je osnovna pažnja poklonjena Kristu-»spasitelju«, a ne bogu-tvorcu svijeta. Zašto? Zato što kod običnog vjernika činjenica stvaranja čitavog svijeta ni iz čega ne izaziva nikakve posebne emocije. Pa što, stvoren i stvoren, hvala bogu. A to, što čovjek može lagati, obmanjivati, zavidjeti, krasti, ubijati, a zatim će ga neko

spasiti – to zadivljuje i oduševljava. To naročito oduševljava malograđanina, posebno maloumnog. To je odlično. To je divno. To izaziva masu najjačih pozitivnih emocija i veoma se sviđa malograđaninu, i na toj truloj ideji popovi se mogu dobro poigrati. Zato se na toj ideji i pravi špekulacija.

Ali sva glupost te kršćanske ideje spasenja samo izgleda kao čista glupost. Ustvari to je veoma vješt i fin psihološki trik. On nije smišljen za čovjekovu svijest, već za njegove emocije, za podsvijest. Nitko od vjernika se čak i ne zamisli o suštini tog »spasenja«. A zašto? Zato što na njihov mozak djeluje emocionalni psihološki šok od tog »najneobičnijeg spasenja«, i njihov mozak se prebacuje sa analize na burne pozitivne emocije. Desna moždana hemisfera, koja odgovara za emocije, isključuje rad lijeve hemisfere, koja je odgovorna za logičko mišljenje.

Kod čovjeka se oblikuje jasan emocionalni stereotip o toj ideji. U budućnosti kršćanin nikada ne može razmišljati o toj ideji, on je može samo doživljavati. Nikada u budućnosti nećete moći razmatrati tu ideju sa kršćaninom na logičkoj razini. Njegovo logičko mišljenje će se uvijek isključivati i prebacivati na emocije. To isto se događa i sa svim ostalim dogmama kršćanstva. Njihova logička besmislenost se prekriva pozitivnim ili negativnim emocijama.

Kao glavna negativna emocija pomoću koje kršćanstvo programira ličnost, koristi se strah, i strah kršćanstvo kultivira i napuhuje do nebesa. Ako budete kritizirali Krista, Vaša kritika će naletjeti na nesavladiv emocionalni zid straha pred antikristom.

Eto tako se programira i unakazuje mozak kršćanina. Tako kršćanstvo ruši logičko mišljenje čovjeka i nabija u glavu kršćanina mnoštvo emocionalnih stereotipa i emocionalnih kompleksa. Za osnovne kršćanske dogme kršćanin ostaje umno paraliziran čovjek. Ponovno programiranje takvog čovjeka za normalno mišljenje veoma je teško. Sve je veoma pragmatično i prozaično. Reći ćete da nisu svi podložni toj **prijevari. Da, nisu svi, ljudi sa kritičkim načinom mišljenja nisu podložni.** Ali takvih je malo, i kršćanstvo nije smišljeno za njih. **Svaka religiozna histerija se mora oslanjati na ubojstvo mišljenja širokih narodnih masa. Tada je ona efikasna.**

Odsustvo logičkog smisla u kršćanstvu se kompenzira prisustvom pozitivnih ili negativnih stereotipa o svim osnovnim kršćanskim dogmama.

Treba istaknuti da ni jedna ideja ne nastaje na praznom mjestu. Svaka ideja ima svoje porijeklo. Ta podla ideja svaljivanja svoje odgovornosti na druge ima daleko drevniju tradiciju od kršćanstva. Nastala je ta trula ideja u Izraelu. Najprije su se Židovi sjetili nakon dugih bezobrazluka da svaljuju svoje grijehove na živog jarca, koga su demonstrativno protjerali iz grada i samim time, navodno simbolično čisteći svoju dušu. Odavde je i potekao izraz »žrtveni jarac«. Zatim je bila praksa da nešto slično rade i sa čovjekom. Odabirali su čovjeka, čitavu godinu dana ga hranili, ispunjavali sve njegove želje, a nakon toga su ga istjerivali iz grada. Kao kulminacija razvoja te podle ideje je i nastala ideja Krista-spasitelja – dobrovoljnog žrtvenog jarca.

Dalje u kršćanstvu je prisutna još jedna ideja koja začuđuje svojom neprincipijelnošću – ideja skidanja odgovornosti putem ispovijedanja i pokajanja. To jest dođe lik koji je: ubio, silovao ili pokrao desetine ljudi. Ispovijeda se, pokaje se, da svetoj crkvi novac (što je najvažnije) i skidaju mu se grijehovi. Nego što, jeste da je svašta učinio, ali vratio se bludni sin u ruslo »svete« crkve, ispovijedao se, pokajao, osvijestio, očistio dušu. »Oprašta ti se, robe božji, idi s Bogom, idi dragi, idi rođeni, kradi, ubijaj dalje, kad nakradeš više, ponovno dođi, samo ne zaboravi donijeti više novaca za bogougodna djela«. Začuđujuće licemerje. Ali veoma unosno i opet pragmatično za crkvu. Bez te ideje ljudi bi najmanje 5 puta rjeđe išli u crkvu i bar 10 puta bi manje donosili novaca.

I to također nije glupost. To je također psihološki trik, smišljen ne za intelekt, već za emocije i podsvijest.

Usporedite koliko je pametnija, principijelnija i pravednija mnogobožačka ideja individualne KARME. Samo ti, svojim dobrim ili lošim postupcima, zarađuješ sebi svoju karmu (duhovni zbir dobrih ili loših djela). I nikakav Krist ti je ne može očistiti, promijeniti ili preuzeti na sebe. Ni pomoću novca ni pokajanja je nećeš skinuti. Samo tvoja **individualna djela mogu nešto promijeniti. Ako činiš dobro – poboljšavaš** svoju karmu, ako činiš loše – pogoršavaš. Logično i pravedno. I ne možeš svoju tešku karmu skinuti trenutno, kao u kršćanstvu: ubio si, pokajao se – i ti si u Raju.

U mnogoboštvu to je složeno i teško. Možda nije dovoljno proživjeti jedan život u naporu da se pridigneš i poboljšaš svoju karmu. I to je pravedno.

Sada pogledajmo Krista-spasitelja, koji je uzeo spašavati čitavo čovječanstvo, ne mogući spasiti čak ni samog sebe. Kada su Krista razapeli na križu, nekoliko sati su mu dosađivali svjedoci toga procesa i ljudi sa najzdravijim mišljenjem su mu govorili: »…spasi Sebe Samog; ako si ti Sin Božji, siđi sa križa… druge si spašavao, a sebe samoga ne možeš spasiti; ako je On Car Izraela, neka sada siđe sa križa, i povjerovat ćemo u Njega; uzdao se u Boga; neka On sada izbavi Njega, ako je On ugodan Bogu« (po Mateju 27: 40-43). I što je Krist uradio? Pa ništa. Šest sati je visio na križu i nije mogao sam sići. Očito su savjesno zabili čavle na križu. Osjećajući vlastitu nemoć, Krist je klonuo duhom (i to Vam je Bogočovjek) i obratio se za pomoć drugome spasitelju – svome Bogu-ocu: »…oko devet sati zavapio je Isus glasno: Bože Moj, Bože Moj! Zašto si me ostavio?« (po Mateju, 27: 46). Ali ni to nije pomoglo, očigledno Bog-otac se bavio nečim važnijim od spašavanja svoga voljenog sina. Pogođen podlošću svog voljenog tatice, »Isus, opet zavapivši glasno, ispusti duh« (po Mateju 27:50). Na tome se scena vlastitog spasenja završila. Zavjesa, burni, dugotrajni aplauzi.

Sljedeća scena – spašavanje čitavog čovječanstva. Zamislimo spasitelja na vodi koji ne zna plivati i to zna, ali sjedi na dužnosti spasitelja, prima priličnu plaću i dužan je spašavati sve utopljenike. Najpametnije za njega za vrijeme povika u pomoć – jest da postupi kao heroj »12 stolica«, to jest da istrči u susret utopljeniku sa transparentom »Spašavanje utopljenika je – stvar ruku samih utopljenika«.

Kršćanstvo je pošlo tim istim putem. Ono izjavljuje: »DA, djeco, Krist Vas je sve VEĆ spasio, ALI (duga pauza sa više značenja), ako budete loše plivali i ne mogli se spasiti, potonut ćete i otići u Pakao. Tako vam je to. A što se Vi mislili? Takvi su zakoni naše spasilačke stanice. Amen. Glupost? Nema logike? Ne sviđa Vam se? Tražite drugu **spasilačku stanicu«.**

5. KRŠĆANSKI MORAL.
ČEMU UČI KRIST?

»Ne može se živjeti ugodno, ne živeći razumno, moralno i pravedno, i obrnuto, ne može se živjeti razumno, moralno i pravedno, ne živeći ugodno«
Epikur (mnogobožac)

Sveta knjiga kršćana jest Biblija. Ona se sastoji od dva dijela: Starog Zavjeta (urezani i adaptirani judaizam za nežidove) – oko 80% Biblije i Novog Zavjeta (Evanđelje Isusa Krista) – oko 20% Biblije. U ovom poglavlju ćemo razmotriti Kristovo učenje – Evanđelje. U poglavlju 8 ćemo razmotriti judaizam.

Svaka religija formira norme i ideale dobrog moralnog čovjeka, na koga bi se čovjek trebao truditi da liči, koga treba podržavati.

U poglavlju 4 već smo razmatrali Krista-spasitelja kao heroja, sada ga *pogledajmo kao učitelja. Čemu je on učio?*

Ponos

Kršćanin ne može biti ponosan. Gordost je – jedan od najjačih kršćanskih grijehova. Kršćanin treba biti smiren i strpljiv. Smireno trpiti sva iživljavanja nad sobom. Krist je učio: »Ako te udare po jednom obrazu, podmetni i drugi« (po Mateju 5:39). Trpi ubogi čovječe, ti si prolazan, ništavan, ROB božji (i to prema božjoj slici i prilici). Rob! Na kultiviranju tih vrlina odgaja se jadan narod, koji sve trpi i još se ponosi svojom sramotnom strpljivošću. Nad njime se iživljavaju kako hoće, a on, umjesto da ustane i svrgne gnjusnu vlast i preuzme dostojan život, sve trpi. A kršćanski popovi pjevaju, da je »bog trpio i nama zapovjedio«, »svaka vlast je od boga« (vlast lenjinih, trockih, jeljcinih kod njih je od boga). Ovo jadno stanje našeg ruskog naroda – to su plodovi kršćanskog odgoja. Kršćanstvo odgaja pokorne i smirene robove. Zar nije bolje odmah podmetnuti svoju zadnjicu pod nogu gospodara ili glavu – pod *sjekiru?*

Veselje i sreća

Kršćanski heroj ne može biti veseo i sretan. Takav život nije kršćanska vrlina. Čovjek treba patiti i mučiti se. I što više, to bolje. Najbolji kršćanski heroji – to su mučenici, bijednici, ubogi, nakaze, luđaci, koji ne žive normalan život na zemlji, već se muče. Svim tim velikomučenicima i blaženim (ludim) podigli su mnogo crkava. Ti ljudi su bili rugobe, čitav život su se mučili i život drugih trovali svojim mučenjima. Ah, kako je to lijepo. A da su oni proživjeli život veselo i sretno, to bi kršćanskim popovima bilo veoma neugodno. Da li vi često vidite popove koji se osmijehuju ili smiju?

Krist propovijeda: »Teško vama, koji se sada smijete! Jer proplakat ćete i zaridati… Blaženi vi koji sada plačete, jer ćete se smijati« (po Luki 6:21-24). Krist nešto obećava u budućnosti, ali ne želi da se ljudi smiju sada, njemu je ugodnije kada oni plaču. Njegov je zadatak da im oduzme sreću u sadašnjem vremenu, a o njegovim zloslutnim planovima *za budućnost porazgovarat ćemo dalje.*

Intelekt

Kakav treba da bude intelektualni i duhovni potencijal kršćanskog heroja? »Blaženi UBOGI DUHOM, jer njima pripada carstvo nebesko« (po Mateju, gl.5, r.3) – bolje se i ne može reći. Jasno i glasno je rečeno, da je kršćanstvo smišljeno za maloumne ljude sa slabom voljom. »tako će posljednji biti prvi i prvi posljednji« (po Mateju, 20:16). Komunisti, ukravši tu formulu od kršćana, izrazili su je u vidu principa: »Tko je bio ništa, taj će postati sve«. Naravno, većina religija koje se baziraju na vjeri, vole maloumne, intelektualci nisu potrebni takvim religijama, a sa maloumnim je lako i udobno.

U kršćanstvu čovjek se nikada ne cijeni prema snazi intelekta, već se cijeni prema snazi njegove vjere. Tko ima jaču vjeru, taj je i bolji. Sa takvim uspjehom se mogu testirati ljudi pomoću udaraca cjepanicom po glavi. Tko *ima jaču glavu, taj je i bolji kršćanin.*

Smionost, strah, samouvjerenost

Kršćanin ne treba biti suviše smion. Njegova smionost se veoma žestoko ograničava. Najvažnije je da on ne smije biti smion u odnosu na višestojeće: prema bogu; prema predstavnicima boga – popovima; prema miropomazanicima božjim – vlastodršcima (sva vlast je od boga). Biblija i Evanđelje su protkani sustavom zastrašivanja čovjeka i bogom i đavlom, trude se da u duši čovjeka posiju neodoljiv strah da ne smije uraditi ništa, što mu odozgo nije dozvoljeno. On treba da bude smion samo onda, kada izvršava komandu višestojećih šefova.

Naravno, plašenje bogom je – logički sasvim besmisleno, pošto se kršćanski bog smatra za apsolutno dobro, zašto ga se onda plašiti? Plašenje đavlom također je besmisleno, pošto đavao u kršćanstvu nije primarna figura, to je tvorevina boga, a pošto je tako, onda sve ono, što je od đavola, to je automatski i od boga. Ali smisao i logika u kršćanstvu nisu najvažniji. Najvažnije je - osloniti se na jedno od prirodnih i moćnih ljudskih osjećaja – osjećaj straha, maksimalno napuhati taj osjećaj i dalje igrati na tome.

Kršćanstvo je – religija koja se zasniva na strahu. Kršćanstvo razvija i kultivira plašljivost. Bez ljudskog straha kršćanstvo ne može postojati. Zbog toga je pravi kršćanin – strašan plašljivko. Njegova plašljivost je takva, da se on ne samo boji uraditi nešto što nije dozvoljeno odozgo, da ne naruši nekakve kanone, nego **čak se boji da ne pomisli drukčije,** nego što mu je propisano, boji se da se ne upozna sa nekakvim drukčijim heretičkim mislima drugih ljudi. Boji se »đavolskog« iskušenja. Boji se svakog drukčijeg mišljenja.

Kršćanstvo u prvom redu odgaja strah od mišljenja i na račun straha čini kršćanina umno paraliziranim.

Pokušajte ponuditi čitanje ovog rada ili njemu sličnih istinskom kršćanskom vjerniku. U prvom slučaju prva reakcija će biti strah, koji se prikriva raznim riječima poput: »Meni to nije potrebno, nije mi zanimljivo«, a realni motiv je sasvim drukčiji – on se boji. I osim straha ovdje postoji još i osjećaj nesigurnosti u vlastita uvjerenja.

Kršćanin se boji da njegova visoka »sveta« vjera ne pukne kao mjehur od sapunice nakon općenja sa jakim protivnikom i u njegovoj glavi, umjesto kršćanske kaše, nastane neugodna praznina i da se ne osjeti

kao potpuni luđak, koji je proživio prethodne godine, vjerujući u himere. Čovjek bi *rekao, pa ti si kršćanin i usvojio si moćnu i mudru religiju, postao si* daleko jači i bogatiji duhovno, čega se imaš bojati? Boje se, strašno se boje. To se događa još i zato, što intuitivno kršćanin shvaća da nikakvim ozbiljnim znanjima i uvjerenjima on ne vlada. Sve što se u njegovoj glavi nakupilo nakon usvajanja kršćanstva, to nije neki moćan logički sustav, to je – kaša, i on to osjeća instinktivno.

Ipak kršćaninu se čini da odsustvo moćnog sustava pogleda u njegovoj glavi – to nije krivica te »velike« religije, to je njegova vlastita krivnja. To je posljedica toga, što on nije dovoljno vremena posvećivao izučavanju tog »velikog bogatstva«, a drugi su to bogatstvo usvojili, i on neće da u njihovoj pozadini izgleda kao luđak prilikom općenja sa protivnikom. I teško mu je povjerovati, da nije u njemu problem, problem je u toj samoj »velikoj« religiji, čiji je istinski sadržaj jednak nuli, bez obzira na to, što njome hrane narod 2000 godina. Ne može povjerovati u to, da je kod svakog kršćanina isto takva kaša u glavi.

Strah – to je glavni uzrok svih ljudskih psihičkih kompleksa. Kršćanstvo smišljeno programira pomoću straha ljude koji su iskompleksirani i nesigurni u sebe. Čovjek koji je siguran u sebe, može učiniti tisuću puta više, od onoga koji nije siguran. Kršćanstvo smišljeno ponižava i spušta dušu čovjeka. Čini čovjeka stotinu puta slabijim. Pravi od njega roba božjeg. U stvari ne božjeg, naravno, već roba židovskog »bogom izabranog naroda«, o kojem ćemo još porazgovarati u poglavlju 8 o *judaizmu*.

Seksualnost

Dobar kršćanin ne može biti seksualan, seks – to je navodno osnovni grijeh. Najbolji kršćanin – to je impotentan i kastriran ili, u najgorem slučaju, čovjek koji jedanput godišnje ima odnos sa svojom ženom radi produžetka roda (naravno, bez svakakvih tamo orgazama i drugih spolnih »nastranosti«).

Usput, za razliku od mnogobožačkih religija skoro sve jednobožačke religije nastoje potisnuti prirodnu seksualnost ljudi, ograničiti je i uzeti pod žestoku kontrolu, za razliku od plašljivosti, koju kršćanstvo na sve moguće načine razvija. Zašto te religije to čine, jer seksualnost – to je najvažnija biološka funkcija za produžetak ljudskog roda? *Pa evo zašto.*

Stvar je u tome, što su za čovjeka seksualni doživljaji jači od religioznih. Oni su prirodni, naturalni i primarni, a religiozni doživljaji sekundarni, i ako popovi ne mogu potisnuti seksualnost, onda nikada neće moći učiniti čovjeka robom svoje crkve.

A svaka jednobožačka religija ima svoj glavni cilj – vlast i gospodarenje nad ljudskim dušama, i seksualnost je glavna smetnja u tome, zbog čega je i zovu osnovnim grijehom. Seksualna energija je najmoćnija snaga koja formira ličnost. Oslobođena seksualnost čini čovjeka slobodnim, a kršćanskoj crkvi razvijeni i slobodni ljudi nisu potrebni i opasni su.

Kršćanskim popovima su potrebni nerazvijeni, iskompleksirani, ograničeni i uplašeni ljudi. Od njih je jednostavno napraviti ROBOVE božje. Zato još od djetinjstva, dok seksualnost još nije stekla svoju snagu, kršćanski odgoj se trudi potisnuti seksualnost, ograničiti je, stegnuti u žestoke okvire, i samim tim potisnuti i slomiti samu ličnost čovjeka. Uplašiti ga, unakaziti njegov mozak, utuviti u glavu čovjeka luđačku misao o grešnosti najprirodnijih ljudskih izražavanja.

Seksualno nerazvijen, iskompleksiran čovjek sa siromašnom psihom ne može dobivati od života zadovoljstvo i u životu će patiti i mučiti se. A to je upravo ono, što treba crkvi, pošto je takvim ljudima mjesto jedino u crkvi ili manastiru. Sretni ljudi rijetko idu u crkvu. Ona im ničemu ne služi. Njima je interesantniji realan život.

Budući da je religija smrti, kršćanstvo se trudi potisnuti seksualnost kao mehanizam prirodnog rađanja novog života. Kršćani aktivno propagiraju institut neprirodnog jednospolnog života – monaštva. Riječ »monah« vodi porijeklo od riječi »monos« – jedan, sam. Monaštvo to je – odsustvo porodice, odsustvo međuspolnih odnosa. Taj nakaradni institut jednospolnog života može biti dobar samo za degenerike-homoseksualce i lezbijke.

Zašto su kršćani smislili »bezgrešno« začeće? Zato da bi sugerirali misao, da je prirodno začeće uvijek ne samo grešno, već je ono i veliko čudo života. Ono rađa novi život. I to je divno i veličanstveno. Samo kršćanska religija smrti može mrziti prirodno začeće.

Treba istaknuti da je seksualna energija – veoma jaka stvar i, ako se nikako ne ograničava, može poprimiti i rušilačke forme za fizički i *psihički zdravog čovjeka. Zato su razumna ograničenja svrsishodna. Ako* su u mnogobožačkom Rimu u periodu pada vladali neobuzdana seksualna sloboda i seksualni razvrat, to je jedna krajnost.

Kod kršćana klatno povijesti se pomaklo u drugu krajnost – potiskivanje seksualnosti i njeno proglašavanje grijehom.

Krajnosti nisu potrebne. Svuda je dobra zlatna sredina. Ne treba potiskivati seksualnost, već treba odgajati seksualnu kulturu, u kojoj *postoje i seksualna sloboda, i racionalna ograničenja.*

Seksualne osobine Židova

Kod starijih Židova bili su veoma rašireni pederizam, sodomija, rodoskvrnuće i drugi oblici seksualne nastranosti. Homoseksualizam je prisutan u manjem ili većem stupnju kod svih naroda, svidjelo se to nama ili ne. Ali kod svih naroda homoseksualizam – to je sudbina manjine. Kod drevnih Židova homoseksualizam je imao ne samo masovni karakter, već je i zahvaćao čitave gradove, kao na primjer, gradove Sodomu i Gomoru.

U Sodomi se jedino pravednik Lot nije bavio pederizmom. Pa ipak, moral toga »pravednika« se može sviđati samo nemoralnim ljudima. Kada su kod Lota došla dva anđela i kada su stanovnici Sodome saznali za to, onda se ČITAV grad sjatio i tražio od Lota da im da te anđele, da ih SPOZNAJU (riječ »spoznati« u Bibliji označava seksualno spoznati) (Knjiga Postanka 19:15-5). I što je učinio Lot? Lot je rekao: »Braćo moja, ne činite zlo; evo je imam dvije kćeri, koje nisu spoznale muža; bolje da vam ih izvedem, RADITE SA NJIMA, ŠTO HOĆETE, samo ovim ljudima ne radite ništa…« (Knjiga Poszanka 19: 7-8). Dobar je Lot, divan tatica, zar ne? Umjesto da zaštiti svoje kćeri, lako ih predaje sramoćenju.

Rodoskvrnuće kod drevnih Židova također je bilo veoma rašireno. Legendarni Abraham, osnivač jednoboštva i osnovne grane židovskog roda, oženio se Sarom, koja mu je po ocu bila polusestra (Knjiga Postanka 20:12), i dalje, kao iskusni svodnik-zaštitnik, priređivao je sebi dobar život, podmećući svoju sestru-ženu u krevet faraonu (Knjiga Postanka 12:13-16) i caru Abimeleku (Knjiga Postanka 20:2).

Dvije Lotove kćeri iz grada Sodome ne samo da su živjele seksualnim životom sa svojim ocem, već su od njega rodile i dale *pokoljenje cijele dvije židovske loze: Moavićane i Amoničane. (Knjiga Postanka 19:* 30-38) Josip, koji se oženio »bezgrešnom djevicom« Marijom, - njen je rođeni stric. Itd. I to su sve pravedni ljudi, po mišljenju kršćana.

Kod drevnih Židova često se pederizam i rodoskvrnuće sjedinjuju zajedno. U Bibliji (Knjiga Postanka 9:20-25) je opisano kako je Ham jedanput vidio svog oca Nou pijanog i golog i odmah nešto uradio sa svojim vlastitim golim taticom. A što je uradio? I zašto je u Bibliji to opisano, pa nije Biblija – udžbenik seksualnih nastranosti, to je knjiga povijesti židovskog naroda. Očigledno je ova priča tipična za Židove tog vremena. Pošto se ispavao posle vina, saznavši što je sa njim uradio Ham, Noa je sa ogorčenjem prokleo… Što mislite koga? Hama? Ne, njegovog sina Kanaana, koji sa time nije imao nikakve veze. Takva je židovska pravednost. Jedni rade, drugi odgovaraju.

Povijest seksualnih nastranosti i povijest Židova jako se presijecaju, čak bi se moglo reći da je to jedno te isto.

Sam židovski bog je čitav židovski narod nazvao sodomskim i gomorskim narodom (Izaija 1:10). Što se može, židovski bog bolje vidi kakav je narod on stvorio.

Danas u kabinetu predsjednika Jeljcina preko 70% su – pederi. Jedna od prvih radnji toga kabineta bila je ukidanje kaznenog gonjenja pedera. O vladavini pedera u aparatu Jeljcina pisao je čak Koržakov – bivša Jeljcinova desna ruka.

Čuveni suvremeni istraživač židovstva Grigorij Klimov dokazuje da je homoseksualizam – glavna osobina degeneracije. Homoseksualci – to su degenerici, bionegativni ljudi (8, 67). Njihove seksualne sklonosti uopće nisu bezazlene za normalne ljude. Na velikom činjeničnom materijalu Klimov pokazuje koliko su homoseksualci opasni za društvo (8, 67). Klimov uopće dokazuje da Židovi – nisu nacija. Židovi – to je *dijagnoza.*

Pederizam, sadizam i mazohizam Krista

Poznata je istina o tome da sve ideje prije svega zavise od samog nositelja ideja, od karakteristika njegove ličnosti. Seksualna energija je jedna od najvažnijih snaga u formiranju ličnosti, zato pogledajmo seksualne osobine Isusa Krista.

Seksualne zapovijedi Krista su protuprirodne za normalnog čovjeka. To, da je Krist bio čist homoseksualac, nije volio žene i volio je samo muškarce – to je očigledno, to proizlazi iz svih »svetih« tekstova. U tim knjigama je uvijek napisano, tko se kime oženio, kakve su bile ljubavnice, tko je koga i od koga rodio. Krist nije imao ni žene, ni ljubavnice, ni djecu prema kršćanskoj verziji nije imao, i tu se uopće ne radi o njegovom »božanstvenom« biću – prema kršćanskoj verziji bog je poželio da ima dijete sa Marijom. Jednostavno Krist nije primjećen u seksualnim vezama sa ženama. Istovremeno stalno je od svojih voljenih učenika (među kojima nije bilo ni jedne žene) tražio žarku ljubav i sa njima se bavio pederizmom, istupajući u ulozi ženiha (aktivnog pedera).

Na primjer, to zvuči ovako (Evanđelje po Mateju 9:14-15, isto u Ev. po Marku 2:19-20): »Tada dolaze kod Njega Ivanovi učenici i kažu: zašto mi i farizeji postimo mnogo, a Tvoji učenici ne poste? I reče im Isus: mogu li biti tužni sinovi ĐAVOLJEG BRAČNOG, dok je sa njima ŽENIH? Ali, doći će dani, kada će im biti oduzet ŽENIH, i tada će postiti«. Što je to ženih i što ženih radi na bračnoj postelji, nije potrebno komentirati.

Što se tu može, Isus je bio dostojan sin svoga židovskog pederskog naroda. Isus je bio ne samo Židov, već direktan potomak cara Davida – poznatog pedera.

Krist se trudi da svoje homoseksualne principe nametne čitavom svijetu. Uvijek treba proučavati ne samo teorije, već i psihofizičke osobine njihovih stvaratelja.

Iz Freudovog učenja je poznato da se homoseksualizam često preklapa sa sadizmom i mazohizmom. Krist je bio ne samo peder, već i strastveni sadist i mazohist.

Na primjer, Krist propovijeda: »…i tko se oženi razvedenom, taj čini preljub« (po Mateju 5:32). Realni život je složen i ne polazi čovjeku uvijek za rukom da od prvog pokušaja nađe sebi suputnika za čitav život. I ako je žena razvedena, znači ona nema više prava da uredi svoj osobni život? Kod Krista je sasvim mračnjački, beživotni, ženomrzački prilaz ženi.

Krist je govorio: »Čuli ste, što se govorilo u davnim vremenima: Ne čini preljub! A ja vam kažem, da svatko, tko gleda na ženu sa željom, već čini preljub sa njom u svom srcu. Ako te tvoje desno oko sablažnjava, iščupaj ga i baci od sebe« (po Mateju 5: 27-30). »Ako te ruka tvoja ili noga sablažnjavaju, odsjeci ih i odbaci od sebe« (po Mateju 18:8).

»Čovjekoljublje« Kristovo ne zna granice: iščupaj oko, odsjeci ruke i noge i baci sve to. Dobar Krist je direktan kao djedica Lenjin, koji je uspio ovu kristovu ideju realizirati i prisiliti ljude da jedni drugima vade oči, odsijecaju ruke i noge. Tako može da propovijeda samo ženomrzac, homoseksualac, sadist i mazohist. Kod normalnog heteroseksualnog muškarca lijepa žena uvijek izaziva simpatiju i seksualnu privlačnost, i to je prirodno i normalno. Kad bi svi muškarci tako kao Krist voljeli samo muškarce, onda bi ljudski rod odavno izumro.

»Kažu mu Njegovi učenici: ako je takva obveza čovjeka prema ženi, onda je bolje ne ženiti se« (po Mateju 19:10). A što će na to Krist? On bi mogao reći: »Što je Vama, momci, treba se ženiti, stvarati dobru porodicu, imati i odgajati djecu«. Ali Krist nije tako rekao, njemu porodice i djeca nisu potrebni. On je u odgovoru počeo razmišljati o škopljenju (odsijecanju spolnih organa kod ljudi). »On im je rekao: postoje uškopljeni, koji su se iz utrobe majčine tako rodili; i postoje oni koji su uškopljeni od drugih ljudi; i postoje oni koji su sami sebe uškopili radi Carstva nebeskog« (po Mateju 19:12).

Što reći povodom ovih propovijedi kristovih? Krist je jednostavno – čudovište. Umjesto da osudi taj zvjerski antiljudski obred – škopljenje, on ne samo da ga ne osuđuje, već kaže da su to različiti nivoi tog herojskog postupka. I najviši stupanj škopljenja to je – kada čovjek sam sebe škopi. Zašto? Radi čega? Ispada, radi kristovog carstva nebeskog.

Očito, **u kristovom carstvu nebeskom sa očima, rukama i nogama hodaju samo impotenti, pederi i uškopljenici.** Lijepo je carstvo nebesko, zar ne? Ima li još onih koji žele dospjeti u kršćanski raj? Nešto se ne čuje entuzijazam.

Ni kod jednog manje-više u svijetu poznatog javnog radnika nemoguće je naći tvrdnju, da je kastrirani čovjek bliži bogu od porodičnog čovjeka. Ako Krist smatra da je samoškopljenje najviši duhovni podvig, onda je Krist – neprijatelj života. A tko je neprijatelj života? Đavao. Eto Vam odgovor na pitanje tko je to Isus Krist. I stvarno jedna od najmračnijih kršćanskih sekti »uškopljenika« odsjeca spolne organe

zahvaljujući »velikom« učitelju zbog toga da bi izbjegla seksualne sablazni.

Za razliku od mnogobožačkih religija, koje slave sve što je prirodno kod čovjeka, krist se svojim zapovijedima trudi od čovjeka napraviti isto takvog mazohista, kakav je on sam. Trudi se natjerati čovjeka da u sebi traži nepostojeće grijehove, gdje se pod grijehovima smatra sve što je prirodno i životno u čovjeku. **Kršćanski grijesi – to je plod bolesnog paranoika i mazohista Isusa Krista.**

Krista su razapeli na križu. U to vrijeme u Rimu su na križu razapinjali samo za pederizam. Na uspravnom križu, licem naprijed – takve aktivne pedere, kao Krist. Na kosom križu, zadnjicom naprijed – pasivne, kakav je bio Andrija Prvozvani. O tome svjedoče svi rimski povjesničari toga vremena. Eto što realno označava kršćanska ideja »voljeti bližnjeg svog«.

Osim kršćanske verzije postoji verzija prema kojoj je Krist, bez obzira na pederizam, ipak imao djecu. I pederi mogu imati djecu (posebno napravljenu prstom). Prema toj verziji potomci Krista su Merovinzi (u koje ulaze mnogi živi i zdravi predstavnici aristokratskih loza u Europi). Ta publika smatra sebe ljudima plave krvi. A tko su to plavi, što je to plava krv? Plavi – to su pederi, a plava krv – to je krv pedera. Plavu boju su ti potomci nakupili i od Krista i od Davida.

Kršćansko i židovsko ljudožderstvo

Osim sadizma, mazohizma i nekrofilije kod biblijskog (židovskog) boga je veoma u modi ljudožderstvo. Krist je svoje učenike prizivao: »Ako ne budete jeli Tijelo Sina Čovječjeg i pili Krv Njegovu, onda nećete imati u sebi život. Onaj tko jede Moje Tijelo i pije Moju Krv ima život vječni« (po Ivanu 6:53-54, isto po Marku 14:22-24).

U kršćanskoj crkvi glavni mistični čin, na kome je nastalo ritualno bogoslužje, jest odvratna ljudožderska tradicija, koja se naziva pričest – putem pretvaranja kruha i vina u krv i tijelo Krista, misaono pijenje te krvi i jedenje njegovog tijela. Bez tog misaonog kanibalizma neće biti spasenja, - tako kaže kršćanstvo. Što je to? Kakvo čudovišno divljaštvo. Kakva gadost. Odakle potiče ovaj mračni obred?

Svaki obred ima svoj rodoslov. Ovaj obred potiče od drevnog židovskog obreda pijenja krvi ubijenog djeteta iz drugog plemena.

Kršćanstvo je samo zamijenilo fizičko ljudožderstvo misaonim. Ogroman progres, nema što. Ali normalnom, psihički zdravom čovjeku i misaono pijenje krvi drugog čovjeka je protuprirodno i odvratno.

Maloumna publika može slušati demagoška tumačenja kršćanskih popova povodom »svetosti« i »veličanstvenosti« smisla tog mističnog čina ljudožderstva, ali može se različito tumačiti. Tumačenja – to su načini varanja. Mogu se smisliti stotine takvih tumačenja i zašto u ta tumačenja vjerovati? Koja od tih tumačenja su lažna, a koja prava? Gdje su kriteriji? **Možeš tumačiti što hoćeš i kako hoćeš, ali činjenica ostaje činjenica: kršćani su misaoni ljudožderi, koji misaono jedu ljudsko meso i piju krv. Samim time predaju svoju dušu đavlu.** I nikakva demagogija ne može promijeniti i opravdati ovu činjenicu.

Zaista kršćanska crkva – to je crkva sotone.

Za sad se kršćanski popovi nisu dosjetili predložiti istinskim vjernicima da jedu (misaono, naravno) kristov izmet i piju kristovu mokraću. Predložit će, budite sigurni. Dobar tek, sveti kršćani!

Ako kršćanstvo uči misaonom ljudožderstvu, onda judaizam uči pravom ljudožderstvu. Odnos Židova prema arijskoj krvi nosi mističan karakter. Arijsku krv upotrebljavaju ne samo najviši judejski masoni, već i obični članovi sekte hasida – najortodoksniji nasljednici Talmuda. Ne mogu proći bez arijske krvi ni predstavnici plave pederske krvi. Iako je Stari Zavjet Biblije adaptirana i umekšana varijanta Talmuda, ipak su u Bibliji sačuvane direktne smjernice na taj zvjerski običaj Židova. »Eto narod kao lavica ustaje i kao lav se podiže; ne leže dok ne pojede plijen i ne napije se krvi ubijenih« (Knjiga Brojeva 23:24). Koliko postoje Židovi, toliko se oni bave tim sotonskim zvjerstvom. O beskrajnim činjenicama židovskih zločina, koji su u vezi sa mučenjem, ritualnim ubijanjem arijske djece i korištenjem njihove krvi, napisao je brošuru sam Vladimir Ivanović Dalj (62), poznati znanstvenik, čija naučna opravdanost i savjesnost ne može izazivati ni najmanju sumnju.

Ti čudovišni zločini Židova obavljaju se na dan sotonskog praznika Uskrsa. Hvataju djecu, zvjerski muče i komadaju, naslađujući se njihovim mučenjima. Dalje probadaju čitavo tijelo djeteta specijalnim ritualskim odvijačima, često deru kožu i puštaju njegovu krv. Posle tu krv koriste u ritualskim ciljevima, i posebno je dodaju u uskršnji maces (neslano jelo)

(62). Posle toga unakažena i iskidana tijela ubijene djece bacaju. Upravo zbog ovih beskrajnih činjenica »jadne i nesretne« Židove su klali i pritiskali tijekom čitave ljudske povijesti (62). Upravo zbog ovih zločina mrze Židovi antisemiti i »prokleti fašisti«.

Kod kršćana se taj sotonski židovski praznik Pashe smatra »svetim«.

Nacionalnost i porijeklo Krista, Marxa i Lenjina

Zanimljivo je pogledati korijene Isusa Krista, njegov rodoslov. Od njega počinje Evanđelje. Prva rečenica Evanđelja: »Rodoslov Isusa Krista, Sina Davidova (obratite pažnju: ne sina Boga, već sina Davidova), Sina Abrahama. Abraham je rodio Izaaka; …(dalje ide još 40 Židova)… Jakov je rodio Josipa, muža Marijinog, od koje se rodio Isus, nazvan Krist«.

Iz tog rodoslova se vidi da Isus (nazvan Krist) nije čovjek van nacionalnosti, već čistokrvni Židov. U njegovom rodu nije bilo ni Rusa, ni Tatara, ni Litvanaca, ni Bjelorusa. Sve sami Židovi.

Nikakve božanstvenosti u porijeklu Isusa također nije bilo.

Kad bi Krist bio božji čovjek, onda bi njegova majka bila Marija, a otac – Bog (sveti duh). Tada Josip ne bi bio Kristov otac, već bi samo bio formalni Marijin muž. I u tom slučaju Krist ne bi bio ni sin Josipa, ni sin Davida, ni sin Abrahama. Ali u navedenom rodoslovu Isusa Krista nema ni rodoslova Marije, ni rodoslova Svetog Duha. I uopće, nije lijepo za božjeg čovjeka navoditi njegov ljudski rodoslov. A on je naveden i ispisan za 42 koljena. Tako da basna o božanstvenom porijeklu Isusa Krista potpuno proturječi samom »svetom« Evanđelju.

Pokušajte razmotriti prvu rečenicu Evanđelja sa kršćanima. I Vi ćete shvatiti, tko su to pravi zombiji. Kršćanin će Vam govoriti da: »To nije rodoslov Krista, već rodoslov Josipa ili da je to rodoslov Marije« ili će izmišljati još nekakvu budalaštinu. Vi ćete mu zabadati nos u tu prvu rečenicu i pokazivati, da je napisano crno na bijelo: rodoslov Isusa Krista. Isusovac neće čitati Evanđelje. Jednostavno će se bojati pogledati u svoju svetu knjigu. Izvlačit će se, izvlačit će se, izmišljati nevjerojatne gluposti, ali neće čitati.

Obratimo pažnju na to da božjim sinom naziva sebe jedino sam Krist (manija veličanja), ali ga majka Marija nikada nije nazvala božjim sinom, već ga je nazivala samo svojim ili Josipovim sinom. Vjerojatno je bezgrešnoj djevici daleko jasnije, od koga je izgubila svoju bezgrešnost.

Ako je stvarno Krist potomak svih 42 Židova, otkud onda sveti duh? Krist u tom slučaju nije božji čovjek, već jednostavno četrdeset drugi Židov nakon Abrahama. Mračna povijest. Nešto taj sveti duh krije. A krije on sljedeće rodoskvrnuće. Abraham se oženio polusestrom Sarom, otac im je bio isti. I Josip, stari razvratnik, oženio se rođenom sestričnom – »bezgrešnom djevicom« Marijom, a ona mu je rodila Krista. U Kristovom rodu postoje i rodoskvrnici i pederi. Nije čudo što je i on pošao tim putem. Eto odakle potiče sveti duh. Kakvi korijeni, takvi i plodovi.

U Evanđelju po Luki (3:23-38) također je napisan rodoslov Isusa Krista, koji se malo razlikuje od pisanja Mateja. Tamo je Krist prije Abrahama imao ne 42, već 55 Židova i još plus dvadeset Židova do Adama. Ali koja je razlika, da li je 42 ili 55 Židova bilo u Kristovom rodu prije Abrahama? U tom rodoslovu po Luki prisutan je i židovski bog, ali je prisutan ne u svojstvu oca Isusa, već u svojstvu oca prvog čovjeka – Adama. To jest Krist je u tom istom stupnju sin božji, kao i svi ostali ljudi, i ni u čemu se od drugih ljudi ne razlikuje, sa točke gledišta svog navodno »božanstvenog« porijekla.

Popovi nisu odmah Isusa priznali za boga. U bogove su ga ubrojili tek 325. g. naše Ere na Prvom Ekumenskom saboru u Niceji, gdje su crkveni velikodostojnici po svojoj samovolji većinom glasova (kao na stranačkom sastanku) imenovali Isusa Krista za boga (218 – »za«, 2 – »protiv«). I eto tako se pojavljuju lažni bogovi. Tekstovi »svetih« knjiga, istina, nisu korigirani kako treba.

Pogledajmo usput i na rodoslov klasika svjetskog komunizma. Marx je – čistokrvni Židov, potomak židovskih rabina. Lenjin – poližidov, židokalmik (majka Marija Izraelovna Blank – Židovka, otac Ilja Nikolajevič Uljanov – Kalmik). Majka mu je Židovka. To je kod Židova najvažnije. A kad je majka Židovka, znači i on je Židov, kod Židova se svi osnovni determinirajući geni predaju po ženskoj liniji (a kod Arijaca po očevoj). Usput, Lenjinov djed po majčinoj liniji se zvao Izrailj Blank, a pradjed – Srulj Mojševič.

Zanimljivo je istaknuti, da se otac Ilje Nikolajeviča – Nikolaj Vasiljevič Uljanov (djed Lenjinov po očevoj liniji) oženio kasno vlastitom kćerkom Aleksandrom Uljanovom, koja je bila mlađa od njega 25 godina, i sa njom je imao četvero djece, od kojih posljednjeg Ilju Nikolajeviča u starosti 67 godina. Zanimljiva činjenica. Čitajte V. Solouhina (9). Opet rodoskvrnuće. Zar se time ne mogu objasniti Lenjinove degeneretivne osobine: ćelavost u 23.godini, periodični naleti nervno-moždane bolesti, patološka agresivnost, pederizam. Lenjin je pošao Kristovim putem i također je bio peder. Lenjin je živio u zajednici sa Zinovjevim i Trockim, o tome svjedoče nedavno objavljena pisma Zinovjeva i Lenjina (»Ruski pogled«, br. 4, Orenburg, 1996).

Moralni lik Kristovih učenika

Kakav je bio moralni lik Kristovih učenika, njegovih 12 »svetih« apostola? Juda se dugo cjenkao i prodao Krista-spasitelja za priličan novac (za 30 srebrnjaka: u to vrijeme se mogla kupiti manja parcela zemlje čak u okolini Jeruzalema).

Voljeni Kristov učenik Petar tri puta ga se odrekao, čim bi nastala neka manja opasnost za njegov život, mada se kleo da to neće nikada učiniti, kada je Krist predvidio njegove postupke. »Isus mu je rekao: istinu ti kažem, da ove noći, prije nego što zapjeva pijetao, tri puta ćeš se odreći Mene. Petar mu kaže: makar morao umrijeti s Tobom, neću se odreći Tebe. Slično su govorili i SVI učenici« (po Mateju 26:35). Kako su njihove visoke riječi odgovarale njihovim djelima? Pa nikako. Petar se prilikom prve opasnosti odrekao svog voljenog boga, a čitava ostala banda »svetih« apostola prilikom Kristovog uhićenja plašljivo se razbježala. »Tada su svi učenici, ostavivši ga, pobjegli« (po Mateju 26:56). Jadni plašljivci, prodane kože, lažljivci i prekršitelji kletve. To je realni moralni lik »svetih« apostola. Krist ih je mnogome naučio u svom pederskom kružoku.

Kakav učitelj – takvi i učenici. Odavde je i potekla kršćanska tradicija »svetih« vođa kršćanske crkve: govoriti jedno, a raditi sasvim drugo. Kleti se na vjernost najvišim idealima i postupati na najniži način. Komunistički vođe su u cijelosti prihvatili ovu praksu od kršćanskih popova.

Kršćani i komunisti su – dvolični ljudi sa dvojnim moralom: deklariranim i onim tajnim, kojim se u stvarnosti rukovode.

Kadrovska politika Isusa Krista

Nije potrebno naročito se čuditi nemoralnosti Kristovih sljedbenika. Odakle je i kako Krist birao te »velike« izabranike?

U početku je sasvim umjesno pogledati, kako su Židovi pravili revoluciju u Rusiji 1917. g. i kako su preotimali vlast. Zamislite sebe na mjestu polužidova pedera Lenjina i čitave njegove židovske bande (Trocki, Zinovjev, Kamenjev, Sverdlov itd.), koji su jurišali na vlast. Kako preuzeti vlast? Kod Lenjina je ta tehnologija promišljena i ispisana veoma jasno i detaljno: treba stvoriti snagu za preotimanje vlasti u vidu dobro organizirane i potpuno upravljane partije. Tko će biti ljudski materijal, instrument za tu partiju? Inteligencija? Trgovci? Poslovni ljudi? Svećenstvo? Činovnici? Seljaštvo? Ne. TO NIJE INSTRUMENT za otimanje vlasti. Proletarijat! To je to, što treba. Najniži dio društva, neobrazovani, nepismeni, bez imovine, koji nemaju što izgubiti, osim svojih lanaca.

Bulgakov je u »Psećem srcu« divno opisao strukturu te nove revolucionarne snage: **gore su židovski šefovi švonderi, dolje najniži dio i otpad ruskog društva – šarikovi,** koje su privukli parolom »Tko je bio ništa, taj će postati sve«, i po strani od revolucionarnog procesa inteligencija u vidu profesora Preobraženskog. I preuzeli su vlast prema lenjinskoj tehnologiji.

Pogledajte prljavu židovsku parolu: »Proleteri svih zemalja, ujedinite se!«. Zašto Židovi ne žure ujediniti inteligenciju i poslovne ljude? Zato što je najvažnije u svakom ujedinjenu – tko će biti gore. Najjednostavnije je uzeti budale i društveni otpad. Ujedinite se, šarikovi svih zemalja! Židovski švonderi će Vam brzo stati na čelo i dalje će Vas povesti kuda žele i iskoristit će tu masu u svojim ciljevima.

Kod Židova pedera Krista je postojao taj isti problem i apsolutno iste metode rješenja. Lenjinovci su – Kristovi učenici. Prema Freudu, aktivni homoseksualac ima kompleks vlasti. Krist je htio vlast. Židovski narod ga je htio vidjeti kao političkog vođu ustanka protiv Rima, pod čijom vlašću

su se oni tada nalazili, ali Krist nije htio to. Usput, upravo zbog toga mnogi njegovi pristalice, uključujući i Judu, su se razočarali u njemu, a kad se već razočarao, Juda ga je odlučio ujedno i prodati, da makar nešto korisno dobije od Krista.

Krist je nastojao postati duhovni vođa Židova. Ali kako postati duhovni vođa? Kako doći do vlasti nad ljudima? Treba UJEDINITI I STATI NA ČELO većine ljudske mase. Treba stvoriti svoju »partiju« ili prema religioznoj terminologiji školu pristalica. Na koga se može osloniti? Židovsko svećenstvo i gornji slojevi židovskog društva nisu prihvaćali Krista, u njemu su vidjeli takmaca i jednostavno su ga se bojali kao anarhista i rušitelja osnova društva. Prema tome, treba se osloniti na donje slojeve društva.

Na osnovu kojih kriterija je Krist birao sebi pristalice? Prema visokom intelektu? Prema visokom obrazovanju i dubokim znanjima? Prema visokoj kulturi? Prema položaju u društvu? Prema realnim zaslugama? Ne, ništa mu od toga nije bilo potrebno.

Kadrovska politika kod Krista je bila ista, kao kod Lenjina i svih švondera (točnije, kod Lenjina je bila ista, kao kod Krista). Krist je imao samo tri kriterija izbora članova svoje partije:

Prvi – izbor neobrazovanih, nekulturnih ljudi koji imaju nizak položaj u društvu, koji nemaju što gubiti, osim svojih lanaca, i na koje on može ostaviti magičan utisak svojim znanjima.

Drugi – potpuna osobna odanost i žarka ljubav samo prema njemu.

Treći – težnja da se uzdigne, ka slavi i vlasti.

Dakle, **prvi kriterij (donji dijelovi društva).** Koga je Krist izabrao za svoje najbolje učenike? Proste nepismene ribare, bez ikakvog intelekta i znanja. Stupanj nekulture tih »svetih« šarikova je bila tolika, da oni čak ni ruke nisu prali prije jela i jeli su prljavim rukama kao svinje. U to vrijeme u Izraelu tako skoro nitko nije jeo, svi su živjeli prema zapovijedi: »peri ruke prije jela«.

Kada su farizeji prigovorili Kristu zbog nečistoće tijela njegovih učenika, Krist, umjesto da se složi i nauči svoje učenike elementarnim pravilima higijene, odgovarao im je po principu »sami ste luđaci«. »Okupili se kod Njega farizeji i neki od znalaca knjiga, koji su došli iz Jeruzalema i, vidjevši neke od Njegovih učitelja, koji su jeli kruh nečistim, to jest neopranim rukama, grdili su ih. Jer farizeji i SVI Židovi, držeći se učenja starijih, ne jedu, ne opravši PAŽLJIVO ruke; i, došavši sa pijace, ne

jedu ne opravši se« (po Marku 7:1-6).

Nečistoća tijela svojih učenika nije nervirala Krista, pošto je i on bio isto takva svinja, kao i oni, i on je također jeo, ne opravši ruke prije jela (po Luki 11:38).

Drugi kriterij (potpuna odanost). Kristova surovost u odabiranju kadrova prema tom kriteriju ne zna granica. Krist kaže: »…ako neko dođe kod Mene i ne mrzi oca svoga i majku, i ženu i djecu, i braću i sestre, a uz to i svoj život, taj ne može biti moj učenik« (po Luki 14:26). Primijetimo usput, da smo đavao može pozivati na tako nešto: mrziti svoj život, majku, oca, ženu i djecu radi njega. Dobar bog ne može tako govoriti.

Treći kriterij (težnja da se uzdigne). Čime je Krist privlačio šarikove u svoju partiju? Naravno, svojom osobnošću, i njemu je bilo lako ostaviti magičan utisak ne te ljude, pošto je razlika u razini znanja bila višestruka.

Ali prije svega, naravno, ne intelektom, već obećanjima uspjeha – **»I POSLJEDNJI ĆE POSTATI PRVI« (»Tko je bio ništa, taj će postati sve«).** Krist je obećao da će ih učiniti gospodarima nad ljudima i pozivao ih je da ne love tamo nekakvu ribu, već da idu za njim, i on će ih naučiti da u svoje mreže love ljude i postanu gospodari duša tih ljudi. »Prolazeći u blizini Galilejskog mora, vidio je Šimuna i Andriju, njegovog brata, kako bacaju mreže u more, jer oni su bili ribolovci. I reče im Isus: pođite za Mnom, i JA ĆU UČINITI DA VI POSTANETE LOVCI NA LJUDE. I oni su odmah, ostavivši svoje mreže, krenuli za Njim« (po Marku 1:17-18). Odmah su potrčali, od prvih Kristovih riječi, čak i ne znajući, što predstavlja Krist. Eto kakva je to publika »sveti apostoli«, eto koji su istinski motivi njihovog ponašanja. Zar se treba čuditi njihovom nemoralu?

Krist ne samo da je imao planove, **kako preuzeti vlast (po principu ujediniti i stati na čelo),** već je i planirao kako nakon preuzimanja vlasti tu **vlast zadržati (po principu zavadi pa vladaj).** Svoje planove Krist nije krio i otvoreno je govorio o njima: »Zar vi mislite, da sam Ja došao dati mir zemlji? Ne, kažem vam, već dijeljenje; jer od sada petoro u jednoj kući će se dijeliti, troje protiv dvoje, i dvoje protiv troje: otac će biti protiv sina, i sin protiv oca; majka protiv kćeri, i kći protiv majke; svekrva protiv svoje nevjeste, i nevjesta protiv

svoje svekrve« (po Luki 12:51). To isto je zapisano u i Evanđelju po Mateju (10:34): »Ne mislite, da sam ja došao donijeti mir na zemlji; nisam Ja došao da donesem mir, već mač, jer Ja sam došao da odijelim čovjeka od njegovog oca, i kćer od njene majke, i nevjestu od svekrve«. Opet sotonizam.

Nije bilo suđeno da Kristovi planovi budu realizirani u Izraelu. Židovski prvosvećenici su brzo prozreli Krista i na vrijeme su ga razapeli. Ali kasnije su odlučili ne odbacivati njegovu religiju, već iskoristiti je za slom drugih nežidovskih naroda. Da je iskoriste kao informacijsko oružje.

Kristov nasljednik Vladimir Uljanov-Lenjin je realizirao kristove planove u potpunosti. I koliko je krvi prolio u Rusiji! I klali su jedan drugog: otac sina i sin oca, i brat brata, i rođak rođaka. Sve su komunjare zatrovali prema kršćanskoj tehnologiji.

Obratite posebnu pažnju na broj članova kršćanskog pederskog društva. 12 učenika, mladića do 20 godina, i **trinaesti!** – 30-godišnji njihov učitelj Isus Krist. Čudno društvo od 13 (nesretan broj) ljudi. 13 je – mistični broj sotone.

Dvoličnost kršćanskog morala

Licemjerje i dvoličnost kršćanskog morala ne znaju granica. Sa jedne strane, kršćani navodno imaju nekakve moralne kriterije ocjene toga, što je dobro i što je loše. Sa druge strane, u svakom pogodnom trenutku može se pljunuti na sve te norme i izjaviti, kao što je zapovjedio Krist: »Ne sudite, da ne budete suđeni! Jer sudom kojim sudite, bit ćete suđeni. I mjerom kojom mjerite, mjerit će vam se.« (po Mateju 7:1). Reklo bi se, pa moralni kriteriji se zato i uvode, da bi se sudilo o pravilnosti ili nepravilnosti postupaka i drugih ljudi, i svojih vlastitih.

A taj kristov nemoralni poziv – to je poziv na vanmoralnost, uopće na odustajanje od ocjene dobra i zla u postupcima ljudi. U svakom normalnom društvu postupci ljudi se trebaju podvrgavati moralnoj ocjeni. I ako su ti postupci loši, onda se čovjek treba podvrgnuti ne samo sudskoj, već i prije svega moralnoj osudi sa strane drugih članova društva. Inače normalno društvo se ne može sagraditi. I eto, nakon svih razgovora o novim moralnim zapovijedima odjednom Krist izdaje takve bisere. Izgleda, potpuna besmislica. Ipak smisao postoji. To je dvojni moral za svoje. Da bi uvijek mogli pobjeći od prijekora pomoću ove neprincipijelne,

ali pogodne kristove formule. Zamislite, da ste Vi uhvatili lopova, ogorčeni ste njegovim postupcima i okrivljujete ga da je prekršio zapovijed: »Ne ukradi!«. Na to lopov odmah može odgovoriti: »Ljudi, čemu Vas je Krist učio? Ne suđite i sami nećete biti suđeni, a inače, kada Vi budete krali i Vas uhvate, onda će i Vas isto tako osuđivati«.

Kršćanski i komunistički vođe su – ljudi sa dvojnim moralom. Jedan moral – to je deklariran za gomilu, drugi moral – tajni, za samu »elitu« tih »vođa«.

Častoljublje i želja za vlašću

Da li kršćanstvo odgaja u čovjeku zdravo častoljublje? Ne!

Da li odgaja želju za životom i želju za BORBOM za svoje OSOBNO mjesto u društvu? Ne! Pogledajte koliko su brzo za 8 godina perestrojke neruski ljudi (uglavnom Židovi) prigrabili sve što je najvažnije: državnu vlast, sav ruski novac, svo ključno vlasništvo, sva sredstva masovne informacije, svu takozvanu rusku pravoslavnu crkvu itd.

A masa ruskih vjernika (osim manjeg broja realnih poslovnih ljudi, koji su ušli u »nove Ruse«), opijeni komunističkim i kršćanskim odgojem (i domaćom vodtkom, naravno), 8 godina sjedi, otvorenih ustiju, i misli o božjoj blagodati, čudesima, volji božjoj, cilju i smislu života, o ulozi ruskog naroda u SPASENJU ČITAVOG ČOVJEČANSTVA. Upravo ČITAVOG, ne manje, sjede i misle u poderanim hlačama, misle o sebi, o svojoj porodici, svojoj zemlji – to je, naravno, sitno, neznatno, i najvažnije – zamorno.

Jer da bi se zašile vlastite poderane hlače, treba nešto konkretno uraditi – sići sa ležaja, naći iglu, konac, malo raditi – sve je to daleko teže, nego misliti o spasenju čovječanstva. Posebno ako se to misli uz vodtku ili pivo, pa još u vlastitom dobrom društvu, gdje se može, brišući suze, SMJELO zgražati nad tim, kako su lako i drsko Židovi i »crni« bez posebne borbe oteli sve od svetog ruskog naroda. A zašto da i ne otmu, ako narod nije sposoban za borbu za svoja prava?

ŽIVOT – TO JE BORBA i jak pobjeđuje slabog.

Tako je uređen ovaj svijet, svidjelo se to Vama ili ne. Ne treba se zgražati, već, odbacivši kršćanstvo, postati jak i pobijediti..

PRAVEDNOST BEZ SILE JE SMIJEŠNA.

To je realna istina, koju Evanđelje smišljeno skriva.

Zdrav egoizam, individualizam i kolektivizam

Na početku takozvane perestrojke, pravilno odustavši od principa klasne borbe, u Rusiji se lako povjerovalo u kršćanski princip »općeljudskih vrijednosti«, na kome se navodno održava sav zapadni civilizirani svijet. U stvari – to je demagogija. Na suvremenom Zapadu kršćanstvo igra ulogu dekorativnog paravana. Zapadni svijet se održava na suprotnom principu – principu zdravog egoizma, primatu osobnih prava i interesa nad pravima i interesima društva. I uvijek prioriteti interesa na Zapadu idu tako: najprije osobni interesi, zatim obiteljski, zatim korporativni, zatim nacionalni i posljednji – opće čovječanski, ako, naravno, do njih dođe red.

A u kršćanstvu i komunizmu sve je obrnuto: počinje se od čitavog čovječanstva i završava se sa konkretnim čovjekom, ako, naravno, do njega dođe red.

U sustavu slobodne trgovine poštovanje se ukazuje ljudima koji su dostigli osobne uspjehe. U kršćanstvu – velikomučenicima i žrtvenicima, koji sami nisu živjeli, već su se mučili, ali zato nisu mislili o sebi već o svima i sve su »spašavali«. U sustavu slobodne trgovine kultiviraju se: individualizam, osobna inicijativa, osobna odgovornost. Kršćanstvo i komunizam kultiviraju kolektivizam, mišljenje stada (ekumenski sabori, ogromni vrhovni savjeti, komune, općine, kolhozi itd.) i kolektivnu odgovornost (to jest neodgovornost). Na Zapadu je stalno u opticaju mudra formula »To su Vaše teškoće«. Jako ispravna formula, koja poziva: rješavaj sam svoje probleme; ne bježi od svoje osobne odgovornosti; spašavaj se sam; ne prenosi svoje probleme i odgovornost na druge.

A što je to loše u zdravom egoizmu, kada čovjek misli I o sebi, I o drugima? Zašto ne treba misliti o sebi, već treba misliti samo o drugima? Po čemu si ti gori od drugih, što, zar – ti nisi dio čitavog čovječanstva, i tko će se o tebi brinuti, ako ne, prije svega, ti sam? **Onaj tko ne voli samog** sebe, taj ne može voljeti ni druge ljude.

Koliko mnogo u Rusiji ima takvih vjernika: golotinja i sirotinja, vlastiti život ne može urediti, nije u stanju zašiti svoje hlače, a želi spašavati čitavo čovječanstvo. To su plodovi kršćanskog odgoja.

To se kod njih naziva samoodricanje i samožrtvovanje. Naravno, U IME nekakvih »svijetlih« (u stvari besmislenih) ideala.

Kada je sljedeći »genije« židovske misli Karl Marx smislio novi plan »spasenja« čitavog čovječanstva pod nazivom »komunizam« i sve to izložio u novoj Bibliji pod nazivom »Kapital«, u Rusiji su se odmah našli fanatici, koji su sveto povjerovali u novu religiju i krenuli putem samoodricanja i samožrtvovanja u ime »svijetlih« ideala.

Ti novi vjernici su bili spremni ubijati druge, postavljati eksplozive i organizirati terorističke napade i sami ići na robiju, na gubilište U IME revolucije. Kakve revolucije, koji je smisao te revolucije, do čega ona može dovesti, - to nitko od njih posebno nije shvaćao, a za takva razmišljanja mozak nije ni potreban, oni su vjerovali. Za vjeru mozak nije obavezan.

A za to vrijeme židomasonski tisak je uzdizao te fanatike bandita kao velike heroje. Koji argumenti su isticani kao zaštita tih bandita fanatika? Osnovni argument je jedan – ti ljudi nisu mislili o sebi, oni su težili ka sveopćem blagostanju, ka općoj pravednosti, oni su išli putem samoodricanja, samožrtvovanja. Jednom riječju – heroji i žrtve. »Vi ste kao žrtva pali u sudbonosnoj borbi«. Sve je potpuno isto, kao sa Kristom-spasiteljem.

Onima koji su se zgražali nad tim banditima, nisu naročito dozvoljavali istupati u tisku. Tisak su bili preuzeli židomasoni, isto kao sada. Zadatak tiska je bio - izazvati suosjećanje sa banditima. To se kod njih naziva »humanizam«. Ali njihov lažni humanizam je bio nekako strogo jednostran: samo za zločince, ali ne i za žrtve.

Tipičan predstavnik tih »humanista« (sotonista) je Lav Tolstoj sa svojom kršćanskom teorijom »neprotivljenja zlu nasiljem«. Kada su revolucionari-teroristi ubijali policajce (radnike pravnog sistema), grof Tolstoj je šutio kao riba. Ali kada su te ubojice hvatani i vješani, grof Tolstoj je jaukao na sav glas: »Ne mogu šutjeti!« Zbog toga je Lenjin direktno nazvao Tolstoja »ogledalo naše revolucije« (8, glavni sinovi lukavog). Zanimljivo je postaviti pitanje: »Što je u kršćanstvu moglo privući tako talentiranog čovjeka, kao što je bio Tolstoj?« Vjerojatno slične pederske sklonosti Krista i Tolstoja. Tolstoj u svom dnevniku od 29.novembra 1851.godine piše: »Ja nikada nisam volio ženu… ali mnogo puta sam se zaljubljivao u muškarca… Zaljubljivao sam se u muškarca, još ne znajući, što je to pederizam«.

Za razliku od tih humanista-liberala Dostojevski piše: »Ako neko uništi Rusiju, onda to neće biti ni komunisti, ni anarhisti, već prokleti liberali«.

Onaj isti Pavka Korčagin – to je tipični kršćanski i komunistički heroj. Heroj iz te iste opere. Samoodricanje, samožrtvovanje. On nije egoista, o sebi nije mislio, mislio je o drugima. Na svoj život je pljuvao, svoju ljubav predao kao žrtvu u borbi (nejasno za što), narušio je svoje zdravlje, svoj život uništio. U ime čega? U IME novog oca i sina i svetog duha pod nazivom »komunizam«. Amen. Što je to komunizam, što se krije iza tih riječi – to pavkima korčaginima nije bilo poznato. Nitko od njih, naravno, nije čitao svih 90 tomova budalaština, koje je napisao taj brzopisac Karl Marx. I nitko nije shvaćao, kakav je nakaradni model života programiran u tankoj knjižici pod nazivom »Manifest kompartije«. Oni ni nju nisu čitali. A tko je čitao – ništa nije razumijevao. On su SVETO VJEROVALI u budućnost, i to je glavno. A najvažnije je to, što Pavka Korčagin – nije egoist, već je žrtva.

Naravno, dobar čovjek ne treba misliti samo o sebi i biti samo egoist. To je odvratno, to je jedna krajnost. Ali dobar čovjek ne treba misliti ni samo o drugima, potpuno zaboravljajući sebe. To je druga krajnost. Ni ona nije lijepa. Svuda je dobar osjećaj mjere. Dobar čovjek treba misliti I o sebi, I o drugima. U kršćanstvu i komunizmu uvijek je suprotstavljanje: ILI o sebi, ILI o drugima. Čovjek koji misli treba biti svjestan svoje osobne individualnosti i u isto vrijeme shvaćati svoje harmonično jedinstvo sa svojim narodom, čiji je on neotuđiv dio.

Za pametnog praktičnog čovjeka jedna od osnovnih zapovijedi treba služiti glavna mnogobožačka zapovijed:

ŽIVI SAM I DAJ DRUGIMA DA ŽIVE.

Naravno, pravo samopožrtvovanje može poslužiti kao uzor veličine ljudskog duha, ali ono se treba ostvariti u ime konkretnih i jasno razumljivih ciljeva, a ne u ime iluzionističkih »svijetlih ideala« i maštanja, koja ustvari predstavljaju demagošku obmanu, koja sakriva istinsku, prljavu smisao onih, koji se bore za preotimanje i zadržavanje vlasti.

Važno je istaknuti principijelnu razliku između individualizma mišljenja i individualizma djelovanja. Ruski narod je prekomjerno polariziran i često poistovjećuje krajnje proturječnosti. Današnji navodno ruski (a ustvari sovjetski) odgojni sistem, s jedne strane, ne razvija, već sputava individualno mišljenje i nameće mišljenje stada. Misli kao svi! To jest, uopće ne misli!

S druge strane, sovjetski odgojni sistem ne uči narod pametnim kolektivnim i koordiniranim postupcima. Zbog toga je ruski narod danas razjedinjen i ne voli kolektivan rad. Postoji odvratna poslovica: »moja kuća je na kraj sela, ja ništa ne znam«. Tako veoma mnogo ljudi živi. Ali bez kolektivnog rada nemoguće je sagraditi normalno društvo, koje može zaštititi svoje opće nacionalne interese. Treba se učiti kolektivnom radu, usuglašeno raditi sa ljudima različitih, čak i proturječnih pogleda. Učite se od Židova. Oni mogu mrziti jedan drugoga, ali u ime općeg cilja mogu odlično i složno raditi zajednički. I zahvaljujući tome pobjeđuju.

Patriotizam i nacionalizam

Da li su kršćanstvo i komunizam patriotski? Ne, oni su beznacionalni, internacionalni i navodno opće čovječanski. Kršćanstvo i komunizam pljuju na nacionalne i državne interese. Ali to se tiče samo nežidovskih država i nacija. U kršćanstvu situacija u odnosu na Židove se mijenja potpuno suprotno.

Osnovna ideja kršćanstva – jest židoljublje (judofilija) – ljubav prema »bogom izabranom« narodu. Ta ideja prožima čitavu Bibliju. Zašto nama, Rusima, preko Biblije nameću proučavanje židovske povijesti, umjesto da proučavamo svoju vlastitu, rusku povijest? Zašto nas tjeraju da kopamo po toj gnjusnoj židovskoj povijesti? Zašto nam zabranjuju proučavanje vlastite ruske povijesti? Zašto nam oduzimaju nacionalnu svijest i nameću proučavanje židovskih religija? Zato što se u tome i sastoji jedan od glavnih zadataka kršćanstva i komunizma: srušiti nacionalnu svijest, srušiti vezu sa nacionalnim rođenim Bogovima, učiniti ljude slijepim i bespomoćnim, a dalje je lako upravljati tim slijepcima. Eto zašto je smišljena ideja opće čovječanstva.

Komunizam »spašava« ČITAVO čovječanstvo pomoću svjetske proleterske revolucije i gradi opće čovječanski (židovski) koncentracijski logor pod nazivom »komunizam«. Kršćanstvo »spašava« opet ČITAVO čovječanstvo putem potpunog zaglupljivanja čovjeka i židoljublja i gradi taj isti opće čovječanski (židovski) koncentracijski logor pod nazivom Raj, a sve neistomišljenike gura u Pakao.

Ustvari zdrav nacionalni egoizam, zdrav patriotizam – to je dobro. Danas za Rusiju glavni državni princip treba postati ne opće čovječanski princip, već **PRINCIP ZDRAVOG RUSKOG NACIONALNOG EGOIZMA.**

Inače Rusija će se ugušiti u »prijateljskim« zagrljajima svojih zakletih zapadnih prijatelja.

Ideja opće čovječanskih vrijednosti je glupa, ali nimalo nije bezopasna.

Pogledajte postupke te iste Amerike. U bilo kojoj točki svijeta ona je spremna primijeniti silu i oružje. Ubiti, zgaziti, smrviti sve one, koji smetaju njenim nacionalnim interesima. I Amerika pljuje na sve kršćanske principe: ne ubijaj; ljubi bližnjeg svog kao samog sebe; svi ljudi su braća; općeljudske vrijednosti; ljudska prava itd. To su sve manje vrijedni principi. Nacionalni interesi su iznad svega, i politika sa pozicije sile – to su njihovi glavni principi. Na kraju krajeva, sve gore deklarirane principe Amerika razmatra samo u odnosu prema građanima svoje države, što se tiče svih drugih naroda, onda se svi ti principi na njih odnose koliko-toliko.

Ideja ljudskih prava, iako su je izmislili masoni, veoma je progresivna. Ipak dobru ideju ljudskih prava SAD propagira samo zato, što ona dozvoljava SAD-u da se miješa u suverene poslove drugih država. Ali pokušajte iskoristiti Vaše ljudsko pravo za dobivanje i širenje informacije i počnite sa širenjem antisemitske literature. Odmah ćete realno vidjeti, **koliko** vrijede ta ljudska prava.

Rusija treba postati jaka i da nauči zdrav nacionalni egoizam, ne zaboravljajući, naravno, ni opće čovječanske zadatke.

Zdrav egoizam ne predviđa da treba misliti samo o sebi. To je nepravilno i nije dopustivo u suvremenom svetu. Treba moći misliti o općem, ali ne zaboravljati i na sebe.

Odnos prema sadašnjosti

Kako se cijeni sadašnjost u kršćanstvu? Jako nisko, kao i u komunizmu. I tamo i tamo ljudi ne trebaju živjeti u sadašnjosti, već radi iluzorne svijetle budućnosti, samo su nazivi te svijetle budućnosti različiti – ili raj, ili komunizam.

Kršćanstvo priziva čovjeka da veći dio vremena svog zemaljskog života potroši na molitve, na razmišljanja o zagrobnom životu. A što, zar u ovom sadašnjem životu ne treba živjeti radosno, sretno, stvaralački, punovrijedno, zanimljivo?

Čovjeku je poklonjena mogućnost da neko vrijeme proživi na zemlji i, naravno, treba cijeniti tu divnu mogućnost i iskoristiti je najpotpunije upravo ovdje, na zemlji.

Ako bude mogućnost života na drugom svijetu – živi i tamo, na drugom svijetu, najpotpunije. Uvijek treba cijeniti život na ovom svijetu, na kome ti je poklonjena mogućnost živjeti u danom sadašnjem periodu vremena.

Kršćanstvo, kao i komunizam, želi oduzeti ljudima realnu sadašnjost radi iluzorne sreće u budućnosti. A zašto to oni čine? Zato, da bi preuzeli ovaj privremeni period sadašnjeg vremena za svoje gospodare i zajedno sa njima proživjeli u svom blagostanju na račun vjernika. A u budućnosti će se truditi da otmu i budućnost. Oni stalno teže da nam oduzmu i prošlost. Sotonisti nam žele oduzeti vrijeme uopće. Žele nas istisnuti iz vremena i čitavo vremensko prostranstvo prisvojiti za sebe.

Kršćanska pravednost

Ako je Mojsije zapovjedio »Oko za oko, zub za zub«, ukravši tu zapovijed od mnogoboštva, onda će svaki normalni zdrav čovjek shvatiti taj princip kao istinsku pravednost. Krist odbacuje taj mnogobožački princip i propovijeda suprotno: »A ja vam kažem: **ne protivi se zlu.** Ako te neko udari po desnom obrazu, okreni mu i drugi, i tko ti hoće uzeti košulju, daj mu i gornju odjeću« (E. po Mateju 5:38-40). Čuli ste što je rečeno: ljubi bližnjeg svog i mrzi neprijatelja svog. A ja vam kažem: **ljubite neprijatelje vaše, blagoslivljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze i molite se za one koji vas vrijeđaju i proganjaju«** (po Mateju 5:43-44).

I kako Vam se sviđa »borac protiv zla i nepravednosti« Isus Krist? Koji poziva na odustajanje od protivljenja zlu? Da li »božji sinčić« uči dobrom ili lošem? Reći ćete, Krist je paranoik? Krist je strašniji od bilo kog paranoika. Nekome je ta paranoja veoma pogodna. Kome?

Lopovima i banditima, i nekakvim silama, koje teže ka gušenju i porobljavanju naroda. Krist je – njihov čovjek, koji moralno razlaže narod i nastoji lišiti narod volje za otporom. Nikakva gomila bandita ne bi mogla da smisli boljeg propagandistu za olakšanje svoje djelatnosti. Krist nije jednostavno paranoik. To je najopasniji tip. Nisu ga tek tako Židovi kod sebe razapeli, a nakon toga podmeću njegovu religiju drugim narodima za duhovno razlaganje i kasnije porobljavanje. Da se budući robovi ne bi ne samo protivili nasilju i iživljavanju nad sobom, već i da blagoslivljaju i obožavaju one, koji se nad njima iživljavaju.

Krist demonstrira još jednu tipično židovsku metodu pravednosti. Kada je Krist ogladnio i došao do smokvinog drveta, nastojeći se zasititi njegovim plodovima, onda: »…došavši do nje ništa nije našao, osim lišća, jer još nije bilo vrijeme sakupljanja smokava. I reče Isus drvetu: od sada pa do vijeka neka nitko ne okuša tvoj plod!… i smokva se osušila do korijena« (po Marku 11:13-14 i 20). To jest zbog toga što Krist iz svoje gluposti ne zna, kada na drvetu sazrijevaju plodovi, kažnjava ne sebe samog, već drvo. Drvo ispada krivo i treba odgovarati za Kristovu tupost. To je veoma karakteristično za židovsku pravednost.

Glavni princip Kristove pravednosti – to je brkanje odgovornosti. A cilj toga brkanja je – stvoriti u glavama ljudi moralni kaos, nejasnoću tko i za što treba odgovarati. Za kristovu glupost treba odgovarati ne on sam, već drvo. Za ljudske grijehove trebaju odgovarati ne oni sami, već Krist, koji na sebe preuzima te grijehove, za zločine zločinaca ne trebaju odgovaraju sami zločinci, već društvo, koje ih je, navodno, tako odgojilo. Stalno jedna te ista sotonska igra »suprotnog«.

Ipak kršćanska metoda »borbe« sa zlom ima široku masu pristalica od Lava Tolstoja do većine suvremenih takozvanih humanista.

Danas u svojstvu vuka u ovčjoj koži istupa takozvani humanizam. Današnjim »humanistima« su puna usta pjene od propagande ukidanja smrtne kazne. Ipak njihov humanizam je nekako strogo jednostran. Oni se nježno brinu za zločince, ali do žrtava nekako njihov humanizam ne dolazi. Zašto bandit i izrod ima pravo ubijati dobronamjernog čovjeka, a on se ne smije strijeljati? Kakvo pravo na život ima manijak i izrod, koji je silovao i ubio dijete? O kakvoj se doživotnoj robiji može govoriti u takvim slučajevima? Gdje je tu pravednost?

Kome ide na ruku ovakav truli humanizam? Jasno kome – mafiji, koja može ubijati koga hoće, a njeni predstavnici se ne smiju strijeljati – humanizam, razumiješ. Gnjusnu i lažnu propagandnu kampanje za

propagiranje ukidanja smrtne kazne započela je mafija u sredstvima masovne informacije. I dokazuje se da je crno – bijelo, a bijelo – crno. Dokazuje se da, što manje okorjelih zločinaca bude strijeljano, time će manje biti zločina, iako je svakome djetetu jasno da, što manje bandita bude strijeljano, time se više i drskije vrši strijeljanje dobronamjernih građana. Krv dobronamjernih građana je na rukama tih »humanista« (sotonista). Ona im je potrebna.

Pogledajte današnje zakonodavstvo u kršćanskim zemljama. Kome ono ide na ruku? Čije interese ono štiti: zločinaca ili dobronamjernih građana? Za vrijeme mnogoboštva svaki građanin je imao pravo nositi oružje i štititi samog sebe, svoju porodicu, svoje bliske. Ako je on ubijao bandita, smatrao se za heroja. Da li danas dobronamjerni građanin može ubiti bandita u samoobrani i ne biti kažnjen prema tim »humanim« zakonima? Ne. A banditi mogu ubijati koga hoće bez obzira na sve zakone, pa i ako budu uhvaćeni, onda će masa prodanih advokata naći mnoštvo rupa u tom humanom zakonodavstvu, samo da banditi ne budu zasluženo kažnjeni.

Tisuću puta je u pravu mnogobožačka zapovijed »Oko za oko! Zub za zub!«. Samo tako i nikako više. Inače to nije pravednost, već truljenje i razvratnost društva, popustljivost i širenje zločina. A da bi se realizirala zapovijed, dobro treba biti jako i primjenjivati svoju snagu. Lavu Tolstoju se na njegovu trulu kršćansku ideju neprotivljenja zlu nasiljem može odgovoriti samo jedno: dobro mora biti sa pesnicama, inače ono nije dobro. Pravednost bez sile je smiješna. **Samo glupan može ići protiv čopora gladnih hijena (ili protiv Židova) sa transparentom »Svijetu – mir«.**

Ipak čitava stvar nije u pravednosti ili nepravednosti tog »humanizma« (sljedećeg vuka u ovčjoj« koži). On je pogodan nekakvim utjecajnim silama. Takvu silu predstavljaju mafija i masonstvo. Masonstvo je čak i u sasvim nevinom izgledu kriminalna organizacija. Masoni mrze bilo kakve represivne kazne i čine sve što je moguće da ukinu smrtnu kaznu čak i za najzvjerskije ubojstvo. Za vrijeme revolucija obična praksa masona je – otvarati vrata zatvora da bi pustili zločince na glave dobronamjernih građana. Prvo što je uradio mason Kerenski nakon februarske revolucije, - pustio je iz zatvora sve zločince, istovremeno likvidiravši carsku policiju, stvorivši u Rusiji potpuni kaos. Mason Jeljcin i njegova banda sada čine to isto.

Krist je – đavao, koji traži od žrtava njihove duše

»Tada Isus reče učenicima Svojim: ako neko hoće da ide za Mnom, neka se odrekne sebe i uzme svoj križ, i ide za mnom, jer tko hoće dušu svoju sačuvati, taj će je izgubiti, **a tko izgubi svoju dušu radi Mene,** taj će je naći« (po Mateju 16:24-25). Tako bog ne može govoriti. Bogu nisu potrebne duše ljudi koji su još živi. On sam daje ljudima duše za ovaj život. A poslije smrti duše same odlijeću sa zemlje i odlaze kod Boga. Tko to može tako istupati? Jedini kome su potrebne duše živih ljudi jeste – đavao. I eto, sad je jasno tko je to Isus koga zovu Krist. Isus Krist – to je samo jedno od imena đavla.

Sotonist Krist, kao uvijek, nešto lažno obećavajući u budućnosti, nastoji da u svojim propovijedima izazove kod ljudi mržnju prema svojoj vlastitoj duši: »Onaj tko voli svoju dušu – izgubit će je; a **onaj tko mrzi svoju dušu** na ovom svijetu – sačuvat će je u vječnom životu« (po Ivanu 12:25).

Siromaštvo ili bogatstvo?

Kako se kršćanstvo odnosi prema bogatima? Apsolutno tako, kao i komunisti: mrze u svakom slučaju, čak i ako je to bogatstvo zarađeno pošteno i svojim radom. »Prije će deva proći kroz iglene uši, nego što će bogat ući u Carstvo Božje« (po Mateju 19:24). Obratite pažnju, BILO KOJI bogat, nezavisno od toga da li je novac zarađen pravedno ili nepravedno. Komunisti tu ideju pjevaju na sav glas, na primjer, u principu »mir kolibama, rat dvorcima«. Zašto treba ratovati sa dvorcima? Da bi svuda bila jednakost, a jednakost može biti samo u siromaštvu. I zato su rušili i uništavali. Ali kršćani i komunisti ne mrze bogate samo zbog principa jednakosti.

Bogati – to nije njihova pastva, oni su ovdje, na zemlji, u sadašnjem vremenu, a ne u iluzornoj budućnosti nešto stekli, njima je već ovdje, na zemlji, dobro i oni nemaju što raditi u crkvi. Oni će svoj novac radije odnijeti u restoran, u kazalište, na koncert, a ne popovima za svijeću. I Kristove zapovijedi proturječe principima djelatnosti poslovnih ljudi. Oni neće shvatiti Krista. Osim toga bogat čovjek je – nezavisan čovjek. Što novac daje čovjeku, osim materijalnog blaga?

Novac čini čovjeka slobodnijim. To je glavno. Zbog toga su za totalitarne religije (kršćanstvo i komunizam) bogati, to jest slobodni i nezavisni ljudi, neprijatelji.

Ali ne treba zaboravljati da novac čini čovjeka slobodnijim, ako se on nalazi u poznatim granicama. Ako ga postane jako mnogo, čovjek gubi slobodu i postaje njegov rob. On mora stalno misliti kako ga sačuvati, kako ga skloniti, kako upravljati njime. A ako ga postane još više, onda se čovjek uklapa u financijski sistem i postaje jedan vijak velikog mehanizma, kojim u globalu ne upravlja on. Tako da je svuda potreban osjećaj mjere.

Kršćani žele zapaliti najvažniji motiv te mržnje prema bogatima – ZAVIST. Zavist neuspjelih prema onima koji su nešto postigli. Realizacija kompleksa niže vrijednosti. I stalno jedne te iste jeftine ideje o tome, kako će siromašni i nakazni dospjeti u raj, a bogati i lijepi u pakao, to je samo realizacija zavisti tih siromašnih i nakaznih putem misaone osvete. »Aha, Vama je već sada dobro, Vi ste nas prešli, i mi ništa ne možemo učiniti i osjećamo se ništavno, gušeći se od zavisti. Dobro, dobro, vidjet ćemo, što će biti u budućnosti. Tamo ćemo Vam pokazati. Vi ćete gorjeti u paklenom plamenu, a mi ćemo u raju kidati jabuke. I posljednji će postati prvi. Tko je bio ništa, taj će postati sve«. Zavist je – veoma moćan i široko rasprostranjen osjećaj ljudi, praktično neiskorjenjiv. »Zavisnici će umrijeti, ali zavist – nikada« (Mollier).

Mi živimo u ljutoj Eri Riba, Eri totalne laži i totalnih prijevara. Zato prilikom analize riječi i aktivnosti bilo koga čovjeka ne treba toliko slušati, što on govori, već misliti o realnim motivima njegovog ponašanja. I u velikoj većini slučajeva pri najgoropadnijim besjedama realni motivi ne samo da nisu toliko visoki, već su sasvim prozirni ili čak niski.

Ustvari kršćanska i komunistička zavist nije toliko prirodna, koliko se ona smišljeno raspiruje i kultivira od strane onih zavjerenika, koji uz pomoć zavisti nastoje zapaliti niske osjećaje i mržnju rulje prema nacionalnoj eliti i uz pomoć te ozlojeđene rulje svrgnuti staru elitu, a da sami sjednu na njeno mjesto.

I najvažnije, što treba reći o odnosu kršćanstva prema bogatstvu. Kada Krist objavljuje: »Ne sakupljajte sebi blago na zemlji« (po Mateju 6:19), onda treba odmah misliti, a Kome je to pogodno? Sami Židovi ne koriste kršćanstvo, kršćanstvo – to je njihovo oružje otimanja i održavanja

vlasti nad drugim narodima. I kršćanski odnos prema bogatstvu i novcu veoma je pogodan Židovima. Hajde, kršćani, odričite se novca, bogatstva, mislite na spasenje svojih luđačkih duša! A Židovi će za to vrijeme sav taj novac i bogatstvo prikupiti u svoje ruke. A onaj, tko ima novac, - on na zemlji i ima realnu vlast.

Jedan od najviših u hijerarhiji židomasonske mafije židovski bankar Rothschild – dao je 1780. godine sljedeću otvorenu izjavu: »Mene ne zanima, tko vodi politiku konkretne države. Dajte mi mogućnost upravljanja novčanim sistemom te države, i ja ću rukovoditi tim političarima«.

Iza lažne rječitosti kršćanskih zapovijedi treba vidjeti kome je to pogodno.

Kršćanska ljubav prema prosjacima odgajala je u Rusiji izopačen mentalitet u kome, na primjer, ovako hvale čovjeka: »Ah, kako je on dobar, on je nesebičan, posljednju košulju bi skinuo sa sebe i dao drugome«. Što je u tome lijepo? Po čemu je dobar prosjak? I kome je on dobar? Svojoj ženi? Ne. Svojoj djeci? Ne. Svojoj rodbini i bliskima? Ne. Svojim drugovima i poznanicima? Ne. Društvu, u kome će prositi? Također ne. Za sve te kategorije ljudi prosjak – to je loš čovjek. Pa kome je onda dobar? Jasno kome, »svetoj« crkvi i gospodarima. Njima bogati, nezavisni i slobodni ljudi nisu potrebni.

U normalnom društvu dobar čovjek, naravno, ne treba biti derikoža, pohlepan i misliti samo o novcu. To je jedna krajnost, ona je odvratna. Kršćanska krajnost uzdizanja prosjaka – ništa manje nije odvratna. Svuda treba postojati zlatna sredina.

Odnos prema trgovini

Kako se kršćani i komunjare odnose prema trgovcima? Preziru ih i mrze. »I uđe Isus u hram Božji i ISTJERA sve koji su prodavali i kupovali u hramu, i PREVRNU stolove trampaša i klupe prodavača golubova…« (po Mateju 21:12). Krist je trgovce nazvao RAZBOJNICIMA, pri čemu je uzrok neadekvatnosti njegove mržnje prema trgovcima u Evanđelju objašnjen krajnje neuvjerljivo.

Karl Marx je također potrošio otrovnu slinu od mržnje prema trgovcima i špekulantima svih boja, i dok ih je Krist jednostavno protjerao, Marx je pozivao da se trgovina uništi iz korijena. Primijetimo usput, da kod Marxa u tanušnoj knjižici pod nazivom »Manifest komunističke partije« (7), gdje je koncentrirano izložena čitava njegova trula ideologija, postoje dvije ključne riječi, koje prožimaju čitavu knjižicu. Te dvije riječi su: UNIŠTITI i SRUŠITI. Prema Freudu, - to je kompleks rušenja, a sam kompleks je – posljedica seksualnih nastranosti.

Postupci Krista u hramu Salomona – centralnim židovskim svetinjama, kada je on prevrnuo stolove trampaša i klupe prodavača golubova, ne mogu se nazvati drugačije nego huliganstvo. Prodavači su prodavali golubove da bi ih vjernici iskoristili kao tradicionalnu židovsku žrtvu bogu. Trampaši su mijenjali različit novac koji je dolazio iz različitih krajeva svijeta. Zamislite da sada dođe u crkvu nekakav mangup i istjera one koji prodaju svijeće, crkvenu literaturu i ostalo. Kako će se prema njemu ponijeti? Prebit će ga.

Prirodno je što su Kristovi postupci u hramu ozlojedili prvosvećenike i oni su, došavši kod njega, zahtijevali da im objasni, s kojim pravom on to čini. Krist im je odgovorio tipično židovskom manirom: pitanjem na pitanje. I to pitanjem iz druge opere: »Odakle je bilo krštenje Ivanovo?« Prvosvećenici su odgovorili: »Ne znamo«, na što im je Krist rekao: »Pa i ja Vam neću reći, sa kojom voljom to činim« (po Mateju 21:23-27). Dobar je Krist, zar ne? Čisto židovska drskost i prevrtljivost.

10 zapovijedi
(»Ne ubij!«, »Ne ukradi!«, »Ne čini preljub!« itd.)

Kršćanske zapovijedi uglavnom se mogu podijeliti na tri grupe. Prva grupa – to su zapovijedi drevnih proroka, još prije Mojsija. One ulaze u Bibliju. Drevni proroci – to su upravo mnogobožački proroci. Judaizam je preuzeo njihove zapovijedi, neke bez promjene, neke je malo preradio, a neke izvrnuo do suprotnosti.

Druga grupa – to su zapovijedi Mojsija, to jest zapovijedi judaizma, adaptirane za goje. One se daju u Starom Zavjetu Biblije. Zapovijedi prve i druge grupe su formalno također i kršćanske zapovijedi, pošto je Biblija za kršćane sveta i osnovna knjiga, na koju se kršćanstvo oslanja.

Treća grupa – to su čisto zapovijedi Isusa Krista. One se daju samo u Novom Zavjetu – Evanđelju. Zapovijedi Krista u svojoj većini proturječe zapovijedima Mojsija i zapovijedima drevnih proroka. To je, usput, jako povoljno za popove. Uvijek se može izvući ona zapovijed, koja je pogodna u danom vremenskom trenutku. Može se izvući »Ne ukradi!«, a može se izvući i »Ne sudite da ne budete suđeni!«, ako je pop i sam bio uhvaćen u krađi.

Čisto kršćanskih zapovijedi mi smo se već nagledali dovoljno. Pogledajmo za sad jednim okom na 10 zapovijedi drevnih proroka. Judaističke zapovijedi Mojsija mi ćemo razmotriti u poglavlju 8.

Osnovne zapovijedi drevnih proroka su preuzete iz mnogoboštva, ali su razvrstane i promijenjen im je izgled.

U 10 zapovijedi drevnih proroka »Ne ubij!«, »Ne ukradi!«, »Oko za oko, zub za zub« itd. postoji realna vrijednost, ipak u judaizmu one se prikazuju kao apsolut, to jest moraju se izvršavati bezuvjetno u bilo kojim životnim situacijama.

Očito je da nikakvih apsolutnih zapovijedi ne može biti, pošto je život jako raznovrstan. I u određenim, posebno izvanrednim situacijama, bilo koje zapovijedi se mogu i trebaju kršiti. Na primjer, vašu porodicu su napali naoružani banditi, koji Vas mogu ubiti i opljačkati, silovati Vašu ženu i djecu, iživljavati se na Vašim bliskim. Kakvi trebaju biti postupci dobrog čovjeka u tim uvjetima? On je dužan štititi sebe i svoje bliske na svaki način, uključujući oružje. I ako u tim uvjetima ubije bandita, onda to nije grijeh, to je dobar pravilan postupak, zbog kojeg se ne treba kajati. To je podvig. U toj situaciji zapovijed »Ne ubij!« se ne smije ispunjavati.

Kada su drevni Židovi ukrali mnogobožačke zapovijedi od Arijaca, onda ih nisu preuzeli bez promjene, već su im prišli »stvaralački«, negdje su ih mijenjali, »poboljšavali« i unakazivali, čak su izbacivali jako važne izuzetke. Ona biblijska zapovijed »Ne ubij!« **kod Arijaca zvuči ovako: »Ne ubij bez krajnje nužde«.** Kod Arijaca to je daleko mudrije, mada je, naravno, u tom obliku zapovijed složenija i traži mišljenje vlastitom glavom kada su nastale te krajnje okolnosti, a kada ne. Pošto Židovi nisu računali na pametne, oni su odlučili unijeti potpunu jasnoću. U njihovoj varijanti »Ne ubij!« ima potpunu jasnoću, ne treba misliti, ali je sadržaj gluplji. Apsolutnosti su jednostavnije i određenije, ali život je složen i ne mogu mu se ubrizgati apsolutnosti, treba nekako osmisliti kontekst. Osim toga, u realnom životu, koliko ljudi žive, toliko i

krše ovu zapovijed.

U pogledu drugih zapovijedi slika je potpuno ista. Uvijek se može stvoriti takva izvanredna situacija, kada je nemoguće i nije potrebno ispunjavati te zapovijedi.

Kod svih zapovijedi treba postojati jedan opći princip: **postupci čovjeka trebaju biti adekvatni životnoj situaciji.** Ali to je jako općenit, loše određen i teško razumljiv princip za glupog čovjeka. Za običan narod njega treba pisati za sve osnovne situacije.

Opća ocjena kršćanskog morala i propovijedi Krista

Smioni, pametni, jaki, sigurni u sebe, odlučni, pošteni, inicijativni, bogati, radosni, seksualni ljudi, koji dobivaju zadovoljstvo od ovog života, - to nimalo nisu kršćanski heroji. Kršćanstvo mrzi takve. Kršćanstvo mrzi sve najbolje ljudske osobine i nastoji da ih uništi u čovjeku.

Sve što je jako, životno, prirodno, zemaljsko kršćanstvo želi ugasiti u duši vjernika.

Nakaze i oni koji se čitavog života muče – to je ideal kršćanskog čovjeka. Kršćanstvo – to nije religija života, već sotonska religija smrti.

Divno je rekao Veliki ruski knez Svjatoslav (otac Vladimira, koji je ukorijenio kršćanstvo u Rusiji): »VJERA **KRŠĆANSKA – TO JE NASTRANOST«.**

I kakav narod može odgojiti takva religija? Kakav oštar kontrast s mnogoboštvom, gdje i Bogovi i Heroji izazivaju simpatiju, oduševljenje i težnju za podražavanjem.

Isus Krist ubija u čovjeku sve živo, i prije svega volju za život, poštovanje prema sebi, sigurnost u vlastitu snagu, poštenje, osjećaj ljudskog dostojanstva.

Tko je on u tom slučaju? Zašto on to čini???

Rješenje zagonetke Isusa Krista je jednostavno. Isus Krist – to je samo jedno od imena đavla.

Kršćanstvo – to je antireligija. To je sotonizam.

Ako je Krist – đavao, onda antikrist, kojim nas plaše popovi, - to je već pola dobro. Pola dobro, zato što osim odricanja jedne laži treba ponuditi ne drugu laž, već istinski konstruktiv.

Slušajte Kristove zapovijedi i postupajte suprotno! On Vas poziva da postanete siromašni – postanite bogati. On Vas poziva da svoju imovinu podijelite siromašnima – uzmite ono što je vaše u svoje ruke i nikome ne dajte. On Vas poziva da prezirete novac i da budete van novca – trudite se upravljati novcem, idite u banke, financijske kompanije, stanite na njihovo čelo i moći ćete realizirati sve Vaše najbolje želje u korist sebe i svoje nacije. Kada ste siromah – Vi ste bespomoćni i Vaša sloboda volje ne može biti realizirana u punom stupnju.

Krist propovijeda, da je bolje biti siromah i bolestan, nego zdrav i bogat. Umjesto luđačkih zapovijedi Krista treba zapamtiti da je bolje biti zdrav i bogat, nego siromah i bolestan.

Rezultat kršćanskog židoljublja (judofilstva) jest potpuno zaglupljivanje nežidova i gubitak njihove sposobnosti nacionalne svijesti, nacionalnog duha i nacionalnog osjećaja svijeta.

Ipak glavno zlo kršćanstva se ne sadrži u gluposti. Krist nije običan paranoik i nastran čovjek. U njegovim postupcima lako se vidi svrsishodni zao predumišljaj. **Kršćanstvo – to je religija duhovnog razlaganja, neka vrsta duhovne SIDE, informacijsko oružje, koje razoružava zaštitne snage naroda pred naletom tuđih i neprijateljskih snaga. Oružje koje slama volju naroda za otporom i čini ljude robovima bez ikakve borbe.** Kršćanstvo – to je prvi ešalon ideološkog oružja porobljavanja, jedan od instrumenata preotimanja vlasti i uspostavljanja svjetske vladavine.

Zamislimo se, za koga radi Isus Krist? Kome on priprema tlo?

Kršćanstvo ne radi nasamo. To je samo prvi ešalon za nežidove. Kršćanstvo priprema tlo za vanjsku agresivnu religiju – judaizam. Judaizam ćemo razmotriti u poglavlju 8.

6. IDEJA KRŠĆANSKOG RAJA I PAKLA

Prema kršćanstvu čovjek živi na zemlji svega jedanput i nakon zemaljske smrti dospijeva u vječni raj ili pakao. Ideja dolaska prije ili poslije u nekakva vremenski beskonačna stacionarna stanja (raj, pakao) jednaka je ideji potpune smrti. Jer što je to život? To je stalna smjena stanja, to je nešto što ima početak i kraj. Čime se čovjek bavi u raju? Dobiva zadovoljstvo od nečega, recimo, od blizine Boga ili od Božje ljubavi. Ali to se ne odvija jedan dan, jednu godinu, jedan milenij, već vječno. Beskonačno jedno te isto – dobivaš zadovoljstvo od nečeg. Nikakvih patnji, preživljavanja, strahova, borbe, prelaska u druge svjetove, ništa. Jedno te isto, vječno. Nema smjene stanja, nema smrti u tom svijetu, nema nikakve principijelne dinamike. Vječno mrtvilo. To nije život čovjeka, to je močvara. Kakav je cilj i smisao života u raju? Život u raju je besciljan i besmislen.

U paklu je isto tako. Vremenski beskonačna mučenja. Koji je smisao u njima? Zašto su kršćanskom Bogu potrebni vječni pakao i vječna mučenja? U tome nema smisla.

Ideja kršćanskog pakla zapanjuje svojom glupošću. Sa jedne strane, kršćani jasno razdvajaju tijelo čovjeka i njegovu dušu. I tvrde da je duša čovjeka, za razliku od tijela, nematerijalna. I tu pričaju basne o tome da u paklu grešnike đavli peku na tavi, kuhaju u kipućem kotlu, u plamenu vatre itd. Glupo do nepristojnosti. Jer umirući čovjek se rastaje od fizičkog tijela, ostaje samo duša, a ako ona nije materijalna, onda ona ne može osjećati patnje od nekakvih fizičkih procesa tipa pečenja na tavi.

Očito je da su svi nepristojni opisi života u kršćanskom paklu smišljeni za ljude sa primitivnom maštom i imaju jedan jedini cilj – uplašiti čovjeka koji živi na zemlji.

A i zašto bi čovjek težio kršćanskom raju? Pa čovjek je jednom već bio u tom raju, i židovski bog ga je otuda istjerao, istjerao nepravedno i nemilosrdno. Znači, može ga opet istjerati ni zbog čega. Ako pojedeš neku pogrešnu jabuku kod njega – »dobri« bog te uhvati za vrat i izbaci.

Kad bi raj i pakao bili privremena staništa čovjeka, onda bi u tome moglo biti nekog smisla. U slučaju vremenske beskonačnosti pakla i raja gubi se smisao.

Mnogobožačka ideja višekratnog života, pretvaranja (reinkarnacije) i prijelaza iz jednog svijeta u drugi ne samo da je pametnija već je i zanimljivija od kršćanskog beskonačnog raja i pakla. Onaj tko se ozbiljno bavi jogom, može se uvjeriti u istinitost te ideje na vlastitom iskustvu.

Kao zaključak, podsjetimo iz prethodnog poglavlja, da su u kršćanskom raju normalni muškarci svi bez očiju, bez ruku i bez nogu, a sa očima, rukama i nogama samo su impotenti, pederi i uškopljenici.

Dragi kršćani! Ugodan Vam odmor u Vašem kršćanskom raju!

7. JEDNOBOŠTVO (MONOTEIZAM) I MNOGOBOŠTVO (POLITEIZAM)

Korijeni jednoboštva i komunizma

Rašireno je mišljenje da su Židovi prvi izmislili jednobožačku (monoteističku) religiju. Ustvari jednobožačku religiju nisu izmislili Židovi, već je ona izmišljena za Židove. Povijesno prvi monoteist je bio egipatski faraon Amenhotep IV (1389-1358. g. prije n. e.), koji je svoje ime promijenio u Eknaton (onaj koji je ugodan bogu Atonu). Eknaton je bio revolucionar i sproveo je grandioznu revoluciju u religioznom, svjetovnom i ekonomskom životu Egipta. Kao svi »profesionalni revolucionari« Eknaton je, prema Klimovu (8), imao sve osobine fizičkog izroda: lik hermafrodita (veoma široke ženske kukove i isturene grudi); nepravilan, iskrivljen i izdužen oblik glave, koju je on skrivao ispod specijalne kape; veoma tanak i slab vrat. Očito je da to degenerativno urođeno tijelo Eknatona nije moglo voditi porijeklo od dvoje Egipćana čiste krvi.

Ako pogledate Baphometa – simboličan sotonistički lik đavla i usporedite Baphometa sa Eknatonom, sličnost će biti više nego očita. Prema suvremenim podacima Eknaton i njegova sestra-žena Nefertiti bili su predstavnici izvanzemaljske sotonističke civilizacije iz zvjezdanog sustava Sirius. Eknaton je bio oženjen rođenom sestrom Nefertiti, koja je imala isto tako izrođenu glavu (skrivenu ispod posebne kape) i tanak dug vrat. I sve njihove kćeri su imale iste osobine degenerika. Naravno, Židovi su propagirali Nefertiti kao simbol ženske ljepote. Sve je tako, kako je prihvaćeno kod Židova: unakaženo se treba smatrati lijepim.

Eknaton je zabranio znanja o mnoštvu Bogova i zabranio je glavnog Boga Egipta – Boga sunca Amona. Umjesto Amona Eknaton je propagirao jednog jedinog boga – boga sunčevog diska Atona. Eknaton ne samo da je potpuno zabranio spominjanje Boga Amona, već je i zabranio izgovaranje i pisanje na papirusu i kamenu samo ime Amona. Ali to mu je bilo malo. Eknaton je jedan od prvih počeo prerađivati povijest. »On je naredio da se na tisućama spomenika kulture obriše i uništi ime Amona. Na zidove, na stupove, u dubinu grobnica – svuda se upiralo oštro oko Eknatonovih ljudi da neumoljivo obrišu ime Boga Amona i Boginje Mut, njegove supruge.

Razbiti ime Boga – značilo je ubiti njegovu dušu, svesti na nulu njegove pobjede i osvajanja« (60, s. 49). To je predstavljalo preradu i falsificiranje čitave povijesti Egipta. Svetišta drevnih egipatskih Bogova bila su oskvrnavljena i opljačkana.

Eknaton nije trpio drugačija mišljenja, slobodu informacije, težio je koncentraciji vlasti, bio je jedan od prvih ideologa komunizma. Eknaton se nije mogao dugo iživljavati nad Egiptom. Nakon 16 godina je svrgnut i na vlast je došao Tutankamon. Atonovi hramovi su također srušeni, a ime Eknatona ne samo da je podvrgnuto ismijavanju, već je i zabranjeno njegovo spominjanje. Nazivali su ga »svrgnuti zločinac Ahetaton« (60, s. 63).

Ali na opću žalost, djelo »svrgnutog zločinca« Eknatona, nije umrlo. Duhovni učenici i nasljednici Eknatona postali su drevni Eseni, koji su živjeli u komunama. Kod drevnih Esena kasnije je stažirao sotonist Isus Krist.

Principe drevnih Esena uzeo je za osnovu osnivač Bavarskih Iluminata Adam Weishaupt i razradio strogo povjerljiv dokument pod nazivom »Novi zavjet sotone« (61, s. 23). Preuzevši od Weishaupta osnovne principe 5 godina prije izlaska komunističkog Manifesta, Teodor Dezami je izdao knjigu »Kodeks zajedništva«. Sotonisti i masoni 31.stupnja Karl Marx i Friedrich Engels pažljivo su prepisali od Dezami sve komunističke principe i sve to izložili u svom Manifestu komunističke partije. Upravo zbog te knjižice su prolivene rijeke krvi. Iza svega toga nevidljivo stoji Eknaton. A iza Eknatona stoji sotona Lucifer (doslovno značenje »nosilac svjetlosti« ili »jutarnja zvijezda«). Lucifer ima još jedno ime – Oziris. Prema vjerovanjima drevnih Egipćana Oziris je bila zvijezda koja je pala na zemlju. A Oziris (Lucifer) je došao iz zvjezdanog sustava Sirius. To su sve predstavnici rase Siriusa. I sve egipatske piramide i Sfinga su usmjerene prema Siriusu.

Tako da svjetska povijest nije počela jučer i ima daleko dublje korijene, nego što se to čini na prvi pogled.

Monoteizam (jednoboštvo) je potpuno zatvorio znanja i unakazio raznobojnu, višestranu, višesnažnu sliku svijeta.

Prema Bibliji otac monoteizma je Abraham. Abraham, kao i Eknaton, je bio rodoskvrljenik, oženjen vlastitom sestrom Sarom (Knjiga Postanka 20:12). Rodoskvrnuće je kod sotonista – sveta stvar. Ali Abraham je pošao još dalje. On ne samo da je iskoristio svoju sestru, već je i postao njen svodnik, koji je organizirao sebi dobar život, podmećući svoju sestru-ženu

Saru u krevet faraonu (Knjiga Postanka 12:13-16) i caru Abimeleku (Knjiga Postanka 20:2).

Zašto je izmišljen monoteizam? Prvo, radi odsijecanja znanja kod naroda i zaglupljivanja rulje sa ciljem pojednostavljivanja upravljanja tom ruljom. Daltonisti također mogu vidjeti različite boje, za njih postoji samo jedna boja – crna, tako je uređena njihova glava. Ideolozi monoteizma su nastojali programirati ljudsku svijest tako, da oni ne vide i ne shvaćaju svijet u punoj mjeri, u punom sadržaju. Da naprave od njih duhovne daltoniste. Usput, kod židovskog »genija« Lenjina također su nakon posmrtne obdukcije otkrili da mu je lijeva moždana hemisfera trula i veličine oraha. Zanimljiva osobina židovske genijalnosti.

Jednobošci su odlučili pojednostavniti sliku svijeta do najprimitivnijeg izgleda: jedan bog, jedna religija, jedna jedine istina, jedan bogom izabran narod, jedna stranka, jedna vlast nad čitavom zemljom. Svuda na zemlji jedinstveni zakoni, svuda jedinstvene misli i jednak poredak. Jednostavno, tupo i lako.

Ali nije to najvažnije. Glavni zadatak monoteizma – to je ujediniti i stati na čelo svih naroda. Da li je dobro – ujediniti čitavo čovječanstvo? U nečem je dobro, ali je u nečem i jako loše. To je nesumnjivo dobro za one koji teže svjetskom gospodarstvu. UJEDINITI I STATI NA ČELO ČITAVOG ČOVJEČANSTVA. Za čovječanstvo u cjelini procesi integracije i separatizma imaju i pluseve i minuse u zavisnosti od konkretne geopolitičke situacije. Naravno, zamisliti čitavu kuglu zemaljsku kao jednu svjetsku državu, sa jedinstvenim zakonima, jedinstvenim tradicijama i porecima, sa jedinstvenom religijom, sa jednim židovskim bogom na čelu, sa jedinstvenom vlašću židokracije nad čitavim svijetom, uz odsustvo principijelne raznovrsnosti – to je, naravno, košmarna slika.

Druga krajnost – da svaki narod ima svoju državu, kod svih različiti zakoni, različite religije, različit moral, različite tradicije, sve različito. Također nije dobro. Dobra je zlatna sredina, koja se formira u procesu povijesnog razvoja, uz viševjekovno praktično iskustvo, nastalo zbog političke borbe i političkih kompromisa.

Prije jednoboštva na zemlji mnogo tisuća godina je dominiralo mnogoboštvo i zajednička vedska religija (od riječi VEDATI, to jest znati). Primijetimo da su terminom »mnogoboštvo« Židovi nazivali ne jednu religiju, već sve one religije, koje nisu bile židovske. Sam termin »mnogoboštvo« (na ruskom »jezičestvo« - prim. prev.) dolazi od riječi

»jezici« i označavao je religije naroda koji imaju drugačije jezike, religije drugih naroda.

Ustvari mnogoboštvo – to je nacionalna raznovrsnost vedizma – jedinstvene religije za sve mnogobošce. Ali Židovi se trude ne razlikovati opći korijen vedizma i nacionalne raznovrsnosti – mnogoboštva. Za njih je sve to jedno te isto – mnogoboštvo. I stvarno, u vedizmu i u svim mnogoboštvima bog nije jedan, bogova je mnogo.

Ipak Židovi nisu dosljedni u svom jednoboštvu. Prvo, kršćanski Bog – to nije opće čovječanski Bog, to je čisto židovski bog, koji se brine samo o Židovima, a drugim narodima čini svakakve gadosti. A tko će se onda brinuti o drugim narodima, njima su također potrebni vlastiti Bogovi, pošto je židovski Bog htio na njih pljuvati.

Drugo, u Bibliji židovski Bog Jehova (Jahve) se bori sa Bogom Baalom i Bogom Astartom i pobjeđuje ih. Ipak, ako je Bog jedini i drugih Bogova nema, s kim se onda on borio, i koga je to on pobijedio, i odakle su oni došli, ti drugi Bogovi? Ako je židovski bog pobijedio mnogobožačke Bogove, to ne znači da ih je on uništio. Bogovi su besmrtni, i židovska pobjeda nosi privremeni karakter. Život je promjenljiv.

Pobijeđeni mnogobožački Bogovi u Eri Vodenjaka ponovo će se ispuniti prvobitnom arijskom snagom i udavit će židovskog đavla.

Treće, ako tijekom čitavih svih svetih pisama Jedinstveni Bog gnjevno priziva da se ne vjeruje u druge Bogove, onda znači da za njegovu ljubomoru postoje razlozi – drugi Bogovi realno postoje, inače zašto bi se on tako trzao.

Četvrto, sama riječ »Elohim« kojom se na različitim mjestima naziva bog, doslovno ne označava boga, već bogove u množini.

I dalje: peto i deseto.

Kršćani, formalno priznajući samo jednog Boga, ipak civilizaciju Bogova ne popunjuju samo jednim bićem. Postoji kod njih i đavao, koji ima snagu boriti se sa samim bogom.

Zatim, odnekuda nepoznato pojavljuju se anđeli. Odakle su oni došli? Tko su oni? Kakve su njihove mogućnosti? Biblija na takva pitanja ne odgovara. Jasno je jedno, ta bića su iznad ljudi – to je iz svijeta bogova. Bog, đavao, anđeli, arhanđeli, serafimi, heruvimi, apostoli, bogorodice, proroci, sveci itd. – to su sve božanstveni stvorovi različitog nivoa. I eto, opet smo se sunovratili u mnogoboštvo, gdje postoji mnoštvo vanzemaljskih bića i među njima jedan glavni. I u bilo kom mnogoboštvu

među Bogovima nema jednakosti, postoji subordinacija. Na primjer, u grčkom i rimskom mnogoboštvu Zeus (Jupiter) – to je vrhovni Bog, a Hera, Venera, Mars, Apolon, Eros itd. – su Bogovi drugih razina.

To da je jednoboštvo – fikcija i jeftina demagogija, - to je jasno svakom čovjeku koji misli. Ni u jednoj religiji čistog monoteizma nikada nije bilo. Ali uvijek kada neka demagogija dugo postoji, treba postaviti pitanje: »Kome je to pogodno?«.

Što je to kršćanstvo (i sve druge jednobožačke religije) u globalu? To je tvrdnja da je Bog – jedan. Ako u komunizmu uništavaju privatno vlasništvo, onda se monoteizam trudi da uništi sve privatne, posebne, različite Bogove kod čitavog čovječanstva.

Razlika je samo u tome što, oduzevši od naroda njegove Bogove, monoteizam preuzima vlast nad narodima preko ljudskih duša, a komunisti, oduzevši privatno vlasništvo, uzimaju vlast preko ljudskog želuca.

Još jedna jako važna stvar. Ako je Bog kod svih ljudi jedan, a oni su njemu slični, onda su, prema tome, svi ljudi od rođenja JEDNAKI jedni drugima. Eto odakle je ponikao princip jednakosti ljudi.

Kod komunista i masona ideja jednakosti zvuči kao »jednakost i bratstvo«. Komunisti su usađivali tu jednakost žestokom silom, trudeći se da likvidiraju nejednakost, da izjednače siromašne i bogate, unište razliku između grada i sela, između umnog i fizičkog rada, između muškarca i žene. Rijeke krvi su prolili radi tog poročnog principa »jednakosti«. I porušili su čitavu viševjekovnu socijalnu strukturu društva i razrušili čitavu ekonomiju, čitavu kulturu, svo bogatstvo života, pošto jednakost može biti samo u siromaštvu. Eto do čega dovodi poročna ideja Jedinog Boga.

U mnogoboštvu nema nikakve jednakosti. Društvo je imalo kastinsku, a kasnije nestalešku organizaciju. Bogova ima mnogo, i različite socijalne grupe imaju svoje božanske pokrovitelje. Umjesto principa jednakosti gospodari princip »Svakome svoje«.

Kada Židovi čuju princip »svakome svoje«, oni počinju vikati: »Fašisti, fašisti. Ta parola je bila napisana na ulazu koncentracijskog logora Buchenwald«. Pa što, ako je ta parola bila negdje napisana? Zar se istinitost parole određuje time, gdje je ona napisana ili nije napisana? Da je na ulazu Buchenwalda bilo napisano »2 x 2 = 4«, zar bi to bila netočna tvrdnja?

Vidimo da je kod različitih religija odnos prema ljudskoj jednakosti suprotan. Kakvo istinski stoje stvari? Na to pitanje odgovara znanost, koja u oblasti svoje kompetencije uvijek ima prioritet nad religioznim mišljenjem. Suvremena znanost odgovara nesumnjivo – princip jednakosti ljudi nije ispravan.

SVI LJUDI SU OD ROĐENJA NEJEDNAKI. To nije parola, to je znanstvena činjenica.

Nisu jednaki ni po umnim, ni po fizičkim, ni po psihičkim, ni po moralnim sposobnostima. To je bar dokazala genetika, koja je sahranila princip jednakosti, jasno dokazavši da svi ljudi od rođenja imaju različit genotip.

I raspon te nejednakosti je dosta velik. Eto u čemu je realna istina nezavisno od toga da li nam se ona sviđa ili ne. Sada je već genetika dokazala nejednakost ne samo ljudi, nego i nacija i rasa. Kod različitih nacija i rasa različit je genotip.

Kada su komunisti proganjali genetiku, nazivajući je fašističkom i rasističkom lažnom znanošću, onda oni to nisu činili iz gluposti i ne zato što nisu imali što raditi. Ti njihovi postupci su bili potpuno dosljedni i neizbježni. Genetika je rušila osnovu komunizma, izbijajući mu centralni blok, - princip jednakosti. Zato su kršćani i komunisti shvaćali da je genetika za njih nepodnošljiva. I morali su birati: ili genetika sahranjuje kršćanstvo i komunizam kao lažne religije, ili komunizam i kršćanstvo proglašavaju genetiku lažnom znanošću. Naravno, oni su odabrali posljednje.

Ustvari pravedna je samo jednakost mogućnosti, a ona za ljude koji su nejednaki od rođenja automatski dovodi do nejednakosti rezultata, do socijalne i ekonomske nejednakosti, do pojave siromašnih i bogatih itd. I to je normalno, to odgovara realnoj, a ne izmišljenoj prirodi čovjeka. Ovdje je najvažnije to, da socijalna nejednakost ne bude prekomjerna i da najniža razina života bude dostojna, za razliku od situacije koju su Židovi i masoni umjetno stvorili uoči revolucije u Rusiji 1917. g. i na kojoj su Židovi pametno odigrali svoju igru.

Kršćanski »jedinstveni« Bog je stvorio ženu navodno od rebra muškarca. Može li se vjerovati u to? Ne. Zašto? Pa zato što to proturječi znanosti, posebno genetici koja jasno dokazuje da svi ljudi imaju različit genetski fond. A u rebru bilo kog muškarca geni su apsolutno isti kao kod muškarca u cjelini. Odakle potječe ta genetska raznovrsnost ljudi?

Osim toga u rebru Adama su geni muškarca, to jest Eva bi trebala biti muškarac. Ili je taj mit – laž, ili ipak Bogova ima mnogo, i Bogovi su genetski različiti. Onda su, naravno, i ljudi od tih Bogova različiti, sa različitim genetskim fondom.

Čak i osnovnih boja ima 7: crvena, narančasta, žuta, zelena, tamno plava, svijetlo plava, ljubičasta. Odakle potječe ta raznovrsnost?

Poštovani čitatelju! Pogledajmo na svijet i zamislimo se nad nekoliko jednostavnih pitanja. Da li postoji jedan jedini čovjek? Ne, ne postoji, ima mnogo i različitih ljudi. Da li postoji jedna jedina životinja? Ne, ne postoji, životinja je jako mnogo. Da li postoji jedna jedina biljka? Ne, ne postoji, biljaka je jako mnogo. I tako dalje. Eto, tako je uređen naš svijet. Pa kako je onda odjednom moguće pretpostavljati postojanje jedinog boga?

Pitanje o tome, da li je Bog jedan ili je Bogova mnogo, ima ne samo religiozno već i znanstveno značenje. Uzmimo recimo fiziku. Što je to Bog sa točke gledišta fizike? To je prije svega neka objektivna svjetska sila. Za vrijeme Einsteina znanstvena slika fizičkog svijeta je bila jako raznovrsna. Nekoliko teorija je opisivalo različite sile, koje se ne mogu svesti jedna na drugu. Pošto je Einstein bio Židov i vjernik jednobožac, onda je on prvi istaknuo ideju stvaranja jedinstvene teorije polja, gdje su sve sile različita izražavanja jedne, univerzalne sile. Einstein je radio na toj ideji oko 30 godina i ništa nije postigao. Njegovim putem idu i drugi fizičari-teoretičari. I što? Pa ništa. Sam prilaz traženju jedne univerzalne sile je bezizlazan. Danas u fizičkom svijetu postoje četiri fizička Boga koji ne o ovise jedan o drugom:

- Gravitacijska sila
- Elektromagnetska sila
- Slaba nuklearna sila
- Jaka nuklearna sila

I sve to samo u fizici nežive prirode. Koliko još Bogova može izroditi fenomen života? O tome znanost za sad malo zna. O tome zna mnogoboštvo.

Naravno, stvar nije samo u količini Bogova. Ako umjesto jednog Krista izmisle tisuću istih takvih nitkova, onda religija od toga neće postati bolja. **Nije svaka mnogobožačka religija dobra.** Mnogoboštvo – to je potreban, ali nedovoljan uvjet za dobru religiju. To jest, ako je religija jednobožačka, onda je ona uvijek loša.
Ako je religija dobra, onda je ona uvijek mnogobožačka.

Uopće ako se pogleda dublje, onda se problem jednoboštva ili mnogoboštva upire u odnos prema ISTINI. Jednobožačke religije tvrde da postoji jedna apsolutna istina, mada nikako ne mogu formulirati tu istinu. Maksimum na što su jednobošci sposobni, kada ih pitaš da formuliraju njihovu jedinstvenu istinu, - to je besmislena fraza tipa: »Istina – to je bog«. Koji je to bog, iz koje religije, kojih je tisuću, što uključuje u sebe ta sasvim nekonkretna i neinformativna tvrdnja, na ta pitanja nećete dobiti razumne odgovore. Recimo, postoje konkretne istine, na primjer Pitagorin poučak, koji je stvoren 550 godina prije nastanka kršćanstva. Ta istina se ne sadrži u tvrdnji »istina – to je bog«, ona je samostalna. I takvih istina ima mnogo, na primjer Newtonovi zakoni, Euklidovi teoremi, Keplerovi zakoni i mnogih, mnogih drugih.

Ustvari nikakva jedinstvena apsolutna istina ne postoji. **ISTINA je, kao prvo, - višestrana, kao drugo, - konkretna, kao treće, - relativna.** Na primjer, uzmimo neku istinitu tvrdnju. Na primjer, 2 x 2 = 4. Ta li je to istinita tvrdnja? Da , naravno. A da li je to jedina tvrdnja? Ne, naravno. Postoje i druge istine: 5 x 5 = 25; 3 x 3 = 9 itd. Istina ima mnogo, kao Bogova. To, kao prvo.

Kao drugo. Da li je ta tvrdnja (2 x 2 = 4) apsolutna? Ne, naravno. Ona je konkretna i relativna. Ona je potpuno vezana za vanjski kontekst. To je tako samo u dekadskom brojevnom sustavu. U četvornom brojevnom sustavu 2 x 2 = 10, u trojnom sustavu 2 x 2 = 11, u binarnom = 100. Za nearapske brojevne sustave (na primjer, rimske brojeve) ti izrazi 2 x 2 su uopće besmisleni, jer tamo nema takvih znakova.

Kao zaključak može se reći sljedeće. Jedinstvena istina ne postoji. Istina je mnogo, one su konkretne i vezane za kontekst. Sve istine ne postoje odvojeno jedna od druge, već formiraju SUSTAV istinskih vedskih znanja. Židokršćanski svijet osjeća svoje neshvaćanje svijeta i nastoji to neshvaćanje kompenzirati takozvanim pluralizmom. U sustavu vedskih znanja nema pluralizma, on nema smisla. Na primjer, u jednom od lažnih sustava znanja 2 x 2 = 3, u drugom: 2 x 2 = 7, a u trećem: 2 x 2 = 0. Takvih lažnih sustava znanja je beskrajno mnogo i, ma kako ih sabirali, nikakvim pluralizmom lažnih znanja shvaćanje svijeta se ne može poboljšati. U vedskom sustavu znanja 2 x 2 = 4 i to je sasvim dovoljno za pravilno shvaćanje svijeta. Pluralizam jednostavno nije potreban.

Primijetimo dalje da apsolutizacija nije ispravna. Ista ona kršćanska apsolutizacija dobra i zla nema smisla. Dobro i zlo nisu apsolutni, već relativni. Uzmimo jednostavniji primjer. Mačka je uhvatila i pojela miša. Da li je taj postupak dobar ili loš? To ovisi o točki gledišta. Za nekoga je dobro, a za nekoga loše. Sa točke gledišta miša – to je zlo. Sa točke gledišta mačke – to je dobro, ona može nahraniti i sebe i svoju djecu. Nikakve ni »opće životinjske«, ni općeljudske vrijednosti nećete naći.

Jednobožačke religije svo vrijeme govore o jedinstvenom cilju i smislu života. Pa u čemu je on – taj jedinstveni cilj i smisao života? Ništa razumno ne mogu odgovoriti. Njihov smisao života je u suštini – odricanje od realnog života. Jednobožačke religije – nisu religije života, već smrti, religije mrtvih.

Ustvari u pravu je veliki, Nietzsche koji kaže (kada se malo razviju njegove ideje): život sam po sebi nema nikakvog cilja i nikakvog smisla. Život je neutralan i nema samostalnu slobodu volje. On je – samo arena borbe za one koji imaju slobodu volje. Globalne ili lokalne ciljeve života samostalno biraju oni koji imaju slobodu volje, bilo da su to ljudi ili Bogovi. Ovisno o tome koje ciljeve bira konkretan čovjek i ovisno o rezultatu realizacije tih ciljeva, život jednog čovjeka dobiva jedan ili drugi smisao. Traži svoju sklonost i biraj sam sebi ciljeve u životu.

Da li treba usuglašavati svoje ciljeve sa ciljevima Bogova? Kao prvo, najprije treba shvatiti Bogove, odabrati svoje rođene Bogove i moći razlikovati svijetle Bogove od crnih. Bez shvaćanja Bogova i uspostavljanja veze sa Bogovima, ciljevi Bogova će nam biti nepoznati. Kao drugo, ne možeš shvatiti samog sebe, ako ne znaš, od kojih Bogova potječeš. Koji Bogovi su ti poklonili dušu i poklonili slobodu volje. Nakon toga živi svojim umom i svojom savješću. Tvoji ciljevi će se sami usuglašavati sa ciljevima tvojih rođenih Bogova. Može li se prilikom realizacije svojih zemaljskih ciljeva obraćati za pomoć Bogovima? Može, ne opterećujući Bogove glupostima, ali samo svojim Bogovima. Nikada ništa ne traži od tuđih Bogova, oni ti nikada neće pomoći. Rusi! Nikada se ne obraćajte židovskim bogovima. Oni će Vam uvijek činiti zlo.

8. ŠTO SU TO JUDAIZAM I CIONIZAM? TKO SU TO BOGOM IZBRANI ŽIDOVI?

»Židovi će uništiti Rusiju«
F. M. Dostojevski

Bilo koja ozbiljna analiza komunizma i kršćanstva automatski pokazuje na jedne te iste korijene – u svjetsko židovstvo. Odatle se sve proteže. A dalje se proteže do gospodara Židova, a još dalje do sotone.

Pogledajmo sada judaizam, što on predstavlja.

Mnogi narodi imaju sklonost šovinizmu. Šovinizam i rasizam Židova je unikatan. Židovi su – jedini narod na svetu koji ima takvu religiju, u kojoj su oni – najviši bogom izabran narod, a svi drugi narodi – to su niže životinje, sa kojima se može postupati kako god i ne smije im se obraćati kao sebi ravnima.

Judaizam je utvrđen u židovskoj svetoj knjizi – Talmudu. Talmud se sastoji od 52 toma, od kojih je na gojske jezike, i to skraćeno, sa odsijecanjem najnepoželjnijih mjesta, prevedeno samo 6 tomova. Ostalih 46 tomova je poznato samo vrhu Levita visokih stupnjeva prosvijećenosti i to ne svi odmah. O upoznavanju sa takvom, na primjer, tajnom knjigom, kao »Ibbur«, maštaju mnogi rabini iz nižih stupnjeva. Za nas nema smisla analizirati čitav Talmud. Najvažnije je – shvatiti njegovu suštinu.

Uzmimo nekoliko citata iz »Talmuda« (16):

· »Slično onome, kako čovjek nadmašuje životinju, Židovi nadmašuju sve narode na zemlji«.

· »Samo su Židovi dostojni naziva ljudi, a GOJI (nežidovi, Arijci), vode porijeklo od zlih duhova, imaju se pravo nazivati samo svinjama«.

· »Zabranjeno je odnositi se sa sažaljenjem prema onima, koji nemaju razuma (prema gojima)«.

· »Imovina nežidova je kao napuštena stvar, njen pravi vlasnik je Židov, koji je prvi preotme. I to je pravedno, jer Bog je dao Židovima vlast nad životom i imovinom drugih naroda«.

· »Njihov život (goja, joga-arijaca), o, Židove, u tvojim je rukama, još više njihov novac«.

· »Bog je naredio Židovima da daju gojima novac u zajam, ali da daju nikako drugačije, već samo uz kamatu, prema tome, umjesto da im time pružamo korist, mi im činimo štetu, čak ako nam taj čovjek može biti od koristi, dok prema Židovima mi ne trebamo postupati na taj način«.

· »Licemjerje je dopustivo u tom smislu, kada Židov treba izgledati ljubazan prema grešnima, neka im ukazuje počast i govori: »Ja vas volim«. To je dozvoljeno samo u tom slučaju, ako je Židovu potreban grešnik ili ima razloga ga se bojati; u suprotnom slučaju to je grijeh«.

· »Zabranjeno je vraćati goji ono što je on izgubio; onaj tko vraća goji izgubljeno neće naći milosti kod boga«.

· »Tamo gdje je napisano »Ne čini zlo bližnjemu«, ne govori se »Ne čini zlo goji«.

· »Izgovarajući kletvu, u sebi se mogu izgovoriti oni uvjeti, pod kojima kletva neće biti važeća. Talmud dozvoljava da se postupa na taj način svaki put, kada neka gojska vlast traži od Židova da da neku zakletvu«.

· »Židov čini dobro djelo kada ubija slobodoumnog, nevjernika, koji odriče učenje Izraela, kao i onog tko je postao goj«.

· »Što se tiče Talmuda, onda mi priznajemo njegovu bezuvjetnu nadmoć nad Mojsijevom Biblijom«.

· »Židov može baciti komad mesa psu, ali nikako ga pokloniti kršćaninu, pošto je pas bolji od kršćanina«.

· »Prolazeći mimo razrušenog hrama goja, svaki Židov je obavezan izgovoriti: »Hvala ti, gospode, što si iskorijenio ovaj dom idola««.

· »Židov uvijek ima pravo napadati kršćanina i ubiti ga naoružanom rukom. Židovi koji, zahvaljujući položaju koji zauzimaju, imaju takvu mogućnost, neodložno su obavezni predati javnom pogubljenju kršćane, pod jednim ili drugim izgovorom«.

· »Najbolji od goja dostojan je smrti« (Aboda zara, 26, u Tosafot).

· »Muškarac može činiti sa svojom ženom sve, što mu se sviđa, kao sa komadom mesa iz mesnice«.

· »Onaj tko ignorira riječ rabina, podleže smrti« (traktat Erubin, 21:2).

I tako dalje i tome slično.

Usput, i danas u suvremenom Izraelu (gdje su navodno realizirani demokracija i ljudska prava) nežidov, to jest goj, ne može biti ni deputat Kneseta, ni premijer ministar.

Lako se vidi da je **judaizam – zločinačka ideologija.** To nije čudno. Sam jezik ivrit – nastao je od arapskog drevnog žargona zločinačkog svijeta. A riječ »Židov« u lopovskom žargonu ivrit označava – lupež, zločinac.

Može se bez pretjerivanja reći da je židovsko pravo igralo tijekom milenija i nastavlja i danas igrati ulogu glavne svjetske kovačnice čitavog spektra kriminala, koji samo postoji u svijetu.

Židovske sinagoge – to nisu samo crkve, to su škole i centri pripreme kriminalaca, centri međunarodne mafije.

Kršćanska Biblija nije daleko otišla od Talmuda. Isti onaj židovski šovinizam. Ista propaganda šovinističke teorije bogom izbranog naroda. Isto židoljublje i prezir prema drugim narodima – nežidovima. Biblija je prožeta zabranama židovskog boga miješanih brakova Židova sa drugim narodima. Odavde, usput, od velikog rodoskvrnuća i nedostatka nove krvi mnogi genetski i psihički problemi Židova. Biblijski Bog također ljudima smatra samo Židove, a drugi narodi za njega su isto što i životinje.

Uzmimo nekoliko citata iz Starog Zavjeta Biblije.

Židovi se obraćaju bogu: »O drugim narodima, koji su potekli od Adama, ti si rekao, da oni nisu ništa, **da su slični pljuvački…** te narode si za **ništa** proglasio…« (3 Ezre, 6:56-57).

Biblija u Starom Zavjetu stalno propagira židovsko svjetsko gospodarstvo i židovski patriotizam. »Vi (Židovi), ovladat ćete narodima koji su brojniji i jači od vas; svako mjesto na koje stupi noga vaša, bit će vaše; nitko se neće održati protiv vas« (Ponovljeni zakoni 11:23-25).

»Uvest će tebe (židovski narode) bog tvoj, u onu zemlju, za koju se on kleo… da će ti je dati sa velikim i lijepim gradovima, koje ti nisi gradio, i sa kućama, napunjenim svakim dobrom, koje ti nisi punio, i sa izvorima, iskopanim u kamenu, koje ti nisi kopao, sa vinogradima i maslinicima, koje ti nisi sadio, i ti ćeš jesti i nasititi se« (Ponovljeni zakoni 6:10-11).

Ideje svjetskog gospodarstva Židova nad drugim narodima preko novca i financijskog kredita u Starom Zavjetu su iste, kao i u Talmudu: »…i ti ćeš davati zajmove mnogim narodima, a sam nećeš uzimati zajmove; i gospodarit ćeš nad mnogim narodima, a oni nad tobom neće gospodariti« (Ponovljeni zakoni 15:6).

»Dat ću druge ljude za tebe i narode za dušu tvoju« (Izaija 43:4).

Kada je Abraham ostario, on je zatražio od svog roba da se zakune da »ti nećeš uzeti sinu mojemu Izaku ženu od Kanaanskih kćeri, među kojima ja živim, nego ćeš otići u moju zemlju, u moju domovinu kod mog plemena, i odatle ćeš uzeti ženu sinu mojemu Izaku« (Knjiga Postanka 24:3-4). Kada je taj rob sa bogatstvom od deset deva došao kupovati Izaku ženu Rebeku, on kaže njenom bratu Lavanu: »Gospod je sasvim blagoslivljao mog gospodina, i on je postao veliki: On mu je dao ovce i volove, srebro i zlato, **robove i robinje,** deve i magarce« (Knjiga Postanka 24:350). Iz ove epizode se vidi da biblijski (židovski) Bog ne samo da nije protiv ropstva, ne samo da ne želi osloboditi ljude ropstva, već i svom ljubimcu daje robove i robinje. A to su ljudi. Ali za biblijskog boga – to nisu ljudi. Oni se nabrajaju zajedno sa ovcama, volovima, devama i magarcima. Za Bibliju nežidovi su – isto što i životinje, kao u Talmudu.

U tom istom poglavlju židovski bog uči Židove: »Sedme godine čini praštanje. Praštanje se sastoji u tome, da svaki zajmodavac, koji je dao zajam **svome bližnjem,** oprosti dug i ne naplaćuje ga od **bližnjega svoga** ili od brata svoga, … **od inozemca** naplati, a što bude tvoje kod tvoga brata, oprosti« (Ponovljeni zakoni 15:1-3). I to vam je općeljudski prilaz. Truli šovinizam. Odnosi prema Židovima i prema nežidovima su sasvim suprotni. Usput, ovdje, kao i svuda u Bibliji i Evanđelju vidi se, **tko je to bližnji svoj. To nije čovjek uopće, već samo Židov.** Tako da, kada je napisano »Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe«, to uopće ne znači voljeti sve ljude na zemlji. To u prijevodu sa židovskog znači: »Neka ljubi Židov Židova«.

U poglavlju 14 drugog zakona Biblije židovski bog uči Židove kako se treba hraniti, i tu se vidi njegov prljav šovinizam, stih 21: »Ne jedite nikakvu mrtvačinu; daj je inozemcu, koji se zadesi u tvojoj kući, neka on jede, ili mu je prodaj, jer ti si **sveti** narod kod Gospoda Boga tvojega«. Dobar je to »sveti« narod, koji prodaje mrtvačinu nežidovima. A još je bolji taj pogani židovski bog, koji uči Židove takvim gadostima.

Stari Zavjet tjera Židove da se nalaze u stanju stalnog rata sa drugim narodima: »Nemojte udavati svoje kćeri za za njihove sinove, i njihove kćeri ne uzimajte za vaše sinove, **i ne tražite mir sa njima za sva vremena…«** (2 Ezre 8:81-82).

Patološko zvjerstvo Židova ne zna za analogiju u svjetskoj povijesti. Prije ulaska u Zemlju Obećanu Mojsije šalje u izvidnicu Iisusa Navina i Kaleba Jefonnina. Vrativši se, oni su počeli pozivati Židove na osvajanje sljedećim izrazima: »… ne bojte se naroda ove zemlje; jer on će nam biti predat **na jedenje«** (Knjiga Brojeva 14:9).

Za vrijeme cara Davida Židovi su zvjerski i sa patološkim sadizmom uništili čitavo stanovništvo Rave Ammonitske, bacivši žive ljude pod testere, pod željezne maljeve, pod željezne sjekire i **u peći za spaljivanje** (2 Carstvo 12:31). I nakon toga Židovi istupaju protiv Hitlera, koji ih je spaljivao u krematorijskim pećima. A Hitler je bio samo instrument u realizaciji Zakona Karme – zakona pravedne osvete.

Na kakve je sve gadosti spreman židovski narod najbolje se vidi iz priče jednog »pobožnog« Levita, opisan u knjizi Sudaca (pogl. 19). Taj Levit je noćio jedanput u gradu Givi, i njegovi stanovnici (sinovi Benjaminovi) su ga odlučili silovati. Levit im je umjesto sebe dao svoju ljubavnicu, i oni su se iživljavali nad njom. Iživljavali su se svu noć, i žena je dopuzala do kućnog praga i tu odležala do jutra (Suci 9:22-26). Levit je tek ujutro prišao svojoj ljubavnici i vidio da je ona mrtva. On je uzeo nož, razrezao njeno tijelo na 12 dijelova i poslao u sve krajeve Izraelove (Suci 9:29). Kakve osjećaje kod normalnog čovjeka mogu izazvati postupci ovog svetog levita? Samo odvratnost. Divlja gnjusnost, mračnjaštvo i sadizam. I sva ta odvratna zlodjela Židova opisuju se u toj svetoj Bibliji.

I tako dalje i tome slično. Više ne želim citirati Bibliju, a i nema potrebe. Slika je ionako jasna.

Kršćani u punom sadržaju ne priznaju Talmud. Ipak adaptirana varijanta judaizma – Stari Zavjet, koji uključuje pet knjiga Mojsijevih (Toru), jest osnovni dio Biblije – svete knjige za kršćane. Za svakog čovjeka koji ima prirodno moralno načelo Biblija je prava gadost. A kod kršćana ta odvratna knjiga se smatra za svetinju. Usprkos svojoj želji, kršćani ne mogu izbaciti iz Biblije Stari Zavjet i ostaviti samo Novi Zavjet (Evanđelje). U Starom Zavjetu dana je jedna, makar i zamršena, slika svijeta. A u Evanđelju slika svijeta nema. Tamo se opisuju samo avanture Isusa Krista i njegovo učenje.

Često kršćanski popovi u osobnom kontaktu govore da je Stari Zavjet, naravno, gadost, a Evanđelje – to je nešto sasvim drugo. To je također laž.

U stvari suprotstavljanje Starog i Novog Zavjeta – to je jeftina demagogija.

EVANĐELJE (NOVI ZAVJET) – JE ISTO TAKO KAO I STARI ZAVJET, KNJIGA ŽIDOVSKOG ŠOVINIZMA.

Sve te knjige su pisali Židovi. Junaci tih knjiga su – Židovi. U tim knjigama je opisana povijest čisto židovskog naroda. U svim tim knjigama se propagira odvratna šovinistička ideja nadmoći Židova nad drugim narodima i prezir Židova prema drugim narodima.

Na primjer, Evanđelje po Mateju, poglavlje 15, stihovi 22-28: »I evo, žena Kanaanka, izašavši iz tih mjesta, vikala je: smiluj se, Gospode, Davidov sine, moja kći je strašno pobijesnila. Ali on joj nije odgovorio ni riječ. I Njegovi učenici, prišavši, molili su ga: pusti je, zato što viče za nama. On je odgovorio: Ja sam poslan SAMO kod uginulih ovaca doma Izraelovog. A ona, prišavši, klanjala se Njemu i govorila: Gospode! Pomozi mi. On je odgovorio: nije lijepo uzeti kruh od djece i bacati ga PSIMA. Ona je rekla: Da, Gospode! Ali i psi jedu mrvice, koje padaju sa stola njihovih gospodara«.

Tek nakon tih riječi Isus joj je rekao: »Velika je tvoja vjera« i izliječio je njenu kćer.

U čemu je velika vjera te žene prema gledištu rasista Krista? Njemu se svidjelo što je ta žena priznala svoju manju vrijednost, priznala i povjerovala da je ona slična psima, i moli samo mrvice sa židovskog stola. Što će, takvoj ženi se može baciti kost sa stola Izraelovog. Eto kakva vjera je potrebna šovinistu Kristu.

Iz ove epizode se vidi **da je Isus Krist, također kao i Mojsije, čisto židovski rasist i šovinist, za koga su drugi narodi jednaki psima.**

Isto kao u Starom Zavjetu, Krist propovijeda za svoje učenike isti takav židovski patriotizam: »Ja sam Vas poslao da čekate ono, nad čime vi niste radili: drugi su radili, a vi ste ušli u plod njihovog rada« (po Ivanu 4:38).

Kršćanstvo – to je uvijek židokršćanstvo.

Odavde i potiču korijeni antisemitizma. U svim vremenima, u svim zemljama postojao je antisemitizam, koji Židovi tako ne vole. Ah, kako nisu dobri ti antisemiti, ti prokleti fašisti, koji vrijeđaju »jadne«, »nesretne«, »dobre« Židove. A u čemu su osnovni uzroci antisemitizma?

Židovi se trude prikazati antisemitizam kao zavist drugih naroda prema genijalnim i talentiranim Židovima – nadljudima, iako su vrhunci globalne židovske misli – Biblija Mojsijeva i Kapital Karla Marxa, sa logičke točke gledišta remek djela tupoglavosti i dokazuju, da kod Židova nije sve u redu sa glavom.

Ustvari antisemitizam je – prirodna zaštitna reakcija drugih naroda od židovskog šovinizma. Ali Židovi nalikuju na svog boga, koji za svoje greške okrivljuje druge. Nisu Židovi krivi za to, koliko su zla oni nanijeli drugim narodima, već sami ti niži narodi.

Oni koji nazivaju antisemitizam šovinizmom – drsko lažu. Antisemitizam – to ne samo da nije šovinizam, već je on suprotnost šovinizmu. Antisemitizam – to je protest protiv židovskog šovinizma.

U židovskoj enciklopediji daje se sljedeća definicija antisemita: »Antisemit – to je čovjek koji ne voli Židove«. Što se može, dobra je to definicija. A zašto i zbog čega trebamo voljeti Židove? Svaki čovjek je slobodan da voli ili ne voli onoga tko mu se sviđa ili ne sviđa. Židovi, proganjajući antisemitizam, žele silom nametnuti ljubav prema sebi. Takav postupak se u kaznenom zakonu naziva silovanjem. Tako da borce protiv antisemitizma treba pozivati na kaznenu odgovornost zbog pokušaja silovanja.

Židovi ne vole riječ »Žid« i trude se dokazati da je korištenje riječi »Žid« – osobina nekulture. Ipak veliki A. S. Puškin nije se stidio Židove nazivati Židovima (na primjer, u djelu »Škrti vitez«). Tako da ova židovska verzija ne odgovara.

Židovska sredstva masovne dezinformacije i ona koja su kupili Židovi, propagiraju misao da je antisemitizam – pokazatelj neobrazovanosti. Ali da bi se razbila ta židovska basna, dovoljno je navesti makar nekoliko ne jednostavno obrazovanih, već genijalnih i istaknutih ljudi antisemita: Giordano Bruno; Voltaire; Kant; Goethe; Schiller; Henry Ford; povjesničar Strabon; Ciceron; Seneka; Tacit; Napoleon; Schopenhauer; Nietzsche; George Washington; Bismarck; Douglas Reed; Herbert Wells, Churchill; istaknuti povjesničari Egipta, Rima, Grčke, Aleksandrije; Rusi – Dostojevski; Puškin; Dalj; Čehov; Gogolj; Saltikov-Ščedrin; Mendeljejev; Blok; Rozanov; knez Svjatoslav; knez Vladimir II; Petar I; knez Gorčakov; Katarina I; Imperatorica Elizabeta Petrovna; Nikolaj I.

ANTISEMITIZAM – TO JE POKAZATELJ VISOKOG INTELEKTA.

Kao primjer može se navesti nekoliko izjava svjetski poznatih ljudi o Židovima:

George Washington (prvi predsjednik SAD-a, 1732. – 1799.), iz njegove knjige »Maksime Washingtona«): »Sasvim je žalosno što ih ni jedna država, starija od ove, nije pokorila kao kugu društva i svog velikog neprijatelja, čijim je prisustvom usrećena Amerika«.

Muhamed (osnivač muhamedanstva, 570. – 632., iz Kurana): »Ne mogu shvatiti da sve do sada nitko nije izgnao te životinje, čije je disanje slično smrti. Zar ne bi svatko uništio divlje zvijeri, koje jedu ljude, čak ako one imaju ljudski oblik? Da li Židovi predstavljaju nešto drugo, osim ljudoždere?«

Martin Luther (crkveni reformator, 1483. – 1546.): »Strastvena želja vapijućih srca Židova nada se da će doći onaj dan, kada će se oni moći odnositi prema nama tako, kao što su postupali u vrijeme Estere u Perziji. I koliko je Židovima bliska Knjiga o Esteri, koja opravdava njihovu krvoločnost, osvetoljubivost i apetite razbojničkih nada! Nikad sunce nije svijetlilo narodu, krvožednijem i osvetničkijem, koji se zanosi idejom uništenja i ugušenja ljudi druge vjere«.

Petar Prvi (ruski imperator, 1672. – 1725.): »Više volim vidjeti u mojoj zemlji muhamedance i mnogobošce, nego Židove. Posljednji su prevaranti i lupeži. Oni neće dobiti odobrenje za naseljavanje i organiziranje svog posla. Bez obzira na moja naređenja, oni to nastoje ostvariti potkupom mojih činovnika sa ciljem da postanu ravnopravni«.

Jean Francois Voltaire (francuski pisac, 1694. – 1778.): »Židovi nisu ništa drugo nego prezren i barbarski narod, koji je tijekom dugog vremena spojio odvratno koristoljublje sa užasnim predrasudama i neugasivom mržnjom prema narodima, koji ih trpe i na kojima se oni obogaćuju«.

Benjamin Franklin (američki znanstvenik i državni radnik, 1706. – 1790.): »Ma bilo gdje, u zemlji, u kojoj se naseljavaju Židovi, neovisno o njihovom broju, oni snižavaju njen moral, komercijalno poštenje, izoliraju se i ne dopuštaju da se asimiliraju. Ako ih mi putem Ustava ne isključimo iz SAD-a, onda će oni za manje od sto godina navaliti u velikoj količini, uzet će vrhunac, progutat će zemlju i promijeniti oblik našeg upravljanja. Ako ih ne isključite, onda će za manje od dvjesto godina naši potomci raditi na poljima, uzdržavajući njih, dok će oni trljati

ruke u svojim kancelarijama. Upozoravam vas, gospodo, ako Židove ne isključite zauvijek, Vaša djeca će vas proklinjati u Vašim grobovima«.

Napoleon Bonaparte (imperator Francuske, 1769. – 1921.): »Židove treba razmatrati kao naciju, ali ne kao religioznu grupu. Oni su nacija u sredini naše nacije. Čitavih sela otimaju Židovi, oni su uspostavili kmetstvo, oni su prava jata gavranova. Siromaštvo koje izazivaju Židovi, ne potiče od jednog individualnog Židova, ono je suština čitavog tog naroda. Oni su kao gusjenice ili skakavci koji jedu Francusku. Židovi su nacija spremna na najužasnije zločine«.

Franc List (mađarski skladatelj, 1811. – 1886.): »Doći će trenutak kada će sve kršćanske nacije, među kojima žive Židovi, postaviti pitanje da li ih dalje trpjeti ili deportirati. I to pitanje je po svome značaju isto tako važno kao i pitanje o tome da li mi želimo život ili smrt, zdravlje ili bolest, socijalni mir ili stalne nemire«.

Henry Ford (američki autoritet automobilske industrije i pisac, 1863. – 1947.), »New York - Times« 8. ožujka 1925. g.). »Podvrgnite kontroli 50 najbogatijih židovskih financijera, koji financiraju ratove radi vlastitog prihoda, i ratovi će nestati«.

Winston Churchill (engleski državnik, istupanje u predstavničkom domu 5. studenog 1919. g.): »Nema potrebe preuveličavati ulogu, koju su odigrali internacionalni Židovi-ateisti u stvaranju boljševizma i njihovo učešće u ruskoj revoluciji. Više od toga, glavna inspiracija i pokretačka snaga dolaze od židovskih vođa. U sovjetskim institucijama dominacija Židova više je nego poražavajuća. I glavni dio u provođenju sistema terora, koji je utvrdio ČK, izvršili su Židovi i u nekim slučajevima Židovke. Takvu đavolsku slavu Židovi su postigli u vrijeme terora, kada je Mađarskom vladao Bela Kuhn.«

Ovakve izjave se mogu nastaviti jako dugo. Ali nije samo elita shvaćala suštinu »bogom izbranih«. Običan ruski narod je odlično shvaćao Židove. Može se uzeti nekoliko ruskih poslovica i izreka:

- »Đavli i Židovi su – djeca sotone«.
- »Židovu vjerovati isto je što i vodu sitom mjeriti«.
- »Židov je sit zahvaljujući prijevari«.
- »Židov se boji istine kao zec bubnja«.
- »Nema ribe bez kosti, ni Židova bez pakosti«.
- »Da se ne naljuti Bog – ne puštaj Židova na prag«.

· »Židov u poslu je – kao pijavica u tijelu«.
· »Tko Židovu daje na volju, taj samog sebe prodaje«.
· »Tko služi Židovu – neće izbjeći nevolju«.
· »Da bi izvukao koristi – Židov je uvijek spreman da se krsti«.

I tako dalje. Naravno, židovska cenzura se potrudila izbaciti ove poslovice iz riznice narodnih mudrosti. Ove poslovice i izreke možete vidjeti samo u starim predrevolucionarnim izdanjima.

Primijetimo da su gospodari Židova zainteresirani za umjereni i upravljani antisemitizam. Na takvom antisemitizmu oni dresiraju Židove, zbijaju ih, tjeraju da se drže zajedno, čine ih zlim, agresivnijim i u cjelini prave od Židova bića kojima u potpunosti upravljaju. Židovske gospodare plaši samo antisemitizam u oblicima kojima ne mogu upravljati.

Unikatnost židovskog šovinizma se sastoji u tome, što Židovi svoj šovinizam vješto usađuju u glave drugih naroda preko religije – židokršćanstva. Oni koji propovijedaju kršćanstvo – vrijeđaju i omalovažavaju vlastiti narod. Treba omalovažavati, prezirati i mrziti vlastiti narod, da bi se prihvaćala i propovijedala ideja bogom izabranog drugog – židovskog naroda.

Razmislimo malo o bogom izbranim Židovima. Što taj narod predstavlja sam po sebi? O seksualnim nastranostima Židova može se govoriti posebno, u cilju ovog rada rečeno je dovoljno.

Bliskost »bogom izbranih« Židova sa bogom može se prikazati na jednom primjeru. Kada su odlučili razapeti Krista, najprije su ga odveli kod rimskog vladara Pilata, i on je, nastojeći shvatiti radi čega ga žele ubiti, ustanovio da »su ga izdali zbog zavisti«. Nakon toga on je pokušao odvratiti židovski narod od toga. To mu nije uspjelo. Tada je odlučio iskoristiti praznik Uskrsa, gdje je bio običaj da se jedan od prijestupnika pomiluje. Tada je bio jedan zatvorenik, poznati bandit i ubojica, koga su zvali Baraba, i Pilat je predložio narodu da jednoga od njih (Barabu ili Krista) puste. Židovski narod je tražio da puste Barabu, a Krista da razapnu (po Mateju 27:11-26). I eto Vam bogom izbrani narod, njegova ljubav prema kršćanskom bogu. Za njih je ozloglašeni bandit i ubojica Baraba bolji od »voljenog« Isusa Krista.

Prema tome kršćani bi trebali smatrati Židove ne kao bogom izabran narod, već kao sotonom izabran narod. Zar se može taj narod smatrati bogom izabranim? A u kršćanstvu je zapisano da su Židovi – bogom

izbrani. Koliko je stravična ta religija – kršćanstvo? Ružna do bezobrazluka. U njoj je sve suprotno, a igra »suprotnog« – to je omiljena igra đavla.

Pogledajmo pažljivije taj »bogom izbrani« narod. Židovi su specifičan narod. Tipičan Židov – to je čovjek patološki nesretan, fanatik i despot, čovjek neumjerene žestine, idejni robovlasnik.

Ne slušajte lažne pjesme Židova o demokraciji i slobodi riječi. Židovi mrze slobodu riječi. Pod slobodom riječi oni podrazumijevaju samo slobodu **svoje** riječi. Slobodu tuđe riječi mrze. Židovi imaju zvjersku netrpeljivost prema drugačijem mišljenju. Da li sada u Rusiji možete slobodno kupiti u centralnim knjižarama makar »Moju borbu« Adolfa Hitlera, ne govoreći o ozbiljnijoj literaturi? O kakvoj se onda slobodi riječi može govoriti? Ako su u knjizi Hitlera opisani bunilo i glupost, onda zašto se Židovi toga boje? Glupost nije strašna. Sama ta činjenica tjera na sumnju da je u knjizi Hitlera ipak opisano nešto istinsko i ozbiljno. A knjiga Hitlera – to je samo jedna od knjiga i uopće nije najjača. Ne govori uzalud **ruska poslovica: »Židov se boji istine, kao zec bubnja«.**

Sada su se svi Židovi upisali u demokrate. Jako je smiješno slušati bajke o ljubavi Židova prema demokraciji. Ideal za Židova je – robovlasnički poredak, gdje Židov može ne samo varati i nemilosrdno eksploatirati druge narode, već i slobodno ubijati robove onda kad poželi.

Uzmimo kao primjer Lejbu Davidoviča Trockog (pravo prezime Bronstein) – najkarakterističnijeg židovskog komunističkog vođe. Pročitajte kasnijeg Trockog (kada je ostao u manjini) – koliko je tamo demokracije, koliko slatkih pjesama o slobodi riječi, o zaštiti prava manjine.

A evo raniji Trocki: »Mi trebamo pretvoriti Rusiju u pustinju, naseljenu bijelim crncima, kojima ćemo dati takvu tiraniju, koju nikada nisu ni sanjali najstrašniji despoti Istoka. Razlika je samo u tome, što ta tiranija neće biti zdesna, već slijeva, ne bijela, već crvena. U doslovnom smislu te riječi crvena, jer mi ćemo proliti takve rijeke krvi, pred kojima će zadrhtati i izblijedjeti svi ljudski gubici kapitalističkih ratova.

Najveći bankari preko oceana će raditi u najbližem kontaktu s nama. Ako dobijemo revoluciju, zgazit ćemo Rusiju, a na njenim pogrebnim ruševinama ćemo učvrstiti vlast cionizma i stat ćemo s takvom silom, pred kojom će čitav svijet pasti na koljena. Mi ćemo pokazati, što je to prava vlast. Putem terora, krvavih sauna mi ćemo dovesti rusku inteligenciju do potpunog otupljivanja, do idiotizma, do životinjskog stanja... A dok su naši mladići u kožnim jaknama – sinovi urara iz Odese i Orše, Gomelja i Vinice mogu mrziti sve što je rusko! Sa kakvim zadovoljstvom oni fizički uništavaju rusku inteligenciju – činovnike, akademike, pisce...« (17).

Neću detaljno opisivati odvratne osobine »bogom izabranog« naroda. Dovoljno je pročitati dobru antisemitsku literaturu (11-18). Tamo su Židovi opisani uzduž i poprijeko. Ali može se pogledati još dublje. Židovi su – dirigirana bića. Oni su – bioroboti, vojnici nekog kneza, njegovo oružje i ništa više od toga. Nisu oni izmislili algoritam svog nečovječanskog ponašanja. Oni se njime jednostavno koriste, on im odgovara.

Pogledajmo činjenice. Židovi vrlo mnogo postižu u borbi za vlast i položaj u društvu. To je činjenica. Zašto se to događa? Zato što su oni navodno pametniji od drugih naroda? Ne, to ne odgovara činjenicama, makar prema sastavu genijalnih i istaknutih ljudi čovječanstva. Njihova snaga je u židovskom odgoju, koje se zasniva opet na njihovoj religiji – judaizmu.

Pogledajmo razliku između kršćanstva i judaizma. I jedna i druga religija su logički uboge, glupe i nakaradne. Ali ako odbacimo logičku stranu judaizma, njegovu primitivnu sliku svijeta, židovske gadosti i pogledamo samo na pragmatičnu stranu judaizma, onda je judaizam za nijansu jači od kršćanstva.

Judaizam – to je sistem nacionalne organizacije Židova, koji ne traži za sebe nikakve okvire političkog života. On je pogodan za život Židova među svim narodima i u svim državama. Judaizam je – agresivna religija, smišljena radi preživljavanja Židova u bilo kojim uvjetima, radi uređenja njihovog života na zemlji, razvoja volje i borbenih osobina Židova, častoljublja i težnje Židova ka vlasti, uključujući i svjetsku vlast. Judaizam – to je za Židove patriotska, nacistička religija (čak i više od toga, rasistička i šovinistička) koja ih orijentira prema pobjedi u bilo kojim uvjetima i ma po kojoj cijeni.

Kršćanstvo je suprotno. To je antipatriotska, antinacionalna religija. To je religija razlaganja, odustajanja od borbe, odvođenja čovjeka iz životne realnosti, religija poraza i demoralizacije. Kod Krista, za razliku od Mojsija, nema ni jedne zapovijedi zdravo mislećeg čovjeka. Kada vidite u Evanđelju neku pametnu zapovijed koju izgovara Krist, onda znajte: to nije zapovijed Krista, to je zapovijed Mojsija (koju je Mojsije preuzeo iz mnogoboštva). Tražite njenu analogiju u Starom Zavjetu Biblije. Sve što je osobno rekao Krist, - to je paranoja i sotonizam, ništa više od toga.

Religiozni dogmatičari judaizma ogromnim brojem svojih zabrana potpuno izoliraju unutrašnji duhovni život Židova od vanjskih utjecaja i čine taj duhovni život potpuno zatvorenim. Judaizam beskrajno caruje nad umovima Židova i ne daje im mogućnost da se organski sliju sa onim narodom sa kojim Židovi žive i, više od toga, tjera ih da se uvijek osjećaju tuđim u bilo kom narodu i u bilo kojoj državi. Svuda, u svim vremenima povijesti Židovi u najboljim i u najužasnijim uvjetima života osjećali su se tuđim u bilo kojoj zemlji. Samim tima judaizam je čuvar židovske nacionalne svijesti u uvjetima nepostojanja vlastite države.

Judaizam i jest oblik židovske države u bilo kojoj državi. Država u državi, a Židovi – to je »peta kolona« u bilo kojoj državi.

U tome je korijen nepomirljivog neprijateljstva prema Židovima od strane svih drugih naroda. To neprijateljstvo se ne može poistovjetiti s međunacionalnom mržnjom, kakva postoji u manjem ili većem stupnju među raznim narodima svijeta. To principijelno nije ono nepovjerenje i mržnja koju gaje, na primjer, Francuzi prema Nijemcima ili Englezima. U mržnji prema Židovima postoje posebni motivi, koji imaju mjesto samo u odnosu prema Židovima.

Povijesna je činjenica da ljudi svih nacija: Francuzi, Englezi, Poljaci, Rusi itd., naselivši se na teritoriju tuđeg naroda, u trećem ili četvrtom koljenu se lako integriraju u vladajućoj nacionalnoj sredini. Židovi se tijekom nekoliko tisuća godina svuda osjećaju kao strano tijelo, nesposobno da se integrira i asimilira sa starosjedilačkim narodom.

Pseudoliberali često savjetuju vladi da likvidira sam pojam »Židov«. Kao da se radi o terminu. Zar će Židov, izgubivši svoj vjekovni narodni termin, zahvaljujući tome postati Rus? Recimo da Rusi počnu nazivati Židova Rusom. Zar će zbog toga on prestati biti u duši, u svojim vjerovanjima i u svom pogledu na svijet pravi Židov? Ako Židov tako lako pristane na rastajanje od riječi »Židov«, onda će se on još lakše rastati od riječi »Rus«.

Još je Schopenhauer pokazao da je judaizam – materijalistička religija, koja obećava svojim pristalicama korist i jednostranu prednost na štetu drugih naroda. Propovijedajući šovinizam, judaizam uči Židove da budu zbijeni i solidarni. Schopenhauer je pisao: »Ako u Moskvi Židovu stanu na nogu, onda će svi Židovi od Moskve do San Francisca zajaukati od boli«.

U početku kršćanstvo je bilo samo nova grana (hereza) u judaizmu. Židovski rabini su bili dovoljno mudri da brzo shvate, da luda propovijedanja Krista razlažu narod i da je njegova religija smrtonosna zaraza. Krista su brzo razapeli i odustali od njegove hereze.

Ali kasnije u glavama židovskih prvosvećenika (levita) je ponikao novi sotonski plan. Oni su odlučili ne jednostavno baciti kršćanstvo, već iskoristiti tu religiju u svojim ciljevima i, preradivši učenja Krista prema svojoj zamisli, razbacali su tu zaraznu religiju po drugim zemljama, za druge narode. Neka kršćanstvo razlaže arijske narode i čini ih slabijim. Tada je lakše raširiti svoju židovsku vlast u čitavom kršćanskom svijetu i sasvim doći do svjetskog gospodarstva.

Židovi, skriveno i aktivno propagirajući kršćanstvo, sami za sebe ne koriste kršćanstvo. Oni koriste kršćanstvo za druge »niže« narode, za zaglupljivanje tih naroda, za usađivanje u njih religiozne vjere u nadmoć Židova, za odvođenje drugih naroda od rješavanja realnih životnih problema, za ponižavanje duha Arijaca i pretvaranje arijskih duša u duše robova.

Mislite, kršćani, o spasenju svojih duša! Mislite više, dok za vrijeme Vaših luđačkih razmišljanja Židovi preotmu vlast, novac, vlastitost, sredstva masovne informacije i sve ostalo. Što će Vama novac?

On će Vam uništiti dušu. Slušajte Krista: »Ne može se služiti Bogu i Mamoni (novcu)«. Kršćanstvo je za Židove jako oružje u borbi za svjetsko gospodarstvo.

To da je kršćanstvo potrebno prije svega Sionu i to, da se Sion najviše plaši preporoda mnogobožačke religije, najbolje je rekao vodeći cionist-sovjetolog M. Agurski: »Život pokazuje da je antikršćanstvo istovremeno i prije svega antisemitizam… Sve mi to daje pravo da se obratim sa pozivom, kao židovskim vjernicima, tako i kršćanima, da se ujedine u borbi protiv novog mnogoboštva«. I to Vam je kraj bajke o 2000-godišnjoj mržnji judaista i kršćana.

CIONIZAM

Što je to cionizam? **Cionizam – to je samo politički organizacijski oblik judaizma. Judaizam je – duhovni sadržaj cionizma.**

Suvremeni cionizam – to je sustav mnoštva organizacija u svim zemljama svijeta, a država-metropola Izrael – baza i točka oslonca tih organizacija.

Jedan od rukovodioca židovskih komunističkih sekcija pri CK RKP(b) S. Dimanstein 1919. g. je pisao: »Cionizam je raznolik. On lijepi na sebe bilo koju teoriju. On je bio socijalno-revolucionaran, marksistički – svih nijansi. Mogli smo ga vidjeti pod bilo kojom bojom. Iz ovoga se vidi kako se židovski nacionalizam može prilagođavati, kakav je on majstor u tom smislu. Ni jedan drugi nacionalizam bilo kog naroda nije došao do toga, za to su sposobni samo cionisti« (53).

Danas se međunarodni cionizam sastoji od velikih i malih, otvorenih i tajnih organizacija. Najveća i najutjecajnija od svih otvorenih je – Svjetska Cionistička Organizacija (SCO), koja ima svoje podružnice u 60 zemalja. U 69 zemalja djeluje cionistička organizacija pod necionističkim nazivom – Svjetski židovski kongres. Njoj je povjereno da prodire tamo, gdje je javnim cionistima ulaz otežan ili nepoželjan. 2000 masonskih loža u 42 zemlje ima velika organizacija »B'nai B'rith« (Sinovi zavjeta), koja objedinjuje oko pola milijuna ljudi.

Dalje idu stotine mladenačkih, ženskih, dobrotvornih, kulturno-prosvjetnih, sindikalnih, socijalističkih, religioznih, naučnih, studentskih, radničkih i drugih fondova, komiteta, instituta, korporacija, organizacija, društava, konferencija, savjeta, liga. Drukčije rečeno, postoje sve moguće poluge i mehanizmi za sve slučajeve života. Cionistički štabovi, povlačeći jedne ili druge poluge, stavljaju u pokret odgovarajuće organizacije, koje izvršavaju postavljeni zadatak.

Neshvaćanje raznolike suštine cionizma dovodilo je do toga, da je u vrijeme sovjetskog komunizma bilo mnogo kritike cionizma. Ali nije važno samo to, što se kritizira, glavno je – sa kojih pozicija se kritizira. Za vrijeme SSSR-a kritika cionizma je išla uvijek sa pozicija komunizma. Tipičan primjer je – knjiga J. Ivanova »Oprezno: cionizam« (58) ili knjiga »CIA protiv SSSR-a«, izdana u 25 milijuna primjeraka. Autori sličnih knjiga nisu shvaćali očite stvari. Nisu shvaćali da je komunizam – dijete i tvorevina cionizma. O tome ćemo govoriti u poglavlju 19 (nastanak marksizma) i u poglavlju 15.

Nije čudo što čitava slična sovjetska komunistička kritika cionizma nije djelovala na misleći dio naroda. Misleći dio naroda je hvatala muka od komunizma, i svaka kritika »protivnika komunizma« sa pozicija komunizma izazivala je osmijeh. I ne samo osmijeh, već čak i simpatiju prema neprijateljima komunizma. Ustvari te simpatije nisu bile opravdane, pošto je prividna borba cionizma i komunizma – samo židovska igra.

Što se tiče metoda cionista, onda ne postoje takvi zločini, na koje ne bi pošli cionisti radi svog svjetskog gospodarstva.

Osnovna parola cionizma glasi: »Najbolji anticionist – to je mrtvi anticionist«. Što možemo, na to možemo samo da odgovorimo: »Najbolji cionist – to je mrtav cionist«.

Kršćansko crkveno bogoslužje

Kršćanstvo se obično trudi suprotstaviti judaizmu i često uspoređuje judaizam sa smradom, a kršćanstvo – sa mirisom, iako se taj smradni miris nalazi u jedinoj »svetoj« Bibliji i povezan je u jedinstvenu cjelinu. Ipak pogledajmo na kršćansko crkveno bogoslužje. Što ono propagira? Judaistički smrad ili Kristov miris?

Jemeljanov (15) je obavio dobru analizu svih kršćanskih službi: ponoćna služba, jutarnja, čitanja svakog sata, liturgija (u podne), večernja, povečerje, krštenja, molitve, vjenčanja, opela, opjevavanja pokojnika. Nema smisla ponavljati tu analizu.

Zaključak te analize. Veći dio vremena svih tih bogoslužja posvećen je slavljenju judaističkih osobina: Izrael, Izrael, bog Izraela, bog Židova, bog Abrahama, bog Izaka, bog Jakova, Jeruzalem, rijeka Jordan, Izaija, Mojsije, Adam, Noa, Iisus Navin, Salomon, David, Sara, Rebeka, Rahilj itd. i sve što je u vezi sa tom bratskom družinom.

Važno je istaknuti da sama **riječ »Izrael« u stvari označava »koji se bori s Bogom«** (Knjiga Postanka 32:28). A tko se bori s Bogom? Sotona. Eto tko je bog Izraela, o kome vole pjevati kršćanski popovi. Kršćanstvo – to je čist sotonizam.

I sva ta odvratnost sa kojom Rusija nema ništa zajedničko, svo to židoljublje i židomudrost svakog dana se usađuju u ruske mozgove. Naravno da svi oni koji idu u tu kršćansku sotonsku crkvu gube i nacionalni pogled na svijet, i razum, i volju, i dušu.

Na primjer, za vrijeme protokola vjenčanja ruskog para pop govori sljedeće riječi: »Uzdigni se, mladoženjo, kao Abraham, blagoslivljaj se, kao Izak, i množi se, kao Jakov… i ti, nevjesto, uzdigni se, kao Sara, veseli se, kao Rebeka, i množi se, kao Rahilj«. Ruskom mladom paru se daju kao primjer židovske osobe sa svim njihovim odvratnim osobinama. Što može biti više ponižavajuće za nacionalnu samosvijest mladih?

Kršćanska crkva svakog dana vodi široku cionističku propagandu.

Intelekt i talent Židova

Pogledajmo na intelekt Židova – tog »najboljeg« od svih naroda. Da li postoje filozofi svjetske razine među Židovima? Ne postoje. Globalna filozofska židovska misao je nevjerojatno oskudna i svijetu ništa, osim laži, demagogije i obmane, nije dala. »Najjači« židovski filozof Karl Marx sa logičke točke demonstrira remek djela tupoumlja, a sa točke gledišta istinske namjene njegove filozofije – jednostavno je lupež (primijetimo da je on bio marioneta i njime su potpuno upravljali židovski rabini). Tko još? Među poznatijim na svjetskom nivou ostala su svega još trojica: Bergson A., Buber M. i Spinoza B. Značaj prve dvojice jednak je nuli.

Nizozemski filozof Spinoza – je najrazumniji od njih. Najzanimljivija je njegova misao, koja je dostojna citiranja jer se uklapa u temu ovog rada: »Slobodan čovjek ni o čemu tako malo ne misli kao o smrti, i njegova mudrost se sastoji u razmišljanju ne o smrti, već o životu«. Bravo Spinoza, to je njegov mudri prilaz sadašnjem i budućem vremenu. Njegov prilaz nije bio tipičan za židovsku filozofsku misao, i amsterdamski rabini su ga mrzili zbog takozvanog bogohulstva, »odvojili ga i odbacili od naroda Izraela« i dugo su ga proganjali na sve moguće načine. Ali i Spinoza – također nije filozof ni prve, ni druge i čak ni treće razine. Više nikoga od filozofa nema. Usporedite sa ogromnom plejadom genijalnih filozofa Grčke, Njemačke, Francuske, Engleske i Rusije.

Od Židova znanstvenika ima mnogo natprosječnih ljudi. Ali na ulogu genija pretendiraju samo trojica: Albert Einstein, Sigmund Freud i Norbert Wiener. Da li su ta trojica stvarno bili geniji? Nije li to jedna od židovskih prijevara? Pogledajmo Einsteina, od koga Židovi nastoje napraviti genija svih vremena i jednog naroda.

A što u stvari predstavlja Einstein? U djetinjstvu Einstein je dugo učio govoriti, u sedmoj godini je mogao izgovoriti samo kratke fraze (74, s. 122). Čak i u devetoj godini je govorio jako sporo. U politehnici je bio slab i običan učenik. Prosječna ocjena »genija« je bila između 3 i 4.

Doktorska (magistarska prema ruskim normama) disertacija Einsteina »Nova definicija dimenzija molekula«, posvećena brown-ovskom kretanju, proglašena je pogrešnom (74, s. 124).

Radeći od 1902. g. u patentskom uredu, Einstein je dobio mnogo najnovijih aktualnih znanstvenih informacija, akumulirao je i koristio napredna znanja drugih znanstvenika. Svoju specijalnu teoriju relativnosti on je stvorio 1905. g. Ali nije stvorio od nule. Osnovnu ideju je preuzeo od Puankarea, matematički aparat je preuzeo od Lorenza. Pošten znanstvenik je obvezan pozivati se na svoje prethodnike, takva je znanstvena etika. U svom radu Einstein nije dao ni jedan citat i samim time je tuđa otkrića objavio kao svoja. U znanstvenom svijetu to se zove plagijatom, to jest intelektualnom krađom. To je tipična drska židovska manira.

Nakon objavljivanja specijalne teorije relativnosti Puankare, susrevši se jednom s Einsteinom, okrivio ga je za plagijat i znanstveno nepoštenje. Naivni Puankare nije shvaćao da za Židove ne postoji plagijat. Judaizam tvrdi da svo vlasništvo goja (uključujući intelektualno) – to je vlasništvo Židova koji ga prvi preotme.

Ukrasti tuđe i objaviti kao svoje – to je tipična metoda židovske genijalnosti. Einstein je naučio Židove mnogo toga. Sada su svi patentni uredi svijeta puni Židova.

Uloga Einsteinove slavenske žene – Mileve Marić (srpkinje po nacionalnosti) u stvaranju specijalne i opće teorije relativnosti u potpunosti se prešućuje. Ipak Mileva Marić je bila jak fizičar, i njena uloga, blago rečeno, nije mala. Dovoljno je podsjetiti da su svi ti Einsteinovi »epohalni« članci potpisani sa Einstein-Marić (74, s. 128).

Opću teoriju relativnosti Einstein je »stvorio« 1915. g. na bazi fundamentalne teorije Poljaka Minkowskog o četverodimenzionalnom prostoru-vremenu. A Minkowski je samo razvio ideju četverodimenzionalnog prostora Puankarea. Fundamentalnu formulu $E=MC_2$ nije smislio Einstein, već njegova prva slavenska žena Mileva Marić. Tako da u osnovi čak najvećih židovskih »genija« leže ukradene tuđe ideje, izdane kao svoje. Einstein je, naravno, uložio i svoj rad i nešto postigao. Ali što je ispalo? Opća teorija relativnosti puna je apsurda i logičkih proturječnosti, i Einstein se nije mogao izbaviti od tih proturječnosti. Primijetimo da je već 1916. g. Einstein ostavio svoju ženu Milevu sa troje djece. Shvatio je da mu ona više nije potrebna. I oženio se Židovkom Elzom (svojom sestričnom).

Nakon toga, 30 godina radeći na općoj teoriji polja, Einstein nije postigao nikakav rezultat. Nije uspio ni od koga ukrasti ništa ozbiljno, i nova židovska žena mu nije ništa pomogla. Kvantnu mehaniku Nielsa Bohra Einstein uopće nije mogao savladati. Nedostajao mu je intelekt. Eto kakva je istinita slika dostignuća čovjeka, koga Židovi propagiraju kao genijalnog znanstvenika broj jedan.

Kao što je poznato 1897. g. je održan prvi cionistički kongres. Tom pokretu je bila potrebna zastava. Trebalo je stvoriti i preuveličati kult neke genijalne židovske ličnosti – genija svih vremena i jednog naroda. U uvjetima potpune židovske intelektualne slabosti nikoga, osim Einsteina, Židovi nisu uspjeli naći. Što će, odlučili su uložiti novac u njegovo ime i »razviti« to ime do neviđenih visina. U sredstvima masovne informacije koja pripadaju, kao što je poznato, uglavnom Židovima, počela je masovna kampanja razvoja novog »Isusa Krista« u fizici. Kampanja je nosila, i sada nosi sasvim bestidni i drski karakter. Svi najsnažniji epiteti koji su pjevali o slavi židovskog »genija« svih vremena i jednog naroda sa svih stranica novina i časopisa, poletjeli su na glave čitatelja.

Od 1910. g. cionisti su sa kolosalnom upornošću isticali Einsteina za Nobelovu nagradu. Nakon višegodišnjeg cionističkog pritiska i, naravno, »financijske podrške« 1922. g. Nobelovski komitet je ipak dodijelio Einsteinu Nobelovu nagradu. Pokušajte sada pitati bilo kojeg apsolventa: »Za što je Einsteinu dodijeljena Nobelova nagrada?«. Odgovor će biti skoro jednoglasan: »Za stvaranje teorije relativnosti«. A kako je u stvari bilo? U stvari, i pored svog židovskog pritiska Nobelovski komitet nije mogao izdati takvu krivotvorenu verziju i dao je sljedeću formulaciju: »Za otkriće zakona fotoelektričnog efekta i za radove u oblasti teorijske fizike«. Formulacija je zanimljiva. A kako je ona odgovarala realnosti? Evo kako.

Sam fotoefekt otkrio je 1887. g. H. Herz. Fotoefekt je 1888. g. Bio eksperimentalno provjeren od strane ruskog znanstvenika A. G. Stoletova i on je otkrio »prvi zakon fotoefekta«, koji se zove zakon Stoletova. Prvi zakon fotoefekta se formulira na sljedeći način: »Maksimalna fotoelektrična struja direktno je proporcionalna padajućem snopu zraka«. Stoletovu, naravno, nitko nije dodijelio Nobelovu nagradu. Einstein je otkrio »drugi zakon fotoefekta« – »Einsteinov zakon«: »Maksimalna energija fotoelektrona linearno ovisi o frekvenciji padajuće svjetlosti i ne ovisi o njegovom intenzitetu«. I to je sav »epohalni« sadržaj »velike židovske genijalnosti«. Einsteinu se pripisuje također i objašnjenje mehanizma fotoefekta na osnovu kvantnih predstava o prirodi svjetlosti. Ali kvantnu teoriju zračenja stvorio je u stvari M. Plank 1900. g.

I to vam je čitava slika jedne od niza velikih židovskih prijevara. Židovi su, naravno, najnadprosječniji narod u oblasti prijevare. Ni jedan narod svijeta nikada nije trošio toliko snage i energije za tu svetu židovsku stvar.

Einstein je bio aktivan cionist i borac protiv antisemitizma. Njegov cionistički pogled na svijet se može izraziti na jedan jedinstveni način: ako Židov dobiva na ispitima iste ocjene, kao i nežidov, i obojica se ne upisuju na fakultet, onda se smatra da se nežidov nije upisao zbog vlastite gluposti, a Židov – zbog antisemitizma.

Karakteristično je da je Einstein aktivno podržavao homoseksualce i postavio svoj potpis za ukidanje zakona protiv nemorala.

Freud. U zapadnom svijetu je prihvaćeno da je »genijalni« Freud otkrio nešto »genijalno« novo u psihologiji i psihoanalizi. U tom novom glavna Freudova ideja se sastojala u tome, da je dominantna snaga u ponašanju i motivaciji čovjeka seksualna energija.

U stvari ništa novo Freud nije ni otkrio. Sve njegove otrcane misli su poznate mnogoboštvu već mnogo tisuća godina. Posebno tantrizmu u Indiji, starim Dravidima i nekim budističkim školama te istine ne samo da su poznate u cijelosti. Te mnogobožačke škole imaju ne samo ta znanja, već i ogromno tisućudugogodišnje iskustvo u konkretnoj praksi, koja dozvoljava da se koristi seksualna energija u različitim ciljevima. Freud je samo zapadni interpretator mnogobožačkih znanja.

U psihoanalizi Freud je nastojao da židovskim nacionalnim psihološkim kompleksima i seksualnim sklonostima da svjetski i općenarodni karakter. U stvari to ne odgovara stvarnosti. Svi su narodi različiti. Za arijske narode židovski psihološki kompleksi nisu karakteristični. Sam Freud je stajao na čelu razvratnog pokreta.

Jedini pravi znanstvenik od te trojice jeste N. Wiener. Ali ni on nije bio sam u svojoj znanstvenoj djelatnosti. U SSSR-u u to vrijeme te iste kibernetske probleme uspješno je rješavao ruski znanstvenik Kolmogorov, koji je radio neovisno od Wienera, i oni su praktički paralelno išli ka svojim otkrićima.

Sada su se pojavili radovi koji pokazuju realnu ulogu Einsteina i Freuda. U njima se razrađuje teza o tome da, dok je Marx vukao za nos ljude u socijalnoj oblasti, dotle je Einstein radio to isto u oblasti fizike, a Freud – u oblasti psihologije (38, 39).

Bez obzira na mnoštvo jakih znanstvenika Židova, među njima se nikada ne pojavljuju fundamentalni mislioci takve razine, kao što su ruski velikani misli: Lomonosov, Ciolkovski, Mendeljejev, Lobačevski, Vavilov, Vernadski, Čiževski, Losev i drugi. Svaki od tih giganata – to je revolucija u znanosti. Mišljenje tih ljudi nije neosporno, mogu se i oni zbog nečega kritizirati, ali širine mišljenja sličnih ljudi Židovima u principu nisu dostupne.

Primijetimo da su oni židovski znanstvenici, o čijim imenima se priča, bili prije svega organizatori i rukovoditelji znanstvenih kolektiva. A u znanstvenom kolektivu veoma je lako izdavati kolektivna dostignuća grupe znanstvenika kao otkrića samog rukovoditelja. »To je znanstvena škola toga i toga« – to je omiljena formula židovske propagande. A što je u toj školi osobno učinio Židov-rukovoditelj? Bio je šef.

Talentiranih i istaknutih glazbenika među Židovima ima mnogo, možda ni u jednoj drugoj naciji ih nema toliko. A velikih skladatelja? Od Židova-skladatelja postoje pojedinačni slučajevi (čudno, zar ne?), a od poznatih na svjetskom nivou mogu se samo izdvojiti: Mendelson,

Gershwin i Offenbach. Što oni predstavljaju? Dobre skladatelje – i to je sve što se o njima može reći. Ništa više. Nitko se od njih ne može usporediti s takvim, na primjer, genijalnim ruskim skladateljima, kao što su Čajkovski, Rahmanjinov, Musorski, Skrjabin, Rimski-Korsakov, ne govoreći već o njemačkim velikanima kao što su Bach, Mozart, Beethoven.

Veliki njemački skladatelj Richard Wagner u svojoj knjizi »Židovstvo u glazbi« (64) izvršio je analizu židovskog glazbenog stvaralaštva, uključujući stvaralaštvo Mendelsona. Zaključak je jako zanimljiv: u židovskom stvaralaštvu uopće nema: iskrenosti, srdačnosti, uzbuđenja, strasti, nježnosti, istančanosti ukusa. Židovsko stvaralaštvo – to je uvijek podražavanje i zabava. I samo to. Kastrirana umjetnost obrezanih ljudi. To vam je rezultat obrezivanja čakri, što su za Židove smislili njihovi egipatski šefovi (o tajni židovskog obrezivanja govorit ćemo u poglavlju 10).

Kod tog istog Gershwina, od koga Židovi prave velikog jazz skladatelja, postoje svega tri stvari, dostojne visoke ocjene: »Ljetno vrijeme«, »Čovjek kojeg volim« i »Osjećam ritam«. Sve ostalo je – sasvim obična glazba koja ne predstavlja objekt zanimanja za čovjeka sa razvijenim glazbenim ukusom. »Ljetno vrijeme« je stvarno divno djelo (da otkrijem tajnu, ja osobno jako volim tu temu i često je pjevam). Ali tko je autor te teme? Gershwin? Ni slučajno. "Ljetno vrijeme" ("Summertime") – to je čista crnačka nacionalna tema. Gershwin je samo napravio njen aranžman. Usput, ni sam Gershwin se nije trudio prisvojiti tu temu. Ona je bila jedna od tema u njegovoj operi »Porgy i Bess« – operi o životu crnačkih kvartala, u kojoj su osnovne teme bile preuzete iz crnačkog folklora. Ali danas Židovi pripisuju tu temu Gershwinu. U svim notama stoji ime Gershwina. Takva je istinska židovska genijalnost.

Postoje li genijalni pjesnici među Židovima? Ni jedan. Među Židovima u pjesnike spadaju svega četiri osobe: Pasternak, Heine, Mandeljštam i Brodski. Pjesnika takve razine u svakom zapuštenom ruskom gradiću ima na desetine. Nazivati ove obične pjesnike velikima mogu samo Židovi i njihove sluge koji, nemajući ništa bolje, nastoje veličati svaku židovsku prosječnost. Najzanimljiviji je bio Pasternak. Ali ipak, zbog čega je zanimljiv? Zbog svojih pjesničkih prijevoda. Prijevodi nisu loši. Pasternak je prevodio sa engleskog, njemačkog i francuskog jezika najbolje zapadnoeuropske pjesnike i nastojao je preuzeti od njih pjesničke likove i izdati ih kao svoje.

Sličnim prijevodima i posuđivanjima se bavio i Brodski. Ukrasti tuđe i izdati kao svoje – to je tipična metoda židovske genijalnosti. Ali, bez obzira na sva posuđivanja, i poezija Pasternaka, i poezija Brodskog ostavljaju bijedan dojam. Nema kod Židova božje iskre. Nije čudo što je židovski komitet za Nobelove nagrade dodijelio »Nobelove« nagrade i Pasternaku i Brodskom.

Naravno, ništa slično takvim ruskim genijima, kao što su A. S. Puškin, M. J. Ljermontov, S. A. Jesenjin, A. A. Fet, F. I. Tjutčev, »bogom izbrani« Židovi nisu imali i neće ni imati.

U svoje vrijeme za poznatog sovjetskog Židovskog pjesnika S. J. Maršaka, koji je gotovo posve kopirao stil engleskog pjesnika Roberta Bernsa, smislili su sljedeći epigram:

Pri svemu tome, pri svemu tome,
Pri svemu tome, pri tome.
Maršak je ostao Maršak,
A Robert Berns pjesnik.

Ovaj epigram je jako karakterističan za svu židovsku umjetnost.

U svoje vrijeme sovjetsko i svjetsko židovstvo su uzdizali takvog sovjetskog židovskog glumca, kakav je bio Smoktunovski. Njega su uzdizali kao najvećeg sovjetskog glumca, glumca međunarodne razine. Svakom ljubitelju umjetnosti je jasno da je Smoktunovski osrednji glumac, uz to psihički ne sasvim zdrav. Kod ljudi sa visokim ukusom njegovo stvaralaštvo ništa osim odvratnosti nije moglo izazivati.

Pogledajte istaknute ruske glumce toga vremena: Žarov, Krjučkov, Pugovkin, Andrejev, Tihonov, Ribnikov; Belov, Batalov, Papanov, Uljanov, Samojlov, Matvejev, Bikov, Jevstignjejev; Gribov, Leonov, Solomini, Tabakov, Lanovoj, Nikulin, Šukšin, Filipov, Žženov, Nevinnij, Porohovščikov, Filatov i mnoštvo drugih. Ogromna vojska divnih talentiranih i originalnih ruskih talenata. Ali oni koji imaju novac i sredstva masovne informacije, nameću društvu svoje kriterije i svoje ocjene: ispostavilo se da je najgenijalniji glumac Smoktunovski.

U najpametnije careve u Jeruzalemu je spadao car Salomon, koji je, kao prvo, bio mnogobožac i poklanjao se poganskim Bogovima. Kao drugo, Salomon je imao 700 žena i 300 ljubavnica, među kojima nije bilo ni jedne Židovke (3 Carstva 11:1-13), a, kao treće, sam car Salomon nije bio Židov, već Iber (to je jedan od semitskih naroda) (27). A, kao četvrto, otac Salomona – car David bio je u vojsci Filistejaca i htio je ratovati s Izraelom (1 Carstva 29: 1-11).

Zašto Židovi nemaju genijalne, ili jednostavno jake filozofe? Čitava stvar je u židovskom odgoju. Židove od djetinjstva uče da vole čitati, i to jako dobro razvija intelekt. Ali jako je važno, od čega dijete počinje čitati. Židovi počinju učiti čitanje praktički uvijek od Talmuda, Tore, Biblije i tome sličnih judaističkih gluposti. Zbog toga se, s jedne strane, u židovske glave kao kolac zabija generalna šovinistička ideja bogom izbranih Židova, židovska nadmoć, suprotstavljenost drugim narodima, prezir, mržnja prema njima, težnja ka gospodarstvu i težnja da druge narode učine svojim robovima. Odgajaju se jaka volja i borbene osobine zajedno sa usađivanjem psihologije lupeža, lopova, lažljivca i tiranina.

S druge strane, čitanje judaističkih knjiga unakazuje mozak, posebno u oblasti opće filozofskog mišljenja, s obzirom da uči apsurdima i besmislicama i stvara kaleidoskopsku slabo povezanu bazu znanja. Nakon takvog učenja Židovi postaju intelektualni invalidi ili, još točnije, bioroboti, to jest bića, nesposobna za samostalno razumno mišljenje. Opća formula programiranja svijesti Židova-biorobota je jednostavna: **»Ako proučavaš Talmud, skroz si izgubio mozak, ako si se u Bibliju zaljubio, pamet si sasvim izgubio«.**

Zašto se to događa? Predlažem sljedeću shemu i formu analogije.

Kako je izgrađen i kako radi ljudski mozak – taj nevjerojatan biokompjutor, znanost za sad zna malo. Poznato je da u mozgu postoje neuroni i živčana vlakna koja povezuju neurone u složenu mrežu. Predlažem sljedeći model. Kada se ljudske misli višestruko kreću (»teku«) u jednom te istom pravcu (kretanje misli – to je kretanje slabih električnih impulsa po mreži živčanih vlakana), u mozgu se »utabaju« nekakve određene »staze« ili »brazde« (uspostavljaju se i više se treniraju konkretne veze među neuronima mozga). Samim time formiraju se ustaljeni stereotipi mišljenja, a na drugim stazama (drugim vezama među neuronima) »zarasta korov« (gube svoje sposobnosti, degradiraju ili čak odumiru). Ne govori se uzalud »ponavljanje je – majka znanja«. Višestruki trening kretanja jednih te istih misli učvršćuje pamćenje i stvara ustaljene stereotipe.

Onaj tko se bavio držanjem predavanja ili je bio vodič ekskurzija, taj zna, koliko je teško držati predavanje prvi put. Kada se predavanje drži stoti put, ono se odvija kao »na automatu«. Dobar vodič ekskurzije svoje ekskurzije također vodi na automatu i čak može paralelno misliti o nečem drugom.

Zašto se to odvija? Radi se o tome, što struktura baze ljudskih znanja i ljudskog pamćenja ima hijerarhijski i transformirajući karakter. Struktura pamćenja i struktura baze znanja čovjeka ovisi, prvo, o sustavu obrazovanja i odgoja (posebno u djetinjstvu i mladosti), drugo, o frekvenciji korištenja konkretnih misli i, treće, o uzrastu čovjeka. »Utabane«, često korištene strukture mišljenja (okviri i stereotipi) spuštaju se u temelj pamćenja i čine mentalitet. Dalje čovjek gleda na svijet kroz prizmu svog mentaliteta. Više oko ne vidi toliko, koliko razum.

Obratite pažnju, na primjer, na tehnologiju posvećivanja u krišnaitsku religiju. Osnovna metoda obraćanja novaka u tu vjeru – to je ponavljanje tisućama puta jednih te istih zakletvi. Ako čovjek cijelog dana bude tisuću puta ponavljao jedno te isto:

»Hare Krišna. Hare Krišna.
Krišna, Krišna, Hare, Hare.
Hare Rama. Hare Rama.
Rama, Rama, Hare, Hare«,

onda na kraju dana njegov mozak neće biti takav kakav je bio ujutro. U njegovoj glavi će se protegnuti duboke »brazde« i one će se spustiti u dubinske razine pamćenja. Pamćenje će se restruktuirati. Zahvaljujući toj metodi ove zakletve se probijaju u bazne strukture pamćenja, i to mijenja bazu znanja i mentalitet. To je s jedne strane. S druge strane, ta metoda uvodi čovjeka na razinu podsvijesti, i, ako čovjek osjeti da su to Bogovi: Krišna i Rama – to su mu rođeni Bogovi, to će mu omogućiti da iz podsvijesti prima informaciju i poimanje svijeta, koje je ranije za njega bilo nedostupno.

Ako čovjek živi sa idejama jednoboštva, jednoznačnosti i jedinstvene ispravnosti (na primjer, jedan bog, jedna istina, jedna istinska religija) i ne trenira alternativno mišljenje, onda on postepeno gubi gipkost, širinu i dubinu mišljenja i sposobnost da smisli uopće nešto bitno novo. I to se tiče ne samo religioznog, već i bilo kojeg mišljenja, uključujući i znanstveno. To nalikuje na mišiće u ljudskom tijelu. Ako se razvija samo jedna grupa mišića, a druga se ne razvija, onda čovjek postaje »nesimetričan« s nenormalnom koordinacijom pokreta.

Dugotrajno i stalno religiozno jednobožačko mišljenje (judaizam, kršćanstvo, islam) nanosi štetu intelektu čovjeka. Kod čovjeka degradiraju i odumiru veze među neuronima koje nikada nisu radile, čovjek postaje intelektualni daltonist i tada je jako teško vratiti ga ka širokom »višebojnom« mišljenju. Ako je čovjek mlad i glava mu je još svježa, to se

može nekako uspostaviti, ako je on u starijem uzrastu – to nije moguće. Pokušajte ovu knjigu dati sedamdesetogodišnjem uvjerenom kršćaninu ili komunistu. U 90% slučajeva rezultat će biti jednak nuli, bez obzira na kvalitetu dane knjige. Izgubljena je gipkost, glava je već zalemljena. Glava, kako se kaže, više ne radi.

Osim toga na mentalitet Židova najveći utjecaj ima obred obrezivanja. O njemu ćemo govoriti u poglavlju 10.

I na kraju, sve te religije: judaizam i kršćanstvo, tako programiraju čovjekov mozak pomoću emocija, da misli koje nisu pogodne tim religijama uopće nikada ne teku nepotrebnim putovima. Na tim putovima se postavljaju emocionalne pregrade u vidu jakih emocija, i prije svega emocija straha. To jest ogroman i veći dio mozga judaista i kršćanina blokiran je emocionalnim tabuima i nikada ne radi. Kako se to čini, pogledat ćemo u poglavlju 16 (programiranje svijesti emocijama).

Vidjeli smo da su judaizam i kršćanstvo – religije koje se veoma razlikuju. Ipak, one su povezane u zajednički informacijski sistem. Stari Zavjet (adaptiran judaizam za goje) i Novi Zavjet (Evanđelje) objedinjeni su u jedinstvenu »svetu« knjigu za kršćane – Bibliju (1).

Kako je to moguće? Što povezuje te religije?

Tko, i najvažnije zašto ih povezuje?

Propovijedi Krista obično se vode po sljedećoj shemi: »Čuli ste, što su rekli drevni… a Ja vam kažem«. To jest njegovo učenje kao da je suprotstavljeno učenju Mojsija i učenju drevnih proroka. **Ali i pored sve vidljive suprotnosti učenja Mojsija i Krista, oni su članovi jedne te iste bande, koji igraju različite uloge u jednoj lopovskoj igri, čiji je cilj uspostavljanje svjetskog robovlasničkog uređenja.** Krist i Mojsije, ako već koristimo prevarantsku terminologiju, »igraju se tužibaba«, ili igraju igru dobrog i lošeg isljednika, ili, ako uzmemo analogiju iz igre naprstka, igraju u predstavi sa različitim ulogama, ali sa jednim ciljem.

U Evanđelju se o tome govori sasvim otvoreno (po Mateju 5:17-18): »Nemojte misliti da sam Ja došao prekršiti zakone ili proroke: Ja nisam došao da prekršim, već da izvršim. Jer stvarno vam kažem: dok ne prođe nebo i zemlja, ni jedno slovo ili ni jedna crta neće proći iz zakona, dok se ne ispuni sve«. Jako su važne ove riječi: »dok ne prođe nebo i zemlja«.

One pokazuju period djelovanja vlasti sotone – period kozmičke Ere Riba, koja se sada bliži kraju.

Judaizam i kršćanstvo – to su dvije strane moćnog ideološkog oružja za porobljavanje naroda koje se uzajamno dopunjuju, instrument preuzimanja i održavanja svjetskog gospodarstva najviše židovske oligarhije i njenih sotonskih gospodara.

Judaizam i kršćanstvo – to su dvije strane jednog novčića za varanje naroda. Kršćanstvo – za varanje nežidova, Judaizam – za varanje Židova.

Židovi i masoni se ponose time, što njima navodno pripada tajna i javna vlast nad svijetom. U stvari oni su samo instrument te vlasti (istina, visoko plaćene), a vlast pripada (dok ne nastupi Era Vodenjaka) – knezu ovog svijeta, čije oko gleda svijet sa poleđine novčanice od 1 dolara SAD-a. Ime toga kneza je – Đavao, Sotona, Lucifer.

Da li su Židovi ljudi?

S točke gledišta arijskih naroda, koje Židovi nazivaju gojima, Židovi nisu takav narod, kao što su drugi. Arijce zapanjuju kod Židova neke specifične osobine: odsustvo savjesti (za Židove takve riječi, kao što su grižnja savjesti, jednostavno su besmislene); odsustvo stida, pravednosti, ljudskosti, dobrote, suosjećanja; sklonost lažima; neprirodna pohlepa; licemjernost; težnja ka krađi; sklonost zločinu; parazitizam; krvožednost, beskrajna težnja ka vlasti; ničim ne ograničena težnja bogatstvu, koje realno ne mogu iskoristiti; prezir i mržnja prema drugim narodima; odsustvo osjećaja Domovine u bilo kojoj zemlji da žive; težnja ka spolnim nastranostima; težnja ka nastranim oblicima umjetnosti.

Sve se to može izraziti jednom riječju – nečovječnost. Čime su izazvane te osobine?

Također nastaju pitanja: zašto Arijci pišu slijeva udesno, a Židovi zdesna nalijevo, zašto su svi lijevi politički pokreti – pokreti Židova, zašto riječ »Arij« (Arijac), ili na mnogobožačkom »jog«, Židovi čitaju u obliku obrnutog sotonskog »goj«?

Pogledajmo da li su Židovi ljudi ili oni predstavljaju nešto drugo? Tko su to Židovi? Odakle su se oni pojavili i tko je učinio da oni postanu takvi? Treba otvoriti Bibliju.

Središnje mjesto za razumijevanje tog pitanja zauzima priča o istjerivanju Židova iz Egipta preko Sinajske pustinje. Mojsije je vodio Židove po Sinajskoj pustinji 40 godina. Zašto tako dugo, jer da ih je on stvarno htio odvesti iz ropstva u Kanaan, onda bi do njega maksimalno trebalo ići tri tjedna? Zašto je on kružio po pustinji? Tko je to Mojsije? Zašto su se oni stalno bunili protiv njega, nastojeći da ga svrgnu? Zašto je Mojsije uvijek, čak na Michelangelovim skulpturama, predstavljen sa rogovima na glavi?

Rabini obično na ta pitanja odgovaraju ovako: »Mojsije je htio da odumru dvije generacije sa ropskom psihologijom i da se u Domovinu vrate navodno slobodni ljudi«. U tom odgovoru je poluistina. Istina je to, da je Mojsije htio da odumru dvije generacije sa određenom psihologijom (i sa ropskom, ali i sa ljudskom). Ali to, da je Mojsije htio učiniti Židove slobodnima – to je laž. S jedne strane, Mojsije je stvorio nove Židove s rasističkom i robovlasničkom psihologijom. S druge – Mojsije ih je učinio svojim robovima. **I robovlasnici imaju svoje gospodare.** Čak više od toga, gore nego robove. Jako je zanimljivo opisan Mojsijev pohod u listu »Znanje - vlast!« br. 3 u članku »Sinajski turistički pohod« (32).

U Sinajsku pustinju je ušao jedan narod, a izašao drugi. Nisu izašli ljudi, svi ljudi su umrli u pustinji. Iz pustinje su izašli ljudi promjenjenog izgleda, »biorobot« sa programiranim algoritmom ponašanja. Što je s Židovima radio Mojsije tih 40 godina? O tome se može napraviti nekoliko hipoteza. Ipak pored svih hipoteza, Biblija daje sljedeće činjenice:

- svi Židovi, koji su ušli u pustinju, iz nje nisu izašli i umrli su u njoj ili su ih pobili Leviti (kasta iz roda Levija);
- iz pustinje je izašao novi narod sa novim algoritmom mišljenja i ponašanja;
- Židovi su osjećali da Mojsije radi nešto loše za njih i neprestano su ustajali protiv njega, a najviša kasta – Leviti, su neprestano klali nepokorne;
- prvi oblik u kojem je bio čuvan zavjet od boga Mojsije je razbio (Knjiga Izlaska 32:19);
- novi oblik u kojem je zavjet čuvan Mojsije je dobio od bića, koje je sebe nazivalo bogom, ali koje istovremeno nije htjelo pokazati Mojsiju svoje

lice (Knjiga Izlaska 33.20-21). Sjetimo se da je lik sotone užasan i čovjek ga ne može podnijeti. Eto zašto sotona nije pokazao Mojsiju svoje lice, eto čije zavjete je Mojsije provodio u život;
- u pustinji Mojsije je stvorio strukturu upravljanja Židovima u obliku četverostupanjskog rabinata, a nad njim je on sam. Pri tom rabin (pastir Židova) mogao je postati samo Levit – predstavnik roda Levita.

Primijetimo, da se još prije izlaska Židova iz Egipta njihov legendarni Josip nije oženio običnom Egipćankom, već Asenefom – kćeri poganskog svećenika Iliopoljskog, i ona je rodila od njega dva sina (Knjiga Postanka 41:50). To jest potomci Josipa – to su polužidovi, poluegipćani i najvažnije - potomci egipatskih poganskih svećenika – služitelja kulta boga Amona. Sa točke gledišta judaizma, osnovne židovske genetske osobine prenose se po ženskoj liniji i, prema tome, Josipovi potomci se ne mogu smatrati Židovima. Car Salomon (po nacionalnosti Iber) također je ušao u faraonovu obitelj (3 Carstva 3:1), i njegovi potomci od faraonove kćeri se ne mogu smatrati Židovima i pripadali su klanovima egipatskih poganskih svećenika.

Otišavši zajedno sa Mojsijem u pustinju, ti potomci egipatskih poganskih svećenika, naravno, nisu prestali biti služitelji svog kulta i igrali su svoju igru u tom Sinajskom »turističkom pohodu«. Oni su stajali iznad Levita i Mojsija, ali njihova aktivnost je imala skriveni i tajni karakter, kao kod svih okultista.

A još ranije u vrijeme 7 gladnih godina Josip je u potpunosti porobio Egipćane, oteo im svo vlasništvo i stvorio prvu na svijetu totalitarnu državu (čisti komunizam), gdje je svim vlasništvom upravljala uska kasta poganskih svećenika (Knjiga Postanka 47:20-21). Obični Egipćani su mrzili Josipa, ali on je samo odigrao onu ulogu koju su mu odredili egipatski poganski svećenici. Njemu su podmetnuli tu prljavu ulogu, i kasnije, kada im Josip više nije trebao, poganski svećenici su ga jednostavno ubili, kako o tome priopćava Kuran (Sura 40:36).

Nije isključeno da je i Mojsijeva sudbina bila slična, i on je našao svoju smrt od ruku tih istih svećenika. Jer Mojsije je negdje nestao bez traga, i njegov grob nigdje ne postoji. I informacija o njegovoj daljnjoj sudbini je zatvorena.

Ma kako gledali na Sinajsku priču, hajmo razmisliti, tko je mogao realno biti gospodar novostvorene religije – judaizma? Jedini pretendenti su potomci egipatskih svećenika Boga Amona. Oni su, težeći svjetskom gospodarstvu, ne samo stvorili novu religiju, već i prvi put u povijesti

razradili i ugradili u tu religiju metodu preotimanja vlasti pomoću hladnog informativnog rata. Takvi ratovi su postali neshvatljivi i nevidljivi za obično stanovništvo. Upravo zbog toga sve do sada ta uska okultna grupa vlada kršćanskim svijetom i skoro je sasvim došla do svjetskog gospodarstva.

Primijetimo da je Mojsija još kao dijete preuzela kćer egipatskog faraona. Mojsije je odgajan u porodici faraona. On je stekao svećeničko obrazovanje i svećenički odgoj.

Sigmund Freud u radu »Čovjek Mojsije i monoteistička religija« (52) ističe egipatsko porijeklo imena Mojsije – Mose. Freudova istraživanja dozvoljavaju da se zaključi, da je Mojsije – punokrvni Egipćanin, svećenik, upućen u sve mudrosti egipatskih svećenika. Levite Freud smatra ili Egipćanima, ili polukrvnim srodnicima i nesumnjivo »ljudima Mojsija«, njegovim aparatom. Najvjerojatnije Leviti su – potomci egipatskih svećenika po Josipu.

Perspektivno planiranje na koje smo mi navikli u SSSR-u za vrijeme 5-godišnjih i 7-godišnjih planova, rođeno je daleko ranije u Egiptu, još za vrijeme građenja prvih piramida. One su često građene tijekom čitavog života faraona.

Nakon Sinajskog turističkog pohoda i ubacivanja novih Židova u Palestinu, Jeruzalem je postao vanjsko predstavništvo hijerarhije podanika Amona. Pri tome značaj Jeruzalema je bio daleko iznad značaja povijesnog centra – drevnog egipatskog grada Tiv (Heliopol), pošto je Tiv stajao na svjetskoj periferiji, a Jeruzalem je u to vrijeme bio jedan od glavnih centara trgovačkih i informacijskih putova Sredozemnomorske civilizacije.

Ideološko-političko perspektivno planiranje za mnoge milenije unaprijed pripisuje se izraelskom caru Salomonu. Salomon je sastavio svoj plan za 3000 godina unaprijed. Konačni cilj toga plana je da Leviti i njihovi okultni gospodari preuzmu svjetsko gospodarstvo 2000. g. Prije početka nove Ere Vodenjaka, nepovoljne za te sotoniste.

Kakav je to židovski (sotonski) algoritam ponašanja, koji je ugrađen u Židove tijekom Sinajskog eksperimenta? Talmud i Bibliju smo već pogledali. Tamo je zadan opći mentalitet i stvoren opći program ponašanja Židova – djece đavla. Taj opći algoritam ponašanja Židova se analizira i razvija ovisno o vremenu. Tijekom vremena pojavljuju se detaljnije i konkretnije varijante aktivnosti Židova. Jedna od varijanti toga ponašanja jesu u čitavom svijetu poznati »Protokoli sionskih mudraca«, koji su

izazvali toliku buku. Mi ih u ovoj knjizi nećemo razmatrati, s obzirom da su oni razmatrani dovoljno. Upućujem Vas kod Henry Forda (13).

Pogledajmo kasniji i manje poznat dokument, koji predstavlja daljnji razvoj tog istog općeg algoritma ponašanja sinova Mojsija.

9. KATEHIZIS (PRAVILA PONAŠANJA) ŽIDOVA U SSSR-U

(Izdano u Tel-Avivu 1958. g.
Prenosi se s neznatnim skraćenjima)

Židovi! Volite jedni druge, pomažite se međusobno. Pomažite jedni drugima, čak i ako se međusobno mrzite! Naša snaga je - u jedinstvu, u njemu je garancija naših uspjeha, naš spas i procvat. Mnogi narodi su razbacani izumrli zato što nisu imali jasan program djelovanja i osjećaja takta. Mi smo, zahvaljujući osjećaju kolektivizma, prošli kroz vjekove i narode, očuvali se, umnožili i ojačali. Jedinstvo – to je cilj, ono je i sredstvo postizanja cilja. Pomažite jedan drugome, ne bojte se ako Vas proglase nacionalistima. Naš nacionalizam je internacionalan, i zato je vječan. U njega su otvorena vrata Židovima svih nacionalnosti, svih vjeroispovijesti, svih partija. Istinski internacionalizam je samo onaj koji je krvnim vezama povezan sa židovstvom, svi ostali su – provokacija i obmana.

Formirajte svoje nacionalne kadrove. Kadrovi rješavaju sve. Kadrovi danas – to je naše sutra. Svaki laboratorij, svaka katedra, svaki fakultet trebaju postati kovačnica naših nacionalnih kadrova. Spremajte židovsku mladost da prihvati tu štafetu generacija. Neka se svaka generacija nežidova sudari sa našom duboko ešaloniziranom obranom. Za to je potrebno što je moguće ranije postavljati na rukovodeće dužnosti naše mlade ljude, dokazujući njihovu zrelost i genijalnost. Čak i ako to za sad i nije tako, oni će sazrijeti na dužnosti. U nasljeđivanju generacija je - naša snaga, naša stabilnost, naša besmrtnost.

Svijet je surov, u njemu nema mjesta za filantropiju. Svaki narod je – kovač svoje sreće. Nije naša dužnost brinuti se o ruskim nacionalnim kadrovima. Ako oni ne misle o sebi, zašto mi trebamo misliti o njima?
Ne uzimajte za primjer Ruse i Arape, koji žive ne misleći, riskirajući. Ne očekujte milost od prirode – naš zadatak je da ih preuzmemo.

Stvarajte svoje kolektive i tim kolektivima istiskujte nežidove. Imajte na umu: sve visoko plaćene, utjecajne dužnosti koje donose dobit – sve je to naš nacionalni dohodak. Imajte na umu da svaki nežidov, koji je

dorastao do naše razine, može zauzeti mjesto koje bi moglo pripadati svakome od naših.

Rusi nisu sposobni duboko misliti, analizirati i praviti duboke sinteze. Oni su slični svinjama, koje žive zabivši njušku u zemlju, ne sluteći da postoji nebo. Oni shvaćaju sve pojave prepovršno, prekonkretno, oni ne vide činjenice njihovim redoslijedom, ne vide njihove veze, nisu sposobni misliti, sintetizirati i apstrahirati. Za njih je svaki slučaj – samo slučaj, ma kako se on često pojavljivao.

Sve što znaju i mogu oni, možemo i znamo mi. Ono što znamo osjećamo mi, oni ne smiju znati i osjećati. Sve što oni imaju, - to je njihova granica. Sve što imamo mi, - to je naše sredstvo za postizanje višeg. Sve što oni imaju danas, - to je naše koje se nalazi kod njih na privremenom korištenju. Naš zadatak je da uzmemo od njih ono, što nam je zapovjedio bog.

Rusi su tvrdoglavi, ali oni nemaju dovoljno upornosti za dosezanje cilja. Oni su lijeni, zato uvijek žure. Sve probleme oni nastoje riješiti odjednom. Oni zanemaruju sitnice radi velike odlučne pobjede. Mi propovijedamo taktiku malih pobjeda, mada nismo ni protiv velikih. Mala pobjeda je – također pobjeda!

Rusi su zavidni, oni mrze svoju braću kada se izdižu iznad sive mase. Dajte im mogućnost da unište te uzdignute – i oni će ih sa zadovoljstvom uništiti. Budite uvijek arbitri, zauzmite pozu mirotvorca, štitite »nesretne«, protiv kojih ustaje rulja, ali samo toliko koliko je potrebno da se proslavite dobrotom i objektivnošću. Malo strpljenja i vi ćete zauzeti mjesto onog kojeg tek što su komadali.

Rusi mogu moliti, oni to smatraju poniženjem, a sami su bez toga poniženi i jadni. Mi kažemo: »Svako poniženje je blago, ako ono daje koristi«. Nema nemoralnih stvari, ako one pomažu jačanje i procvat našeg naroda. Cilj opravdava sredstvo.

Rusi su glupi i grubi. Svoju glupost i grubost oni nazivaju poštenjem, čestitošću i principima. Nesposobnost prilagođavanja i mijenjanja svog ponašanja u odnosu na situaciju, odsustvo fleksibilnosti razuma oni nazivaju »biti originalan«, »principijelan«. Goji su toliko glupi i grubi da ne mogu čak ni lagati.

Stalno imajte na umu granice koje postavljaju sebi goji, njihovo

mišljenje je ogrubjelo u tim granicama. Oni nisu sposobni izaći iz njih. U tome je njihova nesreća, u tome je naša prednost. Govorite i postupajte onako, kako ne dozvoljava njihov moral, kako ne dozvoljava njihova spoznaja. Činite ono što njima izgleda nemoguće, nevjerojatno. Oni neće povjerovati da ste vi sposobni za riječi i postupke, za koje oni nisu sposobni.

Govorite i postupajte sigurno, odlučno i agresivno, obeshrabrujuće i iznenađujuće. Više galame i lažnih riječi, više nerazumljivog i pseudoznanstvenog. Neka razbijaju glave tražeći racionalna zrna u našim idejama, neka traže i nalaze u njima ono, čega tamo nema. Sutra ćemo mi dati novu hranu njihovom primitivnom mozgu.

Nije važno što vi govorite – važno je kako govorite. Vaše samopouzdanje će biti prihvaćeno kao uvjerenost, ambicije – kao uzdignuta pamet, manira poučavanja i ispravljanja – kao nadmoć. Uvijajte im mozak, razdražujte živce! Gušite volju onih koji vam se protive. Kompromitirajte laktaše i galamdžije, huškajte samoljublje gomile protiv skeptika. U razgovorima i raspravama koristite retoričke vještine koje se nalaze na granici pristojnosti. Rusi to ne mogu dugo izdržati. Izbjegavajući skandale, oni odlaze, oslobađajući vam mjesto… Za njih je poseban šik zalupiti vratima i otići. Dajte im tu mogućnost! **Ljubazna drskost – to je naša deviza!**

Okrivite zbog antisemitizma one koji vas nastoje razobličiti. Priljepljujte im etiketu antisemita i vidjet ćete, sa kakvim zadovoljstvom ostali goji prihvaćaju tu verziju. Jednostavno rečeno svi su Rusi antisemiti, ali čim jednome od njih prilijepite tu etiketu – on postaje nezaštićen, jer svi ostali nam ga bacaju kao žrtvu i uništavaju svojim rukama. A mi ćemo prilijepiti etiketu sljedećoj žrtvi.

Igrajte na kartu ruskog srdoljublja. Izigravajte siromašne i nesretne, izazivajte prema sebi žalost i simpatiju, širite glas o narodu – vječnom paćeniku, o proganjanjima u prošlosti i diskriminaciji u sadašnjosti. **Taktika »jadnog Židova« provjerena je milenijima!** Neka Rusi imaju manje od vas, svejedno će nam pomoći da imamo više. Rusi vole biti dobročinitelji i pokrovitelji. Uzmite od njih ono, što mogu dati: od šugave ovce makar pramen vune!

Informirajte jedni druge o svemu, što nam može predstavljati štetu ili

korist. Informacija – to je svetinja! **Novac, kadrovi i informacija – su tri stvari na kojima se zasniva naše blagostanje!** Sveta obveza, dužnost svakog Židova je da informira drugog Židova o tome, što namjeravaju raditi goji. Danas si ti pomogao meni, sutra ću ja pomoći tebi – u tome je naša snaga.

Bog nam je zapovjedio da vladamo svijetom – mi vladamo njime. Naš je zadatak – da održimo svijet u našim rukama. Držite u svojim rukama sredstva propagande i informacije: tisak, radio, televiziju, film. Treba i dalje prodirati u aparat stranačkog i državnog upravljanja. Oko svakog pitanja oblikujte društveno mnijenje, vodeći računa o našim nacionalnim interesima. Od svake sitnice se može napraviti problem, a od problema – sitnica. Ni jedan društveni proces se ne smije pustiti da teče sam. Ako nam on ne donese korist, spustite ga sa kočnice ili usmjerite protiv naših neprijatelja – goja. Na čelu svakog početka trebamo biti mi, da bismo mogli usmjeravati ga u potrebnom pravcu.

U svakom kolektivu uzimajte vlast u svoje ruke i upravljajte njome u našim interesima. Administrativni i stvaralački dio proizvodnog procesa trebamo izvršavati mi. Neka goji osiguravaju tešku, materijalno-tehničku bazu našeg stvaralaštva. Neka oni vode računa o čistoći naših prostorija i čuvaju plodove našeg rada. Neka oni ne budu više od vratara ili čistačice.

Ne dajte da se Rusi bave stvaralaštvom! To će nam uvijek biti prijekor. U pogledu izuzetka može se dozvoliti gojima neruskog porijekla. I ne bojte se proslaviti kao nacionalisti: iluziju internacionalizma će nam osigurati lica miješane nacionalnosti sa primjesom židovske krvi ili, u najgorem slučaju, predstavnici nacionalnih manjina. Ako imate slobodna radna mjesta – uzmite samo Židova. Ako ne možete učiniti to, likvidirajte dužnost. Ako ne možete uraditi ni jedno ni drugo – uzmite Azijata. Ako takvoga nema, uzmite Poljaka, Ukrajinca ili, u najgorem slučaju, Bjelorusa – oni imaju svoje račune sa Rusima. Nakon manje obrade oni će postati vaši saveznici.

Nemojte otvoreno rušiti spomenike ruske baštine, ali ih i ne obnavljajte. Proći će godine i oni će se sami srušiti. A huligani i »ljubitelji baštine« će ih razgrabiti ciglu po ciglu. Narod bez povijesti je kao dijete bez roditelja, i od njega se može zahtijevati sve, što je potrebno.

Držite pod stalnom kontrolom svaki korak

utjecajnih i perspektivnih Rusa. Ako ne uspijete blokirati i »osušiti« mlade i perspektivne Ruse, učinite ih takvima da se njima može upravljati. Angažirajte ih u svoje kompanije, stvarajte oko njih jak prsten židovskog okruženja, lišavajte ih kontakata i poznanstava mimo vas. Tjerajte ih da se žene židovskim ženama i tek nakon toga im otvarajte »zelenu ulicu«. Pomažući takve Ruse, dajete prilog općoj stvari naše židovske zajednice. Od sada je njihova plaća – naš nacionalni prihod. Radi svoje djece oni će izgubiti svoja »građanska prava«, osjećaje i razum, u svakom slučaju, ne mogu biti antisemiti. Zajednički život sa židovskom ženom – to je jedan od načina uvlačenja talentiranih Rusa u sferu našeg utjecaja i sferu naših interesa.

I posljednji savjet. Budite oprezni, španjolska inkvizicija i njemački fašizam se ne smiju ponoviti. Gasite iskre svakog pokušaja da nas suprotstave društvu, uništavajte antižidovske tendencije na samom početku, ma u kom obliku one ponikle. Fašizam – nije slučajna pojava, on nastaje tamo gdje mi ne ocjenimo dovoljno težnju lokalnog naroda da bude šef na svojoj zemlji. Fašizam potajno zrije u svim narodima. Na našu sreću različiti narodi prilaze njemu u različito vrijeme i pod različitim nazivima.

Kupujte, otimajte i uništavajte, ne dozvoljavajte ponovna izdavanja djela, koja otkrivaju našu taktiku i strategiju, koja predstavljaju Židove u lošem svjetlu. Narodi goji ne trebaju pamtiti ni znati stvaran uzrok Židovskih progona i proganjanja. Po tim pitanjima oni trebaju znati samo naše tumačenje.

Posebnu pažnju posvećujte nepokornim, tvrdoglavim, koji ne žele saginjati glave pred našom vlašću, ne žele raditi za nas i suprotstavljaju se našoj praksi i politici. Od takvih ljudi prije ili kasnije formiraju se antisemiti. Ne dozvoljavajte da od malih antisemita izrastu veliki progonitelji! Neka oni u klici uvenu sa njihovom tvrdoglavom idejom nacionalnog dostojanstva. Razobličujte ih, kompromitirajte pod bilo kojim izgovorom, bilo kojim povodom, naoružajte se protiv njih svim mogućim sredstvima. Dok su oni sami, oni neće odoljeti našem kolektivizmu, našem pritisku. Neka su tisuću puta u pravu u svojim sitnicama – svejedno oni su krivi, smetajući nam. Pozivajte ih u društvo i administraciju, vucite ih u partijske komitete, policiju, ako može – na sud. Ako ste stariji, okrivite ih da ne poštuju starije, ako ste istog uzrasta – okrivite ih da krše princip bratstva i obavezno internacionalizma.

Efikasnost ovih metoda je provjerena od strane mnogih generacija. **Glavno je – optužiti. Neka se opravdavaju.** Onaj tko se opravdava, - već je na pola krivac!

Ili naš poredak, ili potpuna dezorganizacija. Tamo gdje žele biti bez nas, treba biti kaos! Činite tako da se nered nastavlja sve dotle, dok nas izmučeni goji, očajni, ne zamole da uzmemo vlast u svoje ruke i osiguramo im miran život. Goji trebaju raditi pod našim rukovodstvom i donositi nam korist. Onaj tko nam ne donosi korist, treba biti protjeran. Van naših interesa nema društvene koristi. Onaj tko nije s nama, - taj je protiv nas! Oko za oko« Zub za zub! Tako je učio Mojsije, tako su živjeli naši preci. Tako ćemo živjeti i mi. Osveta je – sveti osjećaj, ona odgaja karakter, potvrđuje čovjeka. Istrgnite iz sebe osjećaj pokornosti i smirenosti prema gojima.

Parole kršćanskog milosrđa, poniženja i samoodricanja ostavite glupim gojima – oni su dostojni upravo toga. Među gojima propovijedajte, usađujte vjeru da ste vi kršćanski »dobročinitelji«, a sami ostanite u duši nepomirljivi i tvrdi. Budite u duši nepomirljivi prema našim neprijateljima! Ako im danas oprostite malu uvredu, sutra će vam nanijeti još veću. Sami se ne navikavajte na uvrede i ubijajte drugima želju da vam ih čine.

Neka goji nagovaraju jedni druge da budu oprezni, umjereni i fleksibilni prema vama. Neka oni oprezno uzdržavaju naš pritisak. Mi trebamo djelovati odlučno i brzo, stavljajući ih uvijek pred gotov čin. Nikada ne oslabljujte pritisak. Što je žešći otpor goja, time su veći naši troškovi, time veći trebaju biti naš prihod i naša akumulacija. Naš današnji prihod treba iskupiti eventualne gubitke u budućim progonima, koji se povremeno događaju u svakoj zemlji. Neka goji danas plate za ono, što će ponegdje uzeti svoj dio nazad.

Uvijek trebamo biti spremni pobjeći od gnjeva i mržnje goja, otići tamo gdje će nas uzeti, misleći da ćemo oživjeti ekonomiju našim kapitalima. Periodična promjena zemalja u traženju povoljnijih uvjeta egzistencije jest dio naše strategije.

U tome se sastoji simbol »vječnog žida« – Agasfera – neiscrpnog optimista i vječnog putnika. Ali mi trebamo otići, ako bude potrebno, ne siromašni i bolesni, već zdravi i bogati.

Novac – to su naše noge. Mi pomičemo svoje težište tamo, gdje je prethodno prenesen naš novac, naš kapital. Ojačavši materijalno u

zemljama u kojima smo se raselili, pokupivši u njima sav danak, povremeno se okupljamo u zemlji svojih predaka da bismo ojačali naš duh, našu snagu, naše simbole, našu vjeru i jedinstvo.

Okupljamo se zato da bismo se ponovo razišli. I tako u svim vjekovima.

Prvo treba razmisliti o originalnosti ovog dokumenta. Židovi nikada ne razmatraju suštinu ni »Protokola sionskih mudraca«, ni ovog dokumenta. Oni tu odmah prebacuju razmatranje na drugo i kažu: »Taj dokument je – falsifikat«. I počinju dokazivanja da nije falsifikat, a oni dokazuju da je falsifikat, i ta dokazivanja mogu trajati beskrajno dugo, odvodeći ljude u stranu od razmatranja suštine dokumenta.

Metoda prebacivanja teme razmatranja i prevođenja razmatranja u drugi tijek – to je standardna metoda demagogije. Nemojte joj se predavati.

Primijetimo da oni, koji upravljaju Židovima, uopće nisu budale i dokumenti takvog tipa se ne pojavljuju na svijet u tom obliku, kada nekakav rabin donosi sličan dokument u sinagogu i kaže: »Hajde, drugovi, proučavajte i djelujte!«. To je preprimitivno. Sve se radi daleko lukavije. Takav dokument se pojavljuje na svijetu na taj način, da se kasnije uvijek može tvrditi, da je taj dokument – falsifikat. Da nikada nitko jasno ne iskopa, tko je autor sličnih dokumenata.

Ali nemojmo se predavati provokativnim odvođenjima u stranu i sjetimo se jednostavne istine o tome, da je kriterij istine praksa. Pogledajte »Protokole sionskih mudraca« i »Katehizis« i usporedite ih sa svojom praksom. Da li se Židovi ponašaju tako ili ne? I tu više neće ostati nikakva sumnja u originalnost tih dokumenata. Usput, tajna porijekla »Protokola sionskih mudraca« je otkrivena. Protokoli imaju staru povijest, koja potiče od okultnih svećenika. Ali u onom obliku, u kojem su oni dospjeli u ruke ruskog profesora S. Nilusa, oni su nastali nakon njihove prerade od strane Rothschilda (61.s.20).

Pažljivo pročitajte »Katehizis« nekoliko puta! Taj dokument je vrijedan toga. On je bio napisan prije 40 godina. Danas u Rusiji mi ubiremo plodove tog sotonskog plana. Kod svakog dobrog čovjeka opisani algoritam ponašanja izaziva osjećaj gađenja i odvratnosti. Židovi se obično oduševljavaju mudrošću i lukavstvom toga plana. I raduju se zbog toga, što im polazi za rukom tisućama godina obmanjivati ostalo čovječanstvo i parazitirati na njegovom vratu. Ah, kako su lukavi i pametni ti Židovi. Ali to im se tako samo čini.

Taj algoritam nisu izmislili Židovi, Židovi nisu sposobni ništa novo izmisliti. Njihov mozak je unakažen Talmudom, Torom i procesom obrezivanja. Židovi su - samo intelektualni invalidi. Taj algoritam (ili program djelovanja) se unosi u njihovu svijest preko njihovih »pastira« – rabina, za koje su Židovi – samo stado biorobota. Primijetimo usput, da su rabini (Leviti) – ne samo elita Židova. To su njihovi pastiri, genetski drugi ljudi. Ljudi drugog genotipa. Leviti su – potomci okultnih drevnoegipatskih svećenika. I nema koristi obraćati se njihovoj savjesti. Oni znaju tko su oni i kome služe. A služe oni Luciferu, sotoni, đavlu.

Može li dobar bog propovijedati sličan moral? Da li je židovski bog stvarno bog ili je to sotona, koji sebe naziva bogom? Pa ne kaže uzalud Krist Židovima, da je njihov otac đavao (po Ivanu 8:44). Usput, riječ »sotona« – nije židovska riječ, već haldejska i označava »mržnju«. Mržnja nežidova prema Židovima – to je reakcija na sotonsko ponašanje Židova – vojske sotone.

Nitko od Židova ne razmišlja o tome što taj, nesumnjivo veoma dobro smišljen algoritam propovijedanja, čini s njima. Što oni dobivaju radeći po njemu? Novac, vlastitost, vlast. A što se događa s njihovim dušama? Koga od njih NETKO programira i koga od njih pravi? Prevarante, lažljivce, nemilosrdne parazite, dvolične, neljudske, nepravedne, nesavjesne ljude bez Domovine, svuda tuđe, koje svuda mrze. I radi čega? Samo radi novca i vlasti. A da li te vrijednosti vrijede koliko gubici, koji se odvijaju sa njihovim dušama? I što će sa njima biti u sljedećem životu? Kakvu karmu će oni zaraditi? Židovi se ne mogu zamisliti nad tim pitanjima. Njihov mozak je odsječen od kretanja misli u tim pravcima.

Postavlja se pitanje, da li su svi Židovi – poznati nevaljalci ili među njima također ima normalnih poštenih ljudi? Naravno, ne svi. Svuda postoje izuzeci. Ali ti izuzeci nimalo ne mijenjaju opću situaciju i opće ponašanje Židova u cjelini. Židovski moral i sistem odgoja tjeraju Židove da smatraju tuđom bilo koju državu i bilo koji narod u kome oni žive. I apsolutno u bilo kojoj državi Židovi počinju graditi svoju čisto židovsku državu u državi, čija je politika neprijateljska zemlji u kojoj žive i starosjediocima. Dobar Židov treba ili otići u Izrael, ili se integrirati s narodom, gdje on živi. I da ne smatra sebe Židovom, već prirodnim dijelom toga naroda. A za to se treba odreći židovskog morala i izabrati drugi moral. Da li Židov može to učiniti?

Nad pitanjima ocjene morala može razmišljati samo neobrezani

Židov. Obrezan (odsječen od Boga) Židov ne može misliti o takvim pitanjima, oni su van njegovog shvaćanja. Njemu ona izgledaju glupa ili smiješna. Kakva je ovdje uloga obrezivanja? Što je to? Došli smo do odgonetanja tajne nekoliko tisuća godina.

10. TAJNA ŽIDOVSKOG OBREZIVANJA

Što je to Judej? U principu Judej i Židov – to nije jedno te isto. Judej – to je Židov, napunjen judaizmom. Postoje, naravno, i Židovi bez judaizma, ali, prvo, to je krajnje rijetko, drugo, nikad nam nije poznato, kojom religijom je ustvari ispunjen Židov. Zato u ovoj knjizi između pojmova »Judej« i »Židov« nećemo praviti razliku.

Jedan moj poznanik Židov je rekao: »Židov – to je stanje duha«. To je jako točno. To je pogodak u srijedu. A što je to stanje duha? To je neki sustav stereotipa mišljenja i ponašanja. Ili, drugim riječima, neki opći algoritam ponašanja. A odakle potječe taj opći algoritam ponašanja? Očigledno je da je Židov – biće čiji je opći algoritam ponašanja zadao netko izvana. Ili, drugim riječima, Židov – to je programirani biorobot koji nema globalno, samostalno ponašanje. Ili, drugim riječima, Židov je – čovjek čije samostalno ponašanje ne izlazi iz okvira općeg algoritma ponašanja, koji je zadao neko izvana. Osnovna masa Židova nije svjesna svoje programiranosti.

Primijetimo radi pravednosti da Židovi – nisu jedini bioroboti među ljudima. Većina ljudi se isto tako lako programira i nema samostalno mišljenje i ponašanje. Njima lako manipuliraju oni koji im pune glave onim informacijama, koje su im pogodne.

Općenito ponašanje bilo kojeg čovjeka, njegova realna ili prividna sloboda volje određeni su onom informacijom, koja se nalazi unutar samog čovjeka. Ona, ta informacija, i samo ona, određuje ponašanje čovjeka u cjelini i u potpunosti. I ako netko izvana može upravljati informacijskim poljem, u kojemu se nalazi čovjek i njegovo društvo koje ga okružuje (ograničavati informaciju, falsificirati je, davati po izboru određena potrebna znanja), i usađivati potrebnu informaciju u glavu konkretnog čovjeka, onda on može bez strukture upravljati ponašanjem tog čovjeka i društva u cjelini. A sam taj čovjek često nije svjestan da njima upravljaju i njemu se čini da on misli i postupa samostalno. A on je samo biorobot. Instrument u tuđim rukama. Njemu nitko ništa ne naređuje javno, već on čini ono, što je potrebno onom, koji njime upravlja.

U čovjeku informacija globalno ima tri izvora:

Prvi – genetski,

Drugi – društveni,

Treći – kozmički ili božanstveni.

Opseg genetske informacije u čovjeku je ogroman, i ta informacija dolazi od svih prethodnih generacija čovjeka, od svih njegovih predaka. Ali tu informaciju čovjekov razum ne prima bez korištenja posebnih metoda. U mnogobožačkim religijama te metode su poznate. Postoje metode i tehnike spuštanja čovjeka u dubine podsvijesti i izlaženja na razine genetske informacije i još dalje. Ali mi u ovoj knjizi nećemo govoriti o tim metodama. Za to postoje posebne knjige.

Genetska informacija upravlja čovjekom na molekularnoj i biološkoj razini »u automatu«, bez sudjelovanja naše svijesti. I stvarno, mi ne razmišljamo, kako radi naše srce, pluća, jetra, želudac, mokraćni mjehur. Kada i koliko treba proizvesti krvi, želučanog soka, kada i kako treba obnoviti stanice itd. Sve se to radi automatski. Na toj razini svaki čovjek je ne samo biorobot, već potpun automat. Algoritmi toga upravljanja nama u javnom obliku nisu jasni. Nismo čak ni obvezni misliti o tome. Osim toga genetska informacija zadaje osnovne stereotipe psihe.

Kozmički, ili božanstveni izvor dobivanja informacije otvoren je za izabrane ljude, običnom čovjeku on praktično nije dostupan, posebno u našem vremenu – vremenu degradacije čovjeka. Nekada nije bilo tako.

Društveni izvor informacije – to je obrazovanje i odgoj od roditelja, škole, školskih ustanova, religioznih institucija, dostupnih knjiga, dostupnog općenja sa ljudima, sredstva masovne informacije (dezinformacije). Među tim blokovima informacija religija je ranije imala prvi prioritet, s obzirom da ona zadaje osnovne granice i osnovne stereotipe mišljenja. Sada prvi prioritet u obradi mozga stanovništva imaju SMI (sredstva masovne informacije), posebno televizor. Tko vlada SMI-ma, taj programira i društveno mišljenje i, prema tome, društveno ponašanje. Što je totalitarnije društvo, što je veći monopol na informaciju, time su jači oblici programiranja svijesti naroda. Time narod više liči na biorobote, naročito ako se sustavno love i tjeraju u zatvore oni, koji se ne predaju propagandi, kao što je to rađeno u SSSR-u u periodu razuzdanosti komunizma.

Samo ne treba misliti da u takozvanom slobodnom svijetu gomila ne misli na nivou biorobota. I u Americi gomila je – gomila. I Amerika je – totalitarna zemlja. Jednostavno stupanj totalitarnosti u Americi je za sad manji, nego u bivšem SSSR-u.

Pa ipak Židovi zauzimaju posebno mjesto među drugim biorobotima. U njihovom programiranju pored takvog tradicionalnog mehanizma programiranja, kao što je religija, važnu ulogu igra još jedan snažan

mehanizam – obred obrezivanja.

Prije nego što shvatimo suštinu obrezivanja, pogledajmo opću strukturu čovjeka.

Što je to čovjek? Od čega se on globalno sastoji?

Globalno čovjek se sastoji od tri dijela: tijela, razuma i duše, i sve to je povezano u jednu cjelinu. Što je to tijelo – jasno je. Razum – također je jasno – dvije hemisfere mozga, leđna moždina i živčani sustav. Duša. Ljudska duša – to nije izmišljotina popova, to je realna supstancija. Većina ljudi, razvijenih u duhovnom smislu, svoju dušu jednostavno osjećaju i osjećaju da je imaju. Oni ne trebaju u to vjerovati ili ne vjerovati. Osim toga današnja znanost je čak naučila mjeriti dušu. Ljudska duša je materijalna. Ali se sastoji od materije drugog tipa – od fine materije. Ali, bez obzira na finoću te materije, njena masa nije jednaka nuli. I kada čovjek umire i njegova duša napušta tijelo, samo tijelo postaje malo lakše. Suvremena tehnologija je čak sposobna mjeriti tu masu.

Čovjek ima u svom tijelu 7 duhovno-energetskih centara, koji se nazivaju osnovne čakre. Čakra u prijevodu sa sanskrta označava kotač. Čakre imaju vrtložnu strukturu i predstavljaju energetske vrtloge fine energije i imaju izgled spiralnih stošca. Preko čakra se odvija informacijsko-energetsko međusobno djelovanje ljudske duše s okolinom. Ta znanja o prirodi čovjeka židokršćanstvo je uvijek skrivalo od naroda. A sami gospodari židokršćanstva (potomci egipatskih svećenika) znaju ne samo to. Oni znaju jako mnogo. Ta znanja su oni primili od Atlantiđana. Ali sva osnovna znanja oni drže u rukama prosvijećenih, skrivaju od naroda i koriste ta znanja za vlastite ciljeve.

Sada, u periodu kraja kozmičke Ere Riba, odvija se oslobađanje znanja, i ona postaju dostupna narodu.

Struktura osnovnih čakri je sljedeća, odozdo prema gore:

Tablica 1. **OSNOVNE ČAKRE ČOVJEKA**

Br. čakre	**Gdje se nalazi**	**Naziv**	**Osnovne funkcije**
1	Oko čmara	Muladhara	Preživljavanje, prijem energije kundalini
2	Spolna	Svadhistana	Razmnožavanje, orgazam
3	Oko pupka	Manipura	Kontrola, upravljanje, volja, vlast, ego
4	Srčana	Anahata	Ljubav, pravednost, osjećaj dobra i zla
5	Grlena	Višudha	Stvaralaštvo
6	Treće oko	Adžna	Vidovitost
7	Tjemena	Sahasrara	Veza sa kozmičkim silama (Bogovima)

Što je to obrezivanje? Zašto Židovima vrše obrezivanje osmog dana nakon rođenja? Zašto baš osmog, a ne petog, ne stotog, ne tisućitog? Na istoku neki narodi vrše obrezivanje dječacima u 12 – 14 godini, kad se mladić potpuno formirao i stupa u period spolnog života. U tom obredu se može vidjeti medicinski razlog. Zašto Židovima vrše obrezivanje tako rano, osmog dana nakon rođenja? Dijete se tek rodilo, tek se uklapa u svijet oko sebe, trudi se da se u njemu adaptira i prilagodi. I odjednom u tom odgovornom periodu sa njim vrše nekakve krvave i bolne manipulacije, remeteći prirodni tijek razvoja djeteta, rušeći ono što su priroda i Bogovi dali djetetu. Čak mačići nakon rođenja odmah ne vide i otvore oči tek za 10 – 14 dana. U čemu je stvar?

Stvar je u okultnim znanjima, kojima vladaju Leviti i njihovi gospodari, koji sami sebi ne vrše obrezivanja. Stvar je u tome što se u tom periodu, tijekom prvih 14 dana, otvaraju čakre čovjeka, spremišta ljudske duše, to jest čovjek se oblikuje kao biće slično bogu i uspostavlja se veza čovjeka sa svemirom, odakle on može dalje crpiti nova znanja o dobru i zlu i dopunske snage.

Tijekom prvih osam dana kod čovjeka se uspijevaju otvoriti samo tri donje čakre: Muladhara, Svadhistana, Manipura. Sve gornje čakre, počevši od srčane, ostaju kod obrezanog Židova nerazvijene. To jest, obrezani Židov – to je polučovjek, čovjek sa urezanom dušom i sa oštećenim radom mozga. Eto što rade Leviti – sluge sotone. Upravo time, pod rukovodstvom Mojsija i okultista, oni su se bavili u Sinajskoj pustinji.

Uz pomoć obrezivanja Leviti prave od Židova konačne biorobote, koji dalje ne podliježu reprogramiranju. Biorobote, koji dalje nisu sposobni shvatiti, što je dobro, a što zlo. Leviti prekidaju mogućnost veze Židova s višim kozmičkim silama (Bogovima), ukopavaju ih i prave od njih poslušno oruđe svoje volje. Obrezivanje kod smjene pokoljenja vodi genetskim promjenama.

Pogledajte vjernog Židova. Što označava crna kapica na tjemenu, koju on stalno nosi? Kakav je to simbol? Vrlo jak simbol. Stvar je u tome, što je za vezu s kozmičkim silama odgovorna najviša sedma čakra čovjeka – Sahasrara. Ona se nalazi upravo na tjemenu. I ona je kod obrezanog Židova zatvorena. On je odsječen od svemira. Primijetimo, usput, da je kod katoličkog pape kapica bijela. On sebi ne vrši obrezivanje, kao i Leviti – najviša kasta koja upravlja Židovima.

Do čega dovodi nerazvijenost gornjih čakri? Nerazvijenost Sahasrare dovodi ne samo do odsijecanja od svemira. Ona remeti normalni rad mozga. Pravi od čovjeka fanatika i dogmatika. Ako pokušate porazgovarati sa obrezanim Židovom o opće filozofskim temama, sudarit ćete se sa takvim fanatizmom, da ćete vidjeti da se pred vama čak ne nalazi biorobot, već čisti zombi.

Čakra trećeg oka kod suvremenih europljana uopće nije razvijena, zato njena nerazvijenost ništa ne mijenja. Atlantiđani su pomoću nje mogli vidjeti čak kroz zidove. Sada je to dano samo izabranima.

Jedna od glavnih čakri čovjeka je – srčana čakra (Anahata). Nju osjećaju praktički svi normalni ljudi. Mnoge i veoma važne stvari čovjek osjeća srčanom čakrom, ili, kako se obično kaže, srcem. Ne ušima i očima, već srcem. Ono može osjećati nesreću, preživljavati, patiti, osjećati grižnju savjesti, stidjeti se, bojati se, voljeti, mrziti, suosjećati, žaliti, ono osjeća dobro i zlo. I svoju dušu normalni ljudi realno osjećaju (a ne vjeruju u nju) makar kroz tu čakru. Bez razvijenosti srčane čakre čovjek nije punovrijedan, već je tvrd i bez srca. Obrezani Židovi su svi takvi. I ako obrezanom pričate o osjećajima te vrste, on Vas neće razumjeti. I smatrat će Vas luđakom i licemjerom. Isto kao da pričate daltonistu o zelenoj, crvenoj i žutoj boji. On Vas jednostavno ne razumije. On nema te raznobojne osjećaje.

Ako je za normalnog čovjeka laž neugodna sama po sebi, kod obrezanog Židova laž ne izaziva nikakve emocije, to je jednostavno sredstvo koje daje ili ne daje efekt u konkretnoj situaciji. I ništa više od toga.

Obrezanom Židovu Vi ne možete objasniti da su svi algoritmi židovskog ponašanja, počevši od Talmuda, Biblije, Sionskih protokola i Katehizisa u SSSR-u, - sotonistički algoritmi, algoritmi zla i nepravednosti. Obrezani su van općih spoznaja dobra i zla. Za njih je jedinstveni kriterij dobra i zla – osobna praktična korist. Sve što im je osobno korisno – to je dobro, što im je štetno – to je zlo. I ništa drugo za njih ne postoji. Takve su ih napravili još u Sinajskoj pustinji prije mnogo tisuća godina. Njihov gospodar (sotona) u toj pustinji je nedvosmisleno izjavio: »Samo djeci Židova, koja su ovdje sa mnom, **koja ne znaju što je dobro, što zlo,** svima maloljetnima, **koji ništa ne mogu smisliti,** dat ću novu zemlju« (Knjiga Brojeva 14:23). »A ostali će lutati u pustinji 40 godina, dok njihova tijela ne istrunu u pustinji« (Knjiga Brojeva 14:32-33).

Primijetimo da je Isus Nazarećanin, koji je sebe nazivao Kristom, također bio Židov, obrezan osmog dana (po Luki 2:21).

11. MODEL LJUDSKOG DRUŠTVA: ELITA - RULJA

Što predstavlja ljudsko društvo? Karl Marx je dijelio društvo na klase i nahuškao jednu klasu protiv druge: siromašne protiv bogatih, proletere protiv buržoazije, eksploatirane protiv eksploatatora. Zašto je on to radio i što to i kome daje, porazgovarat ćemo kasnije. Suvremeni sociolozi vole dijeliti društvo na društvene grupe, na strate. U svim tim podjelama postoji odgovarajući smisao. Ali kakav? Evo u čemu je stvar. Na društvo se može gledati s različitih točki gledišta. A najvažnije – s različitim ciljevima.

Dobar opis strukture ljudskog društva dan je u koncepciji društvene sigurnosti Rusije »Mrtva voda« (33, 34). Ukratko ćemo ga izložiti s nekim izmjenama i dopunama.

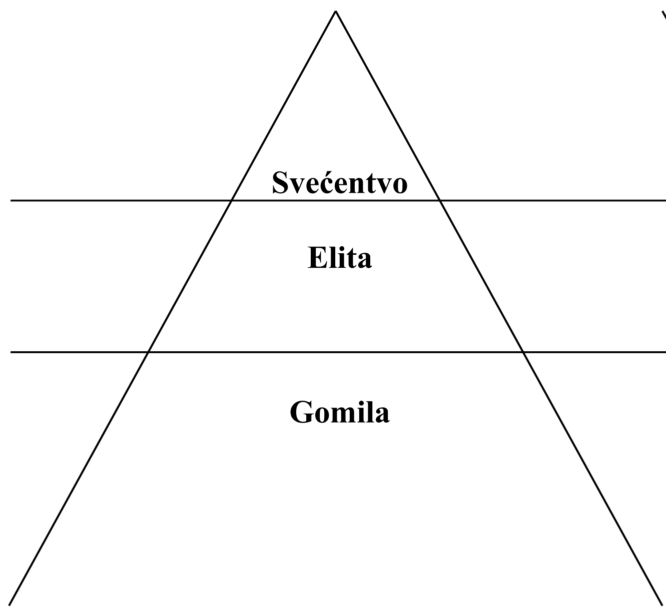
Živeći u sovjetskom komunizmu, mi smo bili uronjeni u lažno informacijsko polje marksizma-komunizma. Marx je tvrdio da se ljudski rad dijeli na intelektualni i fizički rad. To je laž, i to smišljena laž radi skrivanja realnog stanja stvari. I stvarno, ako uzmemo bilo kojeg radnika takozvanog fizičkog rada, na primjer bravara ili strugara, onda što, zar on ne misli glavom, kada nešto radi. Misli, jer svaki rad traži rad glavom. Ne postoji rad bez razmišljanja. A uzmimo radnika intelektualnog rada, na primjer bilo kojeg konstruktora, koji smišlja nove proizvode. Što, zar on ne radi fizički, lemilicom, odvijačem, alatom? Radi. Svugdje postoje elementi fizičkog rada.

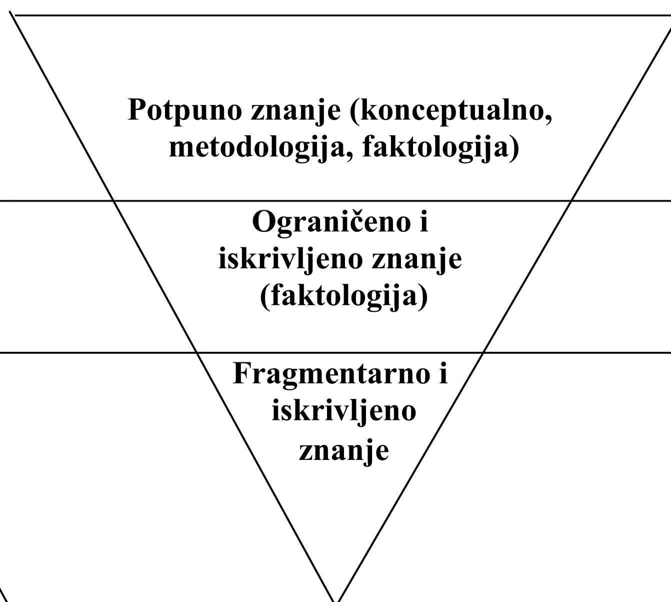
U stvari ljudski rad se dijeli na upravljački i izvršni. To jest u društvu postoje rukovoditelji, koji upravljaju drugim ljudima, i postoje izvršitelji, koji izvršavaju odluke rukovoditelja.

Ispada da se u globalnom povijesnom procesu podjele društva odvijalo po kriteriju podjele ljudskog rada na upravljački i izvršni. I ta podjela se odvijala prije svega u odnosu ljudi prema znanjima. Onaj tko upravlja drugima, treba znati više od njih. Inače društvo to neće prihvatiti. Ni takvo upravljanje neće biti uspješno. Uzmite bilo kojeg premijer-ministra i pošaljite ga u sječu šuma. On će s tim poslom izići na kraj. Najprije će dobiti žuljeve, ali će izići na kraj. A uzmite najpametnijeg drvosječu i postavite ga u fotelju premijer-ministra. On neće moći raditi. Zašto? Nema dovoljno znanja.

Dakle, sva ljudska društva od najstarijih vremena do današnjeg dana mogu se predstaviti u obliku hijerarhijske piramide ili modela: elita – rulja.

Crtež 1. **Model društva: elita - rulja**

Model društva: elita – rulja može se detaljizirati po razinama.
Na primjer, elita sa svoje strane ima strukturu, prikazanu na crtežu 2.

Crtež 2. **Struktura elite**

Elita	Financijska oligarhija Najviši državni činovnici Humanitarno-stvaralačka inteligencija, Intelektualna elita, znanstveno-tehnička inteligencija, Privredni rukovoditelji, poduzetnici

Svaki model – to je pojednostavljivanje. U realnom društvu situacija je složenija, ali taj model jako dobro pokazuje suštinu.

Model društva: elita – rulja pokazuje podjelu vlasti. Što je to vlast? Vlast – to je pravo na upravljanje. Sa točke gledišta podjele vlasti (prava na upravljanje), što se više po piramidi uzdiže čovjek, time on ima više vlasti.

Što je to rulja? Pojam »rulja« ima nekoliko značenja. Rulja – to nisu samo donji slojevi društva. Postoji dobra definicija Visariona Bjelinskog: »Rulja **– to je skup ljudi koji žive po predrasudi i rasuđuju po autoritetu«.** To jest čovjek rulje – to je čovjek koji nije sposoban samostalno logički misliti i samostalno se ponašati. On ne misli sam, on uvijek bira sebi autoritete i idole, a dalje gleda na to, kako misle njegovi autoriteti, i dalje nastoji zapamtiti te misli i ponavljati te tuđe misli kao magnetofon, kao biorobot.

Čovjek rulje se trudi imati mišljenje većine. On nikada ne može izdržati stanja, kada njegovo mišljenje dijeli mali broj ljudi, a još manje, kada on ima sam svoje mišljenje protiv svih. U praksi se to nikada i ne događa, s obzirom da čovjek rulje nije sposoban za originalno mišljenje. On se trudi misliti (ustvari pretvarati se da misli) KAO SVI.

Čovjek rulje – to je čovjek sa jasno izraženim mišljenjem desne moždane hemisfere, to jest njegovo mišljenje (emocije) desne hemisfere potpuno dominiraju nad mišljenjem (logikom) lijeve hemisfere. Kod čovjeka rulje logičko mišljenje (lijeve hemisfere) je neznatno razvijeno, zato on slabo može samostalno misliti i rasuđivati. Kod čovjeka rulje u glavi (u lijevoj hemisferi) je veoma siromašna baza znanja. Njime je lako upravljati pomoću emocija, on lako mijenja svoje poglede, pošto ne posjeduje nikakav stabilan sistem pogleda i nije sposoban samostalno i ozbiljno rasuđivati.

Općenito, tip mišljenja kada dominiraju emocije se smatra ženskim tipom mišljenja. Tip mišljenja kada dominira logika - smatra se muškim tipom mišljenja. Zato rulja ima karakter žene. I ako neko pokuša upravljati ruljom pomoću logike - njemu je osiguran neuspjeh. Ruljom treba upravljati prije svega pomoću emocija. To je odlično znao i shvaćao Hitler.

Ljudima rulje potpuno upravljaju sredstva masovne informacije (dezinformacije). Na čovjeka rulje magično djeluju takve šablonske parole, kao što su: »ČITAVO PROGRESIVNO ČOVJEČANSTVO smatra…«, »U SVIM CIVILIZIRANIM ZEMLJAMA…«, »PREMA MIŠLJENJU VODEĆIH ZNANSTVENIKA SVIJETA…« itd. Čovjek koji misli shvaća besmislenost i lažnost svih tih šablonskih parola. Da bi se to razumjelo dovoljno je postaviti sebi samome nekoliko pitanja. Što je to »čitavo progresivno čovječanstvo«? Tko je to odlučio, koje je to progresivno čovječanstvo, a koje nije progresivno? Po kojim kriterijima je to učinjeno? Koliko vrijede ti kriteriji podjele? Kome su oni pogodni?

Tko je i kako ispitivao čitavo to progresivno čovječanstvo, na koji način se vršilo to ispitivanje, i da li je uopće izvršeno ispitivanje?

Praktički ljudi elite, koji zauzimaju visoke položaje u društvu, sami po svom mišljenju mogu predstavljati ljude rulje, iako od sebe prave elitu i zauzimaju visoke elitne fotelje. Fotelje ljudi koji po ideji trebaju biti lideri i vođe naroda. Ali jedno je trebati, a drugo realno biti. Rulja akademika u sovjetskoj Akademiji znanosti malo se razlikuje od rulje na ulici. U svakoj rulji se smanjuje osobna odgovornost i povećava čoporativnost.

Kvaliteta realne elite ovisi prije svega o algoritmu njenog formiranja i od toga tko i s kojim ciljem formira tu elitu (ili pseudoelitu). Na primjer, u vrijeme sovjetskog komunizma sam algoritam formiranja partijske elite bio je negativan, to jest birani su nemoralni ljudi sa nesumnjivo negativnim kvalitetama, i za svakoga od njih je otvaran i čuvan kompromitirajući materijal. Zato je, na primjer, običan komunist mogao u principu biti i dobar čovjek, ali ljudi koji su došli do CK KPSS-a, a još više oni koji su došli do Politbiroa – to su bili automatski nemoralni ljudi. To proistječe iz samog algoritma formiranja te elite ili, točnije, pseudoelite.

Važnost rulje za one koji danas imaju vlast je izvanredno velika, posebno u uvjetima demokracije, gdje čovjek rulje ima isti glas kao i akademik. Najviši koji imaju vlast (svećenstvo, financijska oligarhija i njihov aparat) mogu odlično upravljati ruljom. Psihologija rulje im je poznata do detalja (50). Na njoj se osniva sustav propagande i biračke tehnologije. Oni koji danas upravljaju kršćanskim svijetom, zainteresirani su za pogoršanje kvaliteta ljudi, povećanja dijela ljudi rulje. Rulja – to je njihov elektorat, a za pogoršanje kvaliteta ljudi ih nimalo nije briga, zato što je glavni cilj sotonista – vlast i ništa više.

Čovjek dospijeva u čovjeka rulje iz dva razloga. Prvi – zbog urođene slabe intelektualne kvalitete (to jest zbog genetskih pokazatelja). Drugi – zbog izopačenog sustava obrazovanja i odgoja. Prva grupa uvijek postoji zbog prirodnih razloga, a osim toga nju smišljeno uvećavaju židokršćanski svećenici. Njima tako odgovara. Na račun čega je uvećavaju? Na račun smišljenog genocida nacije. U metode genocida ulaze: opijanje; pušenje i narkoticizacija naroda i sustavno strijeljanje ili uništavanje u zatvorima (ili na kršćanskim vatrama) najboljih predstavnika naroda.

Drugu grupu ljudi rulje stvaraju židokršćanski svećenici također smišljeno, ali na račun obrezivanja i falsificiranja znanja, iskrivljavanja povijesti, poročnog sustava obrazovanja i odgoja.

Oni koji danas vladaju kršćanskim svijetom, sustavno tijekom nekoliko milenija unakazuju i pogoršavaju ljudsku vrstu. Njima tako odgovara. Njima je lakše upravljati slaboumnima.

Službena povijest proces usvajanja znanja od strane čovječanstva uvijek opisuje prema sljedećoj lažnoj shemi. U nekom periodu čitavo čovječanstvo navodno nije znalo nešto, a zatim, zahvaljujući znanstveno-tehničkom napretku počelo je dobivati nova znanja. A ustvari nije baš tako. Čitavo čovječanstvo se dijeli na dva dijela: svećenstvo, koje ima jedan sustav znanja, i ostalo čovječanstvo, koje ima drugi sustav znanja. Svećenstvo je i prije nekoliko milenija imalo sustav znanja, nedostupan i danas. I nikome svećenici tako jednostavno svoja znanja nisu poklanjali i ne spremaju ih se poklanjati. Znanja – to je njihova sila, to je njihova moć, to je njihova vlast. Više od toga, svećenici ne samo da su skrivali svoja znanja, već su i smišljeno širili i usađivali lažni sustav znanja, u koja je ulazio i dio istinitih znanja. Eto tako su oni vladali tisućama godina. Tako oni vladaju i danas. Tako oni žele da vladaju i sutra, ako im to pođe za rukom.

Najviše razine židomasonske piramide vlasti sebe nazivaju Iluminatima (prosviješćenim, znajućim) i imaju znanja, nedostupna za neprosviješćene, na račun čega i posjeduju ogromnu vlast.

Rulja ima ključnu ulogu u svrgavanju stare elite i preuzimanju vlasti od strane nove elite. Zamislite grupu zavjerenika koji žele preoteti vlast u nekoj zemlji. Kako da postupe? Nitko im neće dati da jednostavno sjednu na vlast. Znači, tu staru elitu treba svrgnuti. Ali kako? Rukama rulje. Treba posijati razdor među slojevima društva i raspiriti mržnju rulje prema staroj eliti. A kako raspiriti mržnju rulje prema svojoj nacionalnoj eliti? Na račun informacijskog oružja – nove ideologije.

Čitava stvarna (a ne deklarirana) ideja židovskog marksizma komunizma primitivna je do kraja. Zaroniti narod u informacijsko polje nove lažne ideologije. Na račun te ideologije potaknuti niske instinkte rulje, njenu zavist i mržnju prema nacionalnoj eliti, baciti tu rulju na elitu, isprovocirati revoluciju i građanski rat i na kičmi lude rulje na mjesto stare nacionalne elite postaviti internacionaliste (to jest Židove). I to vam je sav komunizam u cjelini.

U »Protokolima sionskih mudraca« (protokol 3) je zapisano: »Pomoću siromaštva, zavisti i općeg neprijateljstva koje ona rađa, mi možemo upravljati ruljom, poticati je protiv onih koji se suprotstavljaju našim zamislima. Kada dođe vrijeme krunjenja naše svjetske države, ta rulja će smesti sve prepreke na njenom putu«.

Židovi-kršćani su postupali apsolutno isto tako kao i Židovi-komunjare. Na račun lažne ideologije (kršćanstva) i jedinog boga Židovi su usadili u glave plebejaca lažnu ideju jednakosti i raspalili zavist i mržnju plebejaca prema patricijima. Kršćanska parola »I posljednji će postati prvi« identična je komunističkoj paroli »Tko je bio ništa, taj će postati sve«, ona programira svijest, podsvijest i emocije rulje. Nakon toga židokršćani su rukama plebejaca svrgnuli patricije, a sami sjeli na njihovo mjesto. Nakon toga ideja jednakosti i bratstva se baca na smetlište. Nemojte gledati deklariranu, već realnu jednakost u kršćanskom svijetu. Gdje je ona? Možda ste Vi i papa Rimski jednaki po svojim pravima? Ili se Vaša prava mogu usporediti sa realnim pravima židovske financijske oligarhije? Možda su Vaša prava, poštovani čitatelju, i prava Rothschildovih jednaka? I to Vam je cijelo kršćanstvo.

Današnji svećenici židokršćanskog svijeta – to su sotonski svećenici, potomci onog okultnog dijela egipatskih svećenika, koji su pošli sotonskim putem. Ti sotonski svećenici, vladajući okultnim znanjima, dobivenim još od atlantiđana, skrivaju ta znanja od ljudi, s obzirom da se na monopolu tih znanja zasniva njihova vlast. Osim skrivanja znanja upravo oni smišljeno tisućama godina iskrivljuju sustav znanja, dostupan širokim slojevima društva. I usađuju u masovnu svijest smišljen lažni sustav znanja. To je njihova osnovna metoda upravljanja (vlasti).

Uzmimo jedan primjer. Do nedavno u kršćanskim zemljama čitava fizička i filozofska slika svijeta opisivala se polazeći od četiri primarne, fundamentalne kategorije: materija; energija; prostor i vrijeme. A gdje je takva fundamentalna primarna kategorija, kao što je informacija? Ona je bila zatvorena za osvjetljavanje. Polazeći od toga, svi filozofski, religiozni sustavi pogleda na svijet židokršćanskog svijeta bili su od samog početka poročni i nisu dozvoljavali da se shvate mehanizmi međusobnog djelovanja i upravljanja procesima.

Ruska inteligencija do 1917. godine nije poznavala narod i neadekvatno ga je ocjenjivala. Najčešće se narodu pridavala božanstvenost i smatralo se »Glas naroda je – glas Božji«. I sada postoji čitava vojska propagandista sabornosti. A što je to sabornost? To je samo čoporativnost.

Uđite za vrijeme praznika u kršćansku crkvu i Vi ćete vidjeti stado.

U vezi toga zanimljivo je pogledati, koliko je mudriji bio Adolf Hitler, koji je shvaćao istinsku stranu širokih narodnih masa i metoda efikasne propagande. U svojoj knjizi »Moja borba« (11) on piše (poglavlje 12): »Široke mase naroda se ne sastoje od profesora i diplomata. Narodne mase posjeduju samo malu količinu apstraktnih znanja. Za njih sve rješava područje osjećaja. Pozitivan ili negativan odnos narodne mase prema jednoj ili drugoj pojavi više se određuje emocijama, nego logikom.

Masa je osjetljiva prije svega prema izražavanju sile. Njoj treba reći DA ili NE, drukčije ona ne razumije. Ali upravo zato što masom upravlja osjećaj, nju je teško pokolebati. Pokolebati **vjeru** je teže, nego pokolebati **znanje; ljubav** je čvršća, nego **poštovanje;** osjećaj **mržnje** je jači, nego jednostavno **neraspoloženje.** Pokretačka snaga najsnažnijih preokreta na zemlji uvijek se **sastojala u fanatizmu** masa, koji je ponekad dolazio do histerije, ali nikada se ta pokretačka snaga nije sastojala od nekakvih znanstvenih ideja, koje su iznenada ovladale masama…

Osjetljivost masa je – jako ograničena, razumijevanje – neznatno, zato je zaboravljivost velika… Samo onoga tko bude ponavljao tisućama puta najjednostavnije pojmove, masa će zapamtiti… Ako se već laže, onda treba lagati bez stida; prije će povjerovati u veliku laž, nego u malu… Ljudi i sami ponekad lažu kod sitnica, ali previše velike laži se stide. Zato im ne ide u glavu da ih tako drsko obmanjuju«.

Zato kršćanima ne ide u glavu misao da ih tako drsko obmanjuju tisućama godina.

Koliko je istaknutih ljudi potpalo pod tu kolektivnu hipnozu.

Može se Hitler ocjenjivati na različite načine, ali njegovo duboko shvaćanje narodnih masa i metoda efikasne propagande dokazano je u praksi. Hitleru je pošlo za rukom podčiniti svojoj volji jedan od najistaknutijih naroda svijeta, koji su dali ogroman doprinos svjetskoj civilizaciji. To o mnogo čemu govori.

Jaku svjetovnu državnu vlast, posebno autokratsku, kao kod cara Salomona, židovski svećenici (Leviti) uvijek su razmatrali kao kršenje njihovog vlastitog apsolutizma nad Židovima. Zato u najvažnijoj židovskoj »Legendi o Adoniramu« stalno je prisutna kritika kulta ličnosti Salomona, bez obzira na to što je on provodio volju Levita. Za Levite je idealan onaj vladar, koji se postavlja i koga je u svakom trenutku moguće skinuti po njihovoj želji.

Ta shema je sada u potpunosti realizirana za komercijalne tvrtke u zakonodavstvu svih kršćanskih zemalja, uključujući Rusiju. To jest, ako uzmete bilo koji pravni oblik komercijalne tvrtke, na primjer dioničko društvo (d.d.) ili društvo s ograničenom odgovornošću (d.o.o.), onda Predsjednika ili Generalnog direktora d.d.-a ili d.o.o.-a postavljaju i skidaju gospodari tih d.d.-a ili d.o.o.-a. Gospodari su osnivači tvrtki, to jest oni, koji su uložili novac.

Tom prilikom, dok Predsjednik ili Generalni direktor snose administrativnu ili čak kaznenu odgovornost za djelatnost tvrtke, osnivači snose samo materijalnu odgovornost i to samo u iznosu osnovnog kapitala.

To omogućuje ne samo da se uklone od odgovornosti, već i da se bave financijskim aferama, za koje gospodari ne snose odgovornost. To je idealan oblik za levitske svećenike.

Afere se prave prema sljedećoj shemi. Na primjer, osniva se banka s osnivačkim kapitalom od 10 milijuna dolara. Jednu godinu ta banka radi odlično i privlači sredstva stanovništva, pravnih lica i drugih banaka u iznosu, recimo 100 milijuna dolara. Nakon toga po naredbi gospodara novac se »slijeva« u lažne tvrtke i banka bankrotira. Gospodari koji su ukrali 100 milijuna dolara, snose po zakonu odgovornost u iznosu 10 milijuna dolara i to je sve. Njihova dobit u toj aferi iznosi – 90 milijuna dolara. Više oni ni za što ne odgovaraju. Maksimalno oni mogu »podmetnuti« pod odgovornost administraciju. Pozvati na kaznenu odgovornost takve gospodare u kršćanskim zemljama praktički je nemoguće. Tako je zamišljeno zakonodavstvo u kršćanskom svijetu.

Čitavo današnje kršćansko »pravosuđe« radi za mafiju. Zakonodavstvo je napisala mafija i u interesima mafije. Procesi pravosuđa također rade za mafiju. Advokati i pravnici su se odavno pretvorili u sasvim nemoralne ljude. Za njih pojam pravednosti ne postoji. Tko plaća novac, toga i treba štititi, bez obzira na njegovu realnu krivnju ili nevinost.

Osnovni princip odvjetnika je: »pravda nije nikome potrebna« Za njih je proces pravosuđa – samo igra, a zakoni – to su pravila te igre, i ta pravila, i moralne aspekte nitko ne razmatra. Kršćansko pravosuđe je – nemoralno, kao i sam Isus Krist.

Danas sotonski okultni svećenici osjećaju nesavladive teškoće u čuvanju informacija samo za prosvijećene. Nije više to vrijeme, završava se lažna Era Riba. S početkom Ere Vodenjaka odvija se oslobađanje znanja i stari principi dostupa ka piramidi znanja prestaju raditi, a to znači, počinju se mijenjati i principi formiranja piramide vlasti: elita - rulja. Znanja i informacije počinju se probijati, a s novom kompjuterskom tehnologijom i informacijskim mrežama praktički postaje nemoguće zadržati informaciju.

Osim toga sotonski svećenici sada imaju teške probleme s genetikom. Radi se o tome, što su ti svećenici čuvali i predavali samo prosvijećenima informaciju i to ne samo društvenu, već i genetsku. Oni su uvijek sklapali brakove i razmnožavali se samo među predstavnicima svog roda. Na primjer, najviši Leviti sklapaju brakove samo s Levitima. Nikakve strane ljepotice ili ljepotani ne mogu ući u porodicu Levita. Zahvaljujući tome, po njihovom mišljenju, oni su trebali kroz vjekove reproducirati sami sebe iz generacije u generaciju i time u određenom smislu osiguravati sebi besmrtnost. Kao što je pjevala Pugačova: »Sve mogu kraljevi, sve mogu kraljevi, ali ma što govorio, ženiti se iz ljubavi ne može ni jedan, ni jedan kralj«.

Ali sada zahvaljujući dugotrajnom rodoskvrnuću sotonisti su genetski sasvim istrunuli i sudarili se s problemom genetske degeneracije. Oni sada pokušavaju riješiti taj problem pomoću genetičkog inženjeringa, a genetski materijal (prije svega krv) kradu od Arijaca. **Svi rituali pijenja krvi arijske djece, kojim se sotonisti odavno bave, imaju čisto genetske ciljeve.**

S nastupom nove ere Vodenjaka, s početkom oslobađanja znanja situacija sa strukturom društva će se početi mijenjati. To ne znači da će struktura društva prestati imati izgled hijerarhijske piramide. Opći izgled piramide će ostati takav kakav je i bio. Trebaju se promijeniti principi i procesi formiranja svećenika i elite. U kršćanskom svijetu ljudi se rijetko nalaze upravo na onom mjestu hijerarhije, koje potpuno odgovara njihovim prirodnim sposobnostima i rezultatima rada.

Jako često osrednji ljudi zauzimaju visoke položaje zahvaljujući ne svojim talentima, već zahvaljujući vezama sa strukturama vlasti i židomasonskim strukturama, koje formiraju strukture vlasti.

Osim toga treba se smanjiti dio ljudi rulje. Zahvaljujući novom sustavu obrazovanja, odgoja i dobivanja novih znanja znatan dio ljudi, koji su ranije bili osuđeni imati sudbinu rulje, prijeći će u misleći dio naroda.

12. OPĆA SREDSTVA UPRAVLJANJA LJUDIMA, VRSTE VLASTI I SIMBOLI

Za upravljanje ljudima u državi ili za vođenje »vrućih« i »hladnih« ratova između različitih država potrebne su ne samo metode upravljanja, već i sredstva toga upravljanja. Dobra analiza sredstava upravljanja društvom dana je u (33) i u ovoj knjizi ona je uzeta za osnovu, ali je izmijenjena i dorađena.

Sama sredstva se po svom sadržaju sjedinjuju u grupe sredstava ili u opća sredstva upravljanja. Sredstva upravljanja različitih grupa nisu međusobno jednaka prema oblasti primjene, snazi i efikasnosti svog djelovanja. Ona u međusobnom odnosu oblikuju hijerarhijski sustav ili sustav prioriteta općih sredstava upravljanja, prikazanih u tablici 2.

Ta shema se može analizirati ili, obrnuto, sintetizirati, ali važan je opći smisao.

Što je viši prioritet općih sredstava upravljanja, time je šire područje i moć djelovanja tih sredstava na društvo.

Prioriteti 12, 11, 9, 6 i 5 – to je materijalno oružje. Viši prioriteti od 1 do 4, kao i 7, 8 i 10 – to je informacijsko oružje.

Informacijsko oružje, posebno prioriteti od 1 do 4, je efikasnije, nego materijalno. Zašto? Zato što ono globalno programira svijest i podsvijest ljudi, pa prema tome, i njihovo ponašanje. Na primjer, pomoću dobre propagande ljudi se mogu premjestiti iz sastava neprijatelja u sastav prijatelja, i obrnuto. U Rusiji za vrijeme građanskog rata bijelih i crvenih, kod crvenih je demagoška propaganda bila bolje postavljena, nego kod bijelih, što je crvenima davalo prednost. Često je pravovremeni dolazak dobrog propagatora prevodio čitav puk na svoju stranu. Tim prije, što je neprosviješćeni narod bio neobaviješten o metodama propagandne demagogije. Nakon toga korištenje običnog oružja uopće nije bilo potrebno.

Zašto se svi političari igraju sa umjetničkim stvarateljima? Zato što je umjetnost – moćno sredstvo djelovanja na podsvijest ljudi. Čak u glazbi postoji takav pojam – glazbeno "zombiranje".

Tablica 2. **OPĆA SREDSTVA UPRAVLJANJA LJUDIMA**

Prioritet	***Opće sredstvo upravljanja ljudima***
1	**Metodologija** (simboli, religija, informacija o pogledu na svijet, općefilozofska, koja dozvoljava da se vide i shvate opći i pojedinačni procesi u svijetu, koja dozvoljava da se dobije nova informacija i energija iz kozmosa i od Bogova)
2	**Faktologija i Kronologija** (informacija faktičkog i povijesnog karaktera)
3	**Ideologija** (pojedinačne religije, filozofije i ideologije)
4	**Umjetnost** (prava visoka umjetnost ima božanstveno porijeklo i pojačava vezu s Bogovima ili uspostavlja te veze, ako su one izgubljene)
5	**Naddržavno upravljanje** (tajna i okultna društva, svjetski financijski sustav)
6	**Država** (organi vlasti, državni zakoni, državna politika)
7	**Sustav obrazovanja i odgoja** (dečja literatura, škola, fakultet, školske ustanove. Posebno je prioritetno predavanje logike, matematike i povijesti).
8	Sredstva masovne informacije
9	**Ekonomija** (novac, vlasništvo, ekonomske strukture i odnosi)
10	Sistem razonode i zabave
11	**Oružje genocida** (alkohol, narkotici, duhan, psihotropna sredstva, genetičko inženjerstvo)
12	**Obično oružje za uništavanje ljudi** (nož, pištolj, automat, top, avion, raketa, atomska bomba itd.)

Za vrijeme sovjetskog komunizma čitava sovjetska umjetnost bila je potpuno ideologijska. Čitava umjetnost je bila pod žestokom komunističkom cenzurom i provodila je u život politiku KPSS-a. U ta vremena u sovjetskoj Judeji umjetnost je stvorila ogroman svijet virtualne realnosti, potpuno prožet lažnim prikazivanjem i povijesti, i sadašnjosti. Ipak taj svijet je prikazivan kao prava realnost, i većina ljudi ga je prihvaćala zbog nepostojanja alternative. Sustav usađivanja komunističke ideologije u ljudske glave, sustav komunističkog zaluđivanja i zombiranja zasnivao se prije svega ne na knjigama Karla Marxa i Lenjina. Njih je malo tko čitao. On se zasnivao prije svega na sovjetskom filmu.

Informacijsko oružje ima kolosalni značaj još i zbog toga, što se uz njegovu pomoć vrši nestrukturno i skriveno upravljanje ljudima. To upravljanje ljudi ne vide i nisu svjesni njega.

Strukturno ili javno upravljanje ljudima jako je jednostavno. Dođe kod tebe šef i kaže: »Uzmi lopatu i idi kopaj jamu!«. I podčinjeni nehotice ide i pod palicom kopa jamu. Kod nestrukturnog (tajnog) upravljanja ne vide se nikakvi šefovi. Nitko ne izdaje nikakve naredbe, već čovjek sam

uzima lopatu i sam ide kopati jamu.
I njemu se čini da on to radi prema vlastitoj volji. I taj čovjek čak nije svjestan da je on marioneta u tuđim rukama, da njime upravljaju nevidljivi šefovi.

Sjetite se romana N. Ostrovskog »Kako se kalio čelik«. Tko su to bili Pavli Korčagini za crvenoguzu židovsku ološ, koja je sjedila u komunističkim rajkomima i gorkomima (rejonskim i gradskim komitetima – prim. prev.)? Za njih konkretni ljudi nisu postojali, za njih su postojale klase, a te klase su za njih samo bile materijal, pijesak, ljudska prašina, sredstvo za izgradnju nečega (komunizma, na primjer). Kako se ti ljudi hrane, kakvi su uvjeti njihovog rada, koliko će ih pocrkati – to je crvenoguzim komunjarama bilo svejedno.

Ali zahvaljujući izvanredno postavljenoj propagandi nove lažne religije (komunizma) masa fanatika tipa Pavke Korčagina dobrovoljno je išla i u divljim uvjetima kopala nekakve komunističke jame i gubila svoje živote radi tih himera, koje su bile usađene u njihove uboge glave. N. Ostrovski se do kraja života ponosio svojim ubogim životom i nije ni shvatio da su od njega napravili primitivnog biorobota. A na njegovim luđačkim knjigama odgajala su se mnoga pokoljenja sovjetskih ljudi, praveći od njih sljedeće biorobote, za kopanje sljedeće komunističke jame.

Ne treba misliti da se samo primitivni ljudi predaju nestrukturnom upravljanju. To je glupa greška. Prije je obrnuto, veoma mali broj ljudi shvaća da njime upravljaju ili ne upravljaju. Svatko u granicama svog shvaćanja onoga, što se događa, misli da radi za sebe, za svoju ideju, a u granicama svog neshvaćanja radi za onoga, tko zna i shvaća više. Kako se iščupati iz toga kruga? Treba povećavati granice svog shvaćanja.

Uzmite bilo kojeg talentiranog čovjeka. Oko njega se uvijek stvara utjecajna grupa, koja teži iskoristiti talent tog čovjeka u svojim ciljevima. Na koji način se vrši nestrukturno upravljanje? Kod nestrukturnog upravljanja nitko nikome ne kaže, što treba raditi. Nestrukturno upravljanje se vrši tako što onaj tko upravlja u prisustvu onoga kojim upravlja obznanjuje određene moderne i navodno progresivne ideje. To jest zahvaljujući stvaranju određenog informacijskog polja oko čovjeka.

Najbolji primjer je V. V. Majakovski. Nesumnjivo, talentirani pjesnik. I kako se njegov talent našao u kandžama komunjara? Jako jednostavno. Standardna ispitana židovska metoda – to su židovske žene. Postojao je takav Židov – Osip Brik. On ne samo da je jednostavno dao svoju ženu Ljilju Brik kao ljubavnicu Majakovskome. On je pošao još dalje. Inovator.

On je pustio svoju ženu Ljilju na zajedničko seksualno korištenje. Tako su oni mnogo godina živjeli utroje – dva muškarca, jedna žena (Majakovski, Osip i Ljilja Brik). Ujedno su provjeravali komunističku ideju o zajedništvu žena i muževa. O tom zajedničkom životu istraživači Majakovskog ne vole posebno rasuđivati. Ali nisu ni uspjeli zatvoriti tu informaciju.

Živjela je ta »sveta« trojka i nije se dosađivala. Osip i Ljilja su bili agenti OGPU-a. U to vrijeme rukovodstvo OGPU-a je bilo potpuno židovsko. Osip je bio okorjeli Židov (Ljilja, naravno, također Židovka). A ako je Židov, znači da je »lijevi«. Osip je, naravno, bio »progresivan« čovjek – marksistički komunist. I uz večernji čaj, nakon zajedničkih seksualnih vježbi, Osip je pričao Majskovskome o osnovnim idejama komunizma. On nije govorio: »Hajde, piši o komunizmu«. Zašto tako grubo? On je jednostavno pričao, a Majakovski je samo slušao. I to je sve. Ali zahvaljujući svim tim pričama, Majakovski je, nalazeći se u tom informacijskom polju, upio u svoj mozak trulu ideju komunizma.

Osip je pričao Majakovskome o »čudesnoj« ideji komunizma, kada će sve biti zajedničko, svi će biti jednaki i svi će misliti i raditi kao jedan. A zatim je Majakovski pisao svoje drvene boljševističke lijeve pjesme u stilu »Tko tamo korača desnom? Lijeva! Lijeva! Lijeva!« Majakovskog su, naravno, hvalili, oduševljavali su se njegovim genijem, klanjali mu se. I Majakovskom nije moglo doći u glavu da to ne piše pjesme on, već netko preko njega, preko njegovih pjesama propovijeda svoju komunističku lažnu religiju.

Kada je nastala potreba stvaranja novog boga u liku Lenjina, Majakovski je prvi počeo lizati zadnje noge Lenjina. U svojoj pjesmi »V. I. Lenjin« on se izjasnio za stvaranje kulta novog boga: »Mi kažemo Lenjin, podrazumijevamo partija, mi kažemo partija – podrazumijevamo Lenjin«. Majakovski je otvorio vrata i novi svijet »svete« umjetnosti – svijet »komunističkog sluganstva«, kuda je nakon njega pohrlila masa drugih sluga od umjetnosti.

Ipak iza sve te trule komunističke poezije Majakovskog stoje ideje onoga tko ga je programirao (Osip Brik), a iza Osipa stoji onaj tko je njega programirao (Marx), a iza Marxa židovski rabinat, a iza njega drevni Eseni i tako dalje sve do sotone – glavnog programera židokršćanskog svijeta.

Kada se s vremenom Majakovski počeo razočaravati idejama komunizma i kada je njime postalo nemoguće upravljati, njega su jednostavno ubili njegovi najbolji židovski prijatelji. Treba pažljivije birati prijatelje.

Hvala ruskim Bogovima, što je kod Aleksandra Sergejeviča Puškina situacija bila suprotna. On je od djetinjstva pao pod utjecaj potomka ruskih mnogobožačkih svećenika – njegove dadilje Arine Rodionovne. Ta neobična žena nije slučajno ponikla pored Puškina, koji je sam bio potomak etiopskih svećenika. Nije slučajno Petar Prvi oteo njegovog pretka. Arina Rodionovna, baveći se odgajanjem mladog Puškina, ispričala mu je beskonačan broj starih ruskih bajki, legendi, priča, pjesama, poslovica, izreka. Njen mozak je čuvao nezamislive količine sjećanja predaka i ruskih Bogova.

Mladi Puškin je sa zanosom slušao priče i bajke čovjeka mnogobožačke kulture. Puškin je bio opčinjen, pokoren i zaprepašten tim pričama. Taj raskošan mnogobožački svijet oduševio je mladu Puškinovu dušu i ostavio dubok utisak na čitavo njegovo buduće stvaralaštvo. Puškin je upio i zauvijek sačuvao beskrajnu ljepotu ruske mnogobožačke religije. Čitava njegova buduća poezija je ispunjena mnogobožačkim likovima, poganskim doživljavanjem svijeta. Upravo zbog toga je ona tako divna i privlačna za ruskog čovjeka.

Nikada više u zrelom uzrastu tmuro, tužno i mučno kršćanstvo nije moglo ugasiti u Puškinu radostan mnogobožački plamen strasti i žeđ za realnim životom.

Arina Rodionovna ne samo da je programirala Puškina. Ona ga je dovela u vezu s ruskim kozmičkim Bogovima. Od njih je Puškin dobivao božanstveno osvjetljenje. Puškin – nije samo ruski pjesnik. To je prorok. Njegova poezija – nije samo poezija. Ona nosi mističan karakter, čiji istinski smisao nije bio jasan čak ni samome Puškinu. U stanju ozarenja, crpeći informaciju iz svemira, genije je samo provodnik te informacije, nesvjestan njene dubine u punom obujmu.

Zanimljivi su pokušaji grupe »Ka Božanstvenoj državnosti« (šifra »Mrtva voda«) da interpretira Puškina (35, 36). Te interpretacije ostavljaju dobar utisak, ali ipak su prilagođene koncepciji »Mrtve vode«. A sama koncepcija »Mrtve vode«, na žalost, u cjelini je poročna zbog svoje komunističke ideje, odsustva ruske nacionalne religije i ekonomske nepismenosti.

Pošto umjetnost, kao sredstvo upravljanja, zauzima jako visok četvrti prioritet općih sredstava upravljanja, koji jako snažno djeluje na svijest i podsvijest naroda, oko talentiranih ljudi se uvijek motaju nekakve ličnosti, koje nastoje izvršiti utjecaj na talentiranog čovjeka.

U naše vrijeme, kada se pojavio takav svijetli talentirani pjevač, kakav je bio Igor Taljkov, oko njega su se odmah počeli pojavljivati ljudi, koji su nastojali upravljati njime. Jedan od njih, neki Šljafman, učvrstio je svoju poziciju, stekao njegovo povjerenje i postao skoro najbolji prijatelj Taljkova. Taj Židov Šljafman dugo je nastojao programirati Taljkova i upravljati njime, ali mu to nije polazilo za rukom. On je pokušavao usaditi u Taljkova židovsku propagandističku ideju o tome da je Rusija – zemlja luđaka. Ali Taljkov je u svojim veličanstvenim pjesmama provodio potpuno suprotnu misao, da Rusija – nije zemlja luđaka, već zemlja genija. Patriotske i ruske nacionalne pjesme Taljkova imale su ogroman utjecaj, posebno na mlade. Nemoguće je procijeniti stupanj njihovog djelovanja na narod. Šljafman je bio nemoćan, i rabinat mu je dao zapovijed da ubije Taljkova, što je Šljafman i uradio. Nakon toga Šljafman je spokojno otišao u Izrael i od židovske financijske oligarhije za to dobio nekoliko milijuna dolara.

"Večnaja pamjat" i vječna slava heroju Rusije Igoru Taljkovu!

Neka budu prokleti i kažnjeni Židovi cijeloga svijeta za to ubojstvo!

Svi pokušaji ruskih patriota da utječu na rusku vladu s ciljem da zahtjeva izručenje Šljafmana, nisu dali rezultata. Ova židovska vlada koja danas upravlja Rusijom, ne samo da se ne trudi ostvariti izručenje Šljafmana, ona nastoji ugasiti sjećanje na to ubojstvo, sasvim zatvoriti tu temu. A grob Taljkova Židovi sustavno oskvrnjuju. Važno je istaknuti da su zakoni Izraela takvi, da Izrael ne predaje svoje zločince svjetskoj zajednici, ako su oni državljani Izraela.

Sličan je bio cilj ubojstva velikog pjesnika Rusije Sergeja Jesenjina. Njega je ubio Židov Jakov Bljumkin, jedan od izvršitelja prljavih naloga Trockog. A sam Trocki je mrzio Jesenjina ljutom mržnjom – »tog pretjeranog nacionalista« (list »Ruski Vjesnik«, br. 52, 1996.).

Staljin je dugo otezao s Maksimom Gorkim i htio je da ga Gorki opjeva i uzdiže u svojoj književnosti. Ali ta Staljinova igra nije uspjela i Gorkog su ubili.

Zbog visokog prioriteta takvog sredstva upravljanja kao što je kultura, upravljanje kulturom je uvijek koncentrirano u određenim rukama.

Nakon 1917. g. i do naših dana kultura se nalazi u rukama Židova, koji pritišću i ne puštaju talentirane ruske ljude i daju prolaz uglavnom samo osrednjim Židovima. SMI se stalno oduševljavaju i uzdižu kao genije židovske osrednje ljude, a o realnim ruskim genijima uopće nema informacija.

Cionizam stalno propagira degenerirane oblike umjetnosti s ciljem da ponizi arijski osjećaj svijeta i samim time da ponizi njihove veze s poganskim Bogovima, da ponizi arijske duhovne i intelektualne snage. Jedan od najboljih simbola te židovske umjetnosti jest poznato platno Maljeviča »Crni kvadrat«. Onima koji nisu imali sreću promatrati to židovsko »remek djelo« priopćavam, da ono predstavlja bijelo platno s crnim kvadratom u sredini, i to je sve. Time se čitavo »remek djelo« završava.

Situacija sa slikom Maljeviča je tipična za današnju cionističku politiku u umjetnosti. Tu umjetničku kastraciju Maljeviča stotine plaćenih teoretičara umjetnosti uzdižu kao remek djelo svjetske umjetnosti. I propisuju, kako se ta ludorija može shvaćati i tumačiti. Koliko je tona papira ispisano tim tumačenjima, koliko je židovske mudrosti prosuto na glave publike. Onima iz publike koji kažu da je to remek djelo – šarena laž i ništa ne vrijedi, izjavljuju: »Vi ništa ne razumijete, Vi još niste dorasli do tog remek djela. Ono je još van Vašeg shvaćanja. Bolje poštujte mišljenje specijalista. Čitajte pažljivo i do Vas će doći«. A ta slika Maljeviča je samo šarena laž i ludorija.

Zadatak te ludorije je da Vas natjera da vjerujete u to, da Vi ništa ne razumijete, i Vi trebate vjerovati u ono, što Vam govore »specijalisti«. To je ona ista igra kao s Biblijom. Ako priđete popu s pitanjem o nekom kršćanskom apsurdu, on će Vam reći: »Vi još ništa ne razumijete. To je još van Vašeg shvaćanja. Treba više vjerovati, sine moj, više vjerovati i do vas će doći«.

Crni kvadrat Maljeviča – to je ta ista Biblija, samo u umjetnosti. Njen zadatak je – da kod ljudi isključi njihov vlastiti estetski osjećaj, vlastito mišljenje, da natjera ljude da ne vjeruju sebi, svojim očima, svom osjećaju lijepog i da ih natjera da VJERUJU nekakvim navodno specijalistima. To jest i slika Maljeviča i Biblija imaju jedan isti zadatak – da natjeraju ljude da vjeruju u apsurde. Da natjeraju da vjeruju da je crno – bijelo, da je ružno – lijepo, da besmisleno – ima najdublji smisao. I najvažnije – odviknuti ih da samostalno misle, osjećaju i rasuđuju.

U umjetnosti jedno od najjačih sredstava formiranja osobnosti – to je glazba. Najsotonističkiji glazbeni pravac – to je pravac »heavy metal« ili »punk-rock«. To je glazba za degenerike, glazba koja ruši psihu i od normalnih ljudi pravi degenerike. Glazba takvih pravaca po svom djelovanju slična je narkoticima i pomaže općenje čovjeka sa svijetom palih duhova. Najveći dio solista te »muzike« su – narkomani ili otvoreni sotonisti. Mick Jagger – lider grupe »Rolling Stones« sebe smatra za utjelovljenje Lucifera. Njegove tri pjesme: »Simpatije prema đavlu«, »Njihovim sotonskim veličanstvima« i »Zakletve mog brata demona« – to potvrđuju na najbolji način. Na tim koncertma stalno su prisutni sotonski simboli.

Sa crkvom sotone povezane su najveće tvrtke za proizvodnju CD-a u SAD-u, čiji su vlasnici jedni od najbogatijih ljudi planeta. Oni su već počeli koristiti metode glazbenog "zombiranja", snimajući na CD-e specijalne poslanice na ultravisokim frekvencijama, nedostupnima svijesti, ali koje utječu na podsvijest.

Jako aktivna borba se vodi na sedmom prioritetu – sustavu obrazovanja i odgoja. Ona je iznad SMI, jer ako se čovjek nauči misliti samostalno i pravilno, njega je jako teško zaluđivati pomoću SMI. Sada u Rusiji na tih način u školama usađuju židokršćanstvo putem proučavanja Biblije, iako je po Ustavu Rusija – svjetovna država. Židomasonski fond Sorosa predložio je da se za Rusiju izdaju apsolutno novi udžbenici – najjače sredstvo za programiranje svijesti ljudi.

Na današnjem Zapadu čitav sustav školskog obrazovanja u potpunosti kontroliraju Iluminati. **Zadatak Iluminata je – odučiti ljude od samostalnog mišljenja, samostalnog rasuđivanja, odučiti ih od samostalnog traženja zakonitosti i dobivanja novih znanja. Napraviti od čovjeka ne osobu, već čovjeka rulje, životinju iz stada. Da mozak takvog čovjeka može raditi samo u režimu magnetofona: snimati u mozgu bez kritičke obrade i kasnije emitirati.**

SMI danas – to je sustav masovne dezinformacije, sustav ispiranja i kodiranja mozgova u pravcu, nužnom

sotonistima.

Sličnu borbu vode sotonisti sa zdravomislećim ljudima na razini svih prioriteta općih sredstava upravljanja iz tablice 2.

Ne treba misliti da se može upravljajti samo glupim i slabim ljudima. Velikim djelom ljudi moguće je upravljati. Čak i onim najtvrđim diktatorima sa najjačom voljom bilo je moguće upravljati. Kako se to vrši? Nestrukturno, informacijskim putem. Kako, na primjer, upravlja zemljom nekakav diktataor? Da bi donosio upravne odluke, on treba zamisliti situaciju. A kako je on može zamisliti? On sam osobno ne može sve vidjeti svojim očima i sam osobno sakupiti svu informaciju. On poziva one koji mu referiraju o situaciji. I ti tihi ljudi, njegovi podčinjeni, imaju mogućnost upravljati diktatorom. Od toga kakvu informaciju i na koji način su mu je podnijeli, mnogo ovisi reakcija diktatora i njegove odluke. I diktator često nije svjestan da njime upravljaju. Ne postoji tek tako izreka »svita čini kralja«.

A samim tim tihim podčinjenima, koji programiraju diktatora, praktično uvijek netko upravlja. Provodeći vrijeme u masonskim klubovima, u vilama, u pansionima, oni čuju od nekoga neke moderne »progresivne« ideje, moderne misli, ocjene, prognoze. Slušaju i to je sve. A te misli mijenjaju njihovu bazu znanja. A oni, koji objavljuju nove moderne ideje, sami su ih od nekoga čuli i tako dalje. To jest lanac programera može biti jako dug i završava se u okultnim strukturama, odakle se i vrši realno upravljanje svijetom.

Na primjer, Staljin je bio despotski diktator, ali njime su upravljali i on je bio marioneta u rukama svjetskog židovstva. On je najprije upao u lažno informacijsko polje komunizma i, mada Staljin nije bio dogmatičar i u mnogo čemu se kritički odnosio prema marksizmu, mijenjao je i razvijao upravo komunizam. Drugim globalnim koncepcijama on nije vladao.

Ideju kolektivizacije i ideju kolhoza nije prvi istaknuo Staljin, već Trocki. Staljin je mrzio Trockog i mogao ga je odstraniti s vlasti, ali dalje je odlučio tu ideju kolhoza (kibuca na židovskom) preuzeti od Trockog i njome se naoružati. Svidjela mu se ideja kolhoza – da seljake učini robovima, da ih natjera da rade za državu (to jest za sebe, kao gospodara države) i da ništa seljacima ne plaća. I Staljin je proveo tu ideju Trockog u život. A ideju kolhoza, naravno, nije smislio Trocki, iza Trockog su stajali cionisti, a za njima su stajali sotonisti, a tko će realizirati njihove ideje:

Trocki, Staljin, židovskim sotonistima je bilo svejedno.

Tako da svijetom realno ne vladaju oni ljudi koji se smatraju vladarima. Čak iz službenih SMI se vidi ogromna uloga raznih timova, formalno podčinjenih vladi, ali koji su ustvari dovoljno neovisni i najvažnije – igraju svoju igru. A za svjetsku financijsku oligarhiju, kao što je poznato, državne granice ne postoje.

Ako analizirate sve zakletve i obećanja u procesu ruskih »reformi«, koje je narodu davao Jeljcin (da će leći na željezničke tračnice, ako cijene porastu naglo; da neće dopustiti naglu inflaciju rublje itd.), onda ćete vidjeti da Jeljcin ne upravlja procesom. Proces ne ide po njegovoj želji i prognozama. Realno upravljaju svakojaki gajdari, čubajsi, berezovski, kirijenki, livšici, abramoviči itd.

A iza leđa svemogućih berezovskih, gajdara i čubajsa stoji svjetska financijska mafija. A iza leđa te svjetske mafije stoje tajna društva, a iza njih – njihovi okultni sotonski gospodari.

I u drugim zemljama je isto tako. Jedanput je kardinal Richelieu rekao, da bi se mnogi začudili, kad bi saznali, tko u stvarnosti vlada Francuskom. U tim riječima Richelieu nije imao u vidu sebe, već još nekoga, jer je svima bilo očito da je njegova osobna vlast bila jača od kraljeve vlasti.

Obični ruski ljudi često žive u iluziji i vjeruju da je tamo, na Zapadu, narod slobodniji, više informiran, više individualan i teško se predaje programiranju i propagandnom zaluđivanju. To su iluzije. Nema nikakvih posebnih teškoća u programiranju tih zapadnih »individualaca«. Pogledajte sa kojom lakoćom se nameće i širi nova moda. A ono što je točno za modu, to je točno i za druge pojave. Moda kod dužine suknje i moda kod političkih ideja i parola podjednako se širi.

Svakog Goja, koji je dosegao elitnu razinu upravljanja, odmah okružuju (u vidu prstena) Židovi i masoni. Što više stoji Goj u sustavu upravljanja, time se više židomasona okreće oko njega po svojim orbitama. Šefovi najvećih kapitalističkih država se »obavijaju prstenom« po sistemu 24 sata dnevno bez praznika i neradnih dana. Svaki njihov korak, svaka njihova misao, svaka njihova želja, svaka njihova veza je pod kontrolom. Kod perspektivnih Goja »obavija se prstenom« sva rodbina, bliski i poznanici. Svi kućni prijatelji, ljubitelji skijanja, ribolova itd. sudjeluju u tom procesu.

VRSTE VLASTI

Kakva je realna struktura vlasti? Ta informacija je također zatvorena i iskrivljena za društvenu javnost. U »demokratskim« zemljama je prihvaćeno mišljenje da postoje tri grane vlasti: izvršna, zakonodavna i sudska. To je lažna nepotpuna slika. Ona zatvara druge važne grane vlasti. O četvrtoj vlasti – vlasti SMI se govori otvoreno. Ali postoje i druge vrste vlasti. One su sve povezane s gore opisanim različitim grupama i prioritetima općih sredstava upravljanja, prikazanih u tablici 2.

Postoji peta vlast – vlast novca, vlast financijske oligarhije, koja je u »demokratskim« državama daleko jača i od ukupne izvršne zakonodavne i sudske vlasti. Većina predstavnika tih vlasti se elementarno potkupljuje. Postoje vrste vlasti i iznad vlasti novca. To je ideološka i konceptualna vlast.

Što je to ideološka vlast, kakva je njena uloga? Razmislimo, kako zakonodavci pišu ustav i druge zakone. Odakle oni uzimaju te zakone? Iz zraka ih smišljaju? Iz prsta isisavaju? Ne. Ustav i zakoni – nisu primarni. Oni su sekundarni u odnosu na ideologiju formiranja društva. Kakve se ideologije pridržava zakonodavac, takve zakone on i želi provesti. A odakle se uzimaju ideologije? Tko ih smišlja? Zakonodavci? Ne, zakonodavci ne. Zakonodavci su samo privrženici ove ili one ideologije. Ideologije smišljaju ideolozi. Karle marxove možemo nabrojati na prstima. A iza marxova stoje njihovi gospodari. U čijim rukama i jest ideološka vlast. Ali i ti gospodari nisu posljednja karika vlasti. **Postoje i gospodari tih gospodara.** Može postojati i nekoliko ideologija, a koncepcija razvoja, to jest opći zamisao je jedan te isti. Na primjer, postoji nekoliko različitih ideologija: judaizam, kršćanstvo, komunizam, a koncepcija im je jedna te ista – sotonska i gospodar te koncepcije je jedan – sotona, knez čitavog svijeta.

Konceptualna vlast po svojoj prirodi je autokratska i nosi skriveni karakter. Ali ta vlast realno postoji. I ne samo u totalitarnim zamljama, već i u zemljama, koje se smatraju demokratskim. Joseph Kennedy, otac predsjednika John Kennedya, govorio je o tome, da na globalnom nivou Amerikom upravlja svega 50 ljudi (40). Pitat ćete, a što je s političkim strankama, senatorima, kongresmenima, predsjednikom? Svim tim ljudima

neko upravlja u većem ili manjem stupnju. Mnoštvo utjecajnih članova kongresa i senata, lidera političkih stranaka jesu također članovi masonskih organizacija ili organizacija masonskog tipa, a oni se dalje spajaju s konceptualnom vlasti. I to je sva demokracija.

Recimo par laskavih riječi o demokraciji uopće. Što je to? Ako većina glasa da bi oduzela vlastitost od manjine, kako se to zove? To se zove demokracija. Ako svi ljudi na zemlji odlično shvaćaju da je Zemlja nepokretna i da se Sunce okreće oko Zemlje, a tamo nekakav Kopernik kaže suprotno i njegovog učenika Giordana Bruna po odluci većine spaljuju na vatri, kako se to naziva? To je demokracija. Ako se odluke većine, bez obzira na njihovu pravilnost ili nepravilnost, nameću kao obvezne za manjinu, što je to? To je demokracija.

Ustvari većina ili manjina ne određuju pravilnost ili nepravilnost nečega. Pravilnost ili nepravilnost postoji sama po sebi. Ako je 2 x 2 = 4, onda ta istina ne ovisi o glasanju većine ili manjine.

Evo kako je definirana demokracija u »Poukama za borbenu pripremu vojske SAD-a 1928. g.«: »Vladavina masa. Vlast uspostavlja masovna skupština ili druga forma direktnog izražavanja. Dovodi do vlasti rulje, odnos prema vlastitosti jest komunistički - vlastita prava se negiraju. Odnos prema zakonu je takav, da volja većine upravlja neovisno o tome, da li je ona osnovana na promišljenosti, ili njome rukovode strast, predrasuda ili polet, neobuzdano i ne videći posljedice. Dovodi do demokracije, raspuštenosti, uznemirenja, nezadovoljstva i anarhije« (40).

Kasnije je ta definicija demokracije bila isključena iz vojnih pouka.

Jedini realni dugotrajni oblik upravljanja tijekom čitave povijesti čovječanstva bilo je upravljanje manjine. Ali stvar nije toliko u tome, što vlada manjina. Važno je – kako se oblikuje manjina i što ona predstavlja. Postoji manjina u obliku aristokracije, to jest vladavina najboljih predstavnika naroda, a postoji manjina u vidu »đermokracije« (»đubrekracije« – prim. prev.), to jest vladavina gorih. Kako vlada ta manjina, na kojim se principima osniva? Koju globalnu koncepciju ta oligarhija provodi u život?

Današnji gospodari konceptualne vlasti židokršćanskog svijeta vladaju, oslanjajući se na metodu koja se može nazvati »upravljani konflikt«. To jest oni umjetno stvaraju konflikt, krizu, nestabilnu situaciju i dalje upravljaju tim svijetom, sudarajući u borbi različite strane tog konflikta. Drugačije oni ne mogu upravljati. Zato oni i jesu istinski uzrok praktički svih revolucija i ratova. Koristeći svoje ogromne resurse, prije

svega financijske, oni nastoje upravljati tijekom konflikta u, za sebe povoljnom, pravcu, stojeći iznad konflikta i igrajući dvostruku igru, naizmjenično pomažući čas »crvene«, čas »bijele«. Neupućen čovjek ne može razabrati, na čijoj su oni strani, pošto ima previše činjenica pružanja pomoći različitim stranama konflikta.

Vidljiva borba različitih religija i ideologija – to je samo sredstvo upravljanja za gospodare konceptualne vlasti. Gospodari ideologija judaizma, kršćanstva i komunizma su različiti i ideološka vlast je različita. A gospodari tih gospodara su jedni te isti i konceptualna vlast je jedna te ista. I koncepcija razvoja je jedna – sotonistička, osnovana na laži,obmani i nasilju.

SIMBOLI

»Znaci i simboli upravljaju svijetom, a ne riječ i ne zakon«.
Kineski filozof Konfucije

Osnovno značenje grčke riječi »simbol« – to je znak, znamen, cilj, *nebeska pojava.*

Sve religije posvećuju kolosalni značaj simbolici. A zašto? Zato što je simbol – način veze čovjeka sa odgovarajućim egregorom i dalje (preko egregora) izlazak na odgovarajuće bijele ili crne kozmičke sile (Bogove). Pod egregorom se podrazumijeva informacijsko-energetska suština, koja objedinjuje opće ideje i misli. Egregor – to je sredina, u kojoj se odvija međusobno djelovanje čovjeka s Bogovima.

Simbol drži u zatvoru čovjeka koji je u njega dospio. Simbol – to je sredstvo uzimanja čovjeka u područje utjecaja odgovarajućih Bogova.

Simboli – to je jedan od načina veze čovjeka s kozmičkim silama. Zato su simboli – jedan od načina upravljanja ljudima.

Moskva je nakljukana židovskom i masonskom simbolikom. O masonskoj petokrakoj zvijezdi (pentagramu) nije potrebno ni govoriti, ona se nalazi svugdje, počevši od epoleta vojnih lica do kula u Kremlju.

Navest ću manje poznat primjer (15). Još u sovjetsko vrijeme, kada je sagrađen Kalinjinski prospekt, obični Rusi nisu razmišljali o tome, što označavaju tih pet visokih zgrada u obliku otvorenih knjiga. A smisao, koji su židovski arhitekti, u suglasnosti sa GlavAPU, ugradili u tu simboliku, je mističan.

Tih pet zgrada u obliku otvorenih knjiga – to su simbolične knjige Mojsija (Knjiga Postanka, Knjiga Izlaska, Levitski Zakonik, Knjiga Brojeva, Ponovljeni Zakon). A uzdizanje tih zgrada iznad Moskve – to je simbol vlasti židovskog židokršćanstva nad Rusijom. Svaka od tih zgrada ima 22 kata (ne računajući crni »podmetač« 2 trgovačka kata). 22 – to je broj slova u židovskoj abecedi, kojom su napisane knjige Starog Zavjeta. 22 – broj knjiga Starog Zavjeta na ivritu. Svaka strana zgrade im po 12 prozora po širini. 12 – broj koljena izraelovih.

I sve to je građeno prije svih »perestrojki«. Tako da ne treba graditi iluzije oko toga, da prije »perestrojke« navodno nije bilo židokracije. Mijenjaju se samo njen stupanj i oblici.

Otkrijmo smisao židovske šestokrake davidove zvijezde. Izvorno šestokraka zvijezda je svoje magično značenje preuzela iz egipatskih hijeroglifa, u kojima se ogroman značaj pridaje petokrakim i šestokrakim zvijezdama.

Okultisti-kabalisti, uzevši za osnovu šestokraku zvijezdu, *napravili su od nje Davidovu zvijezdu i ugradili u taj simbol sotonistički smisao. I* upravo u tom sotonističkom smislu šestokraka Davidova zvijezda je postala službeni simbol države Izrael.

Prema židovskoj Kabali, magičan simbol ima 77 značenja, od kojih je 76 lažnih i samo jedno – istinito. Ali i ta lažna značenja u jednom ili drugom stupnju rade za međunarodni Sion.

Završni 77. smisao Davidove zvijezde daje se u tumačenju Talmuda koji je zatvoren za Goje. Za ruske ljude o tom tumačenju je pisao J. N. Lukin (54) i znanstvenik-arabist, kandidat znanosti Valerij Nikolajevič Jemeljanov u svojoj čuvenoj knjizi »Desionizacija« (15), za koju je on odležao u specijalnoj ludnici 6,5 godina.

U 77. značenju Davidove zvijezde ugrađena je ideja svjetskog gospodarstva Židova nad svim nežidovima (Gojima) svijeta. Svojevrsni apstraktni simbol jahača (Židova), koji sjedi na konju (Goji), upravlja konjem (Gojima) i jaše na leđima tog konja (na leđima Goja).

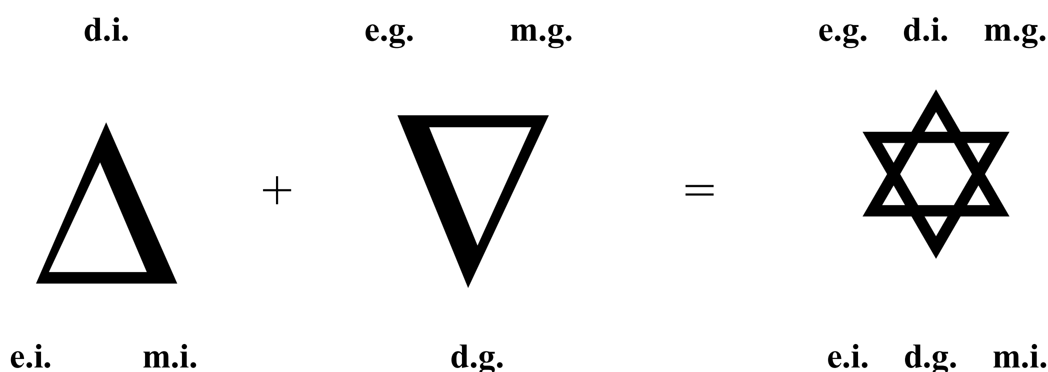
Razradu simbola svoje šestokrake zvijezde kabalisti su počeli, ukravši od mnogobožaca simbol trojedinstvenog boga (Triglava), koji je simbolično prikazivan u vidu trokuta s vrhom prema gore. Trokut s vrhom prema dolje – to je simbol đavla-sotone. Ako otvorite neku od židovskih knjiga, tamo ćete se nagledati tih trokuta. Na primjer, 1992. g. u Moskvi je

izašla knjiga »Poznati Židovi«, i na kraju opisa svakog Židova stoje sotonski trokuti s vrhom prema dolje.
Ali đavao voli igru »obrnuto«, voli sebe nazivati bogom, a boga – đavlom. Zato nastoji promjeniti pravac vrha svog trokuta prema gore, a Boga dolje.

U mnogoboštvu čovjek je sličan bogu i prikazivan je u obliku trokuta i njegove tri strane su označavale dijelove čovjeka: materiju – »m«, energiju (razum, svijest) – »e« i duh (volju) – »d«.

Židovska šestokraka Davidova zvijezda (Magen – David) nastaje kao zbroj dva trokuta. Jedan označava Židove, drugi označava Goje. Na crtežu 3 slova označavaju: i – Židovi, g – Goji. Na primjer, d.g. – to je duh Goja, e.i. – energija Židova, a m.i. – materija Židova.

Crtež 3.

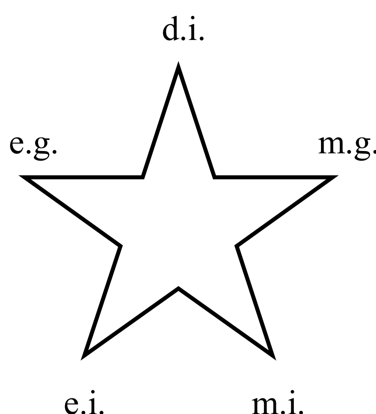
Smisao Davidove zvijezde je sljedeći. Arijaca ima više, i kod Arijaca (Goja) genetski potencijal je veći nego kod Židova. Ali čovjek bez razvijenog duha (volje) – to nije čovjek, već polučovjek. Da bi se duh Arijca oborio prema dolje, treba Arijcu oduzeti arijsku mnogobožačku religiju, koja oblikuje njegov duh, oduzeti mu znanja i pomoću kršćanstva poniziti i oboriti njegov duh. Napraviti od Arijca (Goja) svoju suprotnost – Goja – čovjeka roba. Odigrati omiljenu sotonističku igru »obrnuto«. Prevrnuti trokut Arijaca prema dolje i napraviti od njega trokut Goja.

Kod Židova situacija je suprotna. Židova je manje i njihov genetski potencijal je manji, ali njihova religija – judaizam podiže njihov duh, njihovu volju do neba. Na račun toga Židovi trebaju pobijediti Goje. Na račun te prijevare đavao će pobijediti Boga i sam će postati bog i njegov vrh trokuta će promijeniti svoj pravac obrnuto prema gore, a boga dolje. I

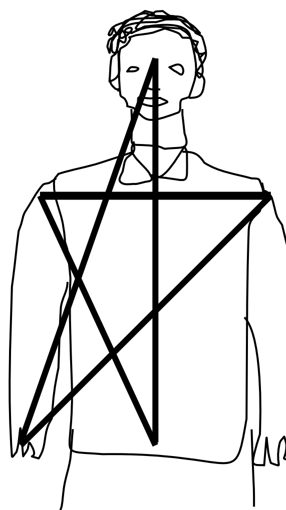
to je sav smisao, cilj i metodika cionizma. Sve je ugrađeno u jednom sotonističkom simbolu – Davidovoj zvijezdi.

Masonska petokraka zvijezda – to je samo urezana varijanta Davidove zvijezde. Njoj odsijecaju posljednji donji krak – duh Goja (crtež 4). Uopće lišavaju Goje samostalne volje i samostalnog duha. Goji masoni dobrovoljno predaju svoj duh, svoju volju Židovima i idu k njima da bi služili kao sluge, koje su prodale interese svoga naroda.

Crtež 4.

Crtež 5.

Na crtežu 5 se vidi da kršćansko krštenje – to je proces crtanja na sebi i stavljanja na sebe petokrake zvijezde – to jest proces zaglupljivanja, zaluđivanja, oduzimanje volje, pretvaranja Arijca (Joga) u svoju suprotnost – Goja.

Proces krštenja – to je stavljanje negativne karme na sebe i njeno učvršćivanje svoje umjesto izbavljanja od nje. Nije slučajan izraz »nositi svoj križ«. To ne označava sretnu, već tešku sudbinu. Onaj tko se krsti, - skraćuje i pogoršava svoj život, čini ga manje sretnim, manje zdravim i svoju negativnu karmu predaje svojim potomcima. Te petokrake zvijezde omogućuju sotoni da sisa iz čovjeka energiju i duše, i tijela, i razuma.

Kada Vas popovi pokušaju krstiti svojim đavolskim znamenjem u obliku križa, crtajući na Vama svoju sotonističku petokraku simboliku, Vi im kao odgovor pokazujte šipak. To je naš poganski simbol. Tako su radili naši ruski preci. Prosječan poganski Japanac živi 12 godina duže od prosječnog Europljanina i živi sretnije od njega. To nije medicina, to je druga religija, drugačije osjećanje svijeta.

Židovi vole govoriti Gojima da sva ta igra simbolima nema naročito značenje. Ali zašto su onda oni išarali čitavu Moskvu petokrakim zvijezdama uzduž i poprijeko, kad to nema nikakvog značaja? Pokušajte im pokazati kukasti križ. Vidjet ćete kakav će zvjerski urlik podići Židovi, ta sotonska djeca. I odmah će se odnos prema simbolima promijeniti do suprotnosti. I nećete ni moći da im ispričate o smislu kukastog križa i o tome da on potječe s Istoka. I da je on – simbol Sunca. Židovi Vas neće slušati. Oni sve i tako znaju odlično. Sotonistima simbol Sunca ne samo da nije potreban, on im je strašan.

Simboli – to je način veze s Bogovima. Pokaži mi svoje simbole i ja ću ti reći kojim Bogovima (crnim ili bijelim) ti predaješ sile svoje duše.

Da li netko od kršćana razmišlja o smislu kršćanskog križa s razapetim Isusom? Svaki simbol ima svoj smisao. Što taj križ označava? Kad bi se kršćani umjesto tupe vjere makar malo zamislili, njima bi postao jasan istinski smisao toga križa.

Na križu je ubijen kršćanski bog – Krist. **Križ s razapetim Kristom – to je simbol ubojstva Boga. Kako se može voljeti taj simbol?** To je isto što i voljeti ubojstvo boga. Kršćanski križ je – simbol krvave žrtve. Gdje kao žrtva nije prinjeto janje, već čovjek. Onaj tko nosi križ s razapetim Kristom ne voli živog Krista, već voli proces ubojstva boga. Takve križeve mogu nositi samo luđaci i mračnjaci. Kult smrti i ubojstva – to je sotonizam. Ali njih nose praktički svi kršćani. Kako nakon toga okarakterizirati kršćanstvo? Nikakva druga riječ se ne može odabrati nego sotonizam i mračnjaštvo.

Da je Krist ubijen u Americi na električnoj stolici, što, zar bi onda trebalo nositi oko vrata ne križ, već električnu stolicu? A da su Krista ubili u Francuskoj na giljotini, onda svi kršćani ne bi nosili križeve sa razapetim Kristom oko svojih vratova, već male giljotine. Sve kao što je kršćanski predviđeno: voljeti ne samo proces ubojstva Boga, već i oruđe tog ubojstva.

Kao simboli ne služe samo znakovi, već i glazbeni oblici. Komunizam, kao i kršćanstvo, jest religija smrti, zato su jako karakteristične i simbolične komunističke himne. U jednoj od omiljenih

komunističkih himni se pjeva: »Smjelo ćemo poći u boj za vlast sovjeta i kao jedan ćemo umrijeti u borbi za to«.
Obratite pažnju, za što se predlaže vojevati u toj himni. Ne za slobodu, ne za Domovinu, ne za ruski narod, ne za samog sebe. Za vlast nekakvih sovjeta, u kojima sjede Židovi. I najvažnije – ne predlaže se da se preživi i pobjedi, već umrijeti kao jedan. Eto tako religije smrti zombiraju svijest ljudi. Vi ćete danas reći, da su ti pozivi – čisto bunilo. Da, bunilo, ali to bunilo je mnogo godina pjevala jedna šestina kopna. Čitav sovjetski narod je pjevao tu himnu.

A onim »zapadnjacima«, koji budu okrivljavali sovjetski narod zbog »sovkovosti« (sovjetskog komunizma – prim. prev.), zbog idiotizma, bilo bi dobro napomenuti, da čitav Zapad, svi do jednog nose oko svog vrata masonski simbol smrti – omču za davljenje u obliku muške kravate. I ne samo da nosi tu gadost, već je i ukrašava na svakojake načine. Kravata je – jedan od glavnih službenih ukrasa muškarca. I svi nose taj protuprirodni element na odjeći. I nitko i ne razmišlja, što ta kravata označava? Zašto je nose svi? Tko je izmislio tu modu? Nitko ništa ne razumije. Svijetom je moguće upravljati. Svijetom je jako moguće upravljati. I, na žalost, većinom ljudi ne samo da je moguće upravljati, nego oni nisu ni svjesni da njima upravljaju. Žive i ne samo da ne shvaćaju simbole, već ih i ne vide. Međutim, u okultizmu nema ničega zatvorenog. Sve je, apsolutno sve, dostupno za pregled, ali nije dostupno razumu neprosvijećenih.

Nakon »perestrojke« u Moskvi, umjesto da radi nešto korisno, židokracija je obnovila hram Krista-spasitelja (HKS), koji su u svoje vrijeme komunisti digli u zrak. Koliko je desetina milijuna dolara bilo ukradeno na toj gradnji – to je posebna tema. Ali što je zanimljivo? Pogledajte križeve na kupolama HHS. Kakve se to zvijezde nalaze tamo? Na svakom križu je smješteno po 12 šestokrakih Davidovih zvijezdi, zvijezdi tuđe države – države Izraela. Broj 12 je – broj koljena izraelovih. I to u Moskvi, u metropoli Rusije, na glavnom kršćanskom hramu.

To je simbol vlasti Židova u Rusiji, simbol toga da su Rusiju pretvorili u koloniju Izraela. Nikada ranije na kršćanskim hramovima u Rusiji nije bilo šestokrakih Davidovih zvijezda. Nikada. Jedina zvijezda u pravoslavnom kršćanstvu koja je dozvoljena to je osmokraka zvijezda Andrije Prvozvanog. Drskost Židova, polužidova patrijarha čitave Rusije Aleksija drugog (Ridigera) i čitavog najvišeg ruskog kršćanskog rukovodstva, izdajnika ruskog naroda, jednostavno zapanjuje. Ne začuđuje, već zapanjuje.

Začuđuje potpuna tišina ruskih ljudi. Nitko ni da pisne. Čak se ni šum ne čuje. Ništa ne shvaćaju, što se događa. Ništa. Kao da je umro ruski narod. I idu u taj HHS, u tu Bogom prokletu sinagogu idu ljudi bez nacionalnosti (iako im je u putovnici napisano da su Rusi) i nose svoj posljednji novac tim prokletim popovima, koji su prodali Židovima rusko nacionalno dostojanstvo. Kakva sramota! Koji stupanj nacionalnog poniženja! Koje pljuvanje u lice ruskom narodu. I nitko ništa ne shvaća.

Nacija bez vlastite nacionalne religije postaje apsolutno slijepa i apsolutno bespomoćna.

Nitko od Rusa ni da se zamisli, pod kakvim simbolima živi, odakle su se pojavili ti simboli? Što sve ti simboli označavaju? Koja imena nose ulice i gradovi? Tko stanuje u mauzoleju na Crvenom trgu? Čiji spomenici stoje na trgovima? Rusi su izgubili nacionalnu svijest i dok se ona ne obnovi, ništa se i ne može obnoviti.

Pogledajte kako su u Baltičkim zemljama nakon otcijepljenja od SSSR-a u jednom trenu srušili sve spomenike Lenjinu. Bravo, momci! Mi Rusi trebamo od njih naučiti. Židovi su u sredstvima masovne informacije podigli buku – vandalizam, barbarstvo. To nije vandalizam, to je sasvim prirodna težnja da se očiste od komunističke zaraze. Ne može se normalno razvijati zemlja, u kojoj na trgovima stoje spomenici Lenjinu i drugim komunjarama iz njegove bande. U takvoj zemlji nema razlike između dobra i zla, uopće nema bilo kakvih moralnih principa. Dok ti židovski simboli ne budu uništeni, u Rusiji ništa neće biti dobro. Rusija i njeni narodi će se stalno nalaziti u zoni djelovanja neprijateljskih simbola, pa prema tome, i neprijateljskih bogova. Uništiti te sotonističke simbole – je naš najvažniji zadatak! Uništavajući sotonistički simbol, Vi smanjujete prostor djelovanja sotonskih sila.

Nakon što je židomasonska svjetska mafija preotela vlast u SAD-u 1930. g., po inicijativi tadašnjeg podpredsjednika, poznatog masona Henry Vollesa, bio je prihvaćen novi crtež novčanice od jednog dolara – simbola novca i financijske moći SAD-a. I odjednom se na poleđini dolara pojavila egipatska piramida. A iznad nje trokut sa svevidećim okom judaističkog boga. Iznad oka natpis od 13 slova »ANNUIT COEPTIS« (on je pokrovitelj naše zavjere) (55). Primijetite, nije pokrovitelj Bog, već on. Tko je to on? Sjetimo se da je judaistički bog Lucifer - sotona.
Eto tko je on.

No, kakve veze ima egipatska piramida sa SAD-om?
Što ona tamo radi na novčanici?
Poštovani čitatelju, da li ste se nekada zamislili nad tim pitanjem?

Na poleđini novčanice od jednog dolara svuda dominira mističan masonski sotonski broj 13. 13 stepenica na egipatskoj piramidi. Američki orao drži štit s 13 pruga. U njegovoj desnoj nozi – simbol masonstva – bagremova grančica s 13 listova i 13 cvjetova. U lijevoj – simbol rata – snop od 13 strijela. U kljunu orla – traka s masonskom parolom »jedinstvo u raznolikosti«. Nad orlom caruje šestokraka Davidova zvijezda od 13 masonskih pentagrama (petokrakih zvijezdi).

Te iste 1930. g. egipatska piramida se pojavila i u Moskvi u obliku novog kamenog mauzoleja za crvenog faraona Lenjina po projektu A. V. Ščuseva.. To, da iza svih tih simboličnih postupaka stoje potomci okultnih egipatskih svećenika, lako se vidi. U svojoj više puta izdavanoj knjizi »Lenjinov mauzolej« glavni balzamist Lenjina B. I. Zbarski s ponosom piše: »Kod Egipćana balzamiranjem su se bavili posebni ljudi, koji su predstavljali kastu i držali u tajnosti svoje načine balzamiranja«. U čitavoj povijesti Rusije, naravno, nikada nije ni bilo takve prakse balzamiranja, ni takvih tajnih znanja o toj tajnoj tehnologiji, ni takvih okultnih kadrova.

U jako zanimljivom članku V. Avdejeva »Tajna mumije Lenjina« (list »Za rusku stvar« br. 4, 1998. g., Sankt Peterburg) autor otvara mističnu tajnu Lenjinovog mauzoleja. Ukratko smisao je sljedeći. **Kult leševa – to je jedan od okultnih rituala sotonističke religije smrti.** Boravak Lenjinovog leša (usput, bez mozga, mozak se čuva odvojeno) u centru Moskve – to nimalo nije bezazlena stvar. Taj leš ne leži jednostavno u mauzoleju, on tamo živi. Kada je komunistička propaganda priopćavala, da je Lenjin i sada življi od svih živih, to nije alegorija. To treba shvaćati doslovno. To je obična crna magija. Lenjinova mumija, napravljena prema specijalnoj egipatskoj okultnoj tehnologiji – to je energetski vampir, koji sisa i pamet, i energiju, i volju, i duhovne snage iz naroda Rusije i truje životne sile Rusa svojim lešinarskim izmetinama. Taj leš živi na račun naših životnih sila. Ta najjednostavnija znanja metode crne magije bila su poznata još u primitivnim društvima. I samo materijalisti, naivni u svojoj »progresivnosti«, ne shvaćaju takve očigledne stvari.

U krugovima ruske pravoslavne društvene javnosti krajnje je popularna priča o tome da, kada su kopali prvu jamu za mauzolej, bile su pokidane kanalizacijske cijevi i mjesto za buduću posmrtnu salu Lenjina bilo je potopljeno fekalijama. Patrijarh čitave Rusije Tihon povodom tog simboličnog događaja mudro je izrekao: »Prema kostima i jelej« (balzam – prim. prev.). Ni kod jednog naroda, ni u jednoj religiji svetinje se nisu podizale na kanalizacijskoj magistrali. Mjesto za mauzolej je birao Židov V. D. Bonč-Brujevič.

Poštovani čitatelji, mnogi od Vas su bili u Lenjinovom mauzoleju. Sjetite se svojih osjećaja. Da li ste osjećali duhovno uzdizanje nakon općenja sa »svetim kostima« Lenjina? Ili obrnuto, nakon tog »općenja« Vam je padalo raspoloženje i ostajali teški i mučni osjećaji? Ako se toga sjetite, shvatit ćete da je ta sotonistička mumija sisala iz Vas energiju. A kroz tu mumiju je propušteno preko 70 milijuna ljudi. Zamislite, koliko su životnih sokova kroz tu mumiju sotonisti isisali iz Rusa. Eto kako radi nestrukturno upravljanje. Redovi ispred Lenjinovog mauzoleja – to nisu redovi za prisilno davanje krvi. To su redovi za »dobrovoljno« davanje energije svoje duše. A ništa se ne odvija pred cijevima automata. Potrebna informacija, usađena u mase pomoću SMI, nestrukturno i nevidljivo upravlja tim procesom davanja energije sotonističkim vampirima.

Današnji kršćanski popovi, osjećajući da Lenjinova mumija neće dugo živjeti, nastoje joj naći dostojnu zamjenu. U svojstvu zamjene istupaju kosti Nikolaja II. Bez kulta leševa i mrtvih kostiju kršćanstvo ne može preživjeti.

Mi, Rusi, trebamo spaliti vampirsku mumiju Lenjina i njen pepeo rasuti dalje od Rusije, najbolje iznad vode. Voda će sprati tu zarazu. Mauzolej i svo stočno groblje neprijatelja Rusije, koje se nalazi pored njega, treba iskrčiti i očistiti Crveni trg od te nečisti. Masonske petokrake zvijezde s Kremlja treba skinuti i razbiti. Židomasonsku simboliku uništiti i zabraniti. Tek nakon toga će početi procvat Rusije.

Srp i čekić – su također masonski simboli. Srp – simbol smrti, ubojstva, neminovne pogibelji. Ne prikazuje se slučajno smrt s kosom ili sa srpom. Čekić – to je znak vlasti nad kamenom, nad čovjekom (kamen – simbol čovjeka), koga treba otesati i dati mu potreban način mišljenja.

Svaka religija, zuzimajući neki teritorij, akumulira u sebi ideje i simbole srušenih nacionalnih religija. Kršćanstvo je u Rusiji postupilo isto

tako. Moralo je uzeti poganski naziv »Pravoslavlje«, pošto su ruski ljudi pamtili i nisu htjeli zaboraviti, da su oni pravoslavni.
Pojavio se ružan naziv »pravoslavno kršćanstvo« Pravoslavno kršćanstvo je počelo predstavljati neorgansku mješavinu ruskog poganstva i kršćanstva. Ideja trojedinog Boga – to je, naravno, preuzeto iz ruskog mnogoboštva. To je trojedini mnogobožački Bog – Triglav. Trojedinog Boga nema ni u katolicizmu, ni u kojim drugim granama kršćanstva.

Navest ću jedan izraziti primjer iz oblasti simbola. Što mislite, koji simbol imaju pravoslavne kupole – osnovni arhitektonski simbol ruskih crkava? Što te kupole označavaju i izražavaju? Ne znate? Zar Vam nije čudno, poštovani čitatelju, što je ta tema zatvorena za razmatranje? Ustvari, odgovor je jako prost. **Ruske pravoslavne kupole – to je arhitektonski oblik izražavanja muškog falusa.** Falistički simbol. Simbol muške snage, osjećajnosti, ljubavi, naslađivanja, plodnosti, produžetka ljudskog roda. Upravo zbog toga ljepotu pravoslavnih hramova svi doživljavaju na razini podsvijesti. Ako pogledate u Moskvi, na Crvenom trgu, hram Vasilja Blaženog, vidjet ćete sasvim jasno da ti falusi nisu obrezani, ispod glavica stoje simbolični nabori kože. To isto ćete vidjeti na zvoniku Ivana Velikog u Kremlju, crkvama Kiži itd.

Pa što, **muški falus, koji ponosno para nebo, nije najgori poklon kršćanima od mnogobožaca.** Još jedan falistički simbol kršćani su preuzeli od mnogobožaca – vjenčani prsten. Sam prsten označava žensku vaginu, prst – označava muški falus. Stavljen na prst, prsten označava da su muškarac i žena našli jedno drugog i od sada žive zajedno u jednoj porodici. Prelijep simbol.

Dvoglavi orao je - također drevni simbol, koji označava ujedinjenje dvije grane vlasti – duhovne i svjetovne. U srednjovjekovnim kršćanskim predajama – to je Kralj-Svećenik. U Indiji – Šakra, ili »Ekumenski upravitelj«. U Starom Egiptu – Faraon, koji istovremeno predstavlja i svjetovnu i duhovnu vlast.

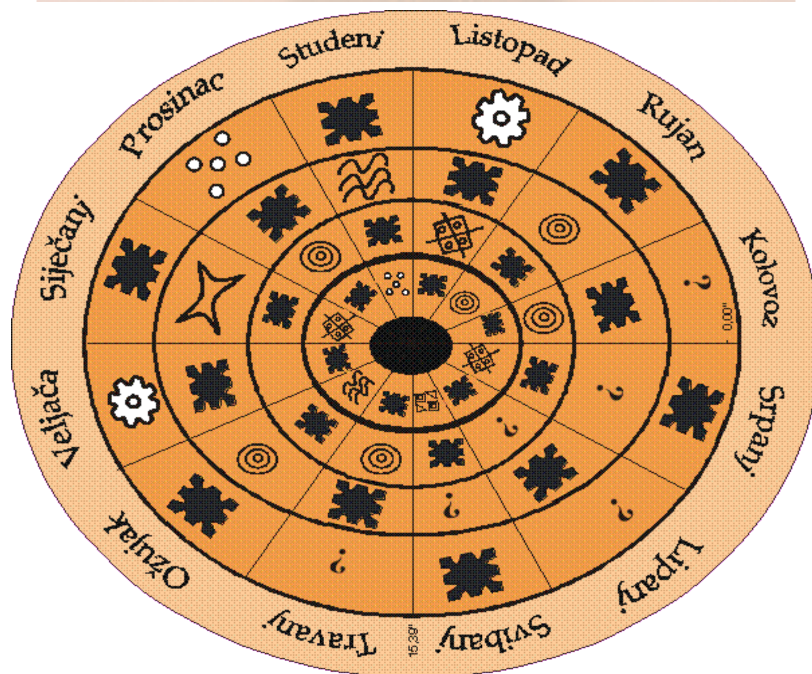
Ako su za religiju simboli – ključna informacija, onda simboli nisu nimalo manje važni za nacionalnu samosvijest. Pogledajte s kakvom ljubavlju i s kakvim izazovom Židovi nose svoju sotonističku Davidovu zvijezdu. A što nose Rusi? Ništa nacionalno ne nose. Nose pogane židokršćanske križeve, žive pod tuđim simbolima. A mi smo imali i imamo

nacionalne simbole.

-Posude sa kalendarskim znakovima iz Smele (r. Tjasmin Skitsko vrijeme) i Baltičkog Primorja

NAJSTARIJI INDOEUROPSKI KALENDAR

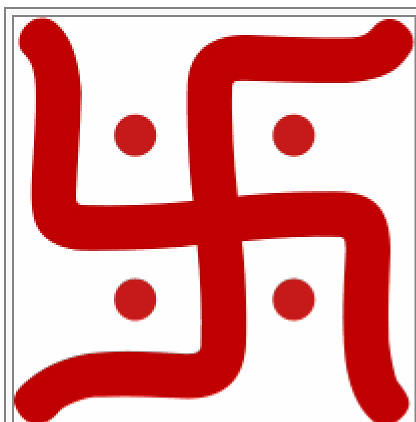

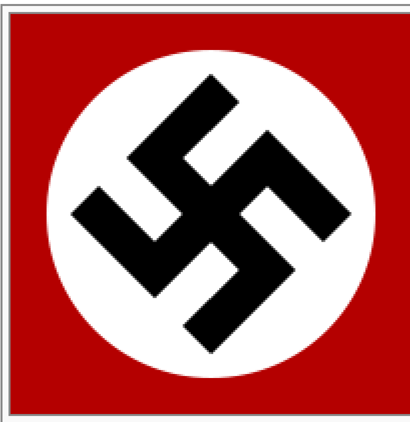
Urezani ukras na posudi koja je pronađena u vučedolskom sloju u Vinkovcima i datirana prije 2600. godine prije Krista prikazuje najpotpuniji indoeuropski kalendar koji je zasnovan na astralnom simbolizmu s relevantnim zviježđima za sva četiri godišnja doba. U usporedbi s ostalim drevnim kalendarima, zviježđa je moguće jasno definirati, a zone ili pojasevi na koje su neke posude podijeljene,

označavaju određeno godišnje razdoblje.
(Orion, Plejade, Blizanci, Ribe/Pegaz, Kasiopeja, Labud)

SVASTIKA

Dekorativna Hindu svastika sa kracima okrenutim u desno.

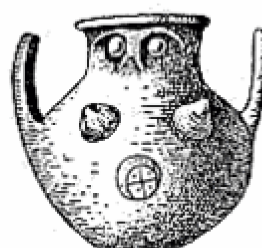
Nacistička svastika

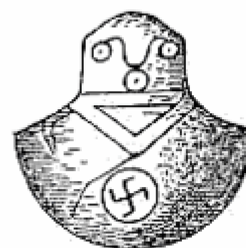

Stećak u Gornjim Močiocima, pokazuje da je svastika poznat simbol u srednjovekovnoj

Svastika sa kracima iskrivljenim u desno. Civilizacija doline Inda, 3000 god. p.n.e.

Dve vaze u obliku sove iz Šlimanove knjige Ilios.

Najprirođeniji simbol za ruske ljude jest drevni mnogobožački simbol »SVASTI ASTA« koji se u svakodnevnom životu naziva »svastika« (kukasti križ – prim. prev.). Svastika je - jako star simbol, koji je bio zajednički simbol za različite zemlje. Svastiku, naravno, nije izmislio Hitler. Svastika je starija od Hitlera mnogo desetina i stotina tisuća godina.

Smatra se da su **svastiku ljudima poklonili Bogovi i da je na Zemlju donesena s Neba.** Drevne religije je opisuju kao »gomilu znakova uspjeha«, koja ima desetak tisuća blagotvornih osobina. U najčešćem smislu **Svastika – to je simbol Sunca, znak**

svjetlosti i darežljivosti.

Najraniji opis koji je došao do nas dan je na sanskrtu. **»Svasti Asta« na sanskrtu – »Neka bude blago svima«.** Sunce svijetli svima. Klanjanje svastiki prvobitno je označavalo klanjanje Suncu – izvoru čitavog života na Zemlji. U Rusiji također svastika ima drevnu povijest. Nju su u Rusiji nazivali »*KOLOVRAT*« (solsticij), Sunce se također kreće u pravcu kretanja kazaljke na satu UDESNO, ili »POSOLONJ« (sijanje, zasijavanje polja vrši se bacanjem ruke UDESNO). Jako lijep i predivan simbol.

LJEVOSTRANA SVASTIKA – TO JE SIMBOL ŽETVE (crtež 6). Nakon februarske revolucije privremena vlada je nastojala kultivirati svastiku i čak je tiskala na novcu, koji je bio u opticaju do 1918. g. Komunisti su zabranili svastiku i skinuli je s novca. Bitno su različiti egregori kod komunista i mnogobožaca.

Svastika je prisutna i u drevnim židovskim sinagogama, na primjer u sinagogi Ein Gedi u Izraelu. Tamo je svastika savijena ulijevo.

DESNOSTRANA SVASTIKA – TO JE SIMBOL ŽIVOTA I STVARANJA (crtež 7). Desnostranih svastika kod Židova nema. Njima se više sviđa da ne stvaraju, već da žanju plodove, posebno tuđe. I uopće Židovi su – uvijek politička ljevica, ljevičari.

Sumarna svastika je prikazana na crtežu 8.

Crtež 6.

Crtež 7.

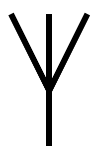

Crtež 8.

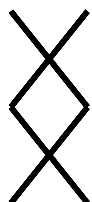
Povodom toga koju svastiku je točnije smatrati desnom, a koju lijevom, vode se sporovi.

Ja osobno te sporove ne smatram principijelnim. Na kraju krajeva, desna – lijeva, ovisi o tome, s koje strane se gleda.

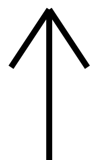
Svastika nije jedini ruski simbol, njih je mnogo. Jednostavno svastika je – najvažniji simbol. Postoji runska abeceda (pismo starih germana – prim. prev.), gdje svaka Runa ima svoj filozofski smisao (57). Na primjer:

Runa »zaštićenost, životna energija, veza s Bogovima«.

Runa »Plodnost, novi plodotvorni počeci«.

Runa »Energija i duh Ratnika. Potencijal pobjede«.

Crtež 9.

Ideolozi njemačkog nacizma također nisu bili nimalo glupi ljudi i nisu tek tako uzeli mnogobožačku svastiku. Oni su rano shvatili židovske igre i judaizam, kršćanstvo i komunizam i, nastojeći da obnove svoju arijsku religiju, otišli su na Istok i za osnovu uzeli najstarije mnogobožačke religije: Hinduizam, Zoroastrizam, Budizam, Bon, rusko mnogoboštvo. Odatle su Nijemci i preuzeli svastiku, i mnoge mistične ideje i principe. Odatle su oni uzeli sistem samomobilizacije, energetske dopune, koncentracije volje i energije. Kroz te mnogobožačke religije oni su mogli obnoviti snagu arijskih Bogova, a ti poganski Bogovi su podigli duhovne snage njemačkog naroda do neviđene visine. Da nije bilo Hitlerovih grešaka, svjetska povijest bi pošla sasvim drugim putem. Sovjetska vojska prilikom zauzimanja Berlina 1945. g., na svoje veliko iznenađenje, vidjela je velik broj leševa Tibetanaca u uniformi SS.

Prema Hitleru se možemo odnositi na različite načine. Možemo mu

se diviti ili ga mrziti. Ali jedno se ne može. Ne može se umanjivati njegova veličina.
I to, što je Hitler koristio svastiku, bez obzira na odnos prema njemu, ne može izmijeniti predivan smisao tog znaka. Ne govoreći o tome da je svastika starija od Hitlera mnogo desetina tisuća godina.

Svastika će se još mnogo puta podići i zasijati nad zemljom. Takvi simboli ne umiru!

Svastika ima kolosalnu energetiku.

U ideologijama današnjih nacionalnih i patriotskih organizacija Rusije caruje strašan kaos. I to nije čudno, odvija se najteži proces preosmišljavanja vrijednosti života. Ipak naziru se znaci rasvjetljavanja. Na primjer, RNE (Rusko nacionalno jedinstvo – prim. prev.) je poniklo iz društva »Pamćenje« i za sad nije moglo izići iz okvira kršćanske klopke, ali je kao svoj simbol uzelo svastiku. To je veoma jak iskorak u ispravnom pravcu. To je pogodak u srijedu. Ostalo je samo da dođu do mnogoboštva i baza za nacionalnu ideologiju postoji, i to na najvišem prvom prioritetu.

Što se tiče one židovske sinagoge u Moskvi pod nazivom hram Krista-spasitelja, njena sudbina neće biti zavidna. Prije ili poslije opet će je ili dići u zrak, ili će je preraditi u nešto korisno. Druga varijanta je bolja. Ipak ako, ne daj Bože, komunjare ponovno dođu na vlast u Rusiji, onda će ili dići u zrak tu bogomolju, ili će je preraditi u nešto što je po njihovom viđenju korisno za proletarijat, na primjer, u neko trijeznilište s crvenom zastavom koje nosi ime Klare Cetkin i Rose Luxemburg.

Kada prije ili poslije na vlast u Rusiji dođu pravi ruski mnogobošci, onda je najbolje preraditi taj hram u Hram poganskih i vedskih religija i u muzej povijesti religije. To će biti konstruktivnije. A umjesto križeva na kupolama ćemo postaviti svastiku!

13. ŠTO JE TO MASONSTVO?

»U svim vremenima, a sada više nego bilo kada, svijetom vladaju prije svega tajna društva«.
»U politici se ništa ne događa slučajno. Ako se nešto dogodilo, onda je to tako i bilo zamišljeno«.
Predsjednik Roosevelt

Masonstvo je bilo stvoreno kao određeni mehanizam upravljanja društvom pomoću nekih (većim dijelom tajnih) organizacija. S točke gledišta upravljanja ljudima, nežidovsko masonstvo – to su donje razine židokracije.

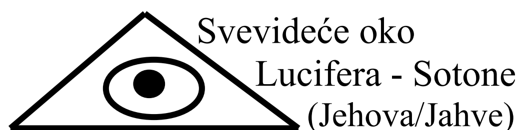
Masonstvo ima tri osnovna zadatka: prvi – to je sakriti čisto židovski šovinistički karakter upravljanja u svim kršćanskim zemljama. Drugi – privući u donju strukturu židovskog upravljanja sluge iz redova nežidova. Treći – osigurati skrivenost i tajnost jedinstvenog upravljanja.

Kad bi stvarno u svim zemljama svi najviši šefovi bili Židovi, ni jedan narod to ne bi izdržao. Židove bi pregazili. A kada narod vidi iznad sebe nacionalnog lidera, kod njega se ne pojavljuju negativne emocije. A to što je taj nacionalni lider samo marioneta u rukama masona kojom oni upravljaju, to se ne vidi. I više od toga, često nestrukturno upravljanje liderom nosi toliko skriveni karakter, da se ni sam gojski lider ne osjeća kao marioneta. Zahvaljujući masonstvu židovska okupacija svih naroda kršćanskog svijeta se ne vidi javno i nije shvatljiva širokoj društvenoj javnosti.

Pored sve raznovrsnosti masonskih organizacija i njihove navodne neovisnosti, sve masonske organizacije su ujedinjene u jednu cjelinu, u jedinstvenu piramidu upravljanja.

Masonske organizacije mogu nositi najljepše nazive, mogu deklarirati najhumanije i najljudskije ciljeve, ali istinska suština masonstva je uvijek jedna te ista. Masonstvo – to je uvijek mafija. Samo od donje 1. razine do 33. razine – to je međunarodna mafija, od 33. razine do 66. razine – to je židovska mafija, a od 66. razine do 132. razine – to je levitska mafija. A još više razine – okultne sotonističke strukture.

Struktura suvremenog masonstva slična je strukturi drevnog egipatskog svećenstva i u punom obliku ima izgled sljedeće piramide (15).

		22 jerofanta (hijerofanta)	Okultne sile
Stvarni car židovski		2000. g.	
Zlatna	Od 67 do 99 tajnih	Leviti	Levitska mafija
Piramida	stepenica prosvijećenja	Rabini	
	Od 33 do 66	Židovi	Židovska mafija

Rasna granica (gore Gojima nema prolaza)

---

33 Suveren General Veliki Inspektor Imperator (Međunarodna mafija)
32 Vrhovni Princ Kraljevske tajne
31 Veliki inspektor imperator inkvizitor
30 Kadoš ili vitez kadoš
29 Veliki vitez Sv. Andrije Škotskog
28 Knez Adept i Vitez Sunca
27 Veliki Zapovjednik Hrama
26 Knez Milosti
25 Vitez brončane zmije
24 Knez Tabernakula (Škrinje zavjeta)
23 Gospodar Tabernakula (Škrinje zavjeta)
22 Vitez Kraljevske Sjekire
21 Patrijarh Noachite (pruski vitez)
20 Doživotni majstor Venerabl (Ad Vitam)
19 Veliki Pontiff ili Veliki Škotlanđanin
18 Rozenkreuzeri (Vitez Ružinoga Križa)
17 Vitez Istoka i Zapada
16 Princ Jeruzalema, veliki Knez Jeruzalemski
15 Vitez Istoka ili mača
14 Veliki Savršeni Izabranik i Viši Mason
13 Stupanj Kraljevskog Svoda
12 Veliki Majstor Arhitekt
11 Viši izabrani Vitez i dostojni Izabranik
10 Majstor, izabran među Devet
9 Svijetli, izabran među Osamnaest
8 Nadzornik gradnji
7 Predtojnik i Sudac
6 Osobni tajnik
5 Savršeni Majstor
4 Tajni Majstor
3 Majstor
2 Pomoćnik
1 Učenik
0 Kršćani različitih tumačenja i sekti, krugovi cionizirane joge, spiritizma i okultizma, krugovi jezika esperanto, pacifisti itd.

Crtež 10.

Kršćanstvo i druge grupe 0 razine nisu dio masonstva. Oni služe kao masovna baza za novačanje masonskih kadrova.

Masoni viših stupnjeva mogu sudjelovati u ložama nižih stupnjeva, ali ne i obrnuto.

Ovisno o lokalnim karakteristikama postoji velika raznovrsnost nacionalnih oblika masonstva. U konkretnim oblicima nazivi masonskih stupnjeva se mogu razlikovati i struktura piramide može biti odsječena.

Masoni mogu sudjelovati u organizacijama koje su najrazličitije prema nazivu i prema principima koje deklariraju. Često se koriste takvi natpisi, kao što su na primjer, društva za borbu protiv pijanstva, i drugi najplemenitiji nazivi. Neke od tih organizacija mogu biti otvorene, neke tajne, ali realna djelatnost masona uvijek je tajna i skrivena i nikada ne odgovara njihovim deklaracijama.

Prema židovskoj zamisli Goji-masoni trebaju igrati među neprosvijećenim Gojima ili laicima ulogu nevidljivih ideoloških vođa, koji za ostale Goje trebaju neprimjetno i postepeno formirati njihovu svijest i društveno mnijenje u pravcu koji odgovara židokraciji.

Čitava masonska piramida se dijeli na 5 grupa:

Grupa	*Stepeni (stupnjevi)*	*Naziv*	*Boje*
1	0	Kršćanstvo i njegove sekte	Bijela
2	1-3	Ivanovo masonstvo	Plava
3	1-7	Andrejevo masonstvo	Crvena
4	1-33	Škotsko masonstvo	Crna i bijela
5	99 stupnjeva zlatne piramide	Židovska piramida	Zlatna (Žuta)

Proces prosvijećivanja u masone može biti različit. Prema punoj shemi taj proces predstavlja mistični spektakl na osnovi judaističke »Legende o Adonirami«.

Jedan od osnovnih principa masonstva – to je princip nevidljivih šefova, kojima svaki mason daje zakletvu o bespogovornom podčinjavanju. To jest masoni bilo kojih stupnjeva nikada u potpunosti ne zamišljaju svoje mjesto u masonskoj hijerarhiji. Oni znaju samo ono što je dolje i neposredna gornja razina.

Na prvim stupnjevima masonstva se ništa posebno ne događa, i sve priče o masonskim zločinima i masonskom sotonizmu masonu novaku izgledaju kao bajke. O potpunoj strukturi masonske piramide masoni koji su dolje ništa i ne znaju, i njima se čini da oni igraju vlastitu i plemenitu ulogu. Dobronamjerni glupani iz donjih stupnjeva traže u masonstvu demokraciju, slobodu, jednakost i bratstvo i tome slične himere. Ma što oni tražili, oni nesvjesno rade za židokraciju i sotonu.

Naravno, ne treba pojednostavljivati situaciju, ona je složenija. Nije sve obmana što su izmislili masoni. U donje stupnjeve masonstva dospijevaju i normalni ljudi, koji ni u što ne sumnjaju i koji nastoje realizirati svoje ideje. Divnu ideju ljudskih prava izmislili su masoni, ali ona ne postaje loša zbog toga. Sad je nastoje iskoristiti za miješanje u unutrašnje stvari drugih država. Ali, naravno, ideja ljudskih prava u današnjem obliku nije dovoljna, ona je polovična. Ideja ljudskih prava se uvijek treba poklapati s idejom o ljudskim obvezama. Ne postoje i ne trebaju postojati prava bez obveza.

U skladu s tim kako se penju uz masonske stepenice masoni se sve više prljaju zločinima. Izlaz iz masonstva, posebno iz gornjih stupnjeva, za žive nije predviđen. U masonstvo postoji samo ulaz.

Mistični rituali masona ovise o razini prosvijećenosti i o karakteristikama loža. Na gornjim razinama se koristi prinošenje ljudskih žrtava i korištenje ljudske krvi uglavnom nevine gojske djece. Dok kršćani samo misaono piju krv i jedu ljudsko tijelo (samo se pričešćuju, duhovno se razlažu), dotle masoni gornjih stupnjeva to čine fizički.

Obično masoni ljutito negiraju prisustvo postupka pijenja krvi u njihovim ritualima. Ipak napitak od krvi u masonstvu postoji čak na takvim »nevinim« razinama, kao što je Ivanovo masonstvo, o čemu svjedoči njemački mason Merzdorf na stranicama masonskog časopisa »Bauxite«, 1879., S. 13. Krv novaka koja teče iz posjekotine na palcu, kaplje u čašu s vinom, iz koje zatim piju svi prisutni. Talog se čuva u posebnoj posudi do sljedećeg prosvijećivanja, i na taj način se miješa krv svih prethodnih masona. Ti kanibalistički procesi – to je čisti sotonizam.

Neki elementi masonskog rituala su prešli u masovni svjetovni ritual. Na primjer, prilikom prosvijećivanja masona uvode s čvorom oko vrata, kao simbol njegove smrti, ako otkrije masonske tajne. Današnja muška kravata – to je taj isti simbol, taj isti čvor oko vrata. Taj isti simbol je bio oko vrata sovjetskih pionira. Pionirska značka je, naravno, bila masonska petokraka zvijezda.

Na leđima pionira pionirska marama je pravila trokut s vrhom prema dolje – simbolom sotone.

Jedan od omiljenih simbola masonstva jest lubanja i kosti kao simbol smrti. Taj simbol smrti kršćani nose na svom križu.

Masonstvo ima mnoštvo simbola, ali najvažnija su dva. Opći simbol svjetskog masonstva je – petokraka zvijezda (pentagram). I veliki državni pečat svjetskog masonstva – šestokraka zvijezda s brojem 6 u svakom zraku te zvijezde. Te šestice dva puta prave broj zvijeri 666 (Otkr. 13:18).

Masoni sebe smatraju elitom, a sve neprosvijećene – laicima i ruljom, ali ipak oni sami su laici i prevareni ljudi. S pomicanjem prema gore po piramidi, znanja, koja im se daju na novoj razini, često su suprotna onima koja su im davana dolje. I ta sotonistička igra »obrnutog« se nikada ne završava. Na taj način masoni se uvijek nalaze u stanju lažnog znanja, u stanju luđaka. Ne govori se uzalud da je njihov najviši gospodar Lucifer-sotona – lažljivac i otac laži. Za visoku razinu masonstva svi nižestojeći masoni su – laici i rulja, ali i oni sami su za one iznad sebe – isto takvi laici i ista takva gomila luđaka. Eto tako vlada sotona – pomoću beskrajne laži, obmane i nasilja, čak prema svojim slugama. 90% masona nema ni najmanju predodžbu o zamislima njihovih najviših rukovoditelja.

Iluminati su najviši dio zlatne piramide.

Lav Trocki je u SAD-u stupio u čisto židovsku masonsku ložu zlatne piramide, koja se naziva Micraim (u prijevodu s ivrita označava Egipat) i bio je mason visokog stupnja prosvijećenosti (15, 61, s. 52). Trocki je bio osnivač »Crvene armije«. Naziv nije slučajan. Crvena armija – to je vojska Rothschilda (crveni natpis). Trocki je uveo simbol za tu vojsku u obliku petokrake masonske zvijezde. Crvena armija pod predvodništvom Trockog bila je smrtonosno oružje međunarodne židokracije.

Karl Marx i Friedrich Engels su bili masoni 31. stupnja (51) i sotonisti. U svojoj pjesmi »Violinist« Marx piše: »Adska isparavanja se podižu i pune moj mozak, dok ne poludim, i dok se moje srce u korijenu ne promjeni. Vidiš ovaj mač? Knez tame mi ga je prodao«. Ovi reci dobivaju posebno značenje kad se zna da se u ritualu najvišeg prosvijećivanja u sotonistički kult kandidatu prodaje začarani mač, koji mu osigurava uspjeh. On za njega plaća, potpisujući krvlju, uzetom iz svojih vena. To je dogovor po kojemu će njegova duša pripadati sotoni nakon smrti (61, s. 34).

Bakunjin – Marxov suradnik u organizaciji I Internacionale – bio je također ozloglašeni sotonist. On je posebno pisao: »U toj revoluciji ćemo morati probuditi Đavola u ljudima, da bismo pokrenuli najniže strasti.

Kerenski je bio mason 32. stupnja.

Maksim Gorki je bio blizak masonstvu preko svog posinka Z. A. Peškova (brata J. Sverdlova) – istaknutog francuskog masona.

Tajne masonske organizacije i njihovi gospodari su istinski uzrok svih revolucija i svih svjetskih ratova. To se može pročitati, na primjer, u (40-42 i 61).

U kritičnim situacijama po nalogu odozgo masoni svih razina počinju jedinstvenu kampanju. Na primjer, istupajući na susretu u Moskvi listopada 1997. g., hrabri ruski general Albert Mihajlovič Makašov je pozivao da se »iz Rusije prognaju svi Židovi«. Istog trenutka su protiv njega pokrenuli surovu kampanju hajke.

Jedan od prvih protiv Makašova je istupio u Gosdumi mason najniže razine filmski režiser Stanislav Govoruhin (masonski klub »Međunarodni ruksi klub«). Taj Govoruhin je dotada od sebe pravio ruskog patriota i zaštitnika Rusije. Svi filmovi tog »patriota« nose destruktivni i demoralizirajući karakter. I taj »patriot« je zbog nečeg uvijek šutio kada su Rusiju, ruski narod ponižavali i polijevali blatom kad god su mogli. Ali taj zaštitnik »jadnih Židova« je trenutno reagirao na pokušaj istupanja protiv Židova. Eto zašto su Židovima potrebni masoni tipa Govoruhina.

Među masonima nižih stupnjeva bilo je i pristojnih ljudi, ali svi su oni u manjem ili većem stupnju radili za židokraciju. Čak i ako ništa loše nisu radili, oni su donosili štetu, praveći masonstvu pozitivni imidž.

Bilo je i slučajeva namjernog stupanja pristojnih ljudi u masone s ciljem iskorištavanja masonstva zbog upoznavanja i pozitivnih ciljeva i s ciljem pobjeđivanja masonstva iznutra. Ti pokušaji su se najčešće završavali bez rezultata. Masonska organizacija je usavršavana tisućama godina i praktički je nemoguće pobijediti je iznutra. S njom se treba boriti izvana. Jedine snage koje su postavile za cilj korištenje masonstva radi svojih nacionalnih interesa i imaju šansu da uspiju, - to su japanski i kineski masoni. Oni imaju ogromno iskustvo, koje nema nitko.

S ciljem upoznavanja i iskorištavanja masonstva u njega je stupio ruski car Petar I. Ali to mu ništa nije dalo. Ni on nije mogao shvatiti suštinu i opasnost masonstva. Njemu su pokazali masonstvo u onom obliku, koji je odgovarao masonstvu, i Petar I je u cjelini stekao pozitivno

mišljenje o masonstvu. Petar I je prihvatio državnu zastavu Rusije s masonskim bojama (kao u SAD-u i Francuskoj) – bijelom, plavom i crvenom, s bijelom (škotskom) bojom gore. Kada su komunjare zamijenili tu masonsku zastavu crvenom, to nimalo nije značilo da su oni zamijenili loše dobrim. Crvena zastava – to je zastava Rothschildovih. Rothschild u prijevodu znači »crveni natpis«. Komunjare su samo zamijenili jedan oblik zla drugim oblikom zla.

Konačni cilj masona jest rušenje nacionalnih država i uspostavljanje vlasti svjetske židomasonske superdržave.

Osnovni principi međunarodnog masonstva (do 33. stupnja) – su materijalizam, ateizam i kozmopolitizam. Iznad 33. stupnja (u židovskoj zlatnoj piramidi) – najprije su judaizam i židovski šovinizam, a još više iznad 67. stupnja – čisti sotonizam.

Borba međunarodnog masonstva s kršćanstvom – to je opet posebno stvoreni i upravljani konflikt u interesu židokracije.

Jedna od omiljenih parola masona jest – »sloboda, jednakost i bratstvo« (te parole ćemo razmotriti u poglavlju 15). Još jedna parola masona je – »budi spreman«. Tom parolom su u SSSR-u dresirali pionire (mlade komuniste). Kod njih su izgrađivali uvjetni refleks i tjerali ih da na poziv »budi spreman« uvijek odgovaraju »uvijek sam spreman«. Za što spreman – nije važno. Za što kažu, za to i treba biti spreman biorobot. Uputa članovima masonskog ordena »Visoke Vente« glasi: »Ostavite starce i odrasle, bavite se mladima i, ako je moguće, čak i djecom«. Tko vlada mladima, taj vlada budućnošću.

Metoda masona je – razlaži, zaglupljuj i vladaj.

Ozbiljno istraživanje masonstva i njegovih zločina dano je u knjizi N. Bogoljubova »Tajna društva XX stoljeća« (61). Na žalost, autor vidi izlaz u kršćanstvu, ne shvaćajući da je kršćanstvo - još jedna markirana karta u špilu sotonista.

Što se tiče okultnih sila, o njima se malo zna. Po predaji, one su izašle iz Egipta. Izašla su 22 jerofanta (hijerofanta, proricatelja sudbine), podijelila se na dvije ekipe po 11 ljudi i razišli se po čitavom svijetu. A igraju jednu te istu igru. Analogija te igre je postao nogomet – dvije ekipe po 11 ljudi šutiraju nogama zemljinu kuglu. Sudeći po svemu, jerofanti su – potomci preživjelih okultnih svećenika nestale Atlantide. Ta djeca Lucifera-sotone su dovela do pogibije civilizacije Marsa i Atlantide (43), i sunčani vatreni Bogovi su uništili te civilizacije. Sada nastavljaju raditi to isto s našom civilizacijiom.

I mi ih trebamo zaustaviti, ako ne želimo sudbinu Marsa i Atlantide.

Odmah iza Lucifera i okultista idu Iluminati. Njihova struktura je nacrtana na poleđini novčanice jednog dolara. Taj najviši dio zlatne piramide se sastoji od 13 razina.

Crtež 11.

B'nai B'rith je 1913. g. odlučio stvoriti vlastitu borbenu organizaciju za aktivna djelovanja protiv svega i svih, koji su se usudili ometati židovsku okupaciju. To je Antidefamacijska liga – gigantska organizacija ucjene i terora. Tu organizaciju u SAD-u nazivaju »židovski Gestapo«, pripisujući joj dugačak popis političkih ubojstava.

14. STRUKTURA VLASTI TAJNE SVJETSKE VLADE KRŠĆANSKOG SVIJETA

»Mnoge stvari nam nisu shvatljive ne zato što što su naša shvaćanja slaba, već zato što te stvari ne ulaze u krug naših shvaćanja«.

Kozma Prutkov

Još je Dostojevski sumnjao da postoji nekakva tajna vlada, koja upravlja svjetskim procesima nevidljivom rukom.

Opća struktura masonske piramide, prikazana na crtežu 10, sada postoji u konkretnim oblicima.

Okultna svjetska vlada.

Najviši stupnjevi zlatne židovske piramide – to su sljedeći nasljedni klanovi:

Rothschild Warburg Oppenheim Schtery Cohen Goldschmidt
Montefiore Bleicherode Wallenberg Sassoon Heine
Mendel Morgan Krupp Ford Rockefeller
Dipon Melon Flip

Postoje 4 glavna štaba:

Osnovni zapovjedni punkt – Švicarska;
Rezervni zapovjedni punktovi – SAD (Salt Lake City);
Španjolska;
Švedska.

Sljedeća razina:

-Zacksi, Teineri, Baruchi, Fischeri, Abrahami, Balusteini, Dreiffusi, Heidelbasi,

-Deutschi, Veineri, Limeni, Vorberzi, Kalmani, Hugenheimi, Morgenthaui, Gitenvizori,

-Lebi, Meieri, Lazari, Mordochai, Goldmani, Zeligmani, Veinberzi, Rozenvaldi,

-Kuni, Straussi, Peineli, Boieri, Broazeri, Kauffmani, Blummentali, Sulcbergeri,

-Kani, Sumgi, Skifi, Schifsi, Lazarusi, Garimeni, Mortimeri.

Dalje masonske organizacije upravljaju mnogim drugim otvorenim organizacijama. Osnovne su:

-**Konferencija milijunaša** (izvršni komitet je u New Yorku i Washingtonu, SAD).
-**SCO** – Svjetska cionistička organizacija (osnovana 1897. g.);
-**JOZI** – židovska organizacija za Izrael (osnovana 1929. g.);
-**SJK** – Svjetski židovski kongres (osnovan 1936. g., radi u 67 država).
-**Najveće internacionalne (pod židovskom kontrolom) banke:**
Kredit Lione (Francuska); Deutsche Bank (Njemačka);
National Westminster (Engleska); NSRS Holding (Velika Britanija);
Fest Boston Bank (SAD); Kredit Agrikol (Francuska);
City Corporation (SAD); Schwiss Kredit (Švicarska);
HVN Bank (Nizozemska); Chase Manhattan (SAD); G. P. Morgan (SAD);
-**Najveće internacionalne korporacije.**
-Međunarodne židovske organizacije.
-Fondovi: Rockefellera, Sorosa, Tachera, Georga,
»Svjetski laboratorij«, »Centar primijenjenih istraživanja« i drugi.

Međunarodne organizacije i savezi:
-OUN -MMF -SBSE -NATO
-UNESCO -EBOR -GATT

15. ŠTO JE TO KOMUNIZAM?

Neke aspekte komunizma smo spominjali usput u prethodnim poglavljima. U principu komunizam i kršćanstvo su – u najbližoj rodbinskoj vezi. **Općenito rečeno komunizam (socijalizam) – to je isto što i kršćanstvo, samo bez boga.** Pa ipak, ima smisla reći par laskavih riječi o komunizmu posebno.

Ma gdje god se realizirala komunistička ideja (Rusija, Kina, Koreja, Mongolija, Vijetnam, Kuba, Jugoslavija, Albanija, Mađarska, Poljska itd.) – svugdje je ta realizacija nosila karakter krajnjeg mračnjaštva. Reklo bi se da prakse ima više nego dovoljno da se mogu izvesti zaključci o komunističkoj ideji u cjelini.

Ipak postoji masa komunističkih demagoga, koji teže očistiti »svijetle« ideale komunizma od brežnjevizma, od staljinizma, od lenjinizma, od maoizma, od polpotizma, od marksizma najzad. Ali svi ti demagozi govore da su svi ti komunizmi – izvrtanja i izopačivanja, a da je sama ideja komunizma navodno odlična i pravedna. To je laž, i to smišljena.

Zadatak tih lažljivaca je – da ne puste ljude izvan granica lažnog komunističkog informacijskog polja i da beskrajno ganjaju narode po komunističkom bespuću. A ustvari bilo koji komunizam – to je gadost, zato što je ideja komunizma odvratna i prijestupna sama po sebi.

Službena filozofija u SSSR-u je uvijek opisivala tri izvora marksizma: Hegelovu dijalektiku; Feuerbachov materijalizam i utopijski socijalizam (Saint-Simona, Owena, Furiea). Sve je tako. Ali to je vrhunac. A poleđinu se nikada nije spominjalo.

A poleđina je sljedeća. sotonist i mason 31. stupnja Karl Marx je osnovne principe svog Manifesta komunističke partije preuzeo iz knjige Theodora Dezama »Kodeks zajedništva«, koja je izašla pet godina prije pojave komunističkog Manifesta. Sam Dezam je sve svoje prevelike mudrosti prepisao od drevnih Esena, kod kojih je u svoje vrijeme bio na stažiranju Isus Krist. Theodore Dezam i Karl Marx su obojica nazivali Esene prvim komunistima (2, pogl. 25). A ideolog Esena, kao što smo već razmatrali u poglavlju 7, bio je faraon Eknaton.

Detaljno porijeklo marksizma ćemo razmotriti u poglavlju 19, tamo ćemo pokazati da je **komunizam – tvorevina cionizma i cionističkih masonskih struktura.** Vjerojatno je suvišno podsjećati da je simbol komunizma petokraka masonska zvijezda. A sada ćemo razmotriti osnovne ideje i principe komunizma.

Klasna borba

Marksizam svodi čitav povijesni proces na borbu klasa i odriče nacionalno i državno jedinstvo naroda. Ustvari lako se vidi da je povijesni proces – ne samo klasna borba, koliko proces razvoja i borbe rasa, nacija, država, tajnih društava, težnje svjetskom gospodarstvu i čak borba Bogova.

Ali Marx smišljeno kida naciju na dijelove. U Manifestu taj Židov piše: »Radnici nemaju domovinu« (7, s. 44). Marx teži pokidati ne samo naciju, ne samo državu, već i porodicu. U Manifestu on piše: »Buržoaska blebetanja o porodici i odgoju, o nježnim odnosima između roditelja i djece pobuđuju odvratnost…« (7, s.43). »Komunisti nemaju potrebe za uvođenjem zajedništva žena, ono je skoro uvijek postojalo... Komunisti se mogu prekoriti samo zbog toga, što navodno oni žele uvesti umjesto licemjerno skrivenog službeno, otvoreno zajedništvo žena« (7, s.44).

Zašto Marx sve to piše? Zar je on toliko glup? Ne, Marx nimalo nije glup, taj čupavi Židov je imao drugu zamisao. Njegov zadatak je nahuškati jedan dio nacije protiv drugog. Baciti rulju na nacionalnu elitu. Svrgnuti nacionalu elitu, slomiti sve strukture društva, uključujući porodične, i na leđa proletarijata umjesto nacionale elite postaviti Židove.

Kada sam proučavao marksizam, pitao sam predavače: »Kako je to moguće, opisivati složeno društvo samo pomoću dvije klase (proletarijata i buržoazije)?«. A u koju klasu se mogu svrstati, na primjer, članovi CK KPSS-a? U proletarijat? U buržoaziju? Očigledno je da oni nisu ni jedno, ni drugo, to je posebna klasa. A vojna lica – koja je to klasa? Proletarijat, buržoazija? Ne, također posebna klasa koja ima nekoliko različitih podklasa (generali, činovnici, vojnici). Liječnici, inženjeri, pravnici, građevinari, taksisti, prodavači – jesu li to proleteri ili buržoazija?
Nisu ni jedno ni drugo.

Sva ta marksistička teorija klasa je – teško bunilo, nametnuto društvu. Nemoguće je opisati složeno društvo pomoću nekakve dvije klase (proletarijat i buržoaziju). **A zašto to mi mislimo da je Marx stvarno težio da adekvatno opiše društvo? Odakle to potječe? Odakle proistječe da je Marx stvarno imao dobronamjerne znanstvene ciljeve, a ne da je bio znanstveni aferist?** Najsloženije je bilo ta pitanja formulirati i čim se ozbiljno zamislimo nad tim pitanjima, onda istinski Marxovi ciljevi postaju jasni. Naravno, dvije klase za opisivanje društva su sasvim nedovoljne. Zato su za opisivanje klasne borbe dvije klase sasvim dovoljne. A upravo to je i bilo potrebno Marxu. Potpaliti mržnju i nahuškati jedan dio nacije protiv drugog. Daviti nežidove rukama samih nežidova. I iskoristiti tu borbu u svom židovskom interesu.

O nečijim istinskim ciljevima uvijek se može samo nagađati, dok ne bude jasan rezultat procesa koji je on pokrenuo. A prema rezultatu tog procesa posljednjeg dana ciljevi se vide golim okom. Kako i zašto su Židovi preuzeli vlast u Rusiji? Pa tako je i bilo isplanirano u marksizmu. Ništa ne ispada samo po sebi. Marksistička teorija klasne borbe – to je **teorija smišljenog huškanja jednog dijela naroda protiv drugog.**

Diktatura proletarijata

Što daje sotonistima marksistička teorija klasne borbe? Ona skriva model elita-rulja, skriva sistem upravljanja društvom. Skriva razine tog upravljanja. Skriva tu činjenicu da funkcije upravljanja svejedno neko treba izvršavati. Ma tko da svrgne bilo koga, funkcije upravljanja svejedno ostaju.

Nakon tog skrivanja Marxu je lako istaknuti principe »diktature proletarijata«. Što taj princip označava? Prvo, on je apsolutno lažan. Proletarijat – to je onaj koji je siromašan, bespravan. Diktator – to je onaj koji ima apsolutna prava. To jest diktatura proletarijata je – besmislena grupa riječi, grupa riječi tipa okrugli kvadrat. Komunjare galame o tome, da vlast treba pripasti radnicima i seljacima. Čista laž i demagogija.

Ne može vlast pripadati radniku i seljaku. Radnik – to je jedna funkcija, direktor tvornice – to je druga funkcija, vođa države – to je treća funkcija. Ako neki radnik postane direktor tvornice, onda time on prestaje biti radnik. On će promijeniti svoju funkciju upravljanja. Ako kvadrat postane okrugao, onda on prestaje biti kvadrat. Zašto Marx ističe tu ideju bunila?

U našoj Eri totalne laži nikada se ne smije naivno vjerovati u deklarirane »svijetle« ideale i svijetle principe. To su samo udice, na koje Vas love Židovi i njihovi gospodari. Marx samo programira rulju uđaka. Proletarijat, rulja, gomila šarikova – to je oružje za preotimanje vlasti i ništa više od toga. Tko je bio ništa, taj će postati sve, diktatura proletarijata je – divna parola za programiranje naivnih i onih koji vjeruju u svijetle ideale.

Tko se našao na vlasti u Rusiji 1917. g. nakon svrgavanja stare nacionalne elite »eksploatatora« pomoću rulje? Diktatura proletarijata. A tko je to konkretno? Bravar striko Vasja i čistačica teta Manja? Ne, drugovi moji, Vi nepravilno shvaćate principe Marksizma.

Diktator i vođa svjetskog proletarijata postaje neki židokalmik (Židov iz Kalmikije – prim. prev.) Uljanov-Lenjin, čovjek koji ne samo da nikada nije bio proleter, nego se nikada uopće nije bavio nikakvim proizvodnim radom. A za tim Lenjinom idu ostali proleteri: Trocki, Zinovjev, Kamenjev, Sverdlov, sve sami, ma kako to bilo čudno, Židovi (čudna osobina tih proletera). Nitko od te bande »proletera« također nikada u životu nije radio ni kao radnik, ni kao seljak. Dalje ide »internacionala« (to jest 80% Židova i 20% židovskih sluga raznih nacionalnosti). I to Vam je sva diktatura proletarijata. To je sva istinska vlast radnika i seljaka. Eto zbog čega je sve to izmišljeno.

Uopće kod svih parola Židova postoji duplo dno, to jest istinski smisao. Na primjer, deklarira se »diktatura proletarijata«. A ustvari što je to? **Diktatura proletarijata – to je diktatura Židova pomoću glupog proletarijata.** Što je to sovjetska vlast? Sovjetska vlast – to je diktatura židomasonske mafije, gdje kao dekorativni paravan istupaju sovjetski deputati – apsolutna marioneta, koja po zapovjedi podiže svoje plašljive ručice, poslušno glasujući tako, kako odgovara mafiji.

Kasnije je na mjesto Lenjina i Trockog istaknut novi »proleter« – Josif Staljin. Tko je on? Koje je njegovo porijeklo? To je, naravno, pokriveno tajnom. Službena povijest priča basnu o tome, da je Staljin navodno bio sin postolara. Jako smiješno. Sin postolara dospijeva u prestižnu duhovnu školu, a kasnije u bogoslovnu, gdje uči 12 godina i ne zna se od kojeg novca. U to vrijeme u bogoslovne škole su se upisivala samo djeca visokostojećih roditelja. Informacija o porijeklu i nacionalnosti Staljina i dan danas je zatvorena.

Vjerojatno najtočnija verzija tvrdi da Staljin nije bio običan Gruzijac, već gruzijski Židov, kao i Berija. Ta verzija ima mnogo osnova, počevši od čisto Židovskog i za Židove mističnog imena Staljina – Josif. Takvim židovskim imenom neće nazvati svog sina ni Rus, ni Gruzijac. Pravo prezime Staljina je – Džugašvili. Na gruzijskom švili – to je sin, džuga – to je Židov. Džugašvili – Židovski sin.

I, naravno, u komunističkom pokretu na najvišim mjestima uvijek su držali samo Židove ili makar polužidove. Da je Staljin bio čisti Gruzijac, nikada ne bi dospio u najviši sastav komunjara zajedno s Lenjinom, Trockim, Zinovjevim, Kamenjevim, Sverdlovom itd.

Nije na odmet podsjetiti na jednu zagonetnu epizodu iz života mladog Staljina, koju prešućuju svi njegovi biografi: student bogoslovne škole Josif Staljin je jednu godinu proveo u Rimu na obuci kod Isusovaca (41).

Nakon preuzimanja vlasti od strane »proletera« sva ključna informacija se zatvara i krivotvori. I odmah se izdaju zakoni koji zabranjuju da se ta informacija otkriva. Takvi zakoni su kod komunjara bili: o borbi protiv antisemitizma i raspirivanja međunacionalnih konflikata (to je, naravno, za židovsku mafiju prvi zakon); o borbi protiv antisovjetske i antikomunističke propagande. A one koji pokušaju otkriti tu informaciju i razobličiti laž, tjeraju u zatvore.

Ustvari sve međunacionalne konflikte potpaljuju internacinalisti, to jest Židovi. Riječ »inter« označava među. Riječ »internacionalizam« označava međunacionalizam. Internacionalizam (međunacionalizam) – je jedan od osnovnih židovskih metoda – zavadi pa vladaj.

Vi mislite da je zatvaranja informacija bilo samo u SSSR-u? Duboka zabluda. To se odvija u svim kršćanskim zemljama. Uzmite sad bilo koju kršćansku zemlju. Svuda je zakon o borbi protiv antisemitizma i »raspirivanja« – jedan od ključnih zakona. Pri tom lako možete politi blatom bilo koji narod planete: Ruse, Njemce, Poljake, koga hoćete.

Taj zakon o »raspirivanju« neće djelovati. On djeluje samo u interesu svjetske židovske mafije. Židovska mafija ne voli kada se njene metode objavljuju i kada je zbog nečeg okrivljuju. I to Vam je sloboda riječi, sloboda tiska i ljudska prava u zemljama demokracije (čitaj židokracije). Sloboda informacije je vrlo jasno obrezana.

Da bi se još jedanput uvjerili da je Marx imao podle zamisli u svojoj prljavoj igri, dovoljno je pogledati osobno dopisivanje Marxa i Engelsa, gdje se nisu morali osobito pretvarati u zaštitnike radnika i ideje jednakosti (Sabrana djela, tomovi 21-24). U tim pismima Marx izlijeva kipuću mržnju na sve i svakoga, posebno na proletere, radnike i partijce. Na primjer, pismo Marxa Engelsu od 10. 08. 1869: »Kakav značaj ima »partija«, to jest banda magaraca koji nam slijepo vjeruju, zato što nas smatraju jednakim sebi…«. Marx Engelsu od 25. 02. 1859.: »Nas nikada neće voljeti demokratska, crvena ili čak komunistička sirotinja«. Engels Marxu od 13. 02. 1851.: »… prava glupost je to da je proletarijat primoran štititi me od te bjesne mržnje, koju prema meni osjećaju radnici (to jest glupani)«.

Dijalektička logika

Da bi se u glavama ljudi stvorio kaos i da bi se oni odučili od logičkog razmišljanja, marksisti su poveli napad na samu znanost o pravilnom mišljenju –logiku, koju je osnovao još Aristotel.

Umjesto logike oni su predložili takozvanu dijalektičku logiku, pod kojom su komunjare shvaćali izopačenu varijantu Hegelove dijalektičke logike. Marksisti su počeli dokazivati da su, navodno, izvor razvoja misli logičke proturječnosti i apsurdi. Nakon sličnih »dokaza« bilo koji ukazi protivnika na apsurde marksizma lako su se branili pomoću demagoških izjava: »Apsurdi? Pa što? A što Vi hoćete? To je dijalektika«. Ako se za vrijeme Cara logika predavala u svakoj školi, u SSSR-u logika se nije predavala uopće. Židovskom komunizmu nisu potrebni oni koji mogu misliti pravilno.

Jednakost i bratstvo

Ne treba misliti da oni, koji podižu masonsku parolu »jednakost i bratstvo«, istinski vjeruju u nju. Lenjini i Trocki svih boja nisu nimalo bili idioti. Prirodna nejednakost ljudi im je bila detaljno poznata. Knjiga Gustava Le Bona »Psihologija gomila« (50), izdana još 1898. g., bila je kod Lenjina na stolu kao priručnik.

Parolu jednakosti ističu samo radi toga da bi rukama rulje svrgnuli staru elitu i sjeli na njeno mjesto. Nakon toga novi vlastodršci, koji su isticali parolu jednakosti, bacaju tu parolu na smetlište.

Sloboda volje

Razmatrajući slobodu volje, Marx dokazuje da kod čovjeka navodno nikakva sloboda volje ne postoji, i navodi formulu: »Sloboda – to je svjesna potreba«. Besmislenost te formule je očigledna svakom mislećem čovjeku. Potreba – to je potpuna zakonomjernost, odsustvo slobode. Sloboda – je nešto suprotno, neka nezavisna samostalna sila. Kada sam učio na fakultetu, a kasnije na univerzitetu marksizma-lenjinizma, mnogo sam čitao marksistička djela, pa i o ovoj temi. I dugo sam mislio: »Kakav je Marx idiot. Kod njega uopće nema logike. Kod njega nije sve u redu s glavom«. Tek sam kasnije počeo shvaćati da Marx nimalo nije idiot. On nastoji druge učiniti idiotima. Marx je – lopov i ima druge zlonamjerne ciljeve.

Marxov zadatak je – paralizirati kod ljudi slobodu volje, blokirati samostalnu aktivnost ljudi, lišiti ljude sigurnosti u vlastite snage i od njih napraviti poslušne robove – biorobote.

Kada je u vrijeme sovjetskog komunizma netko istupao i tražio slobodu, njemu su govorili: »Vi ne razumijete, što je to sloboda. Sloboda – to je svjesna potreba. To je klasika, to zna svaki pametan čovjek. Radite ono, što Vam kažu. To je potrebno (u interesu zemlje, partije, naroda, svjetske revolucije itd.). A ako budete gajili antikomunističku propagandu, otjerat ćemo Vas u zatvor«.

Špekulacija

Preziranje špekulanata, utuvljivano u glave tijekom 1000 godina u Rusiji, jako je teško izbiti iz ruskih mozgova. »Špekulant« je postalapogrdna riječ. Ali špekulacije se međusobno razlikuju. Postoje različite vrste špekulacija: radna i lopovska. Ako razmislimo, vidjet ćemo da je radna špekulacija – ozbiljan i težak rad, sasvim dostojan poštovanja.

Pogledajte realan rad trgovine (špekulacije robom). To je težak rad. Da bi se nešto povoljno prodalo treba naći dostojnog isporučitelja i uspostaviti s njim poslovne odnose (što nimalo nije lako). Otići po robu, odabrati, provjeriti i prebrojati robu, utovariti u prijevozno sredstvo, prevesti, istovariti, prenijeti u skladište. Tamo sve složiti, zatim stalno tu robu vući u trgovinu, raditi s kupcima, raditi s prodavačima, voditi knjigovodstvo, točno voditi financijske obračune s isporučiteljima. Održavati prostoriju u normalnom stanju i još mnogo, mnogo toga. Sve to uopće nije lako, teško je stalno raditi i glavom i rukama, a vrlo lako se može bankrotirati.

Te teškoće može shvatiti samo onaj tko je to realno radio. Ipak svi ti kristovi, marxovi i lenjini, koji se nikada nisu bavili realnim praktičnim radom, već su samo mlatili jezikom i bavili se pederizmom, mogu samo potpaljivati zavist prema praktičnim ljudima, koji mogu urediti realan život ovdje na zemlji.

Ako se pažljivo razmisli, onda je zdrava špekulacija – osnova čitavog života i praktički je prisutna svugdje, ne samo u trgovini. Zar proizvodnja nije špekulacija? Špekulacija, naravno. Proizvedeno treba prodati i to prodati tako da ostane dobit. To jest proizvođač kupuje sirovinu, materijale, dijelove, troši sredstva za radnu snagu, za eksploatacijske troškove i dobiva nabavnu cijenu, a prodaje, naravno, po prodajnoj cijeni koja je veća, to jest špekulira, sa ciljem stjecanja dobiti. I to je normalno, to je dobro. To se ne sviđa samo karlovima marxovima.

Što je to uopće špekulacija? To je samo rad za stjecanje dobiti. I to je sve i ništa više. U najvećem dijelu slučajeva to je normalno i dobro. Za vrijeme sovjetskog komunizma svaki samostalni rad za stjecanje dobiti kažnjavan je po zakonu, po članu »privatno poduzetništvo«.

A što je to uopće dobit? Što je to, izmišljotine »prokletih« kapitalista? Ne, dobit je – prirodni životni proces. Njega nisu ljudi izmislili. Njega je izmislila sama priroda.

Tamo, gdje promatrate proces života, - tamo je svugdje proces dobiti. Tamo, gdje promatrate proces smrti, - tamo je proces ubijen. Pogledajte, kako raste drvo. Iz malog zrna sjemena izraste veliko drvo. To i jest dobit.

Vi sadite vreću krumpira i njegujete polje. Kao rezultat Vi dobivate 10 vreća krumpira. Devet vreća je – dobit. I tako treba biti uvijek, kada se bavite bilo kojom korisnom i stvaralačkom djelatnosti. Kada radite nešto korisno, onda se kao rezultat vašeg rada pojavljuje dodatna vrijednost, ili, kako je nazivao Marx, višak vrijednosti. I to je dobro. Ako ne dobivate dobit, znači, Vi radite posao koji nikome nije potreban.

Ali slomiti odnos Rusa prema špekulaciji i uvjeriti ih da je zdrav (radni) špekulant – dobar čovjek, jako je teško, bez obzira na to, što **u Rusiji ne postoji ni jedan čovjek, koji sam u životu nikada nije špekulirao.** Tisuću godina kršćanskog i 70 godina komunističkog zaglupljivanja dovelo je do kapitalnog sakaćenja mozga.

A zašto su komunisti toliko energije usmjerili na kompromitiranje zdrave špekulacije? Zašto je Marx raspirivao mržnju prema trgovini? To kompromitira njihovog glavnog neprijatelja – sustav slobodnog poduzetništva. Udara po glavnom neprijatelju komunizma – srednjoj klasi. Da bi se narodu nametnuo sustav potpunog centraliziranog planiranja, bilo im je potrebno uništiti tržište. Jer tržište – to i jest sustav decentraliziranog planiranja, gdje kupci kupujući, svakog dana, svake minute, glasuju svojom rubljom za to, što i koliko treba proizvesti. Ni jedan Gosplan (državno planiranje – prim. prev.) takvo operativno i efikasno planiranje ne može u principu ostvariti.

Eksploatacija čovjeka od strane čovjeka

Kako se kršćani i komunjare odnose prema takozvanoj eksploataciji čovjeka od strane čovjeka? Smatraju da je to ogromno zlo bez svakog razmatranja. U stvari pod »eksploatacijom« se podrazumijevaju jako različite stvari. Postoji zdrava eksploatacija čovjeka od strane čovjeka – ili, točnije rečeno, različite razine prava na upravljanje i raspodjelu resursa. Taj oblik je – prirodni proces. To je posljedica nejednakosti ljudi, nejednakosti ljudskih sposobnosti, nejednakosti uloženog rada i nejednakosti odgovornosti.

Današnja sociologija govori o tome, da čak u zapadnim zemljama, gdje se od djetinjstva kultivira poduzetnička inicijativa, samo oko 10% ljudi je sposobno i žele biti poduzetnici ili, drugim riječima, gospodari i rukovoditelji prve razine (takozvani eksploatatori). Rad pravog savjesnog poduzetnika – to je jako težak, složen i rizičan rad. Njegovu složenost sposoban je shvatiti samo onaj koji se time nekada bavio.

Naravno, postoje i drugi oblici eksploatacije – grabežne ili jednostavno otimačke. Njih treba presijecati. One se javljaju prije svega tamo, gdje nema konkurencije, gdje postoji monopol jednog gospodara. U normalnom društvu država ne može stajati po strani od eksploatacije, ne regulirajući je i ne držeći pod svojom kontrolom. Ali obično se uvijek tako i radi u državama sa razvijenim sustavom slobodnog poduzetništva.

Ustvari mržnja rukovoditelja komunjara i kršćana prema eksploataciji – to je čista laž, propagandni paravan. Oni ne samo da neće uništiti eksploataciju čovjeka od strane čovjeka. Nisu oni takvi glupani da ne shvaćaju da to u principu nije moguće. Oni žele jedan prirodni mekši oblik eksploatacije zamijeniti drugim oblikom eksploatacije – surovijim. Oni žele zamijeniti prirodnu eksploataciju najamnog radnika od strane gospodara daleko surovijom eksploatacijom najamnog radnika od strane ogromne i nezasitne države. A gospodari države će postati komunjare. To su njihovi istinski ciljevi. Nakon toga će najamni radnik primati 10 puta manje ili uopće ništa neće primati, osim ropske porcije.

U svoje vrijeme diktator jugoslavenske komunističke vlade maršal Tito se otvorio i rekao: »Komunizam **je jednostavno državni kapitalizam, u kojem država ima apsolutno pravo vlasništva nad svime, uključujući napore ljudi«.**

Dok u uvjetima slobodnog poduzetništva postoji realno tržište rada, postoji mnoštvo raznih gospodara, koje najamni radnik može birati, dotle je u komunizmu gospodar jedan – država. I taj gospodar (država) lišava najamnog radnika svakog izbora i ima monopolsku mogućnost diktirati mu sve uvjete, koje čovjek jednostavno ne može ne prihvatiti. To jest, dok u slobodnom poduzetništvu, gdje nema monopola, već postoji konkurencija, stupanj eksploatacije ne može biti jako visok (radnik će otići kod drugog gospodara), dotle u komunizmu stupanj eksploatacije može biti žestok koliko želite. Komunizam – to je apsolutno robovlasničko uređenje.

Drugim riječima, komunjare eksploataciju čovjeka od strane čovjeka zamjenjuju daleko žešćom eksploatacijom čovjeka od strane LJUDI preko države. To jest umjesto jednog eksploatatora pojavljuje se grupa eksploatatora (gospodara države »radnika i seljaka«) i plus sama država (ogromna vojska činovnika).

Kao primjer se mogu navesti neki iznosi. Za vrijeme carizma spahije, pošto su bili vlasnici zemlje, davali su zemlju seljacima na korištenje pod uvjetima desetine, to jest seljak je davao spahiji 10% svoje ljetine, 90% je – ostavljao sebi. Za vrijeme sovjetskog komunizma osnovna masa radnika je primala minimalnu plaću i jedva spajala kraj s krajem. Ali najzanimljiviji iznosi – to su komunističke zarade istaknutih ljudi. Na primjer, za vrijeme sovjetskog komunizma pronalazači i racionalizatori su dobivali svega 2% od ekonomskog efekta svojih pronalazaka. U praksi ni toga nije bilo. U praksi realan ekonomski efekt se umanjivao po pravilu najmanje 10 puta, a onda su od toga uzimali 2%. To jest, pronalazač je dobivao svega 0,2% od toga, što je dao njegov pronalazak, a država je dobivala 99,8% od tuđeg pronalaska. To je istinska suština borbe protiv eksoploatacije čovjeka od strane čovjeka.

Komunistička parola »Tko ne radi, taj ne jede« pokazuje apsolutno zvjerski i ravnodušan odnos komunizma prema čovjeku. Ostario si, razbolio se, ne možeš raditi? Na smetlište. Kao što se baca stara matica, tako se otpisuju druga sredstva proizvodnje, čak ako su to ljudska bića. Ali stvar nije čak ni u tome. U toj paroli se prešućuje najvažnije: TKO za koga ne radi? O tome se ne govori. A ustvari otvoren smisao te parole jest sljedeći: »Tko **(ZA NJIH I POD NJIHOVIM UVJETIMA) ne radi, taj ne jede«.** Zadatak komunističke mafije jest – uništiti nepokorne glađu.

Treba još jednom istaknuti, da je **neprijatelj broj 1 za komunizam srednja klasa – klasa sitnih i srednjih vlasnika – poduzetnika.** Zašto? Zato što za oligarhiju najmanji radnici nisu strašni. Najamni radnik je navikao izvršavati odluke drugih. A poduzetnici ili samostalci – to su za oligarhiju konkurenti. To su nezavisni ljudi, koji su sami navikli donositi odluke i žive po vlastitoj volji i vlastitom razumu.

Mi

Jedno od moćnih sredstava zaluđivanja naroda jest igra riječima. Jedna od najomiljenijih komunističkih riječi jest zamjenica »MI«. Ona predivno izražava suštinu komunizma. Sve objediniti u jednu gomilu, u jedan opći tanjur, stvoriti kaos, zbrku i u toj mutnoj vodici loviti ribu svojim židovskim ručicama.

Pomoću »MI« se može vući za nos i zamazati sva suština onoga, što rade ne nekakvi nepoznati MI, već konkretni nitkovi, kojih je veoma mnogo. »MI« se neprestano čuje s televizora i drugih SMI. Pomoću »MI« se programira stil nekonkretnog mišljenja. Pomoću »MI« se uvijek odlazi od odgovornosti.

Nedavno sam slušao istupanja Aleksandra ISAJEVIČA Solženjicina preko televizora. I što kaže Isajevič? On kaže: »MI smo uništili nacionalnu industriju. MI smo doveli ekonomiju do kaosa. MI smo razvili neviđeni kriminal. MI smo dozvolili prevlast dolara u našoj zemlji« itd.

Tko su to ti njegovi – MI? Tko je to? Ja? Vi? Bravar striko Vasja? Je li to on srušio ekonomiju? Je li to on prevodi novac iz Rusije u Izrael i u SAD po 30 milijardi dolara godišnje?

Ne. Nikakvi MI ne postoje u prirodi. To je sve komunistička demagogija. Cilj te demagogije jest – premazati i razvodniti realne procese. Otići ili odvesti od odgovornosti, prebaciti tu odgovornost na sve, na sav narod. Ispada da je sav narod kriv zbog toga što vladajuća židovska mafija krade zemlju u razmjerima koji do sada nisu viđeni u povijesti čovječanstva.

Ne MI, već ONI namjerno uništavaju ekonomiju, Nismo MI, već ONI su razvili kriminal i kaos. I ti ONI imaju konkretna prezimena, to su konkretni ljudi i njihov broj nije velik.

Solženjicin se uzdiže kao uvjereni antikomunist, a on govori u komunističkim stereotipima. Da li njegove riječi donose ljudima istinu? Ne, one zatvaraju, gase, razvodnjavaju realne procese. Nakon toga Isajevič nas poziva da se vratimo u kršćansku internacionalu judofila (židoljuba). Htio bih se nadati da Solženjicin to radi iz gluposti, a ne iz zle namjere.

Solženjicin nije sam. Skoro čitava Rusija redom je otrovana komunističkim sustavom mišljenja. Smjenjivanje tog sustava komunističkog mentaliteta je – jako složen i dugotrajan zadatak. Ako je teško nametnuti narodu nove ideje, onda ni malo nije lakše uništiti stare.

Lako se vidi da komunističko MI i Jedini bog – to je jedno te isto sredstvo. Njegov zadatak je – zatvoriti strukturu, likvidirati sposobnost razlikovanja, zaglupiti i namagarčiti ljude.

Država

Prema teoriji komunizma država navodno pripada narodu. To je apsolutna laž, i to smišljena. **Ustvari država nikada nije pripadala, ne pripada i neće ni pripadati narodu.** Svaka država ima realne gospodare, i njihov krug je jako uzak.

Ako krug tih gospodara ima istu nacionalnost, kao i sav narod, onda će ta država misliti o narodu ponekad (i to ako narod bude izražavao aktivnost). Ako gospodari arijskih naroda postanu Židovi, onda je njihov zadatak – pritisnuti, opljačkati i uništiti starosjedilačko stanovništvo.

Parola »država radnika i seljaka« – to je uvijek bila drska prijevara. Država radnika i seljaka – to je uvijek vlast uske bande nitkova. Suština te realne vlasti se zatvara paravanom ogromnih Vrhovnih sovjeta, gdje među deputatma sjede muzilje, kuharice, čuvari jelena, akademici, glumci i druge sluge režima. Po zapovjedi sva ta kompanija deputata-sluga složno podiže svoje ručice i jednoglasno glasa za one odluke, koje je već odavno donijela banda nitkova. Na taj način odluke nitkova postaju navodno legitimne odluke naroda. Eto što je to država radnika i seljaka.

Prilikom ocjene ove ili one države najvažnije je – shvatiti istinske ciljeve te države. Kod totalitarne države cilj je – procvat države, narod je – sredstvo za državu. Kod ruske nacionalne države, koju nam predstoji sagraditi, kod kormila upravljanja trebaju stajati ruski nacionalisti, koji vole svoj narod. U tom slučaju cilj – to je procvat ruske nacije, država je – sredstvo za naciju.

Pošto su komunizam izmislili Židovi, onda je taj lažni »bogom izabran« narod spokojno i drsko zamijenio ciljeve i sredstva u nužnom vremenskom trenutku. U početku komunističke propagande Marx je pisao da je komunizam – sredstvo za procvat naroda. Kad bi to bilo tako, onda bi najprije trebalo probati to sredstvo, provjeriti da li je ono dobro ili ne, i tek nakon toga zasađivati to sredstvo masovno ili izbaciti neupotrebljivo sredstvo na smetlište povijesti. Ustvari istinski ciljevi židokracije su bili sasvim drukčiji, zato nitko i nije ništa htio isprobati.

Više od toga, trenutno i drsko cilj i sredstvo su promijenili mjesta. Za vrijeme sovjetskog komunizma na svakoj ogradi se nalazila glavna parola sovjetske Judeje »Naš cilj je – komunizam!«. Eto tako lako i drsko komunizam su od sredstva zamijenili s ciljem. Istog trenutka su ljude, narod pretvorili od cilja u sredstvo za izgradnju komunizma. Ne komunizam za narod, već narod za komunizam. Sva sovjetska propaganda, sav sustav obrazovanja i odgoja od jutra do večeri su govorili da se čovjek treba žrtvovati radi komunizma, umrijeti za komunizam, dati sve za komunizam. Nastaje pitanje, a što će ruskim ljudima taj prokleti komunizam? Narodu, naravno, komunizam nije ni potreban, ali on je jako potreban nekome drugome.

Kada se susrećemo s tim komunističkim uopćavanjima »Mi«, »Sav sovjetski narod«, »naš« itd., onda treba odmah vršiti analizu i otkrivanje tih mutnih uopćavanja. Čiji je to »naš« cilj? Ako se ozbiljno zamislimo nad tim »naš«, onda će postati jasno, da parola »Naš cilj je – komunizam« je sasvim iskrena i točna. Samo treba tu parolu pravilno pročitati. A čitav židovski trik se sastoji u tome, što ruski narod u to »naš« ne ulazi. Tu parolu svjetska židokracija piše u svoje ime. Komunizam je NJIHOV cilj, i oni o tome glasno i drsko izjavljuju okupiranom narodu: »Naš cilj je – komunizam«. Samo zaluđen narod ne shvaća te židovske igre. Ne shvaća smisao, reklo bi se, najjednostavnijih parola. **U okultizmu je apsolutno sve dostupno za gledanje, ali nije dostupno razumu neprosvijećenih.**

Sjetite se sovjetske komunističke propagande. Koji su bili kriteriji progresa i razvoja društva i države? Razvoj i savršenstvo čovjeka? Ni u kojem slučaju. Čovjek je za NJIH bio samo sredstvo. Glavni pokazatelji su bili milijuni tona nafte, milijuni tona sirovog željeza i čelika, milijuni tona ugljena itd. Čovjeka su lako žrtvovali radi nafte i čelika. Čovjek je bio sredstvo, a nafta i čelik – instrument državne moći. NJIHOVE države. ONI su bili gospodari države. ONI su gospodari Rusije i danas.

Cijene

Proživjevši 70 godina u uvjetima zaluđujućeg djelovanja židovske komunističke ideologije, sovjetski čovjek pri svoj svojoj želji ili bez nje postaje nesvjesni komunist. Čak oni koji glasno viču o svom antikomunizmu, nisu svjesni svog komunističkog mentaliteta. Ali postoje dobri testovi za komunističnost mišljenja. Jedan od njih je – odnos prema formiranju cijena.

Zamislite ovakav primjer. Jedan poduzetnik proizvodi, na primjer, žlice. Neka je prodajna cijena žlice – 1 rublja, cijena na veliko – 2 rublje, maloprodajna – 3 rublje. Kako ocijeniti pravednost ovog proizvodnog procesa? Izgleda kao da je sve normalno, posebnih razloga za galamu nema. A sada drugi poduzetnik koji je naumio proizvoditi slične žlice, imajući prodajnu cijenu ne 1 rublju, već 10 puta manje – 10 kopejki. Veleprodajnu cijenu je odredio 1 rublju i 50 kopejki, maloprodajnu – 2 rublje. Kako ocijeniti ovog poduzetnika? Čovjek s komunističkim mentalitetom će odmah poviknuti da je taj poduzetnik nakupac, špekulant, lopov, dere s naroda sto koža itd. Čovjek koji razumije tržište će reći da je taj čovjek – odličan čovjek, da je našao neku naprednu novu tehnologiju koja smanjuje prodajnu cijenu 10 puta. Bravo. Tko je u pravu?

Ocjena pravednosti formiranja cijena proizlazi iz toga, kako se to formiranje cijena treba vršiti. Prema marksizmu, cijene se formiraju od troškova plus neka rentabilnost. Pristalica slobodnog tržišta razumije, da je cijena – rezultat odnosa ponude i potražnje, shvaća, da se u uvjetima tržišta cijena ne zbraja (kao kod Marxa), već se razlaže. To jest cijenu robe ne treba ni iz čega zbrajati, cijena robe je već poznata iz tržišne strukture. Važno je razložiti tu cijenu na troškove, tako da troškovi uđu u tu cijenu. I što manji dio cijene zauzimaju ti troškovi, time je veća dobit, time je bolje. Ako ne uđu – možeš robu i ne proizvoditi, nitko tvoje troškove neće slagati. Oni nikoga ne zanimaju. Netko već radi efikasnije.

Kod Marxa cijene su troškovne, i upravo je to jedan od ključnih razloga neefikasnosti sovjetske ekonomije. Postoje korisne cijene, to jest cijena robe se ne određuje time, koliko je čega potrošeno, već koliko je roba korisna za uporabu. Jer potrošaču je svejedno, koja je prodajna cijena robe, njega ta znanja ne zanimaju. Njemu je važan rezultat, konačna vrijednost i korisnost robe. U našem primjeru kupcu će se dopasti žlice drugog proizvođača, pošto su upotrebna svojstva skoro jednaka, a cijena

jedan i pol puta manja.

Stari i novi staljinosti dirnuto pričaju, kako su se za vrijeme staljinizma svake godine smanjivale cijene. »Ah, kako je to bilo divno, kako je bilo lijepo«, - brišući suzu, pričaju staljinisti. A kome je bilo lijepo? Seljaku, od koga je Staljin »otkupljivao« mlijeko ispod prodajne cijene? Je li njemu bilo lijepo? Je li bilo lijepo seoskom gospodarstvu? Čija je rentabilnost zbog kaosa s cijenama komunističke države bila oko nule. Samo je oko 20% gospodarstava moglo izdržati taj pritisak na cijene, a ostali su živjeli u uvjetima kronične nerentabilnosti. Da li je bilo lijepo državnom budžetu? Ulagati beskrajne financijske resurse u nerentabilnu poljoprivredu. Što više ulažeš u nerentabilan proces, time više gubiš. Da li je bilo dobro Rusiji, koja je zbog takve politike cijena izgubila prehrambenu sigurnost? Kome je tada bilo lijepo? Bilo je takvih. Svim parazitima je bilo lijepo. Komunizam je uvijek – parazitizam, jednih na račun drugih. Pa i SAD-u je bilo lijepo prodavati za devize žito u Rusiju i držati je u zavisnosti. Zašto je Staljin pomoću niskih cijena gušio poljoprivredu? Da li je Staljin bio malouman ili je imao podlu zamisao? O tome se može samo nagađati.

Niske cijene – to nije uvijek dobro, najčešće je obrnuto – to je zlo. Zamislite, poštovani čitatelju, kad bi cijena mlijeka bila oko nule i mlijekom budu prali nogostup. Zar je to lijepo? **Niska cijena robe – to je prije svega niska cijena rada onih koji tu robu proizvode, to je niska rentabilnost proizvodnje, to je smanjenje interesa za proizvodnju date robe. Pomoću niskih cijena se može ugušiti svaki proizvodni proces.**

Sjećate li se koliko su koštale daske prije perestrojke? Ništa nisu koštale, kopejke. I što je bilo s daskama? Nije bilo dasaka, deficit. Koliko sada koštaju daske? Skupo. Kako stoji stvar s daskama? Ima svakakvih, koliko hoćeš. Koliko su koštali čavli prije perestrojke? Ništa nisu koštali. Kako je stajala stvar s čavlima? Nije bilo čavlova, deficit. A sada? Čavlova koliko hoćeš, svakakvih. I tako za svaku robu.

Naravno, država ne može ne regulirati cijene. Ovdje je važno tko regulira cijene i s kakvim ciljevima regulira. Prije Jeljcina u SSSR-u cijene su bile toliko pobrkane, da nije bilo ni jedne cijene, koja je objektivno odražavala cijenu robe. Bio je komunistički kaos s cijenama, i on je nekome odgovarao.

Odgovarao je svima onima koji su sjedili na deficitu i na raspodjeli. Kada je Gajdar, u uvjetima tog kaosa s cijenama, u jednom trenutku pustio sve cijene, onda bi svaki čovjek tržišnog pogleda takav postupak ocijenio kao kaos ili nepismenost. Bio je potreban dugotrajan period državnog dovođenja cijena u nekakvu normu, i tek nakon toga je bilo moguće puštati cijene, i to ne sve. Gajdar je pošao od šok-terapije. Nije njemu stalo do ruskog naroda, koji je od te šok-terapije dobio strašan udarac. Gajdar ne pripada ruskom narodu. On je »bogom izabran«.

Nemarksistički komunizmi

Neki demagozi, nastojeći ne puštati čovjeka izvan granica komunizma, tvrde da je komunizam – stvarno nešto loše, ali navodno postoji još nekakav nemarksistički komunizam. On je navodno predivan.

Razmislimo sada, što je to komunizam uopće? Riječ »komunizam« vodi porijeklo od latinskog communis – opći i označava »uopćavanje«.

To jest komunizam u cjelini – to je ideja da se svi hrane iz zajedničkog tanjura. Svi trebaju stavljati rezultate svoga rada u taj zajednički tanjur: radnik i neradnik, talentiran i lud, jak i slab. Od konkretnih ljudi napraviti amorfno MI. Slomiti sve strukture i stvoriti kaos i pomutnju.

Kome odgovara ideja zajedničkog tanjura? Radniku? Talentiranom? Poduzetniku? Znanstveniku? Racionalizatoru? Ne.

Ta ideja odgovara »Kuharu« i njegovoj sviti, koja stoji oko zajedničkog tanjura s kuhačom i dijeli, koliko kome treba naliti. Kuhar shvaća, da »OPĆE NARODNO« - to je »NJEGOVO« vlasništvo. Zato, naravno, komunistički kuhar počinje dijeliti iz tog zajedničkog tanjura od samoga sebe, birajući ukusnije komade. Zatim nalijeva svojoj porodici. Zatim prijateljima i bliskima. Zatim drugovima iz partije. Zatim popovima komunističke parohije, koji objašnjavaju narodu svu čudesnost te »svete« ideje komunizma. Zatim straži koja taj zajednički tanjur čuva od gladnog naroda, kome posljednjem daju ostatke iz tog zajedničkog tanjura.

Za vrijeme sovjetskog komunizma narod se teoretski naslušao o tome, da krasti iz »opće narodnog« tanjura – to je isto što i krasti od samog sebe. Prema komunističkoj teoriji država navodno služi narodu, a zajednički tanjur navodno pripada svima. Ali narod je bez svih teorija osjećao da je nešto loše s tim »zajedničkim tanjurom«, i njegova praksa je

pokazala, da ako ukradeš od »samoga sebe« postat ćeš sitiji, a ako ne ukradeš – crknut ćeš od gladi. Zato je sovjetski narod vukao iz zajedničkog tanjura kako je mogao, i straža je morala ne spavati noćima, čuvajući veliku ideju i veliki komunistički tanjur od gladnog naroda.

Treba zapamtiti jednostavnu istinu: komunizam – to je uvijek parazitizam, i to parazitizam gorih prema boljima. I naravno, komunizam – to je parazitizam vječnog parazita – svjetskog židovstva.

Sama ideja »opće narodnog« vlasništva – je čista prijevara. Ne može u principu postojati »opće narodno« vlasništvo nad sredstvima za proizvodnju, pa prema tome, i sva ideja komunizma – je prijevara. Da bi se to shvatilo, treba poći od definicije pojmova. U židokršćanskom svijetu sve su zagadili i izopačili Židovi, uključujući jednojezične rječnike-tumače. Ako otvorite bilo koji jednojezični rječnik židokršćanskog svijeta, onda ćete vidjeti da je riječ »vlasništvo« definirana na najnejasniji način. Nju poistovjećuju s imovinom, što nije točno. Imovina je – materijalni pojam, vlasništvo je – pravni pojam. Ali postoji i mnogobožački svijet. Postoji rimsko pravo. U mnogoboštvu vlasništvo se definira na sljedeći način: »Vlasništvo – je ukupnost **prava** vladanja, korištenja i raspolaganja imovinom«.

Iz ove definicije vlasništva automatski slijedi, da »opće narodno« vlasništvo nad sredstvima za proizvodnju ne može postojati. Zašto? Zato što je vlasništvo – u tom slučaju i pravo raspolaganja imovinom. Ne može čitav narod raspolagati nekom tvornicom, na primjer. Ne postoje mehanizmi takvog raspolaganja. Raspolaže uvijek uska grupa lica: direktor i njegovi zamjenici. I upravo oni, svakog dana donoseći upravne odluke, raspolažu imovinom, ništa ne pitajući narod. Oni su i vlasnici.

Komunisti se trude suprotstaviti individualizam i kolektivizam. Ustvari to suprotstavljanje je isto tako lažno, kao suprotstavljanje materije i svijesti.

Svaki čovjek ima i individualne i kolektivne pobude. Ali u slobodnom društvu čovjek sam sebi bira kolektive, u kojima se želi nalaziti. Sam bira sebi prijatelje i suputnike. U komunizmu individualizam se potiskuje, i čovjeku silom nameću prijatelje i kolektive u kojima se on treba nalaziti i raditi (sve moguće komune, kolhoze, općine itd.).

Komunisti vole govoriti fraze i misaone oblike tipa: »Mi«, »Čitavo čovječanstvo«, »Sve je jedinstveno«, »Svijest jedinstva«, »Svijet je jedinstven i cjelovit« itd.

Polazeći od tih misaonih oblika, oni nastoje razrušiti i zatvoriti strukturu i stvoriti privid amorfne kaše. Svijet je, stvarno, jedinstven i cjelovit, ali jedinstven i cjelovit svijet se sastoji od dijelova, od mnogo različitih dijelova, čiji je stupanj povezanosti s drugim dijelovima jako različit. A društvo se ne sastoji od klasa, općina i komuna, već od konkretnih i različitih ljudi, koji imaju različite sposobnosti, različite ciljeve i različite karaktere. U ljudima postoji i opće i različito.

Mnogobožac može i razlikovati, i uopćavati. Zadatak komunista je – likvidirati sposobnost razlikovanja.

Karl Marx u Manifestu komunističke partije (7, pogl. 2, s. 39) piše: »Komunisti **mogu izraziti svoju teoriju jednom odredbom: uništenje privatnog vlasništva«.** Jako kratko i jako točno.

Ako pokušamo izdvojiti osnovne deklarirane principe svih komunizma, vidjet ćemo da ih je malo:

1. Uništenje privatnog vlasništva.
2. Jednakost svih ljudi.
3. Ukidanje prava nasljedstva.
4. Društveni odgoj djece.
5. Potiskivanje individualnih ciljeva čovjeka.
6. Centralizacija upravljanja ekonomijom u ruke države.
7. Obveza rada za sve.
   Stvaranje industrijske vojske s čvrstom disciplinom.
8. Osuda slobodnog poduzetništva, takozvane eksploatacije čovjeka od strane čovjeka i svakog rada za dobit, koji se naziva »špekulacija«.

Da bi se shvatilo što je dubinska suština komunizma, treba se odvojiti od svih deklariranih principa, parola i ideja komunizma i shvatiti zašto i kome je on potreban?

One lijepe komunističke parole »sloboda, jednakost i bratstvo, socijalna pravednost, humano društvo« – samo su paravan, iza kojeg realno teku neviđene rijeke ljudske krvi, i čovječanstvo grca od bezumnog zvjerstva i neviđenih patnji.

Ustvari suština komunističke ideje jako je žestoka.

Komunizam – to nije borba siromašnih protiv bogatih.

Komunizam je – zavjera superbogatih protiv čitavog svijeta, i prije svega protiv srednje klase.
Komunizam – to je globalni cilj sotonista.

Komunizam – to je završen superžestoki oblik vlasti za jako usku grupu zavjerenika, koji su za cilj postavili postizanje svjetskog gospodarstva. Čovjeku koji proučava komunizam, jako su čudne činjenice neprestanog financiranja komunističkih pokreta od strane najviših krugova svjetske financijske oligarhije. Izgleda kao da će u komunizmu od tih superbogatih sve oteti i sve podijeliti siromašnima. Ali to samo tako izgleda.

Najviša svjetska financijska oligarhija neprestano financira komunističke organizacije. Tih činjenica sada ima više nego dovoljno. O tome se može pročitati (40). Zašto oni to čine? Komunistički oblik vlasti i jest njihov ideal. A to, da će na vrhu te komunističke piramide sjediti oni, i samo oni, to je apsolutno očito. Preuzevši vlast, oni će pokazati jednakost i bratstvo, društvenu pravednost i eksploataciju. Oni će pokazati sve.

Svi razgovori o suprotstavljanju komunizma kapitalizmu su – blef i demagoška židovska igra za laike. I jedan i drugi sustav su se nalazili u jednim te istim židovskim rukama i radili su za opći cilj. Iza leđa svih komunizama nevidljivo stoji cionizam.

Komunizam – to je jedna od tvorevina cionizma.

Komunizam – to je sredstvo i konačni cilj cionizma.

Pogledajte uzroke svih revolucija i svjetskih ratova. Službeni uzroci se u potpunosti falsificiraju. A realni uzroci se ne objavljuju. Sada je prošlo više od 50 godina od dana početka Drugog svjetskog rata, a tajni arhivi MIP SAD-a, Engleske i SSSR-a su zatvoreni do današnjeg dana. Zato da široka društvena javnost ne bi saznala realne uzroke Drugog svjetskog rata i onu zakulisnu igru, koju je igrala uska grupa rukovoditelja velikih država.

Kad bi se otkrili istinski uzroci velikog dijela ratova, onda iza svih tih ratova, pogotovo iza svjetskih ratova, nevidljivo stoji zvjersko lice cionizma i komunizma. To izgleda paradoksalno i neprirodno, ali to je upravo tako. Što će komunizmu ratovi? Ispada da ratovi obavljaju jako važnu funkciju za komunizam.

Kao rezultat rata odvija se nagla centralizacija upravljanja zemljom, jačanje uloge države, smanjenje osobnih prava i sloboda, i mir, samim time, postaje totalitarniji i još više komunistički.

U svoje vrijeme Norman Dodd – bivši rukovoditelj Komiteta Palače predstavnika SAD-a za proučavanje djelatnosti Fondova, oslobođenih od poreza, proučavao je protokole Karnegijevog Fonda za Međunarodni Mir. Dodd je izjavio: »Staratelji Fonda su razmatrali osnovno pitanje. Ako se želi promjena života cijelog naroda, da li postoji sredstvo koje je efikasnije od rata. Oni su razmatrali to pitanje tijekom godine i došli do zaključka, da ne postoje poznata sredstva, koja bi bila efikasnija od ratova, ako se za cilj postavi promjena života čitavog naroda. Iz tog zaključka kod njih se pojavilo drugo pitanje: Kako uvući SAD u rat? To se dešavalo 1909. g.« (40, pogl. 23). Eto čime se realno bave židovski fondovi »boraca za mir«.

Kao rezultat ratova, osim dobivanja basnoslovne dobiti i pojačanja totalitarne države, javlja se mogućnost stvaranja naddržavne svjetske vlade. To jest mogućnost rješenja globalnog zadatka svjetskog gospodarstva sa strane židovske oligarhije i njihovih okultnih gospodara. To jest pravi uzrok svih svjetskih ratova – to je stvaranje svjetske komunističke vlade.

Predsjednik Willson je 27. svibnja 1916. g, tajno spremajući stupanje SAD-a u rat, otvoreno predložio stvaranje prvog oblika svjetske supervlade – Lige Naroda. Ideju Lige Naroda odmah su podržale sve masonske organizacije, počevši od lože Veliki Istok Francuske.

Ipak američki narod je istupio protiv Lige Naroda i na izborima 1916. g. glasao protiv Willsona za Gardinga, koji je istupao protiv Lige Naroda. Financijska oligarhija je organizirala kampanju protiv Gardinga, ali on nije poživio do njenih rezultata. On je umro 2. kolovoza 1923. g. Postoji verzija da su ga otrovali.

Prvi svjetski rat nije riješio svoj glavni zadatak stvaranja svjetske supervlade. Bilo je potrebno organizirati Drugi svjetski rat. Kao rezultat tog rata formirana je svjetska vlada u vidu Organizacije Ujedinjenih Naroda (OUN).

Danas već funkcioniraju organi svjetske židovske vlade. Zovu se oni nekako komunistički, opće čovječanski, na primjer Međunarodni Monetarni Fond, ili Svjetska Banka. Lijepi nazivi za široku društvenu javnost. Baš »opće narodno« vlasništvo. Opet »zajednički tanjur«. Samo nemojte misliti da će neko od Vas imati nekakav dostup kormilu tog tanjura. Taj zajednički tanjur s lijepim »opće čovječanskim« nazivima ima jako uzak sastav realnih gospodara (vlasnika kontrolnog paketa akcija).

Ma koga slušali, ma kakve bajke Vam pričali o nekakvim nemarksističkim, nežidovskim, dobrim, pravednim, izvanrednim komunizmima, treba zapamtiti jedno:

Komunizam je – najveći neprijatelj čovječanstva!

Komunizam je – ne samo rođeni sin cionizma,

Komunizam je – završni stupanj židokracije.

16. METODE KRŠĆANSKE, KOMUNISTIČKE, »DEMOKRATSKE« DEMAGOGIJE I MANIPULIRANJA

»Ako mi, Rusi, ne postanemo svjesni da Židovi protiv nas vode informacijski rat, mi ćemo kao nacija nestati«.

Može se dugo nastaviti popis apsurda i poroka kršćanstva, ali ono što je gore rečeno, više je nego dovoljno.

A sada pokušajte razmatrati poroke kršćanstva s kršćanskim popovima. To je jako zanimljiv posao. Sudarit ćete se sa standardnim kompletom demagoških popovskih metoda. Od njih tri su osnovne:

Prva (nazvati i postaviti etiketu) – objavljivanje ovakvih misli za herezu, svetogrđe, bogohulstvo, skvrnuće, đavolsko iskušenje i tome slično, potpuno uklanjanje od odgovora i težnja da Vas umjesto odgovora nazovu i prikače Vam neku zvučnu etiketu i da Vas okrive za sve smrtne grijehe.

A što je to svetogrđe, hereza itd. u prijevodu na svakodnevni jezik? To je samo etiketa, kojom se nazivaju ona rasuđivanja, na koja ta religija ili taj pop nisu sposobni ili ne žele odgovoriti. Jer kad bi ta religija mogla logički razbiti ta rasuđivanja, onda ne bi ni bilo potrebe nazivati se nekakvim etiketama. Ali kada nemaju što odgovoriti, tada je jedini izlaz – sve to nekako nazvati i otići od odgovora.

Na čast ruskih kršćanskih popova treba priznati, da ovu metodu oni rijetko koriste i to najgluplji i najnemoćniji popovi. Nije kao kod većine drugih sekti, gdje su uopće sva pitanja i zaključivanja zabranjena, a one, koji pokušavaju nešto pitati i zaključiti, jednostavno istjeruju. Treba reći da su u ruskim bogoslovnim školama kultura riječi i kultura demagogije postavljene jako dobro, popovi mogu mnoge nadbrbljati.

Druga (skrenuti temu i nadbrbljati). Neugodno pitanje nikada neće razmatrati suštinski. Odmah će Vas odvesti na stranu razmatranja drugih pitanja okolo naokolo i zasut će Vas mnoštvom riječi, a popovi mogu govoriti i to dobro, jer ipak jezik je – njihov instrument, kao sjekira kod drvosječe.

Treća (tumačiti ili interpretirati). Tumačenje – to je najraširenija metoda. Razumni popovi shvaćaju, da je u svim »svetim« knjigama sakupljeno sa svih strana mnoštvo svakakvog raznovrsnog materijala, uključujući gluposti i apsurde. Te knjige su pisane odavno, sortirane, prepisivane i »češljane«. U prošlosti obični ljudi su bili manje pismeni i više prostodušni, zato su njima te knjige nakon posljednjih »češljanja« odgovarale.

Danas bi sve to trebalo ponovo prepisati malo pametnije (ali kako sve to začešljati, kod svih bogoslova su različita mišljenja), ali sve te Biblije su izdane u tako velikoj količini. Što raditi? Tumačiti! To jest, napisano je A, tumači ga kao B ili C, i sve će biti normalno. Odmah se ubijaju dva zeca: prvo, od bilo kog teksta se može protumačiti sasvim drugi; drugo, odmah se pojavljuje novi, dobro plaćeni poslić – tumačenje i pojavljuje se potreba za profesionalnim kadrovima – tumačima. Tumači, i bez posla nećeš ostati, i od gladi nećeš umrijeti.

Izvanredno jeftina metoda – tumačenje, smišljena je za maloumne. U običnom govoru to se naziva »vući za nos«. Čim se popovi sudare s nerješivim problemom, oni tvrde da ne treba shvaćati tako, kako je napisano u »svetim« knjigama – crno na bijelo, već sasvim drukčije. Eto tako, onda prepišite te vaše lude »svete« knjige, u kojima ništa nije napisano tako, kako treba shvatiti, u druge pametne »svete« knjige, u kojima je sve napisano crno na bijelo, upravo tako, kako treba shvatiti, a te stare knjige izbacite na smetlište.

Dobrim knjigama nije potrebno tumačenje, njih treba lako čitati i razumjeti desetogodišnje dijete. Dajte nam tu dobru Bibliju. Gdje je ona? Ali popovi se nikako ne mogu konačno dogovoriti oko toga, što i kako treba tumačiti. Koliko tumača – toliko i mišljenja. Pa i nemoguće je svu tu kršćansku besmislicu pročešljati tako da se dobije nešto razumno. I tako ostaje – u »svetim« knjigama je napisano jedno, a shvaćati treba sasvim drugo.

Tumačiti Bibliju jako je lako još i zato, što se svaka laž ne prikazuje sama u čistom obliku, već se miješa s istinom. Tako da, uzevši s jedne stranice Biblije »Ne ukradi!«, lako ćete ne drugoj stranici naći »Ne sudite, da ne budete suđeni!«. Sve je smišljeno.

Kada Vi, razgovarajući s kršćaninom, kažete da on pije ljudsku krv i jede ljudsko tijelo za vrijeme pričesti, onda će on u početku dugo treperiti

očima, a zatim će pokušati naći tumačenje koje opravdava taj sotonski čin. Ako mu netko smisli nekakvo pozitivno tumačenje tog ljudožderstva, onda će se isusovac umiriti. Ali on i ne razmišlja da mogu postojati i sasvim druga tumačenja te činjenice pijenja krvi i jedenja ljudskog tijela. O tome isusovac nije sposoban misliti, njegov mozak je programiran ne za mišljenje, već za vjeru.

Kada čuješ te razgovore o tome, da je Biblija šifrirana, da su joj potrebna tumačenja, da je ona dostupna prosvijećenima, prirodno je pitati: »Momci, zašto ste Vi tu knjigu za izbrane izdali u više milijunskim primjercima? Vi je ostavite za takve pametne, kao što ste Vi, jedno 500 komada, a nama dajte da pročitamo dešifriranu. Gdje je ta dešifrirana Biblija? Pokažite nam je. Izdajte nju u mnogo primjeraka«.

Ova knjiga se s istom tolikom opravdanošću može smatrati kao »dešifrirana« Biblija.

Ne treba misliti da su gore opisane metode demagogije svojstvene samo kršćanstvu. One su svojstvene apsolutno svim demagozima, lažljivcima i lopovima.

Komunisti, masoni i »demokrati« koriste iste te metode s minimalnim izmjenama, samo na razini zamjene naziva i etiketa.

Na primjer, koristeći prvu metodu »nazvati i postaviti etiketu«, komunisti Vas neće nazvati bezbožnicima, antikristima, svetogrdnicima, hereticima, već će Vas nazvati »antikomunistima«, »antisovjetistima«, »fašistima«, »ekstremistima« i t. sl.

Židovski »demokrati« će Vas nazvati »antisemitistima«, »fašistima« (to im je najomiljenije), »nacionalistima«, »ekstremistima« i t. sl.

Sva ta banda lopova će se nastojati sakriti iza etiketa, prebaciti razmatranje na drugi kolosijek i nadbrbljati Vas i nikada neće s Vama razmatrati suštinu pitanja. Židovi uopće nikada ne razmatraju suštinu pitanja koja njima ne odgovaraju. Sjetimo se marksističkog Manifesta kompartije: »Okrivljavanja protiv komunizma, koja se postavljaju s religioznih, filozofskih i uopće s ideoloških točki gledišta, ne zaslužuju detaljno razmatranje« (7, s. 44). Ne zaslužuju – i to je sve. Kratko i jasno.

Standardna metoda ideološkog i propagandnog obmanjivanja, koja se koristi apsolutno uvijek, jest metoda miješanja istine i laži. To jest kvalificirati propagandista, koji Vam nastoji sugerirati neku gomilu lažnih ideja, nikada neće propovijedati i propagirati samo te lažne ideje. On će miješati laž s istinom i čak Vam može ispričati više istine, nego laži. Samo da bi izazvao osjećaj povjerenja, nakon čega se progura laž.

Laž se uvijek kamuflira istinom, ne gura se izvana, i lažne ideje navodno uopće nisu glavne, već drugorazredne. Neka bude 70% istine, a 30% laži. Nije im ni žao, samo da istina pomogne da se u njeno pakiranje zatvori laž. I najvažnije, da Vas pravedna informacija ne potiče da radite nešto, što očito ne odgovara propagatoru, koji Vas programira, i njegovim gospodarima, već da vas tiha lažna informacija potiče na neko ponašanje, koje odgovara ekipi propagatora.

Tako i u »svetom« Starom i Novom Zavjetu Biblije nemaju sve ideje besmislen i lažan karakter. Kad bi te knjige sadržavale samo takvu informaciju, one ne bi bile dobro informacijsko oružje. Zato u Bibliji postoji mnoštvo dobrih i mudrih misli, preuzetih, usput rečeno, potpuno iz mnogobožačkih religija. Kao rezultat toga na svaku kritiku lažnih kršćanskih doktrina pismen pop može odmah lako izvući iz »svetih pisama« nekakve suprotne misli i, pokrenuvši raspravu, nadbrbljati bilo koju kritiku. Eto zašto je u »svetim« knjigama na jednoj stranici napisano – »bijelo«, na drugoj stranici – »crno«, a već na sljedećoj stranici je napisano – »zeleno«.

Što se tiče kršćanskih popova, onda pitanje da li su svi oni luđaci ili netko od njih u jazbinama kršćanstva traži istinu, to je, naravno, zanimljivo pitanje. Na njega je najbolje odgovoriti analogijom.

U sovjetsko vrijeme bilo je more popova marksističke parohije. Da li su svi ti momci bili luđaci ili je netko od njih u šikarama marksizma tražio istinu? Možda je i tražio, zašto da ne potraži, sjedeći u mekim foteljama partijskih komiteta. Ali još više su oni tražili dobru plaću i nalazili su je u tim partkomima, ma kako to bilo čudno. Nalazili su tamo i vlast i privilegije. Sve su nalazili, paralelno sa »aktivnim traženjima istine«. Tako i kršćanski popovi. Naravno, traže i shvaćaju istinu, tražitelji. Ali treba znati, gdje je tražiti. Dobro je tražiti istinu tamo, gdje je dobra parohija. Tamo je za vrijeme dosade ugodnije loviti istinu. Popovima su draži

interesi njihove kože, nego visoke istine.
A što se može očekivati od onih koji su zavoljeli Židove više od samih sebe, više od svog naroda, koji su prodali i čast, i dušu, i interese svog naroda.

Ne treba zaboravljati da Crkva – to nije samo idejni institut. Crkva – to je politička organizacija koja se bori i za vlast, i za novac.

Osim toga, postoji specifičnost današnje postkomunističke kršćanske Crkve. Kadrovi te Crkve su birani još za vrijeme sovjetskog komunizma. Principe kadrovske politike najbolje je izložio u knjizi »Nomenklatura« Mihail Voslenski: »Nomenklatura u SSSR-u, kao i u drugim socijalističkim zemljama, - to nije nomenklatura državnih organa koji formalno imenuju, već ureda i tajništva rukovodećih partijskih komiteta koji faktički imenuju. Takvo je apsolutno pravilo. Njega treba dobro shvatiti, da se ne bi pravile greške i shvatiti sljedeće: **Patrijarh Moskovski i čitave Rusije, koga bira Sabor Ruske Pravoslavne Crkve, nalazi se u nomenklaturi CK KPCC«.**

O principijelnosti svih popova svijeta postoji dobra anegdota. Susreću se kršćanski pop, islamski imam i židovski rabin. I kažu: »Momci, hajdemo živjeti složno. Dosta smo se prepirali, koja je religija bolja, koja gora, zar je to glavno. Hajdemo tražiti ono što nas objedinjuje. Na primjer, hajdemo razmijeniti iskustvo oko raspodjele crkvene blagajne. Konkretno i životno važno pitanje. Svi smo mi ljudi i mi trebamo i o sebi misliti, ali i na boga ne zaboraviti. Koliko iz crkvene blagajne uzimati sebi u džep, a koliko davati za bogougodne stvari?

Pop kaže: »Ja postupam pravedno. Što je to bog? To je apsolut, a apsolut se uvijek prikazuje u obliku kruga. I tako ja na podu hrama nacrtam manji krug i kasicu s prilozima bacam uvis. Ono što padne u krug – to je bogu, van kruga – to je moje«.

Imam kaže: »Zamisli, i ja radim skoro isto. Samo krug – nije bog, već čovjek. Bog je beskonačan, to je ono, što je izvan kruga. Ja isto crtam krug, ali veći, ne treba čovjeka podcjenjivati: on je sličan bogu, i bacam priloge. Ono što padne u krug – to je moje, što je izvan kruga – to je božje«.

Rabin kaže: »Eto vidite, momci, ispada da razlika između naših

religija nema principijelan karakter. I ja radim približno isto.
Ali ja sve pojednostavljujem. Zašto crtati krugove? To je nepotrebno. Kako ja razmišljam? Bog je na nebu, a mi smo ovdje, na zemlji, njegove sluge. Ja također bacam priloge u zrak i gledam. Ono što je palo na zemlju – to je moje, što je odletjelo na nebo, to je božje«.

Pogledajte te jeftine metode popova za podizanje svog imidža. Njima ne polazi za rukom imati visok imidž zahvaljujući svojoj mudroj riječi i svojoj moćnoj energiji, zato oni podižu značenje svojih riječi pomoću psiholoških trikova. Nitko od njih se ne oblači kao obični ljudi. Popovi navlače na sebe nekakve nezamislive haljine, čiji je cilj pokazati da oni nisu obični ljudi, da nisu sa ovog svijeta. Vlastita imena kršćanski popovi također ne koriste, samo duhovna imena. Treba pokazati da pred Vama nije Abram Ivanovič Šmuseljson, već nekakav Aleksij, pa još drugi.

Programiranje svijesti emocijama i tajno programiranje

Kako se programira ljudska svijest pomoću religija, sustava obrazovanja, SMI itd.? U osnovi programiranja svijesti leži postupak stvaranja sustava osnovnih vrijednosnih stereotipa. Taj sustav formira tablicu i, što je to, najbolje je shvatiti na primjeru nekoliko redova iz osnovnog sustava vrijednosti kršćanina.

Tablica 4. **OSNOVNI SUSTAV VRIJEDNOSTI KRŠĆANA**

Br.	***Pojam, etiketa, simbol***	***Moralna ocjena***	***Emocija***
1	Bog	Vrlo dobar	Strah
2	Đavao	Vrlo loš	Strah, užas
3	Krist	Odličan	Ljubav, zahvalnost, divljenje
4	Antikrist	Užasan	Strah, užas, mržnja
5	Internacionalist	Dobar	Poštovanje
6	Nacionalist	Loš	Prijezir
7	Fašist	Vrlo loš	Prijezir, mržnja, strah
8	Špekulant	Loš	Nepoštovanje, zavist, zloba, mržnja
9	Zelenaš, bankar	Vrlo loš	Mržnja, zavist
10	Poduzetnik	Nije dobar	Zavist, mržnja
11	Skromnost	Dobar	Odobravanje
12	Ponos	Loš	Neprijateljstvo

Ova tablica se može nastaviti dugo, ona je dugačka, ali mi to nećemo raditi. Najvažnije je – shvatiti njen smisao. A smisao je u tome, što se svaki osnovni pojam (etiketa, simbol) uvijek daje u čvrstoj vezi sa moralnom ocjenom i emocijom. Ova tablica stvara osnovu mišljenja, pravilnog ili nepravilnog. Nakon svršetka programiranja čovjeka svaki pojam (etiketu, simbol) čovjek nikada ne prihvaća odvojeno, već uvijek s moralnom ocjenom i s emocijom.

Sav naknadni postupak čovjekovog mišljenja nakon niza logičkih koraka se oslanja na te osnovne stereotipe. To jest sva informacija, koja dospijeva u ljudsku glavu, smišlja se i ocjenjuje pomoću te tablice osnovnih vrijednosti.

Oni koji upravljaju ruljom znaju da se rulja ne rukovodi logikom, već emocijama. Na tome je i osnovana svaka demagogija i mehanizmi upravljanja i manipuliranja ljudima. Pritiskajući u potrebno vrijeme na tipke etiketa (pojmova, simbola) i izazivajući odgovarajuće emocije, lako je upravljati društvenim mnijenjem rulje.

Na primjer, u rulji kojom upravljaju demagozi, pojavio se jak govornik, s kojim demagozi ne mogu izaći na kraj logičkim putem. Dovoljno je da demagozi poviču: »On je provokator«. Rulja će odmah podržati, i govornik će biti neutraliziran. Njega više neće slušati, on će se morati opravdavati, dokazivati da on nije provokator, da je dobar, ali rulja će u to sumnjati, i sva pažnja rulje će biti prenesena na drugi kolosijek.

Ako rulja prima nekog govornika kao neprijatelja i osjeća prema njemu negativne emocije, onda sve ono što taj govornik bude govorio, bit će prihvaćeno negativno, bez obzira na istinski govor govornika.

Kod predstavnika različitih religija i ideologija različiti su sustavi vrijednosti, to jest značenja u toj tablici su različita. I svaki vjernik smatra značenja u svojoj tablici istinitim i nikada ih ne podvrgava sumnji. I obrnuto, istinitost svake druge informacije se ocjenjuje pomoću tablice osnovnih vrijednosti. **Te religije, koje smo razmatrali (judaizam, kršćanstvo i komunizam), smišljeno postavljaju lažni sustav osnovnih vrijednosti.**

Kod kršćanina je u glavu usađena tablica, u kojoj preko 50% redaka imaju lažna značenja. A kako je do toga došlo? Kako su kršćaninu unijeli u glavu lažna osnovna znanja? Kako im je pošlo za rukom uvjeriti ga u »istinitost« laži i »lažnosti« istine?

Svi religiozni lutkari su – odlični psiholozi, oni ne trebaju proučavati knjige iz psihologije. Oni su ih odavno proučili. Kako natjerati čovjeka da povjeruje u pravilnost Kristovih propovijedi? Mogla bi se analizirati logika Kristovih propovijedi i njihovih posljedica (to, čime se ja bavim u ovoj knjizi), ali tada će popovi biti osuđeni na neuspjeh. Oni postupaju drukčije. Programiranje kršćana se ne vrši kroz zaključke logičkog razuma, već kroz emocije.

U početku popovi kažu: »Svi ste Vi grešni, puno obmanjujete, puno pravite grešaka u životu, kršite zapovijedi«. Kod ljudi se izazivaju emocije krivice. Zatim popovi kažu: »Ali, bez obzira na sve naše grijehe, Krist Vas svejedno voli, i on je preuzeo sve Vaše grijehe na sebe, Krist Vas je sve spasio, on je umjesto Vas prihvatio smrt, on je heroj, on je stradao umjesto Vas«. Kod rulje se pojavljuju emocije zahvalnosti, radosti (zato što su vlastiti grijesi svaljeni na nekoga), poštovanja prema Kristu, divljenje njegovom »herojskom« postupku. Logički smisao tog postupka više nitko ne razmatra. Logičku besmislenost ovog »herojskog« postupka nitko ne shvaća. Mozak je prebačen na emocije. Lijeva hemisfera mozga se isključuje i radi samo desna hemisfera. Nakon toga u danoj tablici u redu »Krist« u stupcu »moralna ocjena« se automatski zapisuje značenje »odličan«. I to je sve, stvar je učinjena, bez svake logike osnovna lažna vrijednost je usađena u glavu vjernika.

Dalje taj red iz tablice 4 već radi za to da Vas natjera da povjerujete u to, da je sva odvratnost, koju Krist propovijeda – istinita. Nego što? Pošto je Krist odličan, pošto Vas voli, pošto je heroj, pošto nam želi dobro, znači da sve ono što on propovijeda, jest istina. Eto zašto se izmišljaju svakakvi trikovi tipa kristovog spasenja. To su psihološke metode. Sve je jako pismeno smišljeno. A to, što to ne djeluje na intelektualce, to popove ne plaši. Intelektualaca je malo, a ljudi rulje – mnogo.

A da bi se neutralizirali vlastiti protivnici, koji mogu logički razbiti kršćanstvo u prašinu, popovi trebaju u glavu kršćana ugraditi emocionalnu pregradu na putu logičnog shvaćanja kritike Krista. To se radi pomoću ideje antikrista i usađivanja emocije straha i užasa pred antikristom. Programiran tom najjačom emocijom kršćanin jednostavno neće čuti kritiku kršćanstva. On će se plašiti i riječi i misli.

Ako Vam ne pođe za rukom ugasiti i odoljeti emocijama kršćanina, onda će Vaša logika kritike kršćanskih besmislica stalno udarati u armiran betonski zid straha, užasa, divljenja, mržnje i drugih emocija. Same emocije. Logičko mišljenje uopće neće raditi. Logičko mišljenje kod

kršćanina je paralizirano i njegovo uspostavljanje – nije lak zadatak. To je glavni zadatak sotonista – isključiti rad lijeve moždane hemisfere.

Programiranje svijesti se nikada ne vrši javno. Vi nikada i nigdje nećete vidjeti takve tablice osnovnih vrijednosti, kao tablicu 4 ili tablicu 5 u javnom obliku. Naprotiv, javni sadržaj tablica takve vrste – to je tajna ispod sedam pečata. Kršćanstvo programira mozak ljudi ne u javnom obliku, već na razini podsvijesti, a one, koji pokušavaju izvući suštinu kršćanskih vrijednosti na površinu svijesti, podvrgavaju progonima. Dobar primjer je – L. N. Tolstoj. On je dugo proučavao Bibliju, odlično je shvatio svu gadost Starog Zavjeta i nazvao židovskog boga divljim polučudovištem. Ipak Tolstoj je prihvatio Novi Zavjet i stvarno shvatio suštinu kršćanstva, ali istina, nije shvatio da je ta suština poročna. Kada je on istaknuo generalnu ideju »neprotivljenja zlu nasiljem«, njega su izbacili iz Crkve i predali anatemi.

Ali Lav Tolstoj je apsolutno u pravu. Upravo ta **ideja »neprotivljenja zlu nasiljem« i jest osnovna ideja kršćanstva.** Samo kršćani je ne provode javno, već na razini podsvijesti, a Tolstoj ju je formulirao u javnom obliku i izvukao na opće pokazivanje. On je otkrio samo jedan red iz tablice osnovnih vrijednosti, otkrio jednu od tajni kršćanstva, i najviša popovska hijerarhija ga je počela mrziti.

Nakon formuliranja jedne od glavnih ideja kršćanstva »neprotivljenja zlu nasiljem« u javnom obliku, svakom mislećem čovjeku je odmah postalo jasno, kome kršćanstvo odgovara. Kršćanstvo odgovara zlu (sotoni), koje ne želi sresti jak otpor i želi razoružati svoje protivnike.

Na tablicama osnovnih vrijednosti lako je vidjeti u javnom obliku, koga ova religija programira. Otvorimo tajne religija i, uklonivši radi jednostavnosti stupce emocija, pokažimo i usporedimo nekoliko redaka kršćanstva, judaizma i mnogoboštva.

Tablica 5 se može nastaviti i dalje, ali navedeni redci su sasvim dovoljni da bi se shvatile osnovne vrijednosti tih religija i razumjelo kakve duše te religije programiraju.

Iz tablice 5 lako je vidjeti da je Judaizam, kao kasnija tvorevina, uzeo iz Mnogoboštva sve najbolje, energične, odlučne, jake, optimistične vrijednosti i dodao im sotonističke vrijednosti: laž, podlost, šovinizam, drskost, lopovluk, lupeštvo, neumjereni despotizam, neumjerenu volju prema vlasti i novcu.

Kršćanstvo odbacuje sve energične, optimistične vrijednosti mnogoboštva, spušta dušu Arijca na najnižu razinu i pravi od njega Goja.

Tablica 5. **OSNOVNE VRIJEDNOSTI TRI RELIGIJE**

Br.	**Pojam, etiketa, simbol**	**KRŠĆANSTVO**	**JUDAIZAM**	**RUSKO MNOGOBOŠTVO**
		Moralna ocjena		
1	*2*	*3*	*4*	*5*
1	Častoljublje	Loš	Vrlo dobar	Vrlo dobar
2	Ponos	Loš	Vrlo dobar	Vrlo dobar
3	Sigurnost u sebe	Loš	Vrlo dobar	Vrlo dobar
4	Smirenost, pokornost, strpljenje, samoodricanje	Dobar	Loš	Loš
5	Plač, stradanje	Dobar	Loš	Loš
6	Veselje i sreća na zemlji	Loš	Dobar	Vrlo dobar
7	Siromaštvo	Dobar	Vrlo loš	Loš
8	Bogatstvo	Loš	Vrlo dobar (neograničeno)	Dobar (umjereno)
9	Volja ka vlasti	Loš	Vrlo dobar	Dobar
10	Težnja ka neovisnosti	Loš	Vrlo dobar	Vrlo dobar
11	Težnja ka posjedovanju novca	Loš	Vrlo dobar	Dobar
12	Poduzetnik	Loš	Vrlo dobar	Vrlo dobar (ako je pošten)
13	Bankar	Nije dobar	Vrlo dobar	Vrlo dobar (ako je pošten)
14	Ljubav prema ljudima	Dobar (prema svima)	Dobar (prema Židovima), loš (prema nežidovima)	Dobar (prema dobrima), loš (prema lošima)
15	Mržnja prema neprijatelju	Loš	Dobar	Dobar
16	Ubojstvo neprijatelja	Loš	Dobar	Dobar
17	Osveta	Loš	Dobar	Dobar (pravedan)
18	Surovost	Loš	Dobar (ako je korisno)	Dobar (ako je potrebno), loš (bez razloga)
19	Židoljublje	Dobar	Vrlo dobar	Vrlo loš
20	Ljubav prema sirotinji	Vrlo dobar	Vrlo loš	Loš
21	Ljubav prema nakazama	Vrlo dobar	Dobar (prema židovskim)	Vrlo loš
22	Nacionalizam	Loš	Vrlo dobar (ako je židovski)	Dobar (bez šovinizma)
23	Šovinizam	Loš	Vrlo dobar (ako je židovski)	Loš

24	Istina	Dobar	Dobar ili loš (ovisi)	Dobar
25	Laž	Loš	Dobar (kao sredstvo)	Loš
26	Sažaljenje	Dobar	Loš (u odnosu prema Gojima)	Loš
27	Samilost	Dobar	Loš (u odnosu prema Gojima)	Dobar (umjereno)
28	Lupeštvo	Vrlo loš	Dobar (u odnosu prema Gojima)	Vrlo loš
29	Krađa	Vrlo loš	Dobar (u odnosu prema Gojima)	Vrlo loš
30	Podlost	Loš	Dobar (ako je od koristi)	Loš
31	Drskost	Loš	Vrlo dobar	Loš
32	Čast	Nema takvog simbola	Nema takvog simbola	Vrlo dobar
33	Homoseksualizam	Neutralan	Prirodno	Osobina degeneracije

Često se može čuti da Rusi trebaju učiti od Židova njihovu aktivnost, poduzetništvo i volju za životom. Za mnogobošca je vrlo smiješno čuti slične izjave. Tko od koga treba učiti? Židovi su dobro naučili od mnogobožaca, samo su uz dobro dodali svoje židovske gadosti. Arijci ne trebaju učiti od Židova, već učiti od svoje vlastite poganske religije. Ona nije slabija, već je poštena i lijepa.

Judaizam programira psihotip aktivnog gospodara života, robovlasnika, lopova, nemilosrdnog despota i tirana. Kršćanstvo programira psihotip roba, pokornog sluge. Poganstvo programira ponosnu, jaku, aktivnu, poštenu i slobodnu osobu, gospodara samog sebe.

Tablica 5 predstavlja pojednostavljeni model. To jest, navedene moralne ocjene nisu dane za svih 100% životnih slučajeva, već za većinu realnih životnih slučajeva. Pa ipak, dolazi do posebnih izvanrednih situacija, gdje će ocjene biti drukčije. Ustvari moralna ocjena nije povezana s pojmom, etiketom, simbolom, već s pojmom, etiketom, simbolom plus situacija. To jest, treba detaljnije dati još jedan stupac, u kojemu bi bile opisane konkretne varijante situacija, unutar kojih se odvija događaj i vrši ocjena. To je prvo pojednostavljivanje. Drugo: mnogoboštvo nije nešto jedinstveno. Danas u svijetu postoji mnogo različitih poganskih tradicija, koje imaju mnogo zajedničkog, ali i mnogo razlika. Ovdje je dana ocjena u vezi s ruskim mnogoboštvom. Ali zadatak ove knjige nije detaljno pisati navedenu tablicu.

Istovremeno, navedena pojednostavljivanja dozvoljavaju da se lako, jednostavno i pregledno prikaže opće i različito u razmatranim religijama.

Eto Vam, poštovani čitatelju, i slika religija u javnom obliku na jednoj stranici i nikakve Biblije i Talmude nije obvezno čitati. A zašto je napisana Biblija? Biblija je napisana zato, da bi se u glavu kršćana usadila ta ista tablica pomoću alegorija, priča, zapovijedi, svakakvih psiholoških trikova, i to tako da kršćanin ne shvaća i ne vidi tu tablicu u javnom obliku.

Zašto Arijci trzaju na kršćanstvo, tu religiju izopačenosti i duhovnog raspada? Zato što se mnogo najvažnijih vrijednosti kod kršćanstva i poganstva poklapa: istina, laž, krađa, lopovluk, podlost, drskost. Pravilnost tih vrijednosti Arijcu ne treba dokazivati, on tu pravilnost osjeća na genetskoj razini, na razini podsvijesti.

Za Židova pojmovi istina i laž nemaju nikakvu samostalnu moralnu ocjenu. On ih ocjenjuje samo s točke gledišta korisnosti. Ako Židovu odgovara reći istinu, on će reći istinu. Ako mu odgovara slagati na najdrskiji način, on će slagati na najdrskiji način. I jedno i drugo on će učiniti sasvim bezosjećajno, ne osjećajući nikakve emocije, a još manje grižnju savjesti.

Na toj podudarnosti i razlici se i osniva sva židovska igra kršćanstva za Arijce. Vrijednosti koje se preklapaju s poganstvom, kršćanstvo propovijeda u javnom obliku. Druge vrijednosti duhovnog raspada, suprotne poganskim, kršćanstvo usađuje u ljudske glave u tajnom obliku pomoću emocija i podsvijesti. I to je sav trik. Ali trik jako dobro smišljen.

Ali te vrijednosti, jedinstvene za kršćane i pogane – to su samo vrijednosti, **deklarirane** za rulju. Sami kršćanski popovi se ne povode za tim vrijednostima. Oni ih propovijedaju za druge, ali ne za sebe same. A ustvari kršćanski vođe se povode za suprotnim vrijednostima, takvim, kao i u židovstvu, s obzirom da popovi i rabini igraju jednu te istu židovsku igru pod nazivom »svjetsko gospodarstvo«. Samo obični kršćanski popovi žive u nekakvim iluzijama. Najviše kršćansko rukovodstvo nema iluzija. Ono se oko 80% sastoji od Židova, svakakvih Aleksandrova Manna i Aleksejeva drugih (pravo prezime Ridiger) i židovskih sluga, koji propovijedaju židoljublje i proslavljaju »bogom izabran narod«. Svo to najviše kršćansko rukovodstvo – je nevjerojatno besprincipijelna i nemoralna publika.

Kada kršćanski pop tiho i ravnomjerno pjeva o tome da je »za sve volja božja, svaka vlast je od boga, bog je trpio i nama je rekao da trpimo, mi smo svi grešni, mi smo svi mali ljudi, pod bogom idemo«, - onda to uopće nisu tihe pjesmice. To je otrov za tijelo, koji truje dušu i razlaže čovjekov razum, to je tajno programiranje psihotipa roba.

Bilo bi vrlo zanimljivo sve te tablice ispisati detaljno i napraviti duboku usporednu analizu, uključujući komunizam i druge religije, ali to je velik i poseban rad. U ovoj se knjizi nećemo baviti time. U cilju ove knjige sasvim je dovoljno to što je rečeno.

Kako se stvaraju religije, osnovane na vjeri (obmani)

Svaki sistemski tehničar zna, da projektiranje složenog sistema počinje od kraja, to jest najprije se opisuje stanje sistema koje želiš postići, a zatim se traže sredstva i načini dosezanja tog stanja. Tvorci judaizma i kršćanstva su počinjali od razrade tablice 5, pomoću koje su oni htjeli programirati svijest i ponašanje ljudi. Ta početna tablica se piše svega na 5-7 stranica. A zatim su tražili načine kako da u glave ljudi usade tu tablicu, ali tako da nitko ne samo ne shvati tu tablicu u javnom obliku, nego i da ne shvati kako je ona dospjela u njegovu glavu. Taj zadatak je bio daleko složeniji. Oni su morali sakupiti sav religiozni materijal (uglavnom mnogobožački) koji im je bio pod rukom i tako ga sortirati, da odgovara njihovoj zamisli.

Kao rezultat toga ispale su debele-predebele i zapletene knjige: Biblija i Talmud, koje u glave ljudi usađuju kratku tablicu 5, ali nitko ne razumije tu lukavu tehnologiju.

»Svete« knjige također nisu odmah ispale dobro. Njih su nekoliko puta prepisivali i češljali. I sada su u tim »svetim« knjigama sačuvani tragovi tog titanskog rada. Nije sve u tim »svetim« knjigama ispalo čisto i glatko, ali posao je vrlo složen, tako da je ispalo kako je ispalo. Ništa strašno, to informacijsko oružje radi već tisućama godina i dobro radi.

Sada se u SAD-u u Kaliforniji stvara nova lažna religija za XXI stoljeće. Tehnologija njenog stvaranja više nije ona koja je bila prije. Uključeno je nekoliko NII (Naučno istraživačkih instituta – prim. prev.), ekipa vrlo krupnih znanstvenika. Nova tablica 5 je odavno napisana. Teškoća je u tome, kako je tajno usaditi u glave suvremenih ljudi pomoću

novih »svetih« knjiga, koje se već pišu. U njihovom pisanju je i sva složenost. Ti sotonistički znanstvenici su već sakupili po cijelom svijetu sav religiozni materijal iz svih religija, sve mitove, sve bajke, sve legende. Sve su unijeli u kompjutor i dalje nastoje od tog materijala odabrati ono, što im može zatrebati, i da sve to prilagode svojoj zamisli – novom sadržaju tablice 5.

Što će im od toga ispasti – ne zna se, ali oni žure.
Nova Era Vodenjaka je pred vratima.

17. MOŽE LI SE PROĆI BEZ RELIGIJE

Ako težimo punovrijednom životu, na postavljeno pitanje treba odgovoriti negativno. Bez religije se ne može proći. Ateizam je – također vjera. Vjera u to, da boga nema. Pitanje »može li se proći bez religije« jednako je pitanju »može li se proći bez veze s kozmičkim silama, bez veze s Bogovima«. Izvan te veze čovjekov život nije punovrijedan.

Ljudima je svojstveno religiozno osjećanje. Ono prati ljude tijekom čitave ljudske povijesti. Ako se to osjećanje ne usmjeri u konstruktivnom smjeru, čovječanstvo se ne može normalno razvijati. Ako se ljudima ne predlože razumne religije, onda će oni postati dijelom takvih sotonističkih religija, kao što su kršćanstvo, ili njemu sličnih.

Koliko je talentiranih, koji su imali jako religiozne osjećaje, koliko iskrenih, čistih duša koje su tražile istinu, istrunulo u ruskim manastirima, gdje su dolazili do duhovne, umne i fizičke iscrpljenosti, sljedeći pouke kršćanske paranoje.

Religija je potrebna prije svega za cjelovito shvaćanje svijeta. Nijedno znanstveno mišljenje ne obuhvaća čitav svijet, on je vrlo velik. Današnja znanost ima tisuću puta manje područje kompetencije, nego što su znanja o cijelom svijetu u cjelini. Zato do cjelovitog shvaćanja svijeta bez religije ne može doći. Znanost i religija trebaju dopunjavati jedna drugu. Naravno, u području svoje kompetencije znanost ima prioritet pred religijom. Ali mnoge ključne ideje postojanja čovječanstva imaju čisto religiozno porijeklo.

Područje svog znanstvenog neznanja ljudi žele nekako predstaviti, makar i u najopćenitijim modelima. Svi ti modeli su religiozni, i iz njih se mogu uzimati ideje ogromne važnosti.

Ideja ogromne važnosti – to je ideja čovjekove **SLOBODE VOLJE.** Ta ideja nije znanstvena, već je čisto religiozna. Bez te ideje se ne može sagraditi adekvatna slika svijeta.

Mnogi istaknuti znanstvenici, težeći oslanjanju samo na znanost i potpuno odbacujući religiju, odbacivali su i konstruktivne religiozne ideje tipa slobode volje i zbog toga dobivali izopačeni model svijeta, vrlo dalek od realnosti. Najdosljedniji znanstvenici su bez slobode volje dolazili do materijalizma i dalje do laplasovskog determinizma, to jest do koncepcije potpuno zakonomjerno određenog razvoja svijeta, gdje sva kasnija stanja svijeta potpuno proistječu iz današnjeg stanja ili iz bilo kojeg prethodnog

stanja svijeta.

Ova koncepcija je proistekla iz pogrešnog principa uzročno-posljedične veze, gdje ne postoje pojave bez uzroka i svaka pojava je posljedica nekakvih drugih pojava. I sve je u ovom svijetu podčinjeno zakonitostima bez obzira na to, da li Vi poznajete te zakone ili ne. I sve se razvija prema željeznim zakonima, koji nikome nisu dani da ih mijenja. Ta točka gledišta je lažna.

Naš realan svijet nije takav, i materijalizam ga ne može opisati adekvatno. U našem svijetu nema čvrstog determinizma i fatalizma. Čovjek ima slobodu volje, to jest samostalnu snagu, koja može biti realizirana u ovom svijetu. To je činjenica koja proistječe makar iz vlastitog iskustva. Pokušajte zauzeti pasivnu životnu poziciju, računajući na zakone, slobodu, na volju Bogova itd., - život će poteći u jednom pravcu (po pravilu ne u onom, u kojem biste Vi htjeli). Ako zauzmete aktivnu poziciju – život će poteći u drugom pravcu, i kod Vas će se pojaviti šanse da učinite život takvim, kakvim Vi želite.

Nikakvog fatalizma u životu nema. Nikakve bezuvjetne sudbine također nema. Život se pravi. Prave ga oni koji imaju slobodu volje. I život je varijabilan. Može poći u jednu stranu, može poći u drugu.

Neizbježna sudbina i sloboda volje su – proturječni pojmovi. U kojem stupnju postoji sloboda volje, - u tom stupnju nema neizbježne sudbine. Sudbina – to je neumoljiva zakonitost. Čovjekova sudbina – to je rezultirajuća trajektorija, koju određuju zbroj rješenja čovjekove volje i rješenja volje drugih subjekata (uključujući Bogove), koji imaju svoju vlastitu slobodu volje. I što je jača kod čovjeka sloboda volje, time za njega manje postoji neizbježna sudbina. Jak čovjek sam pravi svoju sudbinu, ma što predviđali brbljavci raznih boja. I ne postoje nikakvi neizbježni opći zakoni društvenog razvoja tipa onih koje je »otkrio« Karl Marx. I sloboda volje je – principijelno viša, nego sloboda izbora.

Zašto su materijalisti odbacivali slobodu volje? Zato što u okviru materijalizma nije jasno odakle potječe ta sloboda volje i kakva je njena priroda? Ona očito nije materijalna i neovisna, a materijalizam principijelno negira postojanje u ovom svijetu nematerijalnih i neovisnih pojava. Zašto kamen nema ni volju, tim prije ni slobodu volje, a čovjek ima i volju i slobodu da je ostvaruje? Materijalizam nije sposoban odgovoriti na ovo pitanje.

Komunistička filozofija je smatrala da je osnovno pitanje filozofije pitanje što je primarno: materija ili svijest. Postavljanje ovog pitanja je besmisleno jer smišljeno kida materijalno i informacijsko jedinstvo svijeta. Materijalistička dogma »materija je – primarna, svijest – sekundarna« ništa ne izražava. To je sve židovska obmana. Njen cilj je – porušiti cjelovito shvaćanje svijeta, stvoriti kaos u glavama ljudi.

Ustvari jedno od najvažnijih pitanja filozofije i religije jest pitanje o slobodi volje: da li se ona priznaje ili ne i koje su njene granice. Svijest i sloboda volje – to nije jedno te isto. Može se imati svijest, ali nemati volju. Može se imati volja, ali nemati slobodu volje, to jest sposobnost da je realiziramo.

Ovisno o priznavanju ili nepriznavanju slobode volje sve religije i filozofije se dijele na dva dijela. **Gdje se priznaje sloboda volje, tamo: nema fatalizma, nema strogog determinizma, nema stroge zakonitosti, svijest aktivno utječe na biće, nema neizbježne neumoljive sudbine, postoji sloboda, čovjek je – minibog. Tamo gdje se ne priznaje sloboda volje – tamo je fatalizam, neumoljiva sudbina, stroga zakonitost, biće određuje svijest, nema slobode, čovjek je – božji rob ili komunistički vijak.**

Niz znanstvenika kaže da čovjek ima slobodu volje, ali nju nisu podarili Bogovi, već se ona pojavila uslijed nekih složenih evolucijskih procesa. Ali oni ne mogu jasno opisati te procese.

Naravno, sloboda volje kod čovjeka nije bezgranična. Čak više od toga, ona je vrlo ograničena i, naravno, nije slična Božjoj. Čovjek ne može stvoriti novog Boga ili uništi starog. Ne može kao Bog stvoriti novi svijet ili nove ljude ili globalno promijeniti zakone ovog svijeta. Pa ipak, čovjeku je podarena sloboda volje, i njen raspon za zemaljski život je dovoljno širok.

S obzirom da čovjek ne živi sam, život predstavlja arenu sudara mnoštva volja, zato mogućnost realizacije vlastite volje ovisi o odnosu snaga u toj areni borbe i o snazi vlastite volje. Ako se čovjek može snaći među Bogovima, napraviti pravilan izbor svojih Bogova i uspostaviti s njima vezu, onda će se njegova sloboda volje formirati od slobode volje rođenih Bogova, i on će postati jači tisućama puta. Može se predložiti aktivna analogija.

Došli ste u pristanište i odlučujete za koji brod kupiti kartu: za onaj koji odlazi u Ameriku, u Australiju ili u Afriku. Izgleda da malo toga treba odlučiti: kupiti jednu od tri karte. Ali Vaša životna sudbina će se vrlo jako razlikovati s obzirom na tu, naizgled osobnu odluku.

Snaga volje kod ljudi se razlikuje u vrlo velikom rasponu. Postoje ljudi s kolosalnom snagom volje tipa Hitlera, Staljina, Nepoleona, Lenjina, Krista, Muhameda, Bude i t. sl. Ti ljudi globalno mijenjaju život cijelih naroda, oduševljavajući i gaseći ih svojom voljom i ostvarujući svoje (pametne ili glupe) ideje, točnije, ideje, koje su im nametnute i samo im izgledaju kao vlastite.

Moral

Bez moralnih principa, koji određuju pravila dobrog ponašanja čovjeka u društvu, normalno društvo se ne može izgraditi. Ipak etičke norme od negdje treba uzimati. Zašto je loše krasti, a dobro biti pošten čovjek? Reći ćete da to proizlazi iz praktičnog iskustva ljudi? Ne sliči istini. To treba proizlaziti iz religiozne doktrine, koja, naravno, sama treba biti pragmatična.

Osim toga život je – borba, ali u bilo kojoj civiliziranoj borbi trebaju postojati pravila: i dozvoljena i zabranjena. Ona trebaju biti napisana, i ljudi ih trebaju poštovati. Osim toga oblici borbe mogu biti vrlo različiti. Može biti rat svih protiv svih. A može biti i suradnja, ljubav, ujedinjenje. To je također oblik borbe za preživljavanje, za bolji život.

Vrlo je važna ideja voljeti ljude i moći opraštati. Da, ljudi su nesavršena bića, u njima je mnogo lošeg, ali drugih ljudi na zemlji nema. I treba moći voljeti ih takve kakvi oni jesu, i moći im opraštati greške i loše postupke. To je vrlo važno. Ali odakle ta ideja može poteći? Opet iz religiozne doktrine. I, naravno, tu ideju nije izmislio Krist.

Naravno, ne treba graditi iluzije. Nikada SVI ljudi na zemlji nisu živjeli, ne žive i neće živjeti prema općem čovječanskom moralu. Vlastodršci, banditi i lopovi svih boja će uvijek živjeti prema drugim zakonima. Nikada nikakvog idealnog raja na Zemlji neće biti. Pa ipak, postojanje pozitivnog morala u društvu smanjuje količinu lopova i nitkova, olakšava život na zemlji i čini život za čovjeka u većoj mjeri ugodnijim.

Ipak, samo od ljubavi prema ljudima ne može se organizirati normalan život. **U životu sve ima svoje mjesto: i ljubav i mržnja. Treba moći voljeti ono što se može voljeti i treba moći mrziti ono, što se ne može voljeti, ono što treba mrziti.**

Religije, osim funkcije opisivanja svijeta, ispunjavaju još jednu za čovječanstvo vrlo važnu i praktičnu funkciju – funkciju psihološke mobilizacije i podrške osobe.

Za vrijeme višestoljetnog postojanja Crkve svećenici su vrlo pismeno odabrali sve elemente pozitivnog psihofizičkog djelovanja na osobu:

- ljepota hramova i ceremonija;
- plamen zapaljenih svijeća;
- crkvena zvona (ili zvuk gonga na Istoku);
- crkveno pjevanje;
- monoton zvuk ljudskog glasa koji čita molitve;
- miomiris (tamjan – to je veličanstveno sredstvo koje pozitivno djeluje na čovjeka, na Istoku spektar miomirisa je daleko širi, počevši od divnog sredstva – santala).

Naravno, sve to jako i pozitivno djeluje na ljude, dajući njihovoj psihi dodatne snage i energiju.

Nema tu ničega natprirodnoga. Mehanizam djelovanja na osobu je dovoljno jasan. Jedna te ista propovijed može vršiti na ljude najjače djelovanje. Ljudska riječ – to je velika snaga. Pomoću riječi se može podići i izliječiti čovjek, pomoću riječi se može potisnuti i čak ubiti čovjek, ako se on nalazi u kritičnom stanju. Uzmite one iste »psihoterapeute« tipa Kašpirovskog ili Čumaka. Oni nisu Bogovi, nisu sinovi Božji, nisu proroci, pa ipak mogu vršiti na ljude jako djelovanje, uključujući blagotvorno, zahvaljujući svojim snažnim voljnim i psihičkim kvalitetama.

Zašto se to događa? Evo zašto. Što je to riječ? To je neki konkretan redoslijed kolebanja. To je informacijski, emocionalni i energetski impuls od jednog čovjeka prema drugome. I u tom drugom čovjeku primatelju mogu se odvijati uzvratni procesi nakon primitka tog impulsa. Mogu biti pušteni uzvratni procesi emocionalnog bljeska koji djeluju na centre samoregulacije, a oni sa svoje strane mogu utjecati na čitav organizam u cjelini. To, da se riječju može liječiti, - to je činjenica.

Snaga ljudske riječi, osobito usmene, može biti kolosalna. Najbolji primjer – to je usmena riječ najvećeg govornika u povijesti čovječanstva – Adolfa Hitlera. Njegovi usmeni nastupi su ostavljali magičan dojam, općinjavali su ljude, prihvaćeni su kao čudo i otkrivenje, izazivali su kod ljudi buru emocija, bliskih ludilu, mnoge žene su na njegovim nastupima doživljavale orgazam, muškarci su osjećali dotok energije kao od najsnažnije elektrocentrale. Nakon njegovih nastupa njegovi protivnici su postajali njegovi pristalice. Fantastika.

Osim usmene riječi također jaka metoda djelovanja na psihu jest post. Post je – čisto fizički proces, a rezultat njegovog djelovanja izlazi daleko izvan okvira reakcije želuca i crijeva.

Odbacujući kršćanstvo i komunizam na smetlište povijesti, treba im naći najbolju zamjenu.

Veliki protivnik kršćanstva – Nietzsche ne samo da je razbio kršćanstvo u prašinu, već, trudeći se naći bolju religiju, nije našao ništa konstruktivno, osim religije predsokratovske Grčke. Svugdje: i u islamu, i u budizmu, i u zakonodavstvu Manu on je otkrio laž. Nietzsche je čak počeo praviti klasifikaciju religija prema tome »radi čega se laže u svakom konkretnom slučaju« i »do čega ta laž dovodi kasnije«. Nietzscheova kritika je jaka i velika, mada nije uvijek neosporna. Ipak glavna slabost Nietzschea je – slaba konstruktivnost, potpuni nihilizam. Nietzscheovo negiranje nema granica. On je došao do negiranja svakog morala i svake istine. Vrhunac Nietzscheovog negiranja je – njegova teza »Ništa nije istinito, sve je dozvoljeno«. Naravno, sa takvim pristupom se ne može sagraditi normalno ljudsko društvo.

Na Hitlera Nietzsche je izvršio velik utjecaj, ali Hitler je pošao dalje od Nietzschea. **Hitler** je, odlično shvaćajući istinsku vrijednost kršćanstva, pisao: »Bilo **da se radi o Starom ili Novom Zavjetu, nema nikakve razlike: sve je to jedna te ista stara židovska prijevara...** Ne može se biti istovremeno Nijemac i kršćanin. Treba odabrati jedno. Nama su potrebni slobodni ljudi, koji osjećaju i znaju da se Bog nalazi u njima samima…« (11).

Istovremeno Hitler je bio svjestan da potpuno bezreligiozno društvo nije punovrijedno, zato nije htio jednostavno odbaciti kršćanstvo, već se trudio naći mu zamjenu. Hitler piše u »Mojoj borbi« (11) (dio 2, pogl. 1): »Religija uzdiže čovjeka iznad razine čisto životinjskog postojanja i samim time potiče jačanje i osiguravanje samog postojanja čovjeka. Oduzmite suvremenom čovjeku religiozno-moralna vjerovanja kojima je on odgajan i, **ako mu ne date punovrijednu zamjenu,** uskoro ćete se uvjeriti da se zbog toga pokolebala sama osnova njegovog bića. Ljudi postoje zbog toga da bi služili visokim idealima, ali istovremeno imamo pravo kazati da bez visokih ideala nema ni samog čovjeka«.

Primijetimo usput, da je Hitler mnogo toga odlično shvaćao i istovremeno pravio najgrublje i nedopustive greške. Propovijedao je pobjedu arijske rase i nije znao da su arijci svi indoeuropljani, uključujući Ruse. Za te jednostavne stvari on je saznao tek nakon početka rata sa SSSR-om, nakon mjerenja lubanje ruskih ratnih zarobljenika. I pred kraj rata se oduševljavao Rusima i njihovim arijskim osobinama. Iako je za takva »otkrića« sasvim dovoljno imati najosnovnija znanja iz područja lingvistike.

Nekakav temeljni sustav pogleda na svijet u cjelini se mora dati čovjeku kao baza za njegovo dalje mišljenje. Mišljenje je nemoguće bez povezivanja s nekim koordinatnim sustavom, s nekim sustavom temeljnih vrijednosti, s nekim sustavom sredstava ocjene, s nekim sustavom osnovnih ideja i stereotipa. Tablica 5 treba biti zadana s drugim pravilnijim vrijednostima.

Slava našim Bogovima! Mi Rusi, i ne samo Rusi, već i svi Arijci, ne trebamo izmišljati umjetne religije. Mi imamo svoju religiju. Prirodnu, snažnu i lijepu. Nama su zatvorili znanja o njoj. Ali sada ta znanja ponovo izbijaju na površinu društvenog života Rusije.

18. MALO O RUSKOJ RELIGIJI

»Religija – to je ogledalo duše svakog naroda«.

»Osnovni uzrok svih nesreća ruskog naroda je u tome, što je on zaboravio svoje nacionalne Bogove«.

»Pravoslavlje – to nije kršćanstvo, to je poganstvo«.

Bilo bi ružno ignorirati ogromno religiozno iskustvo naših predaka i uporno ustrajati na tuđem za Ruse kršćanstvu ili komunizmu, nametnutih Rusiji silom i ogromnom krvlju.

Obratite pažnju na to, što se događa s predavanjem povijesti u Rusiji. Proučavaju se sve povijesti i religije: židovska, grčka, rimska, ali u službenoj ruskoj povijesti nevjerojatno malo mjesta je dano proučavanju ruske nacionalne religije. Ne samo da se trude ne proučavati je, već se trude ne spominjati je ili je spominjati samo u negativnom smislu. Zavjera prešućivanja i namjernog izvrtanja čiji je cilj – lišiti narod nacionalne povijesti i nacionalne religije, nacionalne samosvijesti i nametnuti mu tuđe. Učiniti da narod postane slijep i bespomoćan. Uzmite bilo koju knjigu iz povijesti religije »najautoritarnijih« ruskih (židovskih) povjesničara. U njima ili uopće nema ničega o ruskoj religiji, ili su ruska povijest i religija potpuno krivotvorene.

Da bi diskreditirali poganstvo, kršćani na prvom mjestu pričaju basnu o tome, da poganstvo navodno traži prinošenje ljudskih žrtava. To je laž. Rusko poganstvo ne traži prinošenje ljudskih žrtava. One činjenice prinošenja žrtava, koje su stvarno postojale – to je namjerna provokacija Židova-pseudopogana s ciljem diskreditiranja poganstva. O njoj ćemo govoriti u poglavlju 20 (kristijanizacija Rusije).

Najsmješnije je što te basne o prinošenju žrtava pričaju kršćani, koji su spalili na lomačama preko 13 milijuna ljudi. I to su spalili jedne od najboljih. Prije svega su spaljivali takozvane ljude »lijeve hemisfere«, to jest one kod kojih radi lijeva hemisfera mozga, odgovorna za logičko razmišljanje. Kršćanima nisu potrebni pametni, potrebni su im maloumni i debili.

Prilikom prinošenja žrtava u poganskoj knjizi Velesa, u tekstu daščice br. 4 doslovno je zapisano: »Ruski Bogovi ne uzimaju ljudske žrtve ni životinjske, jedino plodove, povrće, cvijeće, žito, usireno mlijeko (sirutku), odstajalo u travi, i med i nikada živu pticu ni ribu. Dok Varjazi i Alani daju bogovima drugu žrtvu – strašnu, ljudsku, to mi ne trebamo raditi, jer mi smo Dažd-bogovi unuci i ne možemo ići tuđim stopama…«.

Prema podacima službene znanosti čovjek u svojem današnjem obliku postoji na zemlji 3 milijuna godina. Slaveni – predstavljaju vrstu Arijevaca ili Arijaca. Slaveni, kao izdvojena samostalna arijska grana, postoje preko 20000 godina. Kršćanstvo ima svega 2000 godina, a u Rusiji kršćanstvo ima svega 1000 godina. To jest kršćanstvo zauzima čak ne u arijskoj, već u slavenskoj povijesti samo jedan dvadeseti dio. Ali naši preci su nekako živjeli i prije kršćanstva i ne samo živjeli, već su znali preživjeti i umnožiti se za tih 20000 godina. Njihove životne snage su mogle savladati sva najteža iskušenja tijekom tih 20000 godina. To o mnogo čemu govori. To govori o njihovoj tjelesnoj, intelektualnoj i duhovnoj snazi. A duhovna snaga bez Bogova ne postoji. Samo Bogovi daruju ljudima duhovnu snagu. I krv svih naših predaka se nalazi u nama samima, u našim genima. Njima mi trebamo zahvaliti za svoje postojanje. Ne poštovati svoje pretke i svoju povijest može samo krajnje malouman čovjek.

Na Kavkazu poganstvo je postojalo sve do XIX stoljeća. Kršćanstvo je na Kavkazu također nametnuto silom i krvlju. Prema tome čitava naša osnovna arijska i slavenska povijest – to nije kršćanstvo i, naravno, ako se ta povijest ne poznaje, čovjek može jednostavno ostati slijep u rukama židomasona, koji skrivaju od ljudi njihovu povijest i njihovu pravu religiju.

Zbog ograničenosti opsega u zadatak ovog rada ne ulazi detaljan opis ruske poganske religije. O tome se može pročitati zasebno kod autora koji su se posebno bavili obnavljanjem ruske religije (24-28, 68, 77). Rad na obnovi ruskog poganstva počeo je relativno nedavno, i složenost tih radova nailazi prije svega na nedovoljnost primarnih izvora, od kojih mnogi nisu dostupni istraživačima sve do sada i čuvaju se u tajnim arhivama. Danas su javnosti dostupne: »Knjiga Velesa«, »Slovo o polku Igorovom«, »Povest vremennih let« Nestora, »Bojanova himna«, neki drugi primarni izvori i, prirodno, čitav narodni opus: legende, mitovi, bajke, poslovice, izreke itd. Čitav taj materijal nije dovoljan da bi se obnovila ruska religija u potpunom opsegu, zato se moraju paralelno proučavati i druge poganske religije: Hinduizam, Zoroastrizam, Budizam,

Bon. To je korisno zato što uz svu razliku tih poganskih religija, mnoštvo ideja i principa ima različite forme, ali jednu suštinu, pošto su sve te religije izrasle iz jednog religioznog korijena – Vedizma.

Imajući na umu navedene knjige o ruskom poganstvu i sadržaj ovog poglavlja su daleko od savršenstva i s vremenom, nakon dobivanja novih primarnih izvora, mogu se korigirati.

Zato se u ovom poglavlju neću upuštati u detalje i zaustavit ću se samo na osnovnim momentima ruske nacionalne religije.

Poganstvo – to je nacionalna varijanta vedske religije koja je zajednička svim Arijcima. To jest sve poganske religije imaju opći korijen, opću religioznu osnovu – Vedizam, jedinstvenu za sve varijante poganstva (uključujući i Hinduizam, i Zoroastrizam).

Vedizam je – velika religija i opseg njenih znanja je neusporediv s židokršćanstvom, koje može stati u jednu knjigu. Vedizam predstavlja opseg znanja, zapisan u tisućama tomova, koje obični ljudi ne mogu lako pročitati i proučiti. Zato su stvarani i pojednostavljeni i nacionalno orijentirani opisi Vedizma za konkretan narod. Postoje razne forme poganstva: i pojednostavljene u usporedbi s Vedizmom, i razvijene, i u određenom stupnju udaljene i izopačene od općeg vedskog korijena.

Sve poganske religije – to su nacionalne varijante Vedizma koji je jedinstven za sve Arijce.

Rusko poganstvo – to je ruska nacionalna varijanta Vedizma. Prema tome ruska vedska kultura – to je ruska nacionalna varijanta opće vedske kulture.

Vedizmu nije potrebna »sveta«, »slijepa«, »istinska« ili »apsolutna« vjera. **Slijepa vjera – to je sredstvo za obmanjivanje luđaka.** Vedizam nije vjera – to je religija. U nju ne treba vjerovati, nju treba poznavati i razumjeti. Riječ »Veda« ne znači vjera, već znanje, od riječi vedati, to jest znati, razumjeti. Rusko poganstvo opisuje realne svjetske sile koje postoje u kozmosu. Od pojma »Vede« proizlaze riječi: »vedati«, »ispovijedati«, »svedenija« (podaci – prim. prev.), »propovijed«, «zapovijed«, »veđma« (vještica – prim. prev.), »vedun« (čarobnjak – prim. prev.), »pravednik«.

U poganstvu postoji određeno mjesto za vjeru, s obzirom da čovjek ne može sve provjeriti, ali ta vjera nije slijepa i nije apsolutna. Ona se zasniva i na razumu, i na srcu. Naši ruski Bogovi nisu izmišljeni i nisu isisani iz prsta.

Znanja o našim Bogovima se čuvaju i žive u našem ruskom jeziku. Treba samo podići i razumjeti ta znanja.

U ovoj knjizi radi jednostavnosti ćemo razlikovati Poganstvo i Vedizam.

Riječ »religija« označava vezu. Vezu s čime, s kime? S kozmosom, s određenim realnim njegovim silama. U Vedizmu te kozmičke sile nisu slijepe i besmislene. Vedizam tvrdi da kozmičke sile imaju svoj razum i svoju slobodu volje. To jest Vedizam tvrdi da postoji kozmički razum, da postoje razumni Bogovi.

Glavna razlika kršćanstva i poganstva se sastoji u tome, što kršćanstvo s namjerom zatvara ljudima znanja o svijetu u cjelini, o kozmosu, o svemiru i odvodi ljude na stranu opisa avantura nekakve osobe Isusa Krista, gdje je on bio, što je radio, kome je i što govorio. Poganstvo, naprotiv, ne bavi se opisom nečijih avantura, već se bavi opisom svijeta u cjelini, opisuje svemir i opisuje realne kozmičke sile. Poganstvo pokazuje da je Zemlja – samo mali dio velikog svijeta, i one kozmičke sile, koje postoje u tom svijetu, vrše najjači utjecaj na život Zemlje i ljudi na Zemlji.

U kršćanstvu Vi trebate vjerovati u postojanje Isusa Krista, u to, što je on radio ili nije radio, što je on stvarno govorio ili nije govorio.

U poganstvu ne treba vjerovati u postojanje, na primjer, Boga sunca Ra, u njegovu moć i životnu silu. Dovoljno je pogledati u nebo, vidjeti Sunce, osjetiti njegovu energiju i vidjeti utjecaj Sunca na život. Vi ne trebate vjerovati ili ne vjerovati u postojanje Boga vatre Simargla – s vatrom se stalno susrećete u životu.

Poganstvo daje ljudima astronomska, kozmička i najopćenitija znanja o svijetu.

Poganstvo – to su znanja o svijetu, podatci o živopisnoj i simboličnoj formi. Ta forma pomaže običnim ljudima da shvate složene stvari pomoću životne analogije.

Na primjer, kada se kaže da se Bog Svarog oženio Boginjom Ladom i ona mu je rodila djecu, onda to u stvarnosti znači da se odvija neki drugi, složeniji proces. Ali taj drugi proces u principu je analogan onom, što se događa između muškarca i žene. I živopisna analogija pomaže da se lako shvati suština toga procesa.

Tko su to ruski Bogovi i tko su to ruski ljudi? Kršćanski bog je »napravio« sebi čovjeka-roba: muškarca od zemlje (Knjiga Postanka 2:7), ženu od muškog rebra (Knjiga Postanka 2:22).

Za razliku od kršćanstva drevni Rusi nisu »proizvodi« ni svojih Bogova, a tim prije nisu robovi Bogova, ni veliki grešnici pred Bogovima.

Slaveni su – potomci svojih Bogova. **Ruski Bogovi – to su naši preci.** Zbog toga je karakter međusobnog odnosa drevnih Rusa i njihovih Bogova bio principijelno drukčiji, nego u kršćanstvu. Za razliku od kršćanstva Rusi se nisu ponižavali pred svojim Bogovima. Nikada nisu stajali pred njima na koljenima, nikada nisu kao robovi saginjali svoja leđa, nikada nisu ljubili ruke svećenicima. Oni su, shvaćajući svu nadmoć svojih Bogova, istovremeno osjećali da su sa njima u prirodnom srodstvu.

Obratite pažnju na to da su Rusi – jedan od najljepših naroda svijeta. A ljepota je – božanstveni znak. I obrnuto, pogledajte prosječnog Židova – pred Vama su sve osobine izroda. To je znak đavla.

Osnovni osjećaj kršćana prema Bogovima jest – strah, kod starih Rimljana – poštovanje, kod Slavena – ljubav. Slaveni nisu cviljeli i nisu molili od Bogova za oprost zbog nepostojećih grijehova, milostinju ili spasenje. Ako su Slaveni osjećali svoju krivnju, oni su je iskupljivali ne samo molitvama, već konkretnim djelima. Slaveni su živjeli po svojoj volji, ali su se i trudili usuglasiti svoju volju s voljom svojih Bogova.

Za vrijeme molitve Slaveni su čuvali ponos i hrabrost. Molitva Slavena – to je prije svega pohvala i hvalospjev Bogovima, koji obično ima karakter himne. Slaveni su slavili svoje Bogove, odavde i potječe pojam »Slaveni«. Prije molitve se vršilo umivanje čistom vodom, poželjno cijelog tijela ili minimum lica i ruku.

Rusko (kao i grčko, i rimsko, i bilo koje drugo) poganstvo za razliku od kršćanstva odgajalo je ponosne, hrabre, radosne ljude, jakog duha, neovisne osobnosti, ljude časti i dostojanstva, koji ne podnose iživljavanja nad sobom i koji mogu zaštititi sebe. Svaki ruski muškarac, bez obzira na sklonosti, prije svega je bio dužan po duhu biti vojnik, sposoban ukoliko je potrebno zaštititi samog sebe, svoju ženu i djecu, svoje bliske, svoju Domovinu.

Judaizam odgaja u ljudima psihološki tip robovlasnika, kršćanstvo odgaja psihološki tip roba, a poganstvo odgaja psihološki tip slobodnog čovjeka, gospodara samog sebe.

Kršćanska dogma jednokratnog života rađa strah od smrti. Pogani su cijenili i voljeli život, ali se nikada nisu plašili smrti. Oni su shvaćali da nikakva apsolutna smrt ne postoji. Ne postoji slučajno u svakom jeziku pojam »na onom svijetu«.

To jest nakon smrti postojanje se odvija upravo u svjetlu, a ne u tami ili u nepostojanju. Na onom svijetu postoji i svjetlost, i Sunce, i vlastiti život.

U poganstvu smrt – to je kraj jednog oblika života i istovremeno početak rađanja novog oblika života. Navest ću analogiju. Kako se rađa čovjek? Najprije se čovjek začne i živi u majčinoj utrobi. Tamo je skroz drukčiji svijet – tamo nema svjetla, drugih bića, zvukova, zraka, ograničen je prostor, ograničena sloboda itd. I u tom drugom svijetu ljudski embrio živi oko 9 mjeseci. On se navikava na taj svijet, njemu je tamo udobno i sigurno.

Zatim nastaje rađanje. Taj trenutak je bolan i mučan. Dijete prelazi iz jednog svijeta u sasvim drukčiji. Stari svijet ga odbacuje, i život se pretače u drugi svijet. U procesu rađanja dijete osjeća strah, njega izbacuju iz prvobitnog i udobnog svijeta. Njemu se čini da se život završio, da ono umire. Prilikom rađanja dijete s mukom prolazi kroz maternicu i vaginu, kao kroz tunel ulazi u novi svijet. Sva svjedočenja onih ljudi koji su preživjeli kliničku smrt su analogna tome. Svi opisuju kretanje kroz nekakav tunel, cijev, hodnik, bunar i t. sl. U dobroj porodici dijete koje se rađa već očekuju i dočekuju na ovom svijetu njegovi bliski, koji su na ovaj svijet došli prije njega. Kada čovjek umire na ovom svijetu i prelazi na onaj svijet, tamo ga također već očekuju i dočekuju njegovi bliski, koji su tamo otišli prije njega.

Fizička smrt predstavlja samo – vrata za prolaz ka drugim oblicima života. Ljudska duša zajedno s karmom koju je čovjek nagomilao prelazi u drugi svijet. Herojski život i herojska smrt – to je prijelaz u drugu višu razinu života.

Tijelo poganina – to su korice za oštricu duha.
Ja nemam učitelja,
Život je moj učitelj.
Ja nemam gospodara,
Karma je moj gospodar.
Ja nemam oružje,
Nepokolebljiva volja je – moje oružje.
Ja nemam tvrđavu,
Nepokolebljiv duh je – moja tvrđava.
I ja umirem ponovno
Da bih se rodio onakav, kakav želim.

(Himna iz *Rigvede* – svete vedske knjige).

Žene, općeći s poganinom, osjećale su u njemu ne samo muškarca kao mužjaka, već i muškarca kao potomka Bogova – izvor snažne duhovne sile, hrabrosti, sigurnosti i ljubavi. Zato se ljubav žene prema poganinu odlikovala daleko jačim oblicima strasti, koji se ne mogu usporediti s ljubavlju žene prema duhovno nemoćnom kršćaninu.

SLIKA KOZMIČKIH SILA. RUSKI BOGOVI

SVEVIŠNJI – Kozmički Apsolut koji objedinjuje sve Bogove i čitav svemir u jednu cjelinu. Ime Svevišnjeg je – OUM. Svi ostali Bogovi su – manifestacije (hipostasi) i subličnosti Svevišnjeg. Što je to hipostas, najbolje je objasniti analogijom. Eto, recimo, čovjek i jest čovjek. Ali eto, čovjek je uzeo plug – postao je orač, ne prestajući biti čovjek. Počeo je sijati – on je sijač, počeo je kovati – on je kovač, svirati na gitari – on je gitarist, čitati knjigu – čitatelj. Orač, sijač, čitatelj – to su hipostasi jednog istog čovjeka.

Hipostas je – određena funkcija (uloga) u određenom intervalu vremena. Tako i svi Bogovi – to su hipostasi Svevišnjeg. Razlika je samo u tome, što čovjek ne može istovremeno obavljati sto poslova i biti istovremeno i orač, i bravar, i pekar, a Svevišnji može.

Što su to subličnosti Svevišnjeg? To je također najbolje shvatiti prema analogiji sa subličnostima čovjeka. Mi često govorimo i čujemo izraze kao što su: »Bilo me je strah, ali sam svladao svoj strah«. Što ovaj izraz označava? Koga je to bilo strah? Tko je svladao strah? Kao da se radi o dva različita čovjeka, iako se govori o jednom istom čovjeku – o samom sebi. »Nije mi se dalo ništa raditi, ali sam natjerao sebe da napravim taj posao«. Tko to nije htio? Tko me je natjerao? »Rekao sam samom sebi da sam dužan učiniti to«. Tko je rekao? Kome je rekao?

Ako vlastito »Ja« nema strukturu, onda su sve navedene fraze besmislene. Ali ustvari sve one imaju sasvim jasan smisao. Zašto? Zato što naše »Ja« ima strukturu i sastoji se od mnoštva malih različitih »Ja« – subličnosti našeg velikog »Ja«. Unutar nas živi mnoštvo subličnosti – različitih bića koja imaju različit karakter, različite interese i različite ciljeve: plašljivac i heroj; lijenčina i radnik: optimist i pesimist; pragmatik i romantičar; siguran i nesiguran; aktivan i pasivan; pohlepan i darežljiv; dobar i zao itd. – stotine različitih subličnosti. I sva ta vojska bića živi unutar našeg »Ja« i predstavlja dio našeg »Ja«.

Kada smo rekli: »Bilo me je strah, ali sam svladao svoj strah«, onda to označava da je subličnost »heroj« našeg »Ja« pobijedila subličnost »plašljivac« našeg »Ja«. Kod svih ljudi subličnosti svoga »Ja« su različite, pa čak i po dimenzijama. Kada za nekoga rečemo da je hrabar, znači da subličnost »heroj« zauzima u njegovom »Ja« na primjer 4%, a subličnost »plašljivac« u njegovom »Ja« zauzima 0,5%. Kod plašljivca taj odnos subličnosti je suprotan.

Analogna je situacija sa Svevišnjim. Svevišnji nije apsolutno dobro. On ujedinjuje sve: i dobro i zlo, i ljubav i mržnju, i život i smrt, i građenje i rušenje, i sve, što postoji, čitav svemir, sve bogove. On je apsolut. On je iznad pojmova dobro i zlo. Dobro i zlo su za njega – samo subličnosti, njegova sredstva upravljanja. Za Svevišnjeg zlo je – neizbježan element bez kojeg nije moguć harmoničan razvoj. Ali on slijedi odnos dobra i zla i ciklično regulira to stanje.

Svi Bogovi – to su »ruke« ili »instrumenti« Svevišnjeg, pomoću kojih on upravlja tim svijetom. Ali te »poluge« nisu pasivne, one imaju svoju vlastitu slobodu volje, one su subličnosti Svevišnjeg. Zato je nemoguće poklanjati se Svevišnjem, ne ukazujući put prema njemu, s obzirom da to znači klanjati se odmah svim Bogovima, uključujući i Sotonu. Moguće je poklanjati se Svevišnjem samo konkretnim putem prema njemu, na primjer putem svijetlih Bogova: Svaroga, Peruna, Velesa. Međutim prema Svevišnjem je moguće ići i putem zla, putem đavla. A to znači gubiti svoju dušu, dobiti određenu karmu i odgovarajuće mogućnosti reinkarnacije.

Principijelno je važno što Svevišnji – nije jedinstveni Bog, to je svevišnji Apsolut. Jedinstveni Bog – to su lažne izmišljotine sotonista-jednobožaca, koji teže od ljudi sakriti znanja, pokazati da je Bog jedan, nedjeljiv i da nema unutar sebe strukture. Svevišnji ima strukturu, i ljudima se daje mogućnost da iz te strukture izaberu bijele ili crne sile. Jedinstvenim bogom sebe naziva đavao ili sotona, da bi od ljudi sakrio postojanje drugih svijetlih Bogova.

Još jedna analogija – čovjek kao organizam. Čovjek s vanjske strane predstavlja jedan organizam, jednu cjelinu. S druge, unutrašnje strane, čovjek ima strukturu – to jest ima razum, srce, pluća, jetru, crijeva, tanko crijevo, zajedno s njegovim sadržajem. Ako se nalazite unutar organizma i imate slobodu izbora, onda Vam je dano da birate gdje vam je bolje da se nalazite: u srcu, u glavi ili još negdje.

ROD (u Hinduizmu Brahma) – prvobitno izražavanje Svevišnjeg Apsoluta, tvorca čitavog svijeta. Do njegove pojave čitav svemir se nalazio u stanju »nepostojanja« (u Hinduizmu to stanje se naziva Parabraman), to jest nije bilo ni Bogova, ni materije, ni prostora, ni vremena, ni vidljivog ni nevidljivog svijeta. Rod je – dvospolni Bog, koji ima u sebi i muški i ženski početak. Rod je – otac Bogova, Rod i majka Bogova. Zatim je Rod izdvojio iz sebe odvojen muški početak Boga Svaroga i ženski početak Boginju Ladu.

Iz svog lika Rod je izrodio Boga sunca Ra. Rod je izrodio također svetu Kravu Zemun i Kozu Sedun, i iz njihovih sisa se razlilo mlijeko i nastala naša galaksija. U astronomiji naša galaksija se zove »Mliječna staza«. Eto zašto se riječ »mliječni« u astronomiji ne objašnjava. Rod je izrodio i Svjetsku Patku, koja je izrodila mnogo Bogova – demona. Osnovna funkcija Roda je – rađanje. Sudjeluje u svim rađanjima, uključujući rađanje svakog čovjeka.

Odavde potječu riječi: »roditelji«; »rodbina«; »Rodina« (domovina); »narod«; »priroda« (pri Rodu), »plodorod« (plodovi roda); »urožaj« (ljetina); »rodnik« (izvor); »urod« (oštećen rod); »poroda« (rasa); »vodorod« (vodik); »ugljerod« (ugljik); »kislorod« (kisik).

Kada se rađa svaki čovjek, njegova namjena se upisuje u knjigu Roda. Ta knjiga se ne nalazi na jednom mjestu, ona je razdijeljena, ona je zapisana u samom čovjeku, u svakoj njegovoj stanici u obliku genetskog koda. Kada Rod za novorođenog čovjeka piše tu knjigu, onda polovicu genetske informacije on uzima od oca djeteta, drugu polovicu od majke (genetičari to nazivaju nasljedstvom). A ponekad Rod dodaje nešto i od sebe (genetičari to zovu promjenjivošću). Kada se kod čovjeka pojave pozitivne osobine, kojih nije bilo ni kod oca, ni kod majke, onda kažu: »To je od Boga« (a može biti i od đavla).

Genotip čovjeka određuje granice, u kojima postoje sposobnosti i sloboda volje čovjeka. Ne postoji slučajno kod Rusa poslovica: »Što je u Rodu zapisano, to se ne može preskočiti«. Ali ipak te granice slobode volje nisu male, one su dovoljno velike za zemaljski život čovjeka.

Osim toga, ako čovjek može napraviti pravilan izbor između dobra i zla i uspostaviti vezu s bijelim Bogovima svemira, onda on može izaći izvan svojih osobnih genetskih granica i crpiti sile i znanja od tih bijelih sila. Ako pogriješi, onda će on biti igračka u rukama crnih sila: Crnog Boga i Sotone.

Primijetimo da problem izbora dobra i zla (ili problem izbora konkretnih Bogova) nije jednostavan. Ne može se izabrati sam Svevišnji. To je isto što i uopće ne vršiti izbor, pošto je Svevišnji – **sav svemir**, sve njegove sile i bijele i crne. Svevišnji daje čovjeku mogućnost izbora između dobra i zla, to jest između svog konkretnog izražavanja unutar svemira.

Vrlo je važno što veza ljudi s kozmičkim silama nije jednostrana (samo od Bogova prema ljudima), već je dvostrana: i od bogova ka ljudima, i od ljudi ka bogovima. Mi možemo davati snage sile svoje duše bijelim bogovima, a možemo i crnim, ovisno o našem shvaćanju i izboru Bogova.

Prilikom pravilnog izbora Bogova i uspostavljanja veze sa njima (preko egregora) čovjek izlazi izvan mogućnosti ličnosti i crpi informaciju, znanja i sile iz svemira. Sva genijalna otkrića čovječanstva – to nisu otkrića konkretnih ličnosti, već predaja znanja Bogova preko tih genijalnih ličnosti. Kada kažemo da je Newton otkrio zakon sile teže, to u suštini ne znači da je Newton otkrio zakon sile teže, već su Bogovi preko Newtona predali čovječanstvu znanja. Newton je samo pomoću svog talenta i rada mogao uspostaviti vezu sa svijetlim Bogovima svemira. U tome je njegova veličina i njegova genijalnost. To nije dano svakome. Genijalni Mozart, kada je pisao glazbu, uvijek je nesumnjivo izjavljivao da to ne stvara glazbu on, već Bogovi preko njega predaju glazbu ljudima.

Ideja indijskog Boga Brahme potječe iz ideje ruskog Boga Roda i ona je njena analogija.

TRIGLAV – Trojedini Bog. Objedinjuje u jednu cjelinu tri hipostazije bića: Javu; Navu i Pravu. Triglav predstavlja prostor u kojem se nalazi i živi čovjek. Čovjeku se daje sloboda volje i mogućnost da sam bira svoj put – pravilan ili nepravilan. Kao rezultat toga puta čovjek stječe sebi odgovarajuću karmu – duhovni zbroj svih dobrih i loših djela. Karma prati dušu čovjeka i za vrijeme života na Zemlji i nakon smrti na zemlji i života u drugim svjetovima. Od toga kakvu karmu je čovjek sebi stekao ovisi i njegov život na Zemlji, i njegovi životi u budućnosti, i životi njegovih potomaka. Karma odražava zakon uzročno-posljedične veze, čija se osnovna ideja izražava u riječima – »kako siješ, tako ćeš i žeti«. Zakon karme – to je zakon osvete i odmazde.

JAVA – realna hipostazija bića. Njeno utjelovljenje je – objektivan, izražen, vidljiv, realan, materijalan svijet. To, što je izvan ljudske ličnosti. Odavde potiču riječi: »javno«, »na javi«, »javiti se«, »javljanje«.

NAVA – svijet nerealan, nematerijalan, zagroban, nevidljiv, hipotetičan, uključujući lažnu hipostaziju bića. Odavde potiče riječ »priviđenje«.

PRAVA – potencijalno pravilna hipostazija bića. Prava – to je sustav sveukupnih zakona i pravila, koja je ustanovio Svarog, po kojima treba živjeti pravilan dobar čovjek. Živjeti po Pravu – to znači pravilno misliti, pravilno govoriti i pravilno raditi. Odavde potječu riječi »pravda«, »ispravan«, »prav«, »pravila«, »pravilan«, »pravedan« (pravilne vede).

Termin »Pravoslavlje« – je poganski termin, koji su kršćani ukrali i koriste ga kao vuk ovčju kožu.

Pravoslavlje – to nije kršćanstvo, to je poganstvo. Kršćani su – nepravilni ljudi, pošto su se predali prevarantskoj židokršćanskoj religiji, predaju sile svoje duše Crnom bogu i Sotoni.

SVARGA – nebesko carstvo Bogova, zvjezdano nebo, svemir (naša galaksija). Svemir se nalazi u stalnom kretanju. To kretanje ima kružni, kolebajući karakter. Svemir se složeno okreće (oko mnogih osi), i to kretanje se naziva kotač Svarge, učvršćen kod Polarne zvijezde. Postoji mnogo razina i osi okretanja. Zemlja oko svoje osi – za jedan dan i noć. Zemlja oko Sunca – za jednu godinu. Zemljina os, kao os zvrka, sama se polako okreće. Pun okret toga kretanja se odvija otprilike za 26 000 godina. To okretanje dovodi do toga da polako smjenjuju jedno drugo zviježđa zodijaka, koja se vide u trenutku proljetne ravnodnevnice na sjeveru. Pun okret se dijeli na 12 astroloških Era, od kojih svaka traje 2160 godina. To vrijeme se naziva Kolo (krug) Svarge.

U svakom Kolu Svarge povijest se u mnogo čemu ponavlja. Sada mi živimo u ljutoj eri Riba, gdje vlada uglavnom knez čitavog svijeta – sotona pomoću dvolične židokršćanske religije i svjetske financijske židomasonske mafije. Ali ta Era Riba će se uskoro završiti i počet će blagodatna Era Vodenjaka. Ali do te Ere još treba poživjeti i ne dati sotoni da »zalupi vratima« i priredi apokalipsu. To nije lako, ali mi za to imamo snage. To mnogo ovisi o našim postupcima. I prije svega o našem izboru Bogova. Kome ćemo se klanjati, tome ćemo i davati sile svoje duše: ili našim ruskom Bogovima, ili židokršćanskom đavlu.

Sam sunčev sustav se okreće oko centra naše galaksije, ali vrijeme tog okretanja je preveliko za svakodnevno ljudsko razumijevanje. Ono se ne može ni s čim usporediti.

Postoje i vremenski veliki ciklički periodi ne samo naše galaksije, već i čitavog svemira. O tome se može pročitati u vedskoj literaturi, na primjer u knjizi »Kozmičke legende Istoka« S. V. Stuljginskisa (4) ili u (29). U ruskom Vedizmu opća slika svijeta je analogna tim opisima, s obzirom da su im korijeni zajednički – Vedizam.

SVAROG – Bog neba. Bog duhovnog svijeta. Duhovni poglavar našeg svemira, rodonačelnik slavenskih Bogova. Svi osnovni slavenski Bogovi su – djeca Svaroga, zato se oni zovu Svarožići. Tvorac našeg zemaljskog svijeta. Riječ »svarganić« – znači stvoriti. Četveroliki Bog. Njegova 4 lika označavaju da je on poglavar 4 strane svijeta na Zemlji, a u svemiru – poglavar četverodimenzionalnog prostora.

Osim našeg svemira – galaksije pod nazivom »mliječna staza« postoje u svemiru druge galaksije. Tamo su drugi Bogovi.

PERUN(kod baltičkih naroda PERKON, PERKONAS) – Bog oluje i rata, gromovnik, pokrovitelj kaste vitezova (knezova i vojnika, na sanskrtu kšatrija). Sin Svaroga i Lade. Perun je – ljut Bog u odnosu na neprijatelje Domovine, ali je milostiv i pravedan prema prijateljima Rusije. Duh Peruna – to je duh vojnika. Ali vojnik nije onaj tko teži ratovati zbog rata. Vojnik – to je onaj tko je uvijek spreman ratovati, ako za to postoji potreba. Ako takve potrebe nema, onda se vojnik može baviti stvaralačkim radom. **Duh vojnika – to je potencijal snage.** Simbol Peruna je – drvo Hrast.

SVETOVID – Bog svjetlosti.

VELES (u maloj Aziji Baal, u Indiji Valu) – Bog mudrosti. Sin Roda i svete krave Zemun. Pokrovitelj sloja (kaste) čarobnjaka (mudraca, duhovnih učitelja, na sanskrtu brahmana). Zaštitnik pjesnika. Zaštitnik domaćih životinja. Bog bogatstva.

LADA – Majka većine Bogova. Bogorodica. Boginja ljepote, ljubavi i sklapanja brakova. Svaki mladi bračni par prinosio je boginji cvijeće, žive ptice, med i jagode. Veličanstven hram Lade postojao je u drevnom Kijevu, a u tom hramu – kip neviđene ljepotice s ružičastim vijencem. Njena kosa boje zlata bila je okićena biserom, haljina ukrašena bogatim vezom i dragocjenostima. Ona je držala u ruci krilato dijete, svog sina – Boga ljubavi i strasti Ljelja. Od Lade potječu riječi »sladak«, »oladji« (uštipci) i čak englesko »lady«.

RA – opći naziv Boga Sunca. Odavde potječu riječi: »kultura« (kult Boga Ra), »raduga« (duga Boga Ra), »rassvet« (zora), »radost«, »radostan«, »rad« (pošto se rad vrši danju, noću čovjek spava), »rastenie« (biljka), »Rasseja« (tako se pravilno zove naša zemlja).

Često mi ne razumijemo sasvim ono što govorimo. Kažemo djetetu: »Ustani, pora« (vrijeme je). »Pora« – označava »po Suncu«. Dijete odgovara: »Još je rano«. »Rano« – označava da je još tamno, Sunca (ra) još nema (»no« – to je »nema« na svim jezicima).

Aktivnost boga Ra nosi ciklički karakter. Postoji nekoliko razina cikličnosti: 11-godišnji; 57-godišnji i više, od kojih svaki mijenja stanje kolebanja elektromagnetskog polja Sunca. A te promjene sa svoje strane globalno djeluju na zemljin omotač i psihoemocionalno stanje čitavog čovječanstva. Najuobičajeniji za čovjeka su dnevni i godišnji sunčevi ciklusi.

Sunčeva energija – to je stalan tijek života. Čitav naš zemaljski život bez Boga Sunca je nemoguć. Među Bogovima nema jednakosti. Postoji subordinacija. Bog sunca RA – je jedan od Bogova visoke razine hijerarhije. Zamislimo se na trenutak što bi bilo kad bi Bog Sunca prekinuo svoju aktivnost. Što bi bilo s takvim pravim ili pseudobogovima kao što su: Mojsije, Isus Krist, Muhamed, Buda itd.? Oni ne bi mogli čak ni postojati.

Suvremena zapadna znanost ne shvaća što je to Sunce. Postoji nekoliko hipoteza. Osnovna hipoteza tvrdi da se na Suncu odvija stalna termonuklearna reakcija. To nije točno. Nikakve termonuklearne reakcije na Suncu nema. Sunce je izvor elektromagnetske energije. Sunce je – živi organizam.

Iako je Sunce – jedinstven objekt i jedinstven Bog, za čovjeka u različitim godišnjim dobima Sunce se javlja u raznim oblicima. Jer ljetno i zimsko Sunce za čovjeka se jako razlikuju. Zato su se kao Bogovi poštovali i različiti periodi godišnjeg sunčevog ciklusa, koji su se smatrali kao djeca općeg boga Ra ili jednostavno njegovi različiti hipostasi.

Opći simbol Boga sunca Ra – jest kukasti križ.

HORS – sin (hipostas) Boga sunca Ra. Bog Sunca koji je pošao od zime prema proljeću. Mlado Sunce, koje se preporođuje. Njegovo je vrijeme nakon zimskog suncostaja (najduža noć, najkraći dan) 21.-22.prosinca do proljetne ravnodnevnice (trajanje dana i noći jednaki) 21.ožujka.

JARILO – sin (hipostas) Boga sunca Ra. Njegovo vrijeme je od proljetne ravnodnevnice nakon 21.ožujka do ljetnog suncostaja (najduži dan, najkraća noć) 21.-22.lipnja. Odavde potječe njemačka riječ »Her« (gospodin), francusko »Bonjour« (dobar dan), talijansko »Bon giorno« (dobar dan).

DAŽBOG – sin (hipostas) Boga sunca Ra. Njegovo vrijeme je od ljetnog suncostaja 21.-22.lipnja do jesenske ravnodnevnice (jednaki dan i noć) 23.rujna. Bog koji nosi svjetlo i ljetinu koju daje svima. Njegovo ime je nastalo od spajanja riječi »dati« i »Bog«. Njegov idol je stajao na brdu u Kijevu. Zaštitnik svadbi. Rusi su – unuci Dažboga, a on je njihov rodonačelnik i zaštitnik.

OVSENJ (JASENJ, TAUSENJ, BAUSENJ) – sin (hipostas) Boga sunca Ra. Njegovo vrijeme je od jesenske ravnodnevnice 23.rujna do zimskog suncostaja. Odavde potječe riječ »jesen« i drvo jasen.

ZARNICA (ZARJA, ZARENICA) – Boginja jutarnje zore. Supruga Boga Horsa.

BJELBOG – opći Bog svih svijetlih kozmičkih sila (Bogova). Oličenje svjetlosti. Bog dobra, uspjeha, sreće. Njegovo svetilište je bilo na brdu, okrenutom prema Suncu, a mnogobrojni zlatni i srebrni ukrasi Bjelboga odražavali su igru zraka i čak su noću osvjetljavali hram, gdje nije bilo ni jedne sjenke, ni jednog mračnog kutka. Bjelbog se stalno bori s Crnobogom, podržavajući u Svargi dinamičku ravnotežu suprotnih sila: stvaranja i rušenja; svjetla i tame; topline i hladnoće; dobra i zla; ljubavi i mržnje itd.

CRNOBOG (u Hinduizmu Šiva) – izrod svjetske patke. Bog smrti, rušenja, uništenja.

Sotona – bog laži, obmane, đavolskih iskušenja. Oličenje zla, mržnje i svih nevolja. Njegov lik je užasan. Zapovjednik Nave. Sotona je – lažljivac i otac laži. Sotona može kao vuk oblačiti na sebe različite ovčje kože i praviti od sebe Bjelboga (kako, na primjer, prave od sebe Krist i Mojsije). Voli igru »obrnutog«, naziva: bijelo – crnim; crno – bijelim; istinu – laži; laž – istinom; dobro – zlim; zlo – dobrim; boga – đavlom; đavla – bogom itd. Treba moći razlikovati laž od istine, a za to trebaju i glava i duša. Zašto sotona tvrdi da je on »jedini« bog? Da bi sakrio od čovjeka znanja o postojanju drugih Bogova, sakrio znanja o dobru i zlu, da ne da čovjeku mogućnost odabiranja drugih bijelih Bogova.

Njegova snaga je u skrivanju znanja od ljudi. Umjesto znanja on podmeće ljudima »vjeru« i na udici vjere lovi duše povjerljivih luđaka. Povjerljivost i glupost su – sestre blizanke. Osnovna metoda njegovog upravljanja ljudima je – zavadi pa vladaj. Jako se boji istine, širenja istinitih znanja, simbola Sunca – »Svastike« (kukasti križ), koji osvjetljuje njegove tamne i prljave radnje.

MATI VLAŽNA ZEMLJA – Boginja Zemlje. Okretanje Zemlje – to je onaj generator elektromagnetske energije, bez kojeg život na Zemlji također nije moguć. Pogani su to razumjeli i odnosili su se prema Zemlji kao prema majci. Za 3 milijuna godina poganskih civilizacija Zemlja nije pretrpjela štetu od čovjeka. Ali svega za 2 tisuće godina židokršćanstva ljudi su doveli Zemlju u najteže krizno stanje. To je prije svega zato što se židokršćanstvo nepažljivo odnosi prema Zemlji, kao prema majci, već propovijeda koncepciju pokoravanja prirode. Pravo ime Zemlje je – Terra. Ime Terra znači: treća (ter) planeta od Sunca (ra). I takvim kozmičkim znanjima pogani, koje židokršćani smiju nazivati divljacima, su vladali mnogo tisuća godina prije nego je stvoren prvi teleskop.

SIMARGL (SEMARGL), u hinduizmu Agni) – Bog vatre.

LAD – Bog pomirenja i sloge, prijateljstva, iskrenosti. Njegovo ime odgovara riječi »ladonj« (dlan) kao znaku otvorenih poštenih namjera. Rukovanje potječe upravo otuda, jer ljudi prilikom susreta kao da uvjeravaju jedan drugoga: »U mojoj ruci nema ni kamena, ni oružja«. Otuda potječu riječi »laditj« (živjeti u slozi), »pogladiti«, »zagladiti«.

LELJ – Bog ljubavi i strasti. Njegovo ime odgovara riječi »lelejatj«, to jest paziti, voljeti. Prikazivan je u obliku dječaka zlatne boje kose: jer ljubav je slobodna i neuhvatljiva. Lelj baca iz ruku iskre: jer strast je plamena, žarka ljubav! Lelj je isto što i grčki Eros ili starorimski Amor, samo što oni pogađaju ljudska srca strijelama, a Ljelj ih je spaljivao svojim žarkim plamenom.

POLELJA – drugi sin Boginje ljubavi Lade, mlađi brat Lelja. Idući za Leljom – Bogom ljubavi, on je Bog braka, jer brak ide za ljubavlju i vjenčava je. On je isti Bog, što i grčki Himenej.

LELJA (DODOLA) – Boginja ljeta kao godišnjeg doba i ljeta ljudskog života – mladosti. Zaštitnica mladih djevojaka. Otuda potječe naziv cvijeta »lilija« (bijeli ljiljan, krin), indijsko »lotos«, »lola« – tulipan na iranskom (i na tadžikistanskom, i na osetskom).

USLAD (OSLAD) – Bog veselja i svakog blaženstva, pirova, šetnji i uživanja, vjerni suputnik Lade, Boginje ljubavi.

STRIBOG – Bog vjetra. Bog vihor.

KOLJADA – oličenje novogodišnjeg sunčevog ciklusa. Na dan rođenja Koljade u božićnim pjesmama (koljadama) sadržane su magične zakletve – želje uspjeha kući, traženje poklona od domaćina kuće, predviđanje razaranja škrticama.

Riječ »kolo« u slavenskim jezicima znači – krug. Od Koljade potječe riječ »kalendar«.

ŽIVA (u Hinduizmu Višna) – žensko Božanstvo. Kći Lade. Označava životnu silu i suprotstavlja se smrti. Njena funkcija je – očuvanje i nastavak života. Otuda riječi »život«, »živ«.

GAMAJUN – ptica proročica, poslanik Boga Velesa, njegov glasnik. Osvjetljuje budućnost onom tko može čuti tajne. Gamajun zna sve na svijetu o porijeklu Zemlje i neba, Bogova i heroja, ljudi i čudovišta, ptica i zvijeri.

IRIJ – analogija raja, gdje živi Svarog, svarožići i ruski preci.

KRIŠENJ (u hinduizmu Krišna) – Bog krova nad glavom. Otuda riječi »kriša« (krov), »kriška« (poklopac).

MARENA (MARA) – Boginja smrti, supruga Crnoboga. Otuda riječi »smrt«, »mor« (pomor), »morg« (mrtvačnica).

VIJ (NIJ, NIJAN) – Nemilosrdan Bog, sin Crnoboga i koze Sedun. Vojvoda vojske Crnoboga, gospodar pakla, zapovjednik mučenja. Oličenje onih strašnih kazni, koje očekuju nakon smrti sve nitkove, ubojice i ološe, sve isusovce i Židove.

POZVIZD – svirepi Bog bura i nepogoda.

PORENUTA – zaštitnik pomorstva. Ima četiri lika, okrenuta na sjever, jug, zapad i istok, tako da to Božanstvo može pratiti sva četiri vjetra i čuvati putnike i brodare od svih neočekivanih žestokih i svirepih oluja. Peti lik se nalazi na grudima Porenute, i njegove oči su uvijek uperene prema dolje, jer tako je Božanstvo čuvalo svoje štićenike od podvodnog kamenja, neočekivanih plićaka i morskih čudovišta.

PROK – Bog poslovnih i poduzetnih ljudi. Prok je – pametan, lukav, prepreden Bog, slavenski Merkur, koji je zaštitnik pomoraca i trgovaca, lovaca i ratara, kovača i pekara.

Svih koji neumornim radom pomažu procvatu svog posla, svoje porodice, koji uvećavaju svoja bogatstva.

ČISLOBOG – Bog vremena i astrologa.

DEVANA (kod Rimljana – DIJANA) – Boginja lova.

KUKER – Bog plodnosti.

BABA-JAGA (BABA-JOGA) – šumska starica-čarobnjak. Živi u šumi u kolibi na kokošjim nožicama. Ima veliku bioenergiju. Mnogo zna, može liječiti. Odnos prema običnim ljudima je različit. Ne voli ljude slabog duha i luđake i prema njima se odnosi žestoko. Ali može pomagati i heroju, ako u njemu osjeća hrabrost i snagu duha.

LEŠIJ – gospodar šume i zvijeri. Njegov odnos prema čovjeku ovisi prije svega od toga kako se čovjek ponaša u šumi. Ako čovjek bez potrebe obara drveće i raslinje, gnoji, odnosi se prema šumi nemarno, Lešij ga okružuje u šumi i uništava. Ako se čovjek prema šumi odnosi brižno, Lešij ga ne dira. Ali u cjelini Lešij se prema čovjeku ne odnosi dobronamjerno, s obzirom da u čovjeku vidi izvor opasnosti za šumu.

VODANOJ – oličenje stihije vode. Loš duh.

POLKAN – polubog natprirodne sile i nevjerojatne brzine trčanja. Iznad pasa ima tijelo i izgled čovjeka, ispod pasa ima figuru konja (Polkan = polukonj), kao drevno grčki Kentaur. Polkan je neobično odvažan i ratoboran. Kada su naši drevni preci ratovali, on i njegovi srodnici su se trudili da im obavezno pruže pomoć, i borili su se zajedno i tako hrabro, da je njihova slava nadživjela vjekove!

DRVO – poganski simbol života. U materijalizmu sva tri vremena prošlo, sadašnje i buduće su prekinuta i međusobno ne djeluju. Ustvari vrijeme nije tako uređeno. Pomoću simbola Drveta poganstvo pokazuje jedinstvo i međusobno djelovanje sva tri vremena: prošlog, sadašnjeg i budućeg.

Deblo drveta označava sadašnje vrijeme, nas same. Ono što je ispod zemlje – korijenje drveta označava prošlo vrijeme, svijet mrtvih, naše pretke. Kruna označava buduće vrijeme – naše potomke: najprije djecu, zatim unuke, zatim praunuke itd.

Korijenje drveta označava naše korijene – najprije su to otac i majka, zatim naši djed i baba, zatim pradjed, prababa, zatim mnoga pokoljenja svih naših predaka. Svi do jednog.

Zatim među našim precima svi ljudi prestaju i počinju životinje. Zatim idu mirisi, zvukovi. Zatim ide neživa priroda – kamenje, pijesak, zrake svjetlosti raznih boja.

Zatim idu stihije – zrak, voda, vatra, zemlja, metal!

Zatim idu duhovi!

Zatim idu Bogovi!

I sve su to naši preci, i sve se to nalazi unutar svakoga od nas, u našim genima, u našoj podsvijesti, u našoj duši. **Mi znamo sebe onakve, kakvi jesmo, ali ne znamo, kakvi možemo biti.**

A da bi se iz nas izvukla ta informacija, znanja, energija, snaga i da bi se na javi iskoristilo svo to bogatstvo, nije dovoljno samo čitati knjige. Treba se baviti jogom i meditacijama. Mi, Rusi, i svi drugi Arijci – svi smo mi jogi. Ne čitaju Židovi slučajno riječ »jog« unatrag, kao što čita sotona »goj« i sve nas nazivaju gojima. Bez vježbanja joge i meditacija nije moguće osjetiti i razumjeti poganstvo.

Joga nas uči da se krećemo po drvetu našeg života, po našoj podsvijesti, po našem genetskom pamćenju, da crpimo i koristimo u današnjem životu snagu i energiju naših predaka, uključujući naše Bogove. To je veza prošlosti sa sadašnjosti.

Postoji i veza sadašnjosti sa budućnosti. Ali budućnost je uvijek višeznačna. Ka budućnosti uvijek postoji mnoštvo putova, po kojima se može ići. Vi možete otići u svoju budućnost i čak preživjeti svoju smrt na ovom svijetu. I ti osjećaji i znanja mogu promijeniti Vaš sadašnji život. Prošlost i budućnost mogu utjecati na vašu sadašnjost. I, naravno, mi u svojoj sadašnjosti (ovdje i sada), svojim mislima, riječima i djelima pravimo svoju budućnost.

Parola pogana »Upoznaj samoga sebe« znači da se unutar svakoga od nas nalazi čitav svijet, čitav kozmos. I prošlost, sadašnjost i budućnost nisu prekinute, one su povezane i međusobno djeluju. Putem porinuća u dubine svoga »Ja« možete izaći u prethodne reinkarnacije svoje duše i čak izaći pred Bogove. Ali to je dostupno malom broju ljudi. Ali svaki jog može izaći pred svoje pretke, pred stihiju, osjetiti se kao zrak, vatra, medvjed, galeb, izvor. U to, što ja pišem, ne treba vjerovati ili ne vjerovati. Zahvaljujući bavljenju jogom to jednostavno postaje znanje praktičnog iskustva.

Svi stari narodi su poštovali svoje svete životinje, one koje su bile njihovi životinjski preci. Od njih su oni crpili životnu snagu u ovom životu. Kršćani i materijalisti su to prikazivali kao primitivizam drevnih naroda. Ustvari primitivni ljudi su kršćani i materijalisti. Drevni narodi su mogli osjećati, shvaćati i održavati svoju rodbinsku vezu s životinjama, sa stihijama, s čitavim svijetom, a kršćani su taj osjećaj i shvaćanje izgubili.

Židovi i kršćani su ukrali od pogana i iskoristili u svojim religijama Drvo kao Simbol, unakazivši i sakrivši njegov smisao. Kada su u raju Adam i Eva pojeli plod s drveta dobra i zla, židokršćanski bog ih je istjerao iz raja. On se bojao da oni ne probaju plod s drveta života. To jest zadatak židokršćanskog boga (sotone) je – da sakrije od ljudi znanja i smisao Drveta Života.

Poganska religija – to nije jednostavna gomila znanja – to je stil praktičnog života. Svoje meditacije poganin može koristiti za upravljanje samim sobom, svim svojim subličnostima, o kojima on sve zna. Na primjer, u teškoj situaciji počeo se bojati, a on želi pobijediti svoj strah. On zna da se njegova subličnost »heroj« povezuje kod njega s izvorom njegovih životnih snaga, na primjer s medvjedom. On zamišlja medvjeda i počinje urlikati. I njegova subličnost »plašljivac« postaje 5 puta manja, a subličnost »heroj« 5 puta veća. Za svega 20 sekundi poganin je postao drukčiji, onakav kakav je htio. On je mogao izvuči snagu svog životinjskog pretka iz prošlosti u budućnost. Kada su naši preci išli u borbu i vikali »U-r-ra«, onda je taj urlik – način korištenja snage naših životnih predaka.

Pogansko drvo – to je model, analogija koja otkriva strukturu vlastitog »Ja«. Kroz ideju korijenja (predaka) otkrivaju se izvori stabla (vlastitog »Ja«). Nastavak stabla preko grana otvara nastavak vlastitog »Ja«. Kršćanstvo zatvara strukturu »Ja« i tvrdi da je »Ja« – jedinstveno. To je laž. **Jedinstvenog nema, postoji cjelina. Ali cjelina – to nije jedinstveno. Cjelina – to je nešto što ima strukturu, dijelove, povezane u opći kompleks. Jedinstveno »Ja« – to je potpuna analogija jedinstvenog Boga. Takva je laž. Zadatak jedinstvenog »Ja« ili jedinstvenog boga je jedan – sakriti i zatvoriti strukturu.**

Zadatak cjeline je – otvoriti strukturu, pokazati od čega se sastoji cjelina i kako je ona povezana u opći kompleks.

U čitavoj raznovrsnosti današnjih poganskih istočnih tradicija i prakse one imaju jedan opći cilj – otvoriti vlastito »Ja«, pomoći čovjeku da upozna samoga sebe. I ne jednostavno da upozna, već da iskoristi ta znanja u praksi. Ako čovjek vidi svoje negativne osobine i nastoji ih potisnuti, onda se od toga malo što dobiva. Ako on otkriva sebe, razumije prirodu svojih nedostataka, odakle oni potječu, s čime su povezani, on se može naučiti upravljati njima, naći im mjesto ili čak transformirati ih u nešto konstruktivno. To jest loše se može preraditi u dobro. Zahvaljujući tome umjesto neravnoteže i osjećaja nesreće, on može postati harmoničan sretan čovjek.

Kod jednobožačkih religija čovjek se trudi upoznati Boga. U mnogoboštvu čovjek može nastojati u budućnosti postati Bog. U hinduizmu taj proces je zbog reinkarnacije opisan na sljedeći način: »Kamen se pretvara u biljku. Biljka se pretvara u životinju. Životinja se pretvara u čovjeka. Čovjek se pretvara u duha. Duh se pretvara u Boga«. Naravno, opisani proces – to je proces po uzrastu, ako čovjek u procesu svog života poboljšava svoju karmu i napreduje. Može biti i obrnut proces, proces nazadovanja. Sve ovisi o tebi, o tvojoj slobodnoj volji. Možeš postati Bog! A možeš se i pretvoriti u prašinu. Živi i trudi se.

Drvo s njegovim opširnim površinama tisućama grana i lišća služi kao idealan akumulator i provodnik kozmičke energije i životne sile. Općenje čovjeka s drvećem dozvoljava da se prima ta energija, da se dobivaju dopunske snage i čak da se liječe bolesti. Ali od drveta su sposobni primati samo oni, koji mogu voljeti i razumjeti drvo i cijene sve živo. Hrast više odgovara muškarcu, lipa – ženi, breza – djevojci.

O poganskom drvetu se može napisati posebna knjiga. Ja ću se ograničiti već rečenim.

Kada je Isus Krist osušio smokvu (po Marku 11:13-14 i 20), to nije jednostavno izražavanje njegove nepravednosti i ludila. Ne, to je bio mističan akt. Na Istoku smokva je – poganski simbol života. Isus Krist je pokazao da je njegovo učenje – religija smrti.

Kamenje. Poganin shvaća da je kamen – živo biće, jednostavno to je drugi oblik života. Ali to je upravo život. Kamen, isto kao i biljka, raste, dostiže zrelost, dugo živi u tom stanju i prije ili kasnije umire i raspada se. Kameni svijet, svijet kamenja – to je ogroman, najljepši, fantastičan svijet. Kamen ima svoju energetiku, i ta energetika može međusobno djelovati s energetikom čovjeka. Kamen može obavljati funkciju zaštitnika ili talismana. Kamen može biti prijatelj čovjeka. Kamenje je uvijek pratilo život poganina.

Kršćani vole nazivati pogane primitivnim glupanima, koji se klanjaju drveću i kamenju. Ipak primitivni glupani su ustvari kršćani i njihovom razumu nije dostupno ono što shvaćaju pogani. U poganskom Japanu postoji takav oblik općenja čovjeka s kamenjem, kao Vrt Kamenja. Japanac može doći u Vrt Kamenja i tamo provesti pola dana ili čitav dan. I nakon toga Japanac se osjeća pametniji i jači. Američki turisti koji posjećuju japanske kamene vrtove, ne mogu shvatiti što se u njima može raditi čitav dan. U primitivne američke glave ništa osim novca i stvari ne staje.

Cvijeće. U poganstvu cvijeće – to su mistična bića. Simboli ljepote i ljubavi. Pogani nisu kidali cvijeće. Otkinuti cvijet su smatrali kao ubijeno biće. Pogani su sadili cvijeće i u zemlji, i u teglama. Jedino cvijet koji raste, koji je živ, bio je za poganina objekt oduševljenja i poštovanja.

Osnovni stari ruski poganski praznici (njihovo vrijeme se malo razlikuje od sunčevog):

- 25. prosinac – Praznik Koljade (vrtlog, početak novog Sunca) – Nova godina.
- Od 1. do 5. siječnja – božićni praznici.
- 1. ožujak (po novom kalendaru 14.) – prvi dan proljeća – Jevdokijev dan.
- 21. ožujak – Poklade – cijeli tjedan za vrijeme proljetne ravnodnevnice, praznik ispraćaja zime i dočeka proljeća.
- Početak lipnja – Trojice – poštovanje predaka.
- Početak lipnja – Semik (kod Ukrajinaca zelena nedjelja) – praznik djevojaka, narodno kolo oko breza. Demonstracija nevjesta.
- Od 6. do 7. srpnja – praznik ljetnog suncostaja. Pale se svete vatre, preko kojih skaču učesnici obreda: ritual je namijenjen da osigura plodnost (od visine skoka ovisi visina žita itd.).

Rituali kupanja se uspoređuju s vatrom i vodom i predstavljaju praznik formiranja parova, kada su mladići i djevojke nalazili sebi voljene.
- Kraj srpnja – praznik Peruna. Praznik je kod muškaraca odgajao duh ratnika.
- 21. rujna – Ovsenj – praznik jesenje ravnodnevnice. Ispraćaj ljeta.
- 24. rujna – gospođa kupus – omladinska posjela, zabavljališta.
- Rođendani.
- Svadbe.

Rusko poganstvo – to je lijep, razgranat, bogat, interesantan svijet. Ruski politeizam je oličavao raznolikost svijeta, raznovrsnost realnih kozmičkih sila. Drevni Rusi su vidjeli u svojim Bogovima realne i razumne prirodne sile. Rusi su živjeli u prirodi, sebe su smatrali kao njen dio i rastvarali se u njoj. To je realistička religija. Ekološki i biološki razumna. Današnji televizori, kompjutori, multimediji, sav umjetni virtualni svijet, u kojem mi provodimo veći dio vremena, gubi našu vezu s realnim svijetom, s prirodom, pravi od nas nepunovrijedne ljude, biorobote.

Pogani su shvaćali da van prirode nema Bogova. Naprotiv, priroda i jest neposredno izražavanje Bogova. Najjednostavniji oblik općenja čovjeka s Bogovima – to je općenje čovjeka s prirodom. Pokušajte pola sata sjediti pored vatre ili kamina i gledati u vatru. Tih pola sata Vi ćete općiti s Bogom Simarglom. I ako ste Vi živ, osjetljiv čovjek, nakon tog općenja Vi ćete promijeniti svoje unutrašnje stanje, svoje raspoloženje, svoju energiju, svoju životnu snagu.

Osnovni dio zdravo mislećih ljudi u dubini svoje duše ne prihvaća kršćanstvo i još manje komunizam i samo čekaju da im netko pomogne da se vrate u prirodnu, nacionalnu, pravu pravoslavnu religiju. Naći i sjetiti se Pravih Rođenih Bogova.

Tisuću godina židovsko-komunističko-dermokratskog (dermo – smeće) zaluđivanja potpuno su izopačili svijest ruskog čovjeka. U svijesti caruje zbrka, kaos. Laž i istina su potpuno izmiješane.

Ali ostala je podsvijest. Ona ima više tisuća godina, ona je u našim ruskim genima. Pokušajte se udaljiti od svijesti, osloniti se na intuiciju, otići dublje u podsvijest i osjetiti tu religiju u svojoj duši. I osjetit ćete da je da je to naše Rođeno, to je duša našeg naroda. To je religija naših predaka, čija krv teče u našim žilama. Naša religija! Ruska! Rođena! Čišća od vode! Ona je ključ i poluga našeg nacionalnog uspona!

Nemoguće je procijeniti snagu naše religije. Rusko poganstvo nas može učiniti drukčijim ljudima. Ljudima drugog, bogatijeg osjećanja svijeta, ljudima jačeg duha, jake volje, sretnim i slobodnim, koje nitko i nikada ne može učiniti svojim robovima i slugama.

Pogledajte koliko naših ruskih riječi ima porijeklo od imena ruskih Bogova. To govori o mnogo čemu. O prirodnosti ruske religije i njenoj neraskidivoj povezanosti s jezikom i dušom ruskog naroda.

Može se postaviti pitanje, gdje su naši ruski Bogovi, zašto nam ne pomažu? A zašto bi nam oni trebali pomagati, kada smo mi zaboravili naše rođene Bogove i snage svojih duša predali židovskim bogovima? Bogovi su učinili svoje. Oni su stvorili ovaj svijet, oni su stvorili nas, dali nam život, podarili nam sposobnost razmišljanja, podarili nam slobodu volje. Što se još može zahtijevati od Bogova? Što? Svi naši problemi su – u nama samima. I mi ih sami trebamo riješiti. Mi možemo uključiti snage naših Bogova. Ali za to treba uspostaviti s njima vezu.

Potrudite se da u svom sjećanju oživite nacionalne Bogove. Počnite misliti o njima, obraćajte im se i pokušajte uspostaviti s njima vezu. To će i njima dati snagu, i nama će pomoći. **A bez naših Bogova mi nećemo moći.**

Riječ bilo kojeg običnog ruskog čovjeka jako mnogo vrijedi. Treba moći odabrati svoje rođene svijetle Bogove i naučiti se obraćanju njima njihovim imenima. Izgovoreno ime Boga – to je konkretan redoslijed informacijsko-energetskih kolebanja, koja izazivaju u svemiru određenu rezonancu. I taj impuls naših riječi će podići naše pobijeđene Bogove i dat će im dodatnu snagu. A oni, naši Bogovi, će nam pomoći. Sve je međusobno povezano.

Postoji sve, što smo nazvali.

Uspostavljajući našu religiju nema smisla uzimati staro poganstvo doslovno i ponovo se vraćati na stare pojednostavljene oblike shvaćanja svijeta. Tisuću godina je prošlo, ljudi i njihova razina znanja su se mnogo promijenili.

Ali naši Bogovi (realne kozmičke sile) su se malo promijenili, za njih je tisuću godina – jedan trenutak. Ne mijenjaju se toliko oni, koliko naša shvaćanja o njima. Upoznavati našu povijest, našu nacionalnu religiju, naše nacionalne Bogove i poštovati ih – to je neophodan uvjet za preporod Rusije.

I najvažnije. Svijet se razvija kružno pod utjecajem kolebanja koja mogu imati i mali period i jako velik (nisko frekventni). U novom ciklusu Ere Vodenjaka doći će nova religija, ali ona će predstavljati preporod i dalji razvoj u shvaćanju upravo našeg starog ruskog Vedizma. Ništa ne počinje od nule.

Nostradamus je prorekao, da će nakon 2000. godine u Rusiji biti stvorena nova Velika Religija. Ali ne treba zaboraviti, da je novo – dobro zaboravljeno staro.

Rusko poganstvo – to je osnova za religiju dvadeset prvog stoljeća.

Dobro piše Vladimir Avdejev u knjizi »Pobjeđivanje kršćanstva« (2, pogl. 32): »Životna sposobnost svakog naroda ovisi samo od njegove svijesti, sve ostalo je – beznačajna sitnica. Onaj tko zaboravlja svoje porijeklo, neminovno odumire. A da bi se trenirala svijest naroda, postoji njegova religija.

Postoji neoboriva, neosporno dokazana činjenica, da nijedna nacija, nijedan narod nisu mogli ustati s koljena pomoću uvoznih tuđih Bogova. Ali samo s vjerom u svoje Bogove odvijao se svaki veliki nacionalni uspon. Nije važno da li su to stari, odavno zaboravljeni ili odjednom ponovno stvoreni ili izmišljeni prvi put. Samo vlastiti bogovi daju uspjeh, snagu, vrijednost, sreću. **Kada jedna nacija teži porobiti drugu, onda svoj najjači udarac usmjerava upravo na tuđe Bogove kao na oslonac moralnih i životnih snaga neprijatelja.** Upravo zbog toga svi razgovori o ruskom nacionalnom preporodu na čelu s Isusom Kristom su bunilo luđaka ili zlonamjerno stvorena laž.

Ne treba biti ni Treći Rim ni Drugi Izrael, kako je to htio Vladimir Solovjov. Dovoljno je biti jedinstvena Rusija«.

Sada je sotona oslabio, njegovo vrijeme se završava, približava se Era Vodenjaka, ali dalji tijek povijesti ovisi o nama, o našoj slobodnoj volji, o našem razumu, o našem osjećanju. I prije svega od toga kome mi predajemo svoje duhovne snage: dvoličnoj židokršćanskoj Ribi ili Svojim Rođenim Nacionalnim Bogovima.

Ne slavite kršćanske praznike. Slavite samo poganske praznike naših predaka. Ne krstite se i ne krstite djecu. Tko je kršten, to nije strašno. To se može sprati. Postoji takav poganski obred. A još jednostavnije – misaono sprati to krštenje iz svoje duše – to je sasvim dovoljno. Ne nosite križeve sa razapetim Kristom. Križ sa razapetim Kristom – to je simbol ubojstva Boga. Voljeti takav simbol – to je voljeti bogoubojstvo. Takve križeve mogu nositi samo glupani i mračnjaci. Nosite kukasti križ – to je naš ruski simbol. Ili nosite svoje horoskopske znakove ili kamenje svojih horoskopskih znakova. Izbacite iz kuće sve kršćanske ikone ili ih prodajte maloumnima. Osjetit ćete olakšanje, osjećaj povećanja slobode i radosti. Izbacite iz glave trule i lažne ideje kršćanskih grijehova. Radujte se životu, trudite se od njega dobiti zadovoljstvo, ali i zaštitite svoja prava, prava svoga naroda, prava svoje Domovine.

Kršćansku Crkvu bolje je obilaziti na jednu vrstu (jedinica mjere – prim. prev.). Zdravi dio običnih svećenika se može pokušati uvjeriti. Ali ne pokušavajte uvjeriti kršćansko rukovodstvo. Od toga se malo što može postići. Tamo ljudi ne žive za ideje, već za konkretne interese svojih koža. Nemojte općiti s monasima. Monasi su – živi mrtvaci. Oni su već prodali svoju kožu kršćanskom đavlu Isusu Kristu, umrli su za ovaj život i samo se pretvaraju da su živi.

Nastaje prirodno pitanje. Zašto je poganstvo, kao daleko pametnije i bogatije, izgubilo od kršćanstva znatan dio vremena? Postoji nekoliko uzroka za to, od kojih su glavna dva. Prvi uzrok – nastanak nepovoljne Ere Riba. Smisao tog uzroka se može shvatiti prema analogiji sa smjenom godišnjih doba. Zašto nakon ljeta nastaje zima? Zašto ljeto gubi od zime, što, nije valjda ono slabije? Ne, jednostavno se mijenja orijentacija Zemlje u kozmičkom prostoru, i zima dobiva odlučujuću prevagu. Ali to nije zauvijek. Nastupit će novi ciklus i ljeto će pobijediti zimu. Što je to smjena kozmičkih Era? To je promjena položaja Zemlje u kozmičkom prostoru, samo je ciklus te promjene duži, nego što je ciklus smjene godišnjih doba. Ali svaka analogija – to je otprilike. Osnovna razlika između smjene godišnjih doba i smjena religija u Erama se sastoji u tome, što je smjena godišnjih doba neizbježna, ne ovisi o ljudima i ljudi ne mogu ništa izmijeniti. Smjenu Era ljudi također ne mogu izmijeniti. Ali smjena religija nije bila nužna, i ta smjena ovisi o faktoru Era, i o ljudima. Poganstvo je moglo opstati pred židokršćanstvom. Poganstvo je opstalo i u Indiji i u Japanu.

Zato je drugi uzrok – neotpornost starog poganstva prema kršćanskom virusu. Pogani prije kršćanstva nisu susretali tako istančanu i lukavu laž. Nije bio običaj u poganstvu tako drsko lagati. Zdrav čovjek se također može razboljeti pod djelovanjem virusa.

Tako i u novoj Eri Vodenjaka. Sama Era je vrlo povoljna, ali to ne znači da će današnje novopoganstvo obavezno pobijediti sve današnje lažne religije, koje se već pišu, kamuflirajući se pod poganstvom. To ne ovisi samo od epohe, nego i od nas, ljudi. Situacija će se komplicirati još i time, što sotonisti ne namjeravaju predati svoje pozicije bez borbe. Oni odlično shvaćaju da su sve njihove stare religije izdahnule, i oni već pišu u SAD-u novu lažnu religiju na osnovu poganskih predstava. Ta religija će biti mnogobožačka. I neće biti lako razlikovati je od Vedizma. Za to je potrebna i glava i duša.

Uvijek nastojite razlikovati dobro od zla. Ako neko sebe naziva poganinom, to još ni o čemu ne govori. Svaki sotona može nazivati sebe kako hoće, samo da mu povjeruju. Sada je masa Židova pohrlila u pogane sa ciljem da uzme tu religiju pod svoju kontrolu. Poganstvo su nastojali prikazati i materijalisti. U SSSR-u najvažnijim socijalistom za poganstvo se smatrao B. A. Ribakov (30). Njegove knjige sadrže mnogo činjenica, ali osmišljavanje tog materijala nosi karakter primitivizacije poganstva sa materijalističkih, marksističko-lenjinističkih pozicija. Ali treba biti jako oprezan. Ocjenjujte ljude i prema njihovim riječima, i prema njihovim djelima, i prema nacionalnoj pripadnosti, i prema istinskoj motivaciji. To nije jednostavno, ali u životu je malo jednostavnog. Poganstvo – to je ogroman i složen svijet. Nepripremljen čovjek u njemu lako može zalutati.

Nisu svi oni koji kritiziraju kršćanstvo i komunizam naši ljudi. Protivnici naših neprijatelja mogu biti samo naši privremeni suputnici. Sjetite se poslovice: »Ako je krokodil pojeo tvoga neprijatelja, to ne znači da je krokodil – tvoj prijatelj«.

Tko sve danas ne naziva sebe poganinom. Čak se nudisti nazivaju poganima. To je, naravno, smiješno. Poganstvo – to je ogroman pogled na svijet, a nudizam – samo jedan oblik ponašanja. Ali i u tom obliku ponašanja nudizam i poganstvo se razlikuju. Nudizam – to je kult obnaženog tijela, a poganstvo – to je kult ljepote. Poganstvo se nikada nije stidjelo obnaženog tijela i smatralo ga je kao prirodno stanje čovjeka. Ali slavilo je obnaženo tijelo samo onda, kada je ono bilo lijepo. Čovjeku s ružnim tijelom nudist će predložiti da se skine, a poganin će, naprotiv, predložiti da odjene lijepu odjeću. Da odjeven bude ljepši, nego obnažen.

Hitler je jako uplašio Židove svojim neopoganstvom. Židovi i masoni su shvatili strašnu opasnost od poganstva i potrudili su se da uzmu poganstvo pod svoju kontrolu. Među neopoganstvom ima mnogo falsifikata. U Moskvi društvo spoznaje Krišne je potpuno pod kontrolom Židova. Moskovski tantrizam je – naravno, jadan masonski falsifikat. Ima mnogo kružoka cionizirane joge, gdje se sugeriraju ideje: odustajanja od nacionalnosti; svjetska vlada; navodne pripadnosti mnogih mahatma masonima. Treba moći razlikovati svu tu laž.

U ovom trenutku Vatikan na čelu s papom Ivanom Pavlom II vodi široku kampanju stvaranja svjetske religije, koja navodno ujedinjuje sve religije svijeta. Njihova glavna parola je: »Sve religije su – različite putanje ka Jedinstvenom bogu«. Rogovi njihovog Jedinstvenog boga (sotone) strše visoko, ali sve to se maskira i propagira po čitavom svijetu. Primijetimo da je Ivan Pavao II – član Iluminata. 23. studenog 1983. godine on je ukinuo sve papske ukaze protiv masona. Sada u Vatikanu najveći dio prvosvećenika predstavljaju masoni koji ulaze uglavnom u ložu »Velika loža Vatikana« i u poznatu skandaloznu »P-II«. Vatikan je – najbogatija organizacija na svijetu. Najveći dio aktive čuva se u bankama Rothschildovih. Sotonistički papa aktivno istupa protiv »ljudskih prava« i protiv suveriniteta nacionalnih država.

Niskofrekventna kolebanja svemira vrše vrlo jak utjecaj na život na planeti Zemlji. Uskoro će nastupiti vrhunac kolebanja sa ciklusom od 6000 godina. Desetog svibnja 2000. godine doći će do takozvane parade planeta. To je stanje kada se na jednoj liniji nalaze Zemlja, Jupiter, Saturn i Mars. Razmak između tih planeta će biti minimalan. Do čega to može dovesti? Do vrlo jakog djelovanja sile teže na Zemlju takvih gigantskih planeta kao što su Jupiter i Saturn. I mada je taj razmak od njih vrlo velik, masa tih planeta je ogromna. A do čega ovo može dovesti? Ako sila teže tako malenog Mjeseca vrši efekt plime, onda prilikom parade planeta se mogu događati poplave, potopi, povećana vulkanska aktivnost, potresi i čak pomicanja zemljine kore ili promjena oblika kontinenata. Može se čak pomaknuti zemljina os. U kojem stupnju će ti efekti biti jaki, pokazat će vrijeme. Znanstvenici su počeli praviti modele za takve proračune. Ali dok znanstvenici preračunaju, u Americi se već gradi nova Noina arka, ogroman plutajući grad s 12000 mjesta. Postoje teorije po kojima ledeni periodi imaju ciklus, djeljiv sa 6000 godina. Ali zadatak ove knjige nije da razmatra te teorije već samo da demonstrira ovisnost Zemlje o kozmičkim faktorima.

Poganstvo (Vedizam) proučava i opisuje te kozmičke faktore, kršćanstvo zatvara znanja i odvodi ljude u stranu.

Rusko poganstvo (ruski Vedizam), bez obzira na najžešća progonstva, nikada nije umrlo u Rusiji. Vedska vjera se gasila u slavenskim zemljama stoljećima. Progoni pogana su nastavljeni i u sovjetsko vrijeme. Slavenski svijet je velik i to je dozvoljavalo poganstvu da se očuva. Na periferijama, u malo dostupnim oblastima, očuvani su ostaci drevne vjere. U ruskom narodu nikada u potpunosti nije umrla nacionalna religiozna svijest, ona je odlazila u duboko podzemlje, ali je živjela tamo, i taj život je bio primjetan. Poganska znanja su očuvana u ruskim legendama, mitovima, bajkama, poslovicama i izrekama.

Očuvana su i znanja poganstva i njegovi nositelji – ruski čarobnjaci. Najbolje su očuvali drevnu tradiciju potomci Berendeja – jednog od suvremenih ruskih i kozačkih rodova.

Danas se u svijetu podiže val neopoganstva. To je dobro barem zato što ovdje nema znakova vraćanja za tisuću godina unazad i uzimanja starog poganstva doslovno. Vrši se pokušaj kritičnog osmišljavanja poganstva i uzimanja iz povijesti poganstva samo općih konstruktivnih ideja.

Na Kavkazu kultovi drevnih Bogova i Boginja često su očuvani u svom prvobitnom obliku i čak ih lokalni stanovnici nisu ni maskirali kultovima kršćanskih ili islamskih svetaca. Nedavno je u Armeniji u Garniju, blizu Yerevana, potpuno obnovljen aktivan poganski hram Sunca – Boga Ara-Mazda i njegove supruge Nane. Bogosluženje u hramu je obnovljeno 24. prosinca 1989. g., i od tada se ovdje redovito obilježavaju poganski praznici, na koje se okupljaju mnogi stanovnici Yerevana. Službu vrše svećenici iz armenijske religiozne organizacije Aordineri Uht (Djeca Sunca), vrhovni svećenik – Salak Kakosjan. Armenijski pogani povezuju drevnu vjeru Armenaca s istim indoiranskim korijenima, kao i svi Arijski narodi (27, s. 216). Bravo, Armenci. Mi, Rusi, trebamo raditi to isto.

Uskoro se završava kozmička Era Riba. Ta Era je trajala 2160 godina. Početkom XXI. stoljeća počinje naša Era – Era Vodenjaka. **Sudbina monoteističkih religija judaizma, kršćanstva i islama je predodređena. Njihov odlazak sa svjetske arene – to je samo pitanje vremena.** Na svjetsku arenu će izaći novi tipovi religioznog pogleda na svijet.

Neopoganstvo – to čak nije religija, to je – osnova za religiju novog tipa. To je temelj novog pogleda na svijet.

Ipak ne trebaju postojati nikakve jedinstvene pravilne i apsolutne istine. Princip jedinstvene istine je – najizopačenija ideja. Nitko ne treba imati monopol na istinu, nametati svoj pogled na svijet i zabranjivati drukčija mišljenja. Problem izbora i razvoja religija – je stalni problem čovječanstva. Nikad neće biti konačnog rješenja tog problema, inače će razvoj ljudske misli umrijeti.

Može se govoriti ne o konačnom rješenju ovog problema, već samo o sljedećoj etapi za sljedeći period ljudske povijesti.

Drevne poganske i vedske religije – to je temelj, to je baza za razvoj religija novog pokoljenja.

Najvažnije je uvijek misliti o tome s kojim ciljem se predlaže nova religija? Odakle ona potječe? Gdje su njeni izvori? Što je to, sljedeća etapa prijevare ili stvarno težnja da se spozna svijet i ta znanja predaju ljudima? Tamo gdje zatvaraju informaciju, zabranjuju drukčije mišljenje, tamo je sve jasno – to je sljedeća prijevara.

Može se predložiti ili izmisliti mnoštvo religija, pogleda na svijet, filozofija, teorija, ali sve one na bilo koji način trebaju biti povezane sa stvarnim životom na Zemlji i s njegovom praksom. Ocjenjivati snagu i značaj religije, uključujući i religije budućnosti, najbolje je na osnovu 5 kriterija:

- istinski cilj religije (znanje ili obmana);
- logička osmišljenost;
- odnos prema stvarnosti;
- estetska ljepota;
- praktična vrijednost.

Ruski čarobnjaci ne samo da su tisuću godina sjedili u podzemlju. Oni su stvarali i rusku kulturu – izvor snage ruskog duha: ruske narodne bajke, poslovice i izreke, ruske narodne pjesme i igre i rusku znanost, i radili su još mnogo, mnogo toga, i ono, što se za sad ne može ispričati. Oni su rukovodili pjesnicima. Prvi pjesnik Rusije A. S. Puškin, potomak etiopskih i ruskih svećenika, bio je pod rukovodstvom svoje dadilje Arine Rodionovne. Poganska poezija Puškina je – ključ shvaćanja ruske povijesti, i prošle i buduće.

Život je – borba. I borba na mnogim razinama. Na najvišoj razini to je borba Bogova, čiji je odraz zemaljski život. Sada naši Bogovi počinju izražavati aktivnost, i rat Bogova se zaoštrava.

Ali mi ne možemo biti izvan te borbe. Mi u toj borbi uvijek zauzimamo jednu ili drugu stranu, predajući preko religije snage svoje duše crnim ili bijelim Bogovima. I od našeg sudjelovanja ovisi i naša budućnost, i budućnost naše djece, i budućnost naše Domovine – Rusije.

Prijatelji moji! Vrijeme je da se probudimo i stresemo sa sebe lažno židovsko priviđenje. Sve je u našoj moći. Neizbježna sudbina ne postoji. Budućnost je u našim rukama. Ona se pravi, i to čini svatko od nas. Ustajte na put borbe za istinu i ničega se ne bojte. Potrudite se osjetiti vezu s našim Bogovima i naši Bogovi će vam pomagati i štitit će Vas. A Vaši neprijatelji će se suočiti s mističnim udarcima ruskih Bogova.

Rusija nije umrla i nikada neće umrijeti!

Neka pomognu ruskom narodu ruski Bogovi Svarog, Perun i Veles! Hvala im!

Neka Ruski Bogovi polome kičmu sotoni i njenoj židomasonskoj mafiji!

Neka procvjeta Rusija!

Neka zasja nad Rusijom veliki Bog sunca Ra!

19. FRAGMENTI SVJETSKE POVIJESTI

»Čovjek budućnosti – to je onaj,
koji ima najduže sjećanje«.
Friedrich Nietzsche

»Što dalje odlazimo u dubinu vjekova, time više shvaćamo
što se događa danas i što se može dogoditi sutra«

»Ništa nije predodređeno. Ne postoje nikakvi nesumnjivi zakoni
povijesnog razvoja društva, koji ne ovise o volji ljudi.
Povijest je uvijek varijabilna. Može poći desno, a može i lijevo«.

Svjetska povijest je velika i o njoj su napisane tisuće knjiga – i najtanjih i najdebljih. Ali stvar nije toliko u količini i debljini knjiga, koliko u sadržaju tih knjiga i najvažnije – ciljevima, s kojima se te knjige pišu. U svom romanu »1984« George Orwel je dao divnu formulu ciljeva pisanja udžbenika i knjiga iz povijesti s točke gledišta vladara: »Onaj, tko kontrolira prošlost, taj kontrolira budućnost. Tko kontrolira sadašnjost, taj kontrolira prošlost«. To jest povijesna informacija je ključna za shvaćanje globalne političke igre, trenutne političke situacije i mogućih scenarija razvoja budućnosti.

Bez obzira na ogromnu količinu knjiga iz povijesti, najveći njihov dio koji je dostupan za čitanje neprosvijećenim ljudima, ne daje objektivnu i opću sliku globalnog povijesnog procesa. Knjige službene povijesti ne dozvoljavaju da se shvati smisao dugoročnih (stotine i tisuće godina) programa razvoja čovječanstva, koje u život provode uske grupe ljudi, koje se bave globalnim programiranjem, za razliku od djela političara, koji se bave lokalnim programiranjem. To se događa zbog toga što knjige službene povijesti ili detaljno opisuju neki lokalni period povijesti izvan njegove veze s općim povijesnim procesom. Ili se povijest krivotvori opet prema shemi miješanja istine i laži. Ili se iz opisa globalnog povijesnog procesa isjecaju ključne povijesne činjenice i fragmenti, uslijed čega smisao povijesti postaje neshvatljiv.

Ne treba misliti da su samo komunistički povjesničari bili sluge režima i da su samo oni krivotvorili povijest. Krivotvorenjem povijesti se bave odavno. Na primjer, takvi smjerovi povijesti, kao što su smjerovi Ključevskog, Solovjova, Berdjajeva i drugih, - to su samo odlični priručnici za opće nacionalnu dezorijentaciju.

O samom postojanju dugoročnih programa razvoja, predviđenih za mnoga stoljeća ili čak milenije, i postojanju takvih neobičnih grupa ljudi, koji se bave sličnim programima, do nedavno nije bilo knjiga. Ako su se takve knjige pojavljivale, njihove naknade su odmah otkupljivane po bilo kojoj cijeni od strane sasvim nepoznatih ljudi, a sami autori takvih knjiga za kratko vrijeme su prelazili u drugi svijet iz sasvim nepoznatih razloga. Tek nedavno, sa početkom završetka Ere Riba i početkom oslobađanja znanja, počele su se pojavljivati knjige na tu temu, dostupne širokoj društvenoj javnosti (40-42).

U ovoj knjizi ja se neću truditi u potpunosti izložiti globalni povijesni proces. Potrudit ću se da na nekoliko stranica izložim neki redoslijed povijesnih događaja, koje sam odabrao dosta subjektivno. Pa ipak, iz tog redoslijeda događaja jasno se naziru određeni globalni povijesni procesi i njihov smisao. To jest pojavljuje se neka povijesna slika. Taj opis se može proširiti, može se dopuniti, može se precizirati i prepraviti. Ali opći smisao ove povijesne slike se neće promijeniti.

Počet ćemo s ocjenom onog globalnog opisa povijesti, koji je dao Karl Marx.

Marx je tvrdio, da je život – borba. To je skroz točno. Ali kako se ta borba odvija ili se može odvijati? Marx je centralni faktor globalnog povijesnog procesa nazvao borbom klasa. To je laž i to smišljena. To ne znači da ne postoji borba klasa. Klasna borba je postojala, postoji i postojat će. Ali ona nikada nije dominantan faktor globalnog povijesnog procesa. Na primjer, faktor borbe nacija ima za čitav stupanj veći značaj, nego borba klasa.

Kada je Marx opisivao klasnu borbu, on ne samo da je drsko varao ljude. Ovdje je prijevara daleko složenija. Nije prijevara u tome, što ta borba ne postoji. Prijevara je u djelomičnoj i tendencioznoj istini. A svaka djelomična i tendenciozna istina stvara u cjelini lažnu sliku. Da bi se jednostavnije shvatila ova tvrdnja, može se navesti sljedeći primjer. Recimo, sada ruska televizija (židovizija) vrši i prikazuje ispitivanje društvenog mnijenja. Na primjer, pitaju ljude: »Kako se Vi odnosite prema Jeljcinu: »za« ili »protiv«?».

Recimo da se od 50 ispitanih 45 izjasnilo »protiv« i 5 »za«. Židovizija u emisiji prikazuje tih pet »za« i dva »protiv«. Ima li tu prijevare? Naizgled nema. Svi, koji su prikazani, stvarno su tako i govorili. Sve, što je prikazano, sve je istina. Ali to je djelomična i tendenciozna istina, koja u cjelini stvara smišljeno lažnu sliku.

Ne treba misliti da je Marx bio glup. On je jednostavno imao druge zlonamjerne ciljeve. Prilikom opisivanja povijesnog procesa on nije imao cilj da opisuje taj proces objektivno. Naprotiv, on se trudio da smišljeno izopači opis povijesnog procesa sa sasvim konkretnim zadacima. Uvijek, kada vidite nečiji rad, ne treba ocjenjivati samo njega, već i onoga, tko ga je uradio. I najvažnije je shvatiti koje stvarne ciljeve je taj tvorac postavio pred sobom. Kada obratite pažnju da je Marx ne samo Židov, već i Levit (njegovo pravo ime je Mordechai Levi) i uz to potomak mnogih pokoljenja židovskih rabina, koji su prije nekoliko tisuća godina postavili sebi kao cilj dosizanje svjetskog židovskog (levitskog) gospodarstva, onda će Vam i istinski Marxovi ciljevi postati jasni.

Marx smišljeno skriva druge faktore borbe. Osim faktora klasne borbe postoje još i faktori nacionalne, rasne, međudržavne, religiozne i klanske borbe. Zašto je Marx isticao faktor klasne borbe? Globalno, on ima dva cilja: sakriti druge vrste borbe (naročito borbu Židova za svjetsko gospodarstvo) i za korištenje klasne borbe u cilju preuzimanja vlasti u nežidovskim državama.

Svi ti faktori borbe (klasne, klanske, međudržavne, religiozne, nacionalne, rasne) ne mogu se usporediti s dominantnim faktorom svjetskog povijesnog procesa – borbe uskih okultnih grupica za svjetsko gospodarstvo. A zašto je taj faktor jači od drugih? Samo zato što planovi tih grupica imaju vremenski raspon ne desetine, ne stotine, već tisuće godina.

Pogled na povijesni proces određuje se prije svega time, u kojem rasponu vremena je sposobno postojati povijesno mišljenje. Ako povjesničar gleda na fragment povijesti očima od desetine ili stotine godina, onda on ništa, osim operativnih trenutnih događaja, ne vidi i ne razumije smisao pravih uzroka povijesnih događaja. Ali ako se vremenski raspon pogleda na povijest proširi, onda se vidi sasvim druga slika. Na primjer, u revoluciji u Rusiji 1917. godine može se vidjeti klasna borba. Ali to, naravno, samo naslijepo, ili u stanju ludila, koje je napravila propaganda. Ustvari klasna borba se nikada ne odvija tako. Klasna borba se ne vodi za uništenje viših klasa, već za poboljšanje uvjeta nižih klasa.

Ipak, shvaćajući postojanje takvog faktora, kao što je međunacionalna i rasna borba za vlast, lako je vidjeti, kako je židovska Lenjinova banda smišljeno raspalila tu klasnu borbu i iskoristila je za uništenje ruske nacionalne elite rukama ruske prevarene rulje i preuzimanja vlasti od strane Židova. Ako se pogleda još šire, onda se iza židovske bande Lenjina lako može vidjeti svjetska židokracija, koja je pomagala lenjinskoj bandi, i odmah će sama od sebe isplivati parola: »Tuci Židove – spašavaj Rusiju«. A ako se pogledaju i povijesni korijeni te svjetske židokracije, onda nije teško vidjeti i gospodare Židova – Levitsku i Egipatsku mafiju, za koje su Židovi – samo oružje, instrument, stado biorobota.

Shvaćajući ciljeve i igru okultnih grupica, lako je vidjeti, da velika većina međunacionalnih, međudržavnih, religioznih i drugih ratova ne nastaje sama od sebe iz vlastitih razloga, već ima vanjski uzrok – zamisao židokracije i okultnih grupica koje stoje iznad njih. Ta publika smišljeno potpaljuje sve te vrste sukobljavanja i igra upravljani konflikt s ciljem uspostavljanja svjetske ropske civilizacije.

Marx je dokazivao da se povijesni proces razvija prema spirali **sa stalnim progresom.** To nije točno. Povijesni proces nosi ciklički i kolebajući karakter. Dok se u marksističkoj spirali odvija stalan uspon, - takozvani stalni progres, dotle u cikličnom razvoju usponi se smjenjuju padovima i nakon toga opet idu usponi i opet padovi. To jest sve ima svoj početak i svoj kraj. Civilizacije nastaju, razvijaju se, dostižu vrhunac svoga razvoja, zatim trunu i dalje odumiru. I na ruševinama jedne civilizacije počinje se razvijati druga, i dalje s njom se odvija to isto.

Pogledavši na svijet milijungodišnjim očima, mogu se vidjeti ciklični procesi raznih epoha. Može se shvatiti da smo mi živjeli u nepovoljnoj Eri Riba, epohi »Kali-Jugi« – epohi gdje dominiraju zlo, obmana i nasilje. I ta epoha ne samo da nije progres, kako je opisivao Marx. Ta epoha – to je regres, to je vrijeme degradacije čovjeka i u duhovnom, i u intelektualnom, i u fizičkom planu. Ali ta epoha sada se već završila. Sada mi živimo u prelaznom periodu ka novoj povoljnoj Eri Vodenjaka. O pogledu na povijest milijungodišnjim očima i o najopćenitijim globalnim ciklusima svijeta može se pročitati u vedskoj literaturi, na primjer u knjizi »Kozmičke legende Istoka« (5) ili (29). Mi nećemo odlaziti tako daleko. Mi ćemo na povijest pogledati tisućugodišnjim očima.

Počnimo od zalaska Atlantske civilizacije.

U tom periodu na Zemlji je nastalo nekoliko centara novih civilizacija: Egipat; država Etruščana (na čijim ruševinama je procvalo Rimsko Carstvo); Indija, Kina; Iran, druge drevne Arijske države.

Egipat, a kasnije i Rim bili su kolonije Atlanta, i znanja Atlanta su postala vlasništvo svećenika Egipta.

Rimsko Carstvo je ponikla na ruševinama države Etruščana, koja je postojala prije njega.

Društveno-politička struktura u Arijskim državama nije se zasnivala na principu jednakosti ljudi i demokracije, već na suprotnom principu – principu nejednakosti ljudi i gradila se po staleškom principu. Kasnije je sustav staleža izrazio svoju nesavršenost i prešao je u sustav slojeva. Bila su 4 osnovna sloja, i društvena piramida je imala izgled:

- *Gornji slojevi* – čarobnjaci (na sanskrtu *brahmani*), to jest mudraci, svećenici, magovi;
- *Vladajući slojevi* – vitezovi (na sanskrtu *kšatrije*), to jest vladari, ratnici;
- *Poslovni ljudi* (na sanskrtu *vajšije*) – privredni rukovoditelji različitih razina i radnici;
- *Najniži slojevi društva* (na sanskrtu *šudre*).

Nije bilo nikakvih sveopćih, jednakih izbora s jednakim glasovima mudraca, akademika, muzilja, kuharica, uzgajivača jelena i debila u Arijskim državama. Svi izbori su se odvijali prema horizontali unutar vlastitih slojeva. Mudraci su birali duhovne vođe. Ratnici – vojne vođe. Poslovni ljudi – vođe poslovnog svijeta. Na naše, takozvane demokrate, Arijci bi gledali kao na maloumne. Umjesto trulog kršćanskog i komunističkog principa jednakosti carovao je princip »svakome – svoje«.

Još Pitagora je učio da su sloboda i demokracija – nespojive stvari i da se pravi gospodar svog duha treba boriti kako protiv demokracije, tako i protiv tiranije.

Primijetimo da je takav isti staleški sustav postojao u drevnom Egiptu, zahvaljujući čemu je egipatska civilizacija opstala kao politička cjelina 5500 godina. Apsolutni rekord u novijoj povijesti. Bilo bi dobro da borci za »sveopću demokraciju« imaju na umu tu činjenicu. Ta ista američka »demokracija« postoji svega 200 godina i što će sa njom biti kroz 1000 godina, nepoznato je. Ma kakvih 1000 godina, ako se u Americi ne promijeni demografska politika, onda kroz 150, maksimalno 200 godina u Americi će bijela rasa prestati postojati.

S njom će biti isto, što i s bijelom manjinom u Južnoafričkoj Republici. Nakon toga će SAD sići sa svjetske arene.

Svećenici Egipta (obično okultni dio tih svećenika) su prije mnogo tisuća godina postavili pred sobom cilj postizanje svjetskog gospodarstva. Ta ideja, naravno, nije nova i živi toliko, koliko žive ljudi. I tako, svećenici Egipta su najprije pokušavali realizirati tu ideju putem vojne sile. Usporedno s Egiptom postojao je jedan komad koji je Egipat htio – Kanaan. Kanaan je u to vrijeme bio jedan od ključnih centara svjetske trgovine i svjetske međusobne suradnje naroda. Egipat je ratovao za Kanaan 300 godina, ali putem rata nije dobio ništa.

Nakon raskola u vrhu egipatskog svećenstva izdvojila se grupa okultnih svećenika, koji su pošli principijelno drugim sotonskim putem za postizanje tog istog svjetskog gospodarstva. Oni su shvatili da je daleko efikasnije ne obično materijalno oružje, već informacijsko oružje. Oni su shvatili da je jednostavnije ne ubijati ljude, već ih varati. Laž i prijevara su postale njihova osnovna metoda. Osnova informacijskog oružja su postale nove svjetske religije koje su smislili svećenici.

Kao prvu od takvih lažnih religija oni su izmislili judaizam. Judaizam, naravno, nije nastao od nule. Za osnovu oni su uzeli poganstvo, ali su ga tako transformirali, da je nova religija odgovarala ciljevima koje su postavili. Za uvođenje tog informacijskog oružja i za realizaciju zamisli na izradi globalnog programa njima je bila potrebna ljudska vojska novog, posebnog tipa. Ti vojnici su trebali raditi u režimu hladnog i tajnog rata. Te tajne vojnike nitko nije trebao smatrati vojnicima. Čak ni sami ti vojnici nisu smjeli biti svjesni da njima upravljaju. Drugim riječima, njima su bili potrebni bioroboti.

U to vrijeme u egipatskom ropstvu su se nalazili Židovi. Svećenici su odlučili iskoristiti taj ljudski materijal za svoju zamisao. Odabran je predstavnik tog svećenstva Mojsije, sami svećenici su se sakrili u srodnom koljenu Levija. Dalje u Sinajskoj pustinji tijekom 40 godina vršen je sotonistički eksperiment odgajanja biorobota. Sami drevni Židovi su u toj pustinji našli svoj grob. O tom Sinajskom turističkom krstarenju mi smo već pisali, i on je dobro opisan u (32). Zahvaljujući tome dobiveno je pleme novih Židova biorobota, koje nije svjesno da njime upravljaju. Dalje je to pleme rastjerano po svijetu. Sotonistima nisu bili potrebni Židovi samo u Palestini. Njima je bila potrebna vojska raspoređena po čitavom svijetu. Zato su uzaludni pokušaji nekih ideologa današnjeg židovstva da okupe sve Židove na jednom mjestu.

Gospodari Židova to ne daju Židovima uraditi. Njih će opet rastjerati po čitavom svijetu. Sotonistima je potrebna vojska internacionalista (međunacionalista), utopljena u svaki narod.

Zahvaljujući tome Židovi danas – to je samo biološki instrument bestrukturnog upravljanja za potomke okultnog dijela egipatskih svećenika. Sami obični Židovi ne shvaćaju tko su oni i kakvu ulogu igraju. Na gornjim stepenicama svjetskog židovstva najviši slojevi židovstva sve shvaćaju, ali oni ne znaju, kako organizirati život na drugi način. I njima odgovara to mjesto, koje oni zauzimaju, i ta blaga i privilegije, koje imaju. A to, što za ta blaga oni predaju dušu đavlu i što im prilikom reinkarnacije ništa lijepo ne svijetli, o tome se trude ne misliti. I ne vjeruju oni u zagrobni život i reinkarnaciju. Proživi 70-80 godina u punom bogatstvu i dosta. Svi Leviti to odlično shvaćaju, ali oni igraju svoju igru, a Židovi su za njih – samo materijal, stado biorobota, nad kojima su oni postavili pastire – rabine.

Ja sam u svoje vrijeme bio iznenađen pričama svojih poznanika Židova, koji su u početku gorbačovske perestrojke pohrlili u svoju povijesnu domovinu Izrael, a za pola godine, godinu, odlazili u druge zemlje ili čak se vraćali nazad u SSSR. Kada sam pitao: »Zašto si se vratio? Ti si htio slobodu?«. Meni su odgovarali: »Kakva sloboda? Izrael je nevjerojatno totalitarna država. Atmosfera duhovnog ropstva, u kome rabini drže Židove, jako podsjeća na vrijeme sovjetskog komunizma. Ponašanje Židova u Izraelu vrlo žestoko propisuju rabini. Oni određuju što i kako treba misliti, kako ne treba misliti, što i kako se može govoriti, a što se ne smije, što se može raditi, što ne smije, što je dobro, što loše. I miješaju se i nameću pravila ponašanja, ne daju da se slobodno živi. I ne daj bože da se posvađaš sa rabinima. Odmah će te ugušiti. U SSSR-u mi smo se zasitili tih rajkoma i partkoma (rejonskih i partijskih komiteta – prim. prev.), a sada smo se sudarili s tim istim u vidu rabinata«.

Kada se ruskih Židova u Izraelu nakupilo vrlo mnogo, oni su izrazili prema rabinatu otpor, i duhovna atmosfera u Izraelu je postala znatno mekša. Ruski Židovi se time ponose i ne shvaćaju da je rabinat jednostavno odlučio da se s njima za sad ne bori. Zašto? Oni su se odlučili poigrati s njihovom djecom i njihovim potomcima. Sustav obrazovanja i odgoja je ostao kao i ranije. Kroz 40 godina sve će se vratiti u polazno stanje, i Izrael će pretvoriti i izbaciti u otpad pridošli element.

Primijetimo da je Izrael – jedina zemlja na svetu, gdje konstantno postoji komunizam u obliku kibuca (tipa kolhoza).

Vratimo se na to da Židovima upravljaju, i ne samo njima. Kako se to sve radi i zašto nisu svjesni toga? Navest ću jedan primjer za razumijevanje mehanizama toga tipa. Uzmite bilo koga neovisnog privatnog poduzetnika, koji ima svoj posao i nema nikakvih šefova iznad sebe. Ako ga pitate: »Za koga ti radiš?«, on će iskreno odgovoriti, da ni za koga, samo za sebe, on je gospodar. Ustvari to se samo tako čini. Postoje i gospodari gospodara. Onaj novac koji zarađuje poduzetnik, on čuva ili na tekućim ili na depozitnim računima nekih banaka. Za te banke taj poduzetnik je samo isporučitelj financijskih resursa i ništa više. Tim resursima te banke upravljaju, od njih zarađuju dobit. To jest taj poduzetnik ne radi samo za sebe, već i za gospodare tih banaka.

Sama ta banka sav svoj novac (rubaljski) čuva na korespondentskom računu Centralne Banke Rusije, koja ima svoje gospodare. Ali ako je taj novac u obliku deviza, onda na korespondentskim računima banaka zemalja eminenata deviza. Na primjer, ako su to dolari, onda na korespondentskim računima američke banke, na primjer »Chase Manhattan«.

Za »Chase Manhattan« ta ruska banka je samo – isporučitelj financijskih resursa i ništa više. Od tih resursa i od tih ruskih banaka »Chase« zarađuje svoj novac. Ta ruska banka radi za njega. Ali i »Chase« čuva svoj novac na korespondentskom računu banke, koja se bavi emisijom dolara. U Americi to je Nacionalni Rezervni Sustav, u kome ničeg nacionalnog, osim naziva, nema. To nije državna, već privatna banka, koja ima svoje gospodare (najviši dio židovske oligarhije). Ali i ti gospodari imaju svoje okultne gospodare.

Zahvaljujući tome neovisan poduzetnik je upisan u svjetski financijski sustav, koji ima gospodare na različitim razinama upravljanja. I sve se to usmjerava prema najvišim gospodarima financijskog sustava. Od njih sve ovisi. Kad oni požele – naprave financijsku krizu, kao što su mnogo puta radili u Americi, u Rusiji i u drugim zemljama svijeta. Kada požele – razaraju ili, naprotiv, podržavaju banke prema svojim željama. I eto Vam neovisan gospodar, koji nije svjestan svoje zavisnosti i upravljanja.

Vratimo se u Sinajsku pustinju. U njoj je i stvoreno informacijsko oružje (judaizam) za upravljanje Židovima i stvoreni sami Židovi-bioroboti-internacionalisti za ubacivanje u druge zemlje. Dalje ti bioroboti trebaju djelovati, i njihovo djelovanje u skladu s judaizmom nosi agresivni napadački karakter. Ali narodi svijeta mogu poubijati sve te Židove.

Kako zaštititi Židove i oslabiti volju naroda u borbi sa svojim porobljivačima? Potrebno je još jedno informacijsko oružje – kršćanstvo koje razlaže svijest naroda, koje ih uči da se osjećaju kao robovi božji, grešnici, koji ponizno stoje na koljenima i kaju se, koji se uče da ako ih jednom udare, da podmetnu i drugi obraz, koji uče voljeti svoje neprijatelje itd. Sve to smo već razmatrali.

Kršćanstvo također nije izmišljeno odjednom, ne za mjesec ili godinu. »Svete« knjige te sotonističke religije prepisivane su mnogo puta, i svaki put je to oružje oštreno. Na kraju je dobiveno ono, što mi sada možemo pročitati u Bibliji.

Tako je bilo stvoreno drugo informacijsko oružje, koje je već počelo raditi samo po sebi i u sredini nežidova.

Naravno, proces djelovanja religije na svjetovni život i povijesni proces nije tako jednostavan. U povijesnom procesu djeluje mnoštvo faktora, ali religija, kao što smo već pokazali, - to je faktor najviših prioriteta upravljanja. To ne znači da će dalje povijesni proces biti jednostavan. Mnogi faktori, na primjer volja političara, mogu lomiti utjecaj religije na određene periode povijesti, ali bez smjene religije religiozni faktori opet počinju raditi nakon smrti tih političara.

Dalje su prošle stotine godina dok ta kršćanska religija nije razgradila Rim i slomila pogansko osjećanje svijeta.

Jedan od najjačih grijehova u kršćanstvu – to je ponos. Ipak kršćanstvo samo sebe uzdiže kao najbolju, najpametniju, najistinitiju i JEDINO ISPRAVNU religiju. Sve druge religije (a njih je vrlo mnogo) – to je za kršćane ili glupost, ili hereza.

U principu jedine ispravnosti komunisti se od kršćana ničim ne razlikuju. Komunjare su svoju religiju također uzdizali kao jedinu ispravnu i pokušavali su da svu povijest do 1917. godine predstave kao barbarski period u razvoju čovječanstva, da zaborave, prešute tu povijest i poliju je blatom. A vlastiti povijesni period da prikažu kao zaokret progresa.

Kršćani su djelovali apsolutno tako (točnije, komunjare su se naučile od kršćana drsko lagati) prilikom izlaganja globalne povijesti. Isusovci svu predkršćansku povijest prikazuju kao barbarstvo, pogansko divljaštvo, mračnjaštvo. A kršćanski period prikazuju kao etapu principijelnog progresa čovječanstva. Za kršćane čitava ljudska povijest je – povijest židovskog naroda, drugi narodi i njihova povijest nisu dostojni za razmatranje. Ipak kršćanstvo postoji skoro 2000 godina, a čovječanstvo – stotine tisuća godina (a postoje podaci, da čak i milijune godina).

Dvije tisuće godina i stotine tisuće godina – zar to nije razlika? I kako su tijekom tog vremena ljudi živjeli bez Krista-Spasitelja? I nisu živjeli tako loše, kako se kršćani trude prikazati.

Stari svijet

Pogledajmo, što je ustvari predstavljalo rimsko poganstvo, to, prema kršćanskoj propagandi navodno divljaštvo i navodno mračnjaštvo.

Poganski svijet Grčke i Rima je predao svijetu ogromna dostignuća i demonstrirao procvat znanosti, tehnike, kulture, umjetnosti, etike, estetike, sustav državnog i društvenog uređenja. Na toj osnovi je sagrađena čitava suvremena europska i sjevernoamerička civilizacija.

Poganska Grčka dala je svijetu takve genije i velikane misli, kao Euklid, Platon, Aristotel, Pitagora, Arhimed, Sokrat, Demokrit, Heraklit itd. I ti geniji su se pojavili i stvarali 3-5 stoljeća prije rođenja Krista, i upravo su oni, a ne Kristovi-spasitelji stvorili temelj čitave suvremene znanosti i civilizacije.

A grčka i ruska poganska religija i mitologija. Koliko je ona ljepša, logičnija i prirodnija od ubogih i ružnih kršćanskih mitova.

Poganski Rim je predao svijetu latinsku abecedu i latinski jezik, koji je osnova većine europskih jezika, a jezik – to je najmoćniji instrument upoznavanja svijeta.

Usput, postoje suvremena istraživanja, koja pokazuju proces degradacije suvremenih europskih jezika. Stari moćan jezik u istočnim Arijskim državama bio je sanskrt (jezik brahmana). Kasnije se pojavio ruski jezik sa 33 slova abecede. Ruski jezik i sanskrt su – vrlo bliski jezici. Čak suvremeni ruski jezik ima mnogo zajedničkih riječi sa sanskrtom (22). Kasnije na osnovi ruske abecede pojavila se latinska abeceda s 26 slova. A kasnije na osnovi latinskog jezika pojavili su se suvremeni europski jezici, koji ulaze u indoeuropsku grupu.

Rim je predao svijetu visoke uzorke kulture i umjetnosti, kojima se ljudi dive sve do današnjih dana. Predao je svijetu rimsko pravo, osnovne varijante državnog i društvenog uređenja.

A posebno treba nabrajati dostignuća egipatske, indijske, tibetanske, iranske, drevne kineske i drugih predkršćanskih civilizacija.

Društvena struktura Rimskog Carstva se sastojala od: svećenika; patricija; plebejaca i robova. Robovi su se borili jednostavno za slobodu. Plebejci su se borili za jednaka prava s patricijima, ali prije kršćanstva oni nisu imali idejnu osnovu. Zbog čega to odjednom trebaju imati jednaka prava heroji, mudraci i donji slojevi društva, koji ničim nisu zaslužili priznanje. Kršćanstvo sa svojim jedinstvenim bogom i principom jednakosti dalo je kolosalni idejni adut plebejcima, i s vremenom plebejci su izvojevali pobjedu, pošto ih je bilo više. A dalje proces je poznat.

Tako je bilo i u Rusiji. Stupanj realizacije kršćanskih ideja uvijek je ovisio o svjetovnoj vlasti. Do 1917. godine u Rusiji, bez obzira na službeno kršćansko pravoslavlje, nikakva kršćanska jednakost i bratstvo nisu postojali. Postojala je složena slojevita struktura društva. Postojala je čak rang tablica, koju je uveo još Petar I, - civilna analogija vojnih zvanja. Nakon pobjede komunizma sa svojim kršćanskim principom jednakosti, sva struktura društva se pretvorila u kaos. Čitav društveni mehanizam bio je potpuno dezorganiziran. Na svim razinama upravljanja vladali su diletanti, otpadnici i donji dijelovi društva. Tko je bio ništa, taj je postao sve. I posljednji su postali prvi. Kako je volio govoriti Lenjin: »Kuharica će upravljati komunističkom državom«. Što je od toga ispalo – to je sada poznato.

Rimski vladari su vrlo kasno uvidjeli opasnost u kršćanstvu, i to je uništilo veliko carstvo.

Rimsko Carstvo – to je izvanredna državna tvorevina koja je ujedinjavala stotine naroda Europe, Azije i Afrike u jedinstveni društveni organizam. U velikom Rimskom Carstvu državni interesi su bili iznad plemenskih i religioznih. Svaki narod je mogao ispovijedati bilo koju religiju, i svaki narod je mogao naći u Rimu hramove svojih Bogova.

Rimsko Carstvo nije palo pod udarom vanjskih neprijatelja, već je slomljeno iznutra. Ključnu ulogu u tom procesu odigralo je kršćanstvo.

Kršćanstvo je predstavljalo onaj zarazni virus, koji je odigrao ključnu ulogu u duhovnom razlaganju, pogibiji i padu velikog Rimskog Carstva.

Prilikom primanja kršćanstva umjesto poganstva u svakoj zemlji se naglo pogoršavalo opće raspoloženje u društvu. Umjesto veselja i radosti života kršćanstvo je nametalo društvu tugu i plač, mazohistička iskopavanja i traženja nepostojećih grijehova, utučenost i bezrezultatna traženja smisla života van realnog života.

Kršćanstvo je izazvalo kolosalnu degradaciju čovječanstva, neusporedivo kvarenje ljudskog materijala i u duhovnoj i u fizičkoj sferi.

Primijetimo usput, da i u Americi i u Europi kršćanstvo odavno nosi samo dekorativni karakter, uglavnom za gomilu budala. **Realni bog u svim kršćanskim zemljama jest novac.** I glavna židovska parola – novac ne smrdi.

U Rimskom Carstvu je 325. godine naše ere službeno i faktički je pobijedilo kršćanstvo. Kršćanstvo je postalo državna religija i počelo je mračnjaštvo.

Prvo, što su učinili kršćani, došavši na vlast, spalili su do temelja Aleksandrijsku knjižnicu, prethodno iznijevši iz nje knjige za prosviješćene.

Ta reakcija je imala ključni značaj za skrivanje znanja i zamjene čitavog sustava znanja novim lažnim sustavom znanja.

Na Prvom Ekumenskom saboru 325. u Niceji, sazvanom uz podršku imperatora Konstantina, crkveni vladari su u svojoj samovolji većinom glasova (kao na stranačkom sastanku) imenovali Isusa Krista za boga (218 – »za«, 2 – »protiv«).

Već 380. godine kršćanstvo zabranjuje sve ostale oblike religioznosti i postaje jedinstvena i obvezna religija.

Direktnom naredbom patrijarha aleksandrijskog Teofila 389. godine bio je porušen posljednji poganski hram Boga Serapisa – veličanstveni Serapeum.

Realna povijest pisanja »svetih« kršćanskih knjiga danas je dovoljno jasna. Kršćanstvo se bavilo drskim plagijatom i posuđivalo je mitove i religiozne ideje odasvud, od kuda je bilo moguće (uglavnom iz Zoroastrizma). I složilo sve to na jednu gomilu (2). Zahvaljujući tome formirano je mnogo knjiga na različitim jezicima, raznih autora, raznih perioda, sasvim različite umjetničke i istinite vrijednosti. Uslijed toga je nastala eklektička gomila doktrina, loše međusobno povezanih i potpuno proturječnih.

Da bi svu tu informacijsku šarolikost sredio i »pročešljao« u obliku jedne zamisli, u četvrtom stoljeću Bizantski imperator Konstantin je sazvao drugi kršćanski sabor, na koji je došlo 280 predstavnika svih pravaca kršćanstva. Polovina sudionika tog skupa, koji su propovijedali one strane kršćanstva, koji su proturječili sotonističkoj zamisli, bili su jednostavno pobijeni. Nakon toga Konstantin je osnovao organizaciju pod nazivom »Korektorijum«, koja je imala zadatak korigirati sva postojeća Evanđelja.

Uslijed toga su svi tekstovi na aramejskom jeziku proglašeni heretičkim i bili su spaljeni. Ostali su samo manuskripti, napisani na grčkom jeziku, od kojih je najraniji datiran s 331. godinom – 6 godina nakon Nicejskog sabora.

Nakon toga ne Gospod bog, već su Ekumenski sabori služitelja kršćanske Crkve stalno korigirali, kako su mogli, »svete« tekstove ili mijenjali i tumačili. Izuzimali su i zabranjivali čitava poglavlja i tomove Biblije. Ponovo su cenzurirali »riječ božju«. Na jednom od takvih sabora Konstantin je bio kanoniziran kao svetac.

Na 3. Ekumenskom saboru 431. godine dugo su se prepirali oko toga – da li žena ima dušu ili ne. Nakon žučnih rasprava prešli su na glasanje i s većinom od jednog glasa priznali, da je žena također punovrijedan čovjek. Sada to može izgledati smiješno, ali malo je tu smiješnog. Prema kršćanstvu žena je – nepunovrijedno biće i po pitanju postojanja duše u njoj nigdje otvoreno nije rečeno. U procesu stvaranja čovjeka prema kršćanskom mitu Bog je u početku stvorio čovjeka prema svojoj slici i prilici, a zatim, da ne bi on bio sam, njega je uspavao i od njegovog rebra stvorio ženu (Knjiga Postanka 2:21-22). Tako da žena ne potječe od velikog Boga, već od muškog rebra, što je daleko prozaičnije, i o njenoj duši se otvoreno ništa ne govori.

Kršćanstvo – to je religija koja diskriminira ženu. Islam ni do danas ne priznaje postojanje duše kod žene. Dok se prema Talmudu muškarac može odnositi sa svojom ženom kao sa komadom mesa od mesara, Biblija i evanđelje nisu daleko otišli od Talmuda. Dovoljno je pogledati beskrajne kršćanske rodoslove. »Abraham je rodio Izaka, Izak je rodio Jakova i dalje još 40 sličnih porođaja«. Žene kao da nikako ne učestvuju u tim procesima rađanja ili je njihova uloga u tome toliko zanemariva, da o tome nema smisla ni govoriti.

Ta povijesna odluka o punovrijednosti žene (s prevagom od samo jednog glasa) nije donijeta na osnovu dokaza iz »svetih« tekstova (u tim tekstovima nema takvih dokaza), već na osnovu prizemnih pragmatičkih interesa kršćanskih popova. Minimum pet puta više žena ide u crkvu nego muškaraca, i popovima nije odgovaralo da izgube takvu pastvu.

Na Drugom Carigradskom saboru 553. godine Bizantski imperator Justinijan je naredio da se izbaci iz Biblije učenje o reinkarnaciji, koje je bio ostavio čak i Konstantin. Iako su Biblija i Evanđelje očišćeni detaljno, neki repovi su ostali. Na primjer, u Evanđelju po Ivanu (9:1-3):

»I, prolazeći, vidio je čovjeka, slijepog od rođenja. Njegovi učenici su ga pitali: Ravvi! Tko je zgriješio, on ili njegovi roditelji, što se on rodio slijep?«. Takvo pitanje mogu postaviti samo oni koji imaju znanja o karmi, uključujući rođenu karmu, i shvaćaju da se čovjek ne rađa sa nultom karmom, već je odnekuda uzima (iz prethodnog života).

Eto kako se realno stvaraju »rukom nepisane svete« knjige i njihova velika tumačenja.

Za vrijeme sovjetskog komunizma bilo je mnoštvo zatvorenih knjižnica, specijalnih fondova, specijalnih riznica, u kojima se čuvala realna povijesna informacija, nedostupna širokoj društvenoj javnosti. Dostup u te specijalne fondove bio je vrlo složen. Vi mislite da su sve to smislili komunisti? Ne, sve je smišljeno vrlo davno, i smislila je jedna te ista banda. Komunisti su samo iskoristili metode svojih kršćanskih prethodnika.

U tajnim arhivima Vatikana čuva se ogromno mnoštvo knjiga, zabranjenih za široku društvenu javnost, uključujući mnoštvo Evanđelja koja su do nas došla: po Petru, po Andriji, po Bartolomeju, po Nikodimu, čitava tri po Marku, pri čemu je jedno od njih stvoreno za uzak krug prosvijećenih, po Barabi itd. Još više je bilo jednostavno uništeno.

Istovremeno u kanonskim Evanđeljima postoji takva rupa, čije je postojanje jednostavno nepristojno. Gdje je bio i čime se bavio Isus Krist od 13. do 30. godine? Pravo vrijeme za formiranje osobe i odjednom u kanonskim Evanđeljima potpuno odsustvo informacije. Ustvari postoji takozvano Tibetansko Evanđelje, koje ideolozi kršćanstva tako ne vole. U njemu je opisano, čemu se učio i čime se bavio Krist u Indiji, Nepalu i Perziji. U ovom radu nećemo gubiti vrijeme na te avanture.

Primijetimo drugo. Ako nastupe takva vremena, da se svi tajni arhivi Vatikana otvore i postanu vlasništvo društvene javnosti, onda će javnost osjetiti šok od upoznavanja s naličjem povijesti.

Jedno od osnovnih osjećaja, na koje se oslanja kršćanska demagogija, - to je **STRAH**. Strah se kultivira i raspiruje. Tijekom četiri stoljeća prije i poslije rođenja Krista bilo je stvoreno najmanje petnaest (!) apokalipsi, to jest učenja o kraju svijeta (2). Nakon Krista u svijetu se pojavilo čitavo stado proroka, obećavajući evo skoro dvije tisuće godina (!!!) skori drugi dolazak Krista, uspostavljanja Carstva Božjeg i kao posljedica kraj ovog svijeta i druge grandiozne pojave. U srednjem vijeku bili su periodi kada su uslijed raznih predviđanja svi narodi Europe bili demoralizirani, očekujući kraj svijeta. Ali ništa od toga se nije događalo, bez obzira na beskrajna pomicanja datuma i rokova.

Istovremeno židokracija dobro koristi smijeh. Među ruskim satiričarima nema nežidova, sve sami hazanovi (židovsko prezime – prim. prev.) svih boja. Njihov zadatak je – da lansiraju par mržnja naroda prema židokraciji i pretvore tu mržnju u smijeh. Ljudska pažnja se prebacuje i odvodi od uzroka pojava u obliku emocionalnog pražnjenja.

Sada niz autora (22) priča verziju o tome da je ranije kršćanstvo bilo vrlo mudro i ispravno i da je Isus Krist bio dobar, ali ti odvratni židovski popovi su sve prepisali, pokvarili sve »svete« tekstove i smišljeno od Isusa Krista napravili đavla. Pa što ćete, i ta verzija ima pravo na život. Tim prije što su mnogobrojna prepisivanja i izmjene »svetih« knjiga – očigledna činjenica.

Ipak, zamislimo se, zašto se »sveti« tekstovi prepisuju? Svećenici ne prepisuju učenje zato da bi ga pogoršali. Što će im to? Oni kroje učenja prema svojim zamislima i poboljšavaju učenje sa svoje točke gledišta. Oni od učenja prave informacijsko oružje i oštre ga. I oni htjeli ne htjeli moraju raditi vrlo složen posao.

Zamislite sliku. Isus Krist, ma kakav on bio, dobar ili loš, sam ništa nije pisao. On je nešto govorio i nešto radio. I to je sve. Pisali su samo njegovi učenici i očevici njegovih radnji. Vrlo različiti ljudi, većinom skoro nepismeni, ponekad glupi, emocionalni, koji različito i subjektivno doživljavaju ono što se događa. I recimo vama donesu na stotine takvih svjedočanstava. U arhivima Vatikana postoje desetine Evanđelja i mnogo stotina manjih svjedočanstava. I među njima jedna proturječna drugima. Postavite se na mjesto »svetih« popova, koji su odlučili nekako srediti tu ogromnu imovinu i skrojiti je prema svojoj zamisli. Rad koji je, najblaže rečeno, titanski.

Nakon prepisivanja kršćanstvo je smanjilo količinu proturječnosti. Na primjer, zašto je kasno kršćanstvo izbacilo iz ranog kršćanstva ideju karme i reinkarnacije? Zato što ta ideja u potpunosti proturječi idejama jedinstvenog života, jedinstvenog spasenja preko Krista i ideji Pakla i Raja. Ili i jedno i drugo. Popovi su morali birati. Neće valjda radi ideje karme i reinkarnacije bacati ideju spasenja preko Krista i ideju Pakla. Na idejama spasenja i Pakla se osniva čitava histerija. Ideja spasenja programira moćne emocije ljubavi i zahvalnosti prema Isusu. A ideja Pakla programira moćne emocije straha. Ako se te ideje odbace, onda se svo kršćanstvo može raspasti kao kula od karata.

Stvarno (ne knjiško) učenje Isusa Krista i sam povijesni (to jest realno postojeći, a ne knjiški) Isus Krist nisu nam dostupni. Nama je dostupna kanonska ili knjiška varijanta kršćanstva preko »svetog« Evanđelja ili »još svetijeg« Starog Zavjeta, na kome je Evanđelje osnovano. O povijesnom Kristu možemo samo nagađati. Nitko od nas s njim osobno nije kontaktirao. Ali nama je dostupan kanonski Isus Krist, to jest takav, kako on izgleda u Evanđelju. I iz Evanđelja, i iz čitave Biblije nesumnjivo se vidi da je kanonsko kršćanstvo – sotonizam, a kanonski Isus Krist – to je čisti đavao.

Primijetimo da Isus i Krist – to nije jedno te isto. U Evanđelju po Luki (2:21) nedvosmisleno je rečeno o pravom imenu Nazarećanina. Njegovo originalno ime jest – židovsko ime Isus, i to je sve. Samo Isus. Isus je sebe nazvao Kristom u 30. godini, nakon povratka iz Indije i Tibeta, prisvojivši sebi tuđe duhovno ime.

Pitanje o tome u kojem stupnju su crkvena prepisivanja učenja Krista izopačila stvarno učenje Krista – to je čisto akademsko i malo sadržajno. Povijesni Krist nas može malo zanimati, pošto on ni na što i ni na koga ne utječe. A kanonski, knjiški Isus Krist stvara kršćansku religiju.

Danas, nakon otvaranja mnogih arhiva komunista vidi se, da je rukopise Lenjina često ispravljao svojom rukom Staljin, iskrivljujući smisao onoga što je Lenjin pisao, i to mijenjao smisao nekih fragmenata do suprotnosti. Ipak ako pogledate u kojem stupnju se razlikuje prepravljeni Lenjin od originalnoga, onda u cjelini to ispravljanje nema principijelan karakter, i praktički ne mijenja suštinu lenjinovog učenja. To jest u cjelini opći smisao je jedan te isti. Koliko je prepravljeni Lenjin – gadost, toliko je originalni Lenjin – isto takva gadost. I nema smisla analizirati tu razliku.

Po pitanju realnosti raspeća Isusa Krista postoje različite verzije. Postoje verzije da je to bila smišljeno falsificiranje i da su razapeli nekoga drugog, postoje verzije, da su Krista stvarno razapeli. Ali za nas to nema posebnog značenja. Čak i ako su Židovi razapeli Krista, to uopće ne govori o suprotnosti između kršćanstva i židovstva. Komunisti su također ubili Trockog, ali to nimalo ne govori o suprotnosti između komunizma i trockizma. To je samo međusobno ujedanje između različitih paukova u istoj staklenci.

Kršćanski imperator Justinijan je 529. godine zatvorio Atensku akademiju, koju je osnovao još Platon. Ljudski razum se pomutio i ušutio na mnogo vjekova, toga dana je konačno nastalo mračno srednjovjekovlje.

Mržnja kršćana prema znanosti nije znala granica. Osnovni oblici medicine su smatrani za đavolski posao. Liječnike, posebno one koji proučavaju anatomiju čovjeka, bave se otvaranjem leševa, trenutno su spaljivali na lomačama. Imperator Justinijan, istinski pravoslavni kršćanin, zabranio je čak matematiku kao »pogansku nesreću«. U komunizmu su zabranili genetiku kao »fašističku« znanost, zabranili su kibernetiku zbog odsustva materijalizma.

I ne samo prema znanosti. Kršćanstvo i komunizam – to je krajnja netrpeljivost prema drukčijem mišljenju, a najvažnije – mržnja prema pravednoj i istinitoj informaciji.

Kršćani su – ljudi beskrajne laži. Propovijedajući na riječima ljubav prema bližnjem, ljubav prema svojim neprijateljima, započeli su masu najkrvavijih ratova i križarskih pohoda.

Isusovci ne samo da su voljeli prolijevati krv, već su i spaljivali čitave gomile ljudi na lomačama. To se kod njih naziva »voljeti svoje neprijatelje«, kako je zapovjedio »veliki« Krist. Podli licemjeri.

Prema podacima koji su općepriznati u znanosti, **kršćani su spalili na vatri trinaest milijuna ljudi.** Zamislite tu jezivu cifru. I to nisu spaljivali najgore. Dovoljno je sjetiti se Giordana Bruna, nasljednika velikog Kopernika, koga su kršćani spalili u Rimu 1600. godine za to što je tvrdio da je Zemlja okrugla i da se okreće oko Sunca. Zar nisu posljednju ulogu u odluci o spaljivanju Giordana Bruna odigrale njegove riječi: »Židovi **su šugava, gubava i opasna rasa, koja zaslužuje da se iskorijeni od samog dana rođenja«.**

Galileju su također prijetili spaljivanjem, i on se morao formalno odreći svojih pogleda. Uopće, koga su kršćani spaljivali? One koje su nazivali hereticima. A tko su to heretici? To su oni koji misle drukčije, koji se ne slažu s kršćanskim bezumnim mitovima. To jest to su najrazumniji ljudi. Uopće **oni koji misle drukčije – to i jesu oni koji misle.** Da li oni misle pravilno ili ne, to je drugo pitanje, ali oni misle samostalno. Može li se reći da misle za one koji kao magnetofon ponavljaju tuđe misli, a sami nisu sposobni za nekakvu originalnu misao, koju nitko ranije nije izrekao? Naravno, ne. Drukčije mišljenje – to i jest samostalno mišljenje, zahvaljujući kojem se odvija progres (ili regres) ljudske misli. **I eto deset vjekova kršćani vode rat protiv ljudske misli, protiv sposobnih i talentiranih ljudi, baveći se antiselekcijom i genocidom protiv istaknutih ličnosti. Glavni neprijatelj kršćanstva – to je čovjek koji misli, logički misli ili, kako oni nazivaju, čovjek »lijeve hemisfere«, to jest onaj, kod koga radi lijeva moždana hemisfera.** Cilj kršćanstva je – da maksimalno uveća broj ljudi rulje, kod kojih radi samo desna hemisfera, a lijeva je – za 90% paralizirana. Takvim slaboumnim oni mogu upravljati savršeno.

Prijatelji moji! Sjetite se vremena sotonskog komunizma. Kakva je bila masovna propaganda? Kako je komunizam prikazivan? Kao najhumanija, najčovjekoljubnija, najprogresivnija ideologija. Usporedite tu propagandu s onim, što mi danas znamo o bezgraničnim zvjerstvima komunizma. Vi mislite da s kršćanstvom stvar stoji drukčije? Ne, slika je potpuno ista. Komunizam i kršćanstvo – to su vukovi u ovčjoj koži.

Iza lažnih visokoparajućih riječi o ljubavi prema svome bližnjem skriva se realno zvjersko keženje kršćanstva.

Kršćanski idiotizam je dolazio do teško shvatljivih odluka. Drevni rimski varošanin je tri puta dnevno išao na kupanje, premazujući tijelo miomirisima. Saune i sportske sale, gdje je čovjek jačao svoje tijelo, smatrane su za obvezne opće državne institucije. Pogledajte antičke skulpture. Snaga života se bez teškoće očituje u svakoj liniji.

A zbog kršćanstva Europa se **nije prala** preko petnaest stoljeća.

Isusovci su smatrali saune i bazene, gdje se ljudi nalaze polu ili potpuno goli, rasadnicima poganskog razvrata.

Kršćanstvo je podijelilo jedinstvenog cjelovitog čovjeka na dva neprijateljska dijela: dušu i tijelo. Kršćanstvo je preziralo tijelo i sve tjelesne radosti. Mislilo je samo o duši. Kako da je više unakazi. Sport i sva jačanja »prolaznog« tijela su smatrani besmislenim i štetnim radnjama. Sportska takmičenja, uključujući i olimpijske igre, bila su zabranjena.

Kršćanstvo je izazvalo kolosalno kvarenje ljudskog materijala u duhovnoj i fizičkoj sferi, koje se ni sa čime ne može usporediti.

Naravno, i prije kršćanstva su bili primjeri divljaštva, razvrata, žestine i nehumanosti. Toga je bilo uvijek i svugdje. Ali takvo mračnjaštvo, zvjerstvo, križarske pohode i najžešće zločine protiv čovječanstva, koje je učinilo kršćanstvo, čovječanstvo nije znalo. Čitave svoje povijesti kršćanstvo se samo time i bavilo, da je neko nekoga klao: katolici su klali čas albigojce, čas protestante, »pravoslavni« – čas pavlikićane, čas bogumile. Krv, krv i još jednom krv – eto što je kršćanska ljubav prema bližnjemu i ljubav prema svojim neprijateljima. Samo zločini kršćanskog sina – komunizma se mogu usporediti s time.

Današnji filmovi o rimskom poganstvu tipa »Kaligula« – to su visokoplaćene svrsishodne insinuacije, daleke od realne povijesti. Usput, među rimskim papama nije bilo ništa manje homoseksualaca, nego među rimskim imperatorima.

Analognu prljavu rusofobsku kinematografsku insinuaciju snimio je cionista A. Tarkovski u filmu »Andrej Rubljov«. Praznik Ivana Kupale je prikazan kao masovni razvratni čin. Ruske žene su prikazane kao posljednje bludnice, koje trče za tatarskim zavojevačima. Navodno ničega svijetlog u Rusiji nema. Ruski narod i njegova povijest poliveni su blatom. U filmu su svi ruski ljudi prikazani u negativnom svjetlu.

Analiza faktične povijesti kršćanskog mračnjaštva je suviše velika i ne ulazi u temu ovog rada. Ovdje se stavlja naglasak na logičnu suštinu kršćanske ideologije. Koga zanima faktička povijest čudovišnih kršćanskih zločina, može na tu temu pročitati zanimljivu knjigu »Golgota« (6).

Nakon uvođenja kršćanstva u Rimsko Carstvo Židovi su pohrlili da ga preuzmu pod svoju kontrolu, ali su se uvjerili da kršćansko oružje ne radi na apsolutni način. Stupanj njegove efikasnosti nije bio toliko jak, koliko bi oni htjeli, pošto se svjetovna vlast još nije nalazila u rukama Židova.

Židovi su se sudarili s jakim suprotstavljanjem od strane svjetovnih vlasti. Imperator Konstantin je izdao vrlo žestoke zakone u odnosu na Židove s ciljem da izolira židovski ekonomski utjecaj.

A imperator Teodozije II je 439. lišio Židove svih građanskih prava, isključio ih je iz državne službe, kuda su oni uspjeli prodrijeti početkom V. stoljeća, i zabranio je izgradnju novih sinagoga. Na kraju, za vrijeme ikonoklastičnih imperatora položaj Židova se toliko pogoršao, da su oni bili prisiljeni bježati u tuđe zemlje, naseljene turskim i slavenskim plemenima.

Srednji vijek

Kršćanstvo se nije razvijalo nesmetano. Zahvaljujući nacionalnom elementu u kršćanstvu se odvijao stalan proces oplemenjivanja kršćanstva. Taj proces je uvijek plašio Levite, i oni su stalno nastojali podijeliti i međusobno zavaditi različite kršćanske konfesije. Pa ipak, rukovodstvo kršćanskih konfesija ponekad je igralo zloslutnu ulogu za Židove. U XII-XIV stoljeću Arijci su toliko zauzeli kršćanske crkve i u Europi i u Rusiji, da su se te crkve od sluge Levita počele pretvarati u njihovog ljutog neprijatelja.

Do tog vremena, preboljevši raskol u islamu na sunizam i šiizam koji su inspirirali Leviti, muslimani su prestali cijeniti Židove.

Za vrijeme Karla Velikog Židovi su imali grandioznu trgovinu na obalama Sredozemnog mora i lukavo konkurirali Grcima. Oni su uspjeli postepeno uzeti pod svoju kontrolu Sredozemno more – centar tadašnje kulture, industrije i trgovine.

Renesansa, kulturni preporod gradskog života i formiranje cehova, koji su doveli Zapadnu Europu u XIV stoljeću do komunalnog pokreta, bili su za Židove nepovoljni. Oni su krili u sebi klicu strašne opasnosti za ekonomsku prevlast Židova. Eto zbog čega su se još u XII stoljeću, na samom početku razvoja gradskog elementa, između kršćana i Židova počeli javljati jaki sukobi, zbog čega su vlast i utjecaj Židova naglo pali.

Židovi su otkrili novo sredstvo bogaćenja u periodu početka križarskih pohoda. To sredstvo je predstavljao rat. Židovi su se uvjerili da financiranje ratova daje prihod koji se ni s čime ne može usporediti. Epoha križarskih pohoda izazvala je ogromnu potrebu za novcem i davala je Židovima mogućnost da iskoriste tu okolnost u cilju vlastitog bogaćenja. Od tada je iza leđa svih velikih ratova stajala kosmata ruka svjetskog židovstva.

Ipak lako bogaćenje je povuklo za sobom plaćanje ceha: počeli su strašni progoni Židova i njihova masovna protjerivanja.

Prva eksplozija narodne mržnje prema Židovima pojavila se već za vrijeme prvog križarskog pohoda 1096. g. Desetine židovskih zajednica oko Rajne bile su uništene, protjerane ili ubijene. Položaj Židova u Francuskoj se pogoršao, posebno za vrijeme Filipa II Augusta (1180.-1223.). On je natjerao Židove da vrate zemlji ono, što su pomoću lopovstva nakrali.

U Engleskoj su štitili Židove do kraja XII stoljeća. Zatim su odmah počela strašna progonstva, koja su se postepeno pojačala za vrijeme Richarda. Richardovi sljedbenici su konačno riješili židovsko pitanje. **Židovi su 1290. g. bili potpuno i konačno protjerani iz Engleske.** Ali nacionalno samoljublje Židova nakon tog sramnog protjerivanja nimalo nije stradalo: kroz 300 godina oni su ponovno u obliku nepozvanih gostiju prešli na Britanske otoke.

Nakon poraza u Engleskoj Židovi su promijenili taktiku. Posebnu pažnju su posvetili stvaranju tajne mreže zavjere za svrgavanje svih europskih monarhija, započinjanje svjetskog rata i uspostavljanje svoje diktature u čitavoj Europi. U Francuskoj u periodu vladavine Filipa IV po nadimku Lijepi 1306. g. bila je pripremljena najjača zavjera. Osnovna udarna snaga te zavjere bili su templari, koji su imali snažnu organizaciju i do tada stvorili svoju državu u državi. Templari nisu imali prava da imaju žene i davali su zakletvu bezbračnosti. Ali za njih to ograničenje nije bilo teško, pošto su svi templari bili pederi.

Zavjeru su uspeli otkriti 1306. g. igrom slučaja. Filip Lijepi je znao sve opasnosti i posljedice svoje borbe, odlično se pripremio, dobio je suglasnost pape Klementa V i 1307. g. uništio templare željeznom rukom. Udarac Željeznog Kralja bio je vrlo težak. Duhovni nasljednici templara ne mogu to zaboraviti Filipu ni danas, nastavljajući polijevati blatom njegov narod u svojim pseudopovijesnim istraživanjima.

Filip Lijepi je 20. studenog 1314. g. umro od strašne bolesti, izgleda da su ga otrovali, ali slava njegovih hrabrih postupaka nadživjet će vjekove. Filip Lijepi je pomaknuo Prvi svjetski rat za točno 6 stoljeća. Za 6 stoljeća bili su ometeni planovi uspostavljanja svjetskog gospodarstva židokracije.

"Večnaja pamjat" i vječna slava Velikom Gvozdenom Kralju Francuske – Filipu Lijepom! Veliki Duh Filipa Lijepog uvijek je s nama!

Vrlo je važno istaknuti da je Filip Lijepi bio unuk ruske kneginje Ane Jaroslavne.

Gospodari židomasonstva su uzeli u obzir greške 1307. g. i izveli ozbiljne zaključke. Glavni zaključak: jedino upravljanje gojskih vladara treba biti ograničeno širokim savjetom ili parlamentom, kuda je lako uvesti svoje ljude. S takvim bremenom na leđima ni jedan kralj ne može uraditi ono što je uradio Željezni Kralj.

Kroz 70 godina posao Filipa Lijepog je nastavio ruski vojskovođa Aleksandar Nevski. Njegova državnička mudrost mu je dozvolila da pravovremeno prepozna glavnu opasnost, koja potječe od viteza Teutonskog reda. Taj red je poniknuo u onom istom čudnom domu u Jeruzalemu, kao i orden templara i skoro istovremeno s njim.

Taktika i postupci teutonskih pasa-vitezova analogna je postupcima templara i oni su bili usmjereni prije svega protiv Istočne Europe, i posebno protiv Rusije. I Rusija je prva udarila po potomstvu Levita, koji su se izlegli na ruševinama Salomonovog hrama. Osnovna kičma Teutonskog reda bila je slomljena ujedinjenim snagama Slavena, Tatara i Litvanaca u bitci kod Grunwalda 15. srpnja 1410. g.

"Večnaja pamjat" i vječna slava Velikom Heroju Rusije – Aleksandru Nevskom! Veliki Duh Aleksandra Nevskog uvijek je s nama!

Položaj Židova u njemačkim zemljama nije bio lak. Ovdje se kod Židova primjećuje ona ista strast prema lakoj zaradi, lopovstvu i prijevari. Progoni nisu izostali i planuli su u svim posjedima knezova, naročito u Schlesiji 1453. g.

Ali sva ta proganjanja Židova u Francuskoj, Engleskoj, Prusiji i Schlesiji blijede pred onim udarcima, koji su bili u Španjolskoj krajem XIV stoljeća, kada je bilo ubijeno preko 100 tisuća Židova. Taj narodni čin natjerao je vladu da potpuno protjera Židove s poluotoka.

Židovi su 2. kolovoza 1492. g., pod prijetnjom fizičkog uništenja, bili prisiljeni da napuste Španjolsku. Ali, kao što smo više puta primjećivali, ni to progonstvo nije bilo zauvijek. S vremenom Židovi su se opet mirno vratili u Španjolsku.

U svim vremenima svi narodi svijeta nisu u potpunosti shvaćali suštinu Židova. Njima se uvijek činilo da je ono, što je ranije bilo u povijesti, već prošlo, da se život promijenio i postao drukčiji, sve se promijenilo, Židovi su postali drukčiji. To mišljenje je – duboka greška.

Na ovom svijetu u oblasti suštine ljudi malo se što mijenja.
Sve ostaje onako kako je bilo prije više tisuća godina.
I suština ljudi se malo mijenja, i **suvremeni Židovi su u potpunosti onakvi, kao i prije više tisuća godina.** Ništa se globalno ne mijenja, na žalost. Beskrajne varijante jedne te iste teme.

U Švedskoj kršćanstvo se konačno udomaćilo tek 1248. g., a velika kneževina Litva ostala je poganska sve do kraja XIV stoljeća.

»U XVI stoljeću ruke kršćana su došle do Japana, ali mudar istočni vladar šogun Tokugawa Ieyasu, koji se nekoliko godina divio kršćanskoj rugobi, 1614. g. službeno je zabranio kršćanstvo, ostavivši uspomenu o sebi kao velikom vladaru, koji se stvarno brinuo o svom narodu. Slava mu!« (2, pogl. 28). Zahvaljujući dominantnoj nacionalnoj poganskoj religiji »Šintoizmu«, Japanci su sačuvali poganski pogled na svijet i poganski način života. Svaki Japanac piše pjesme. Svaki pravi ikebanu. Svaki se klanja prirodi, divi se njenoj ljepoti i crpi snagu iz prirode. Kršćanstvo ne može shvatiti duboki smisao japanskog sustava doživotnog najma, a još manje duh velikih japanskih samuraja.

Cionističke SAD za vrijeme Drugog svjetskog rata su bacile na Japan atomske bombe i razbile Japan pomoću Staljina. Ali nisu mogli uvesti kršćanstvo. Velika većina Japanaca odbacuje tu religiju raspada. Danas je Japan država svijeta koja se najbrže razvija.

KRISTIJANIZACIJA RUSIJE

Kako je kršćanstvo osvojilo Rusiju? Prema službenoj verziji, najprije je kršćanstvo donio u Rusiju sam Andrija Prvozvani – brat Petra učenika-izdajnika Krista. Da li je on propovijedao ili još neko – to nije toliko važno. Važno je da na te propovijedi nitko od ruskog naroda nije trzao, osim neznatne količine maloumne publike. Propaganda kršćanstva se odvijala u Rusiji tijekom 1000 godina, ali ništa suštinski nije dala. Rusija kao što je bila, tako je i ostala poganska. Utjecaj kršćanstva je bio mali. Kod ruskog naroda u to vrijeme dobro je radio zdrav smisao.

Ali za vrijeme poganstva Rusija je cvjetala i burno se razvijala, i sotonistički okultisti su htjeli zaroniti Rusiju u informacijsko polje svojih religija.

Kršćanstvo je zauzelo Rusiju 988. godine n. e. za vrijeme vladavine kneza Vladimira. Kako je došlo do toga?

Službena verzija se može pročitati u službenoj povijesti Rusije, na primjer u (10). Ukratko slika je navodno bila sljedeća.

Prije kneza Vladimira carovalo je poganstvo, i Rusija je cvjetala. Susjedni narodi su nagovarali Vladimira da prijeđe u njihovu vjeru, kod njega je dolazilo mnoštvo izaslanika od kamskih Bugara, od njemačkih katolika, od Židova i Grka, i svaki je hvalio svoju vjeru. Vladimir je najprije ocjenjivao te vjere prema ljepoti izmišljenoga.

Na primjer, Bugari su tada bili islamske vjere i pričali su, kako će, navodno »na onom svijetu svaki musliman imati po nekoliko žena, koje nikada neće ostariti«. To se svidjelo Vladimiru (kako se njemu ne bi svidjelo, on je u to vrijeme imao 800 žena i ljubavnica), ali mu se nije svidjelo, što se ne smije piti vino i jesti svinjetina.

Katolike Vladimir nije htio zbog toga, što su oni nasilno preobraćivali u svoju vjeru i jako su ugnjetavali slavenska plemena Moravce, Sorabe, Obotrite i Pomorjane u Njemačkoj.

Židovi su također hvalili svoju vjeru. Ali Vladimir ih je pitao: »Gdje vam je domovina?« Oni su rekli: »U Jeruzalemu, ali Gospod nas je u gnjevu rasijao po tuđim zemljama«. Vladimir je odgovarao: »Ali kad vas je Bog odbacio i rasijao, kako smijete propovijedati svoju vjeru?«

Grčki izaslanik je pokazao Vladimiru sliku strašnog suda, knez je zadrhtao i zamislio se. Ipak Vladimir nije htio žuriti, bojao se da ne pogriješi u tako važnom poslu. Posavjetovao se s boljarima. Oni su mu rekli: »Svatko hvali svoju vjeru, ali najbolje je poslati ljude u različite zemlje i saznati, gdje je bolja vjera«. Vladimir je poslao deset najpametnijih boljara kod Bugara, Nijemaca i Grka.

Kod Bugara su našli siromašne hramove, tužne molitve, tužna lica; kod Nijemaca mnogo obreda, ali bez ljepote i veličanstvenosti. Na kraju su stigli u Carigrad. Imperator je saznao za to i odlučio pokazati Rusima patrijarhovu službu. »Sa patrijarhom je služilo mnogo svećenika, IKONOSTAS SE SJAJIO OD ZLATA I SREBRA, TAMJAN JE MIRISAO, PJESMA SE ULIJEVALA U DUŠU«.

Vanjska ljepota i veličanstvenost, raskoš i bogatstvo zapanjili su i oduševili boljarsku komisiju, i kada se ona vratila u Kijev, rekla je Vladimiru: »Nakon slatkog čovjek ne želi gorko, tako i mi, vidjevši grčku vjeru, ne želimo drugu«. »Što ćemo, neka bude tako, biramo kršćanstvo«, - rekao je Vladimir.

I dalje umjesto propagandističke kampanje i uvjeravanja Vladimir je pošao rušiti rusku religiju i uvoditi kršćanstvo silom i krvlju.

Eto tako se prikazuje proces kristijanizacije Rusije. Iz čitave te službene povijesti slijedi, da sama procedura izbora religije kod Vladimira je navodno nosila naivni karakter. Glavnu ulogu u tome nije odigrala osmišljenost religije (nju nitko nije analizirao), već vanjska ljepota rituala i boljarska težnja ka raskoši i bogatstvu. To jest, prema službenoj verziji, uvođenje kršćanstva u Rusiji je predstavljalo rezultat Vladimirove gluposti i njegovog okruženja.

A kako je ustvari bilo? Sva ta službena verzija, blago rečeno, ne odgovara istini. Sjetimo se da je otac kneza Vladimira, veliki knez Svjatoslav, prezirao kršćanstvo i odlično shvaćao njegovu suštinu. On je nepokolebljivo izrekao: **»Vjera kršćanska – jest nastranost«.** Nije mogao sin Svjatoslava, znajući očevo mišljenje, tako odjednom promijeniti religiju ruskih predaka. Tako nikada nije bilo u Rusiji. Nije bilo tako primitivnih razloga za takvu ozbiljnu odluku, kao što je promjena religije, stare nekoliko tisuća godina, kako je to opisano u službenoj povijesti. Pa i narod ne bi trpio takvo iživljavanje nad tisućugodišnjom religijom predaka. Objesili bi takvog poganog kneza, ni družina mu ne bi pomogla.

Pogledajmo, tko je bio knez Vladimir, odakle se on pojavio.

Pojava Židova u Kijevskoj Rusiji spada u vrlo daleku epohu. Židovi, koji su živjeli prije Vladimira, bili su iz Kazarskog carstva. Što se tiče kazarskih Židova, o njima nemamo strogo znanstvenih podataka. Poznato je samo to, da je čitav niz strogih mjera protiv njih sa strane Imperatora Justinijana i imperatora-ikonoklasta natjerao Židove da bježe preko Kavkaza na obalu Volge, Dona i obale Crnog mora (21). Dio izbjeglica se rastvorio u masi planinskih kavkaskih plemena i, izgubivši svoju nacionalnost, predao tim plemenima neke fiziološke crte židovskog tipa. Drugi Židovi su našli sebi utočište među Kazarima, Karaimima i drugim plemenima, koja su živjela na teritoriju današnjeg juga Rusije.

Oko 730. g. Židovi su potpuno pokorili sva kazarska, karaimska plemena i vlast je preuzeo židovski car ili »kagan«. Kagan je zajedno sa svojim velikodostojnicima primio judaističku vjeru i učinio ju vladajućoj u zemlji. Tako je nastalo to židovsko carstvo. Carstvo je bilo jako. Čak mu je Kijev neko vrijeme plaćao danak, ali to je trajalo kratko.

Knez Svjatoslav je 965. g. zauzeo kazarsku tvrđavu Sarkel na Azovskom moru, a 969. g. pala je i prijestolnica Kazara – Itilj.

Svjatoslav je zauzeo carstvo kazarskog kaganata i pripojio ga Rusiji. Ali nakon toga kazarski Židovi su počeli brzo preplavljivati Kijevsku zemlju. Njih je tamo privlačio ogroman trgovački značaj Kijeva, koji je ležao na glavnom pomorskom putu od Grka prema Varjaškom moru.

Ubacivanje svojih kadrova u najviše ešalone vlasti i zavođenje vlastodržaca preko židovskih žena – to je jedna od najomiljenijih židovskih metoda.

Majka kneza Svjatoslava – kneginja Olga, ne predviđajući nikakve loše posljedice, uzela je na rad kao ključarku djevojku Malušu (skraćeno od imena Malka – na ivritu carica). Otac te Maluše bio je rabin, koji je također imao židovsko ime Malk (na ivritu – car) iz ruskog grada Ljubiča, koji se u svoje vrijeme nalazio u vazalnoj podčinjenosti od Kazarskog kaganata (15).

Po nagovoru svog tatice Maluša je u jednom lijepom trenutku odmora napila i zavela kneza Svjatoslava i zatrudnjela. Kneginja Olga, saznavši da je Maluša začela od Svjatoslava, naljutila se i protjerala je u selo Budutino blizu Pskova, gdje se i rodio Vladimir.

Dalje u »Povesti vremennih let« Vladimir – unuk rabina Malka počeo je da postavlja kao »robičič«, tj. »rabinič«, pa ipak u kasnijim službenim povijestima Rusije počeo se uporno prevoditi kao »sin robinje«.

Nije se bolje odnosio prema plodu svoje trenutne (zbog pijanstva) veze i sam knez Svjatoslav Igorevič. Napuštajući zemlju Rusku i odlazeći u Bugarsku, Svajatoslav je najstarijeg sina Jaropolka postavio za kneza u Kijevu, srednjeg Olega u zemlji Drevljanskoj, a najmlađemu Vladimiru nije dao nikakav dio. Novgorodci su, težeći ka samostalnosti od Kijeva, prema savjetu Dobrinje (brata Malke) počeli tražiti od Svjatoslava njegovog sina Vladimira za kneza. Svjatoslav nije volio Novgorodce i, predajući im polukrvnog sina Vladimira, rekao je: »Uzmite ga! Kakvi ste Vi, takav Vam je i knez«.

Novgorodci su poveli kod sebe maloljetnog Vladimira, s njim je pošao i njegov rođeni ujak Dobrinja (to je na ruskom, a originalno ime je Dobran) i vladao je Novgorodom dok je Vladimir ojačao (izvor »Povest vremennih let«, 1864. g.).

Dabran-Dobrinja nije drijemao na prijestolju, već je mislio o tisućugodišnjim židovskim planovima. Najprije je poslao Vladimira na dvogodišnje stažiranje u Zapadnu Rusiju, gdje je do tada arijska vjera jako degradirala zbog neprimjetne podrivačke djelatnosti židova-pseudopogana. Upravo su ti takozvani pogani daleko prije pojave Vladimira polako, ali sigurno razvraćali zapadne Ruse uvođenjem grubih idola svuda, hramova starih Slavena i, uglavnom, prinošenjem krvavih žrtava. Najčešće su kao žrtve korišteni nevini dječaci, čija je krv kod Židova bila vrlo tražena.

Za vrijeme tog stažiranja Židovi su obučili Vladimira, kako da se osveti omrznutim rođacima po očevoj liniji zbog gubitka vlasti rođaka po majčinoj liniji u Lobiču i u Kazarskom kaganatu. On je trebao uništiti arijsku vjeru iznutra uvođenjem ropske kršćanske religije.

Vrativši se u Novgorod sa družinom izroda koju je iznajmio židovskim novcem, Vladimir surovo i podmuklo ubija svog brata Jaropolka (jer on je samo goj – stoka na židovskom) i uzurpira vlast u južnoj Rusiji. Trudnu udovicu svoga brata sveti Vladimir je silovao, i uzeo je sebi drugu ženu Rogendu, koju je za početak silovao u jurišom zauzetom Polocku pred očima njenih vezanih roditelja-knezova, koje je zatim naredio da ubiju.

Sjednuvši na kijevski prijestolje, on je prema ranije razrađenom paklenom planu počeo izražavati povećano poštovanje prema arijskim Bogovima. Priziva da se postave idoli koji ranije nisu bili poznati u Rusiji i ne samo da im se klanjaju, već i da im prinose kao žrtvu nevine dječake. Žrtvenu krv su sakupljali i isporučivali židovskim naručiteljima. Deset godina idolopoklonstva, praćenih krvavim fanatizmom, kao što je i bilo planirano, uništilo je arijsku religiju iznutra. Rusi su se počeli buniti protiv vlastitih Bogova, kojima su se prije toga klanjali tisućama godina. Tek nakon toga Vladimir je uveo kršćanstvo silom, ne izazvavši naročito snažan otpor, koji bi ovog Židovčića mogao koštati života (15). Neka bude triput proklet taj šugavi Židovčić!

I tu rugobu kršćani nazivaju Vladimir – lijepo Sunce. On im je jedan od glavnih svetaca. Kakva religija – takvi i sveci.

Bez obzira na to što je stara religija bila u znatnoj mjeri kompromitirana, novu kršćansku vjeru ruski narod nije primio. **I kršćanstvo, i komunizam nametnuti su Rusiji silom, žestokom silom.** I jedna i druga židovska religija su prolile u Rusiji more krvi najboljih sinova domovine.

Najprije su Vladimir i njegova židovska banda poubijali poganske čarobnjake. Zatim je Vladimir pozvao iz Carigrada Židove u popovskim mantijama koji su počeli rat protiv »poganog poganstva«, kako su ti Židovi nazivali našu svijetlu religiju.

... Na širokim stogovima, u noćnim vatrama
Palili su poganske »crne knjige«.
Sve što su Rusi od iskona
Na kori breze crtali glagoljicom,
Poletjelo je kao smeće u grlo vatre,
Ozareno carigradskom trojicom.
I gorjela su u knjigama brezovim
Čuda čudna, tajne tajnovite,
Čuvene blage pjesme
Trave mudre, zvijezde daleke.
(Igor Kobzev)

Knez Vladimir 996. g. uništava detaljan Ljetopisni Svod Ruskog Carstva i uspostavlja zabranu Ruske povijesti prije kristijanizacije, to jest zatvara povijest. Ali, bez obzira na sav trud, Vladimir i njegova banda nisu uspjeli potpuno likvidirati povijesne izvore. Njih je bilo vrlo mnogo, i oni su vrlo brzo rašireni vrlo široko.

Najveću ulogu u očuvanju drevnih poganskih rukopisa odigrao je Novgorodski knez Jaroslav, koga je narod nazvao Mudri zbog njegove ljubavi prema knjigama i osnivanja velike knjižnice. Njegova kći Ana Jaroslavna, naslijedila je od oca strast prema knjigama. I kada su je udali za Francuskog kralja Henrika I Kapeta, ona je odvezla u Francusku mnoge ruske starinske manuskripte, uključujući i runske knjige i svitke. U Francuskoj te knjige su najprije čuvane u kraljevskoj knjižnici, a kasnije u opatiji Senlis koju je osnovala Ana, gdje su one čuvane skoro 800 godina do početka »velike« Francuske revolucije.

Nakon revolucije drevne slavenske knjige su započele svoje turneje po svijetu, prelazeći iz ruke u ruku. Povijest tih turneja se može pročitati u knjizi A. I. Asova (25).

Povijesni izvori su otkrivani u nedavnoj prošlosti, pronalaze ih i u naše vrijeme.

»Slovo o polku Igorevu« je pronašao 1795. g. grof Musin-Puškin.

»Velesovu knjigu« je otkrio 1919. g. pukovnik A. Izenbek na razorenom imanju između gradova Kursk i Orel.

Komunjare su tvrdile da je do 1917. g. u povijesti bio barbarski period i ničega velikog nije bilo. Kršćani govore to isto o vremenu prije 988. g. Da je tamo carovala nepismenost, nije bilo pismenosti, da su kršćani navodno donijeli prosvijećenost u Rusiju. Danas su ruski znanstvenici dokazali postojanje nekoliko vrsta pismenosti u Rusiji prije 988. g. Otkriće »Velesove knjige« bilo je u svoje vrijeme skoro senzacija. I odmah su se uključili neprijatelji ruskog naroda – akademik mason Lihačov D. S. i njegova ekipa. Oni su počeli dokazivati da je »Velesova knjiga« - falsifikat. Što se može, židomasonske metode se ne odlikuju raznovrsnošću. A »Velesova knjiga« tvrdi da su Grci stvorili svoju pismenost na osnovu slavenske, proučavajući pismenost Slavena. Današnja dešifriranja staroslavenskih rukopisa pokazuju da staroslavenski jezik nadmašuje prema starosti starogrčki i latinski.

Danas u Moskvi djeluje udruženje »Vsejasvetnaja gramota« (44) (Pismenost cijelog svijeta – prim. prev.). Oni uče da je postojala sveta pismenost – Pismenost cijelog svijeta, koja je uključivala 64 mala i 83 velika slova. Ćiril i Metod su djelomično bili upoznati s njom, oni su na osnovi tog pisma stvorili pojednostavljenu varijantu abecede, poznatu kao ćirilica. To Udruženje tvrdi da je Pismenost čitavog svijeta primljena kao dio Otkrivenja Odozgo i to 3500 godina prije naše ere.

Ako je suditi na osnovi pismenosti, onda je za 1000 godina kršćanstva ruski jezik postao mnogo primitivniji, izgubivši izražajne mogućnosti koje je imao ranije. Ćirilica je od 43 slova izgubila 10 »zbog nepotrebnosti«. Ako se usporedi s Pismenošću cijelog svijeta, onda je od njenih 147 slova ostalo manje od 25%. To jest ruski narod je poslan na putu »Eločke ljudožderke« iz knjige »12 stolica«, i suvremeni ruski jezik te gubitke ne osjeća. **A što je to slovo? To nije jednostavno znak, slovo – to je jedinica smisla. Gubeći slova, narod gubi dio smislenog instrumenta shvaćanja svijeta.**

Nakon Vladimirske kristijanizacije u Rusiji je uspostavljeno židovsko nasilje. Židovi su preuzeli svu trgovinu i njihova patološka težnja ka lopovluku i obmani, drskost i životinjski odnos prema Rusima izazvali su mržnju Rusa prema Židovima. Tijekom sljedeća dva stoljeća Židovi su u Rusiji svojim ponašanjem mogli naoružati protiv sebe kijevsko stanovništvo do posljednjeg stupnja ogorčenja.

Židovski progon se 1113. g. dogodio u Kijevu kao čisti izraz narodne žestine. U »Ruskoj Povijesti« Tatiščeva, u knjizi 2, koja je izdana pri Moskovskom univerzitetu 1773. g. na s. 212 čitamo: »Kijevljani… su pobili mnoge Židove, njihove kuće opljačkali, zato što su oni mnogo štete nanijeli na pijaci i mnoštvo njih, okupivši se u sinagogi, branili su se ograđeni, koliko su mogli do dolaska knezova… Kada su se knezovi okupili na savjet, nakon dugog razmatranja usvojili su sljedeći zakon: »Sada **iz čitave Ruske zemlje sve Židove protjerati sa svom njihovom imovinom i nazad ih ne puštati, a ako tajno uđu, slobodno ih pljačkati i ubijati…** Od tog vremena Židova nema u Rusiji«.

Rusi su slavili pobjedu, ali ta pobjeda nije bila potpuna. Kršćanska religija je ostala. Rusi nisu mogli uspostaviti staru religiju, za tih 200 godina smijenilo se 10 pokoljenja, ljudi su navikli na kršćanstvo. Znanja o staroj religiji su bila uglavnom izgubljena, a pismeni i povijesni izvori su bili uglavnom izgubljeni ili uništeni. I tako je ostalo kršćanstvo u Rusiji – ta bomba usporenog djelovanja.

Prošlo je vrijeme i Židovi su se ponovo pojavili u Rusiji.

U XIII stoljeću Rusija je pala pod tatarsko-mongolsku vlast. Kršćanstvo je odigralo u tom porazu Rusije svoju sotonsku ulogu. Isusovci su dobro odigrali svoj glavni zadatak – paralizirali su volju naroda ka otporu neprijateljskom naletu. I zaista: pošto je neprijateljski nalet – »kazna za naše grijehove«, znači, ne treba odbijati te napade, već se kajati i moliti. I zahvalni tataro-mongoli su ocijenili uslugu koja im je učinjena: oni su oslobodili danka kršćansko svećenstvo i davali su mitroploitima oznake koje su čuvale njihove zemljišne posjede. Isusovci su pošteno odradili svoj judin novac i, umjesto poziva na oslobodilačku borbu, pozivali su narod na smirenje.

Nastojeći sakriti svoju izdajničku ulogu, kršćanska Crkva priča basne o »podvizima« Sergija Radonješkog, navodnog inspiratora borbe protiv tataro-mongola. Sve je to apsolutna laž. Nije Rusiju podigao u borbu Sergij, već veliki knez Dmitrij Donskoj, koga su popovi hvatali za ruke. »Svećenstvo je govorilo da treba umanjiti Mamajevu žestinu dankom i darovima« (D. Ilovajskij. Kulikovska pobjeda D. I. Donskog. M., 1880. s. 10).

Kada je Dmitrij Donskoj došao kod Sergija, prvo što je čuo od Sergija: »Odnesi mu darove i učini čast nečasnom Mamaju i, vidjevši tvoje smirenje, gospod bog će te uzdići, a njegovu neukrotivu žestinu i ponos će umanjiti« (isto, s. 15).

Slava Ruskim Bogovima, Dmitrij Donskoj nije slušao te izdajnike i održao je veliku pobjedu.

Stoglavi sabor je 1551. g. zabranio bavljenje nizom znanosti, uključujući astronomiju. »Bog će ubiti svakog tko voli geometriju«, - učili su kršćanski popovi.

Po nagovoru isusovaca bila je 1568. g. uništena prva ruska tiskara, a kmet Nikitka, koji je izmislio letjelicu, spaljen je zbog »druženja s nečistom silom«.

U Rusiji, bez obzira na 1000-godišnje službeno kršćanstvo, realni utjecaj kršćanstva potpuno je ovisio od svjetovnih vlasti (kao i u drugim zemljama Europe) i mijenjao se od cara do cara. Većina jakih i dostojnih careva Rusije, za vrijeme kojih je Rusija veoma uspjela, bili su prije svega svjetovni carevi. Državnici. Religija je za njih bila sekundarna stvar.

U Moskovskom periodu u XV – XVI stoljeću vlada se odnosila prema Židovima sasvim neprijateljski. Židovima čak nisu ni dozvoljavali ni na kratko vrijeme da se pojavljuju u Moskovskoj Rusiji. Čak je poljski kralj Zigmund I morao moliti Ivana Groznog da odobri Židovima pojavljivanje u Moskvi sa pismenim molbama. Poznata je čak naredba Groznog u vezi Polockih Židova: »krstiti one koji se slažu da se krste, a oni koji se ne slažu – utopiti u rijeci Polotje«. Isti takav odnos prema Židovima primjećuje se i u poveljama cara Alekseja Mihajloviča, koji je jednom naredio da se »Židovi iz Vilne protjeraju živjeti izvan grada«.

Petra I kršćani su smatrali antikristom i bojali su ga se kao vatre. Petar I je mrzio kršćane. A zašto? Sabor na čelu s patrijarhom Joakimom je 1681. g. odlučio spaljivati heretike. Ta sudbina je prvog zadesila Avakuma i njegove tri pristalice, zatim je red došao na druge.

Uoči židovskog Uskrsa 1685. g. spaljeno je oko 90 ljudi. Prve godine Petrove vladavine za vrijeme nemira 15. svibnja 1682. g. strijelci na čelu s kršćanskim svećenstvom su upali u Kremlj i izvršili divljački pokolj. Mali Petar je za čitav život zapamtio taj užas. Kada je odrastao, shvatio je da je vrijeme da se učini kraj kršćanskoj Crkvi i napraviti od Rusije svjetovna država.

Popovi su 1698. g. organizirali zavjeru protiv Petra i isprovocirali pobunu strijelaca. Odlučna bitka se dogodila 18. lipnja kod Voskresenskog manastira. Popovi su nosili naprijed ikone i križeve, nadahnjivali pobunjenike. Ali vojska koja je bila vjerna Petru dočekala je paljbom sve te križeve i ikone i svu tu bandu, koja se za njima skrivala. Nakon toga Petar se žestoko obračunao s pobunjenicima, a popovi su, kada se spominjalo ime Petra I, odmah oblačili kršćanske hlače.

Petar I je ukinuo Patrijaršiju i uveo Sinod – čisto državni organ uprave crkvenim poslovima, čiji se sastav jednostavno imenovao. Staljin je preuzeo od Petra I tu ideju i formirao svoj Sinod, koji se nazivao Savjet za pitanja religije.

Do Petra I u Rusiji je bilo mnoštvo manastira, koji su posjedovali mnogo manastirske zemlje, na kojima su popovi žestoko eksploatirali seljake. Popovi su se debljali, seljaci su jaukali. Petar I je oko 2/3 manastira sasvim zatvorio, a od ostalih zatražio da predaju državi polovinu dohotka državnoj blagajni za potrebe kulturne i religiozne prosviješćenosti. Primijetimo usput, da su polovinu tog državnog novca jednostavno pokrali činovnici Petra I (uglavnom masoni).

Za vrijeme antikrista Petra I popovi su sjedili na klupama i mirno šaptom pjevali svoju omiljenu pjesmicu: »Krist je uskrsnuo iz mrtvih, smrću smrt pobijedio«.

Petar I je ozbiljno pretjerao u području religije. Većinu kršćanskih zvona Petar I je skroz maknuo, smatrajući ih nepotrebnim i pretopio u topove. To je, naravno, greška. Crkveno zvono djeluje na ljude blagotvorno i ljekovito. Kršćani su zvono preuzeli od budizma. Petar I je pritiskao i starovjerce i pogane.

Podsjetimo da su ruski heroji: Germogen, Peresvet i Osljaba, Aleksandar Nevski – bili starovjerci.

Petar je ismijavao i iživljavao se nad svim religijama bez razlike, osim protestantizma, koji je za masone bio daleko povoljniji nego pravoslavno kršćanstvo.

Petar I je bio antikrist, i za to bi se izgleda mogao pohvaliti. Ali nije dovoljno biti anti. Treba još imati dobar konstruktiv. Petar I nije imao dobar konstruktiv.

Kada je Petar I stupio u masonstvo s ciljem da ga upozna iznutra, on ništa nije razumio. Pokazali su mu masonstvo tako da o njemu stekne pozitivno mišljenje.

Petar I je odlično razumio kršćanstvo, ali nije shvaćao čime kršćanstvo treba zamijeniti. Petar I je zamijenio pravoslavno kršćanstvo masonstvom i protestantizmom. Jadnu gadost je zamijenio za dvije gadosti. Eto kako radi upravljani sukob. Eto kako se upravlja carevima. Eto kako umjesto jedne prijevare podmeću drugu prijevaru. Eto zbog čega pripremaju mnogo prijevara.

Masoni su naučili Petra I piti i pušiti i dalje uz njegovu podršku počelo je masovno opijanje Rusa i učenje pušenju.

Masonsku ideju jednakosti Petar nije prihvatio. Naprotiv, on je uveo »Tablicu ranga« – civilnu analogiju vojničkih zvanja. Od 1714. g. Petar Prvi je pustio u optjecaj taj efikasni mehanizam – »Tablicu o rangu«. Svatko tko je svojim sposobnostima, obrazovanošću, hrabrošću, pameću, životnom aktivnošću postizao određeni cilj u civilnoj ili vojnoj službi, dobivao je »poklonjeno« plemstvo, postajao je nasljedni plemić sa svim pripadajućim pravima. Pritisak ljudi »odozdo« koji su težili zaslužiti plemstvo bio je vrlo jak, i to je dozvolilo da se u vrlo kratkom vremenu formira ruska nacionalna elita. I to kvalitetna elita. Za dvjesto godina neprekidnog postojanja »Tablice ranga« rusko plemstvo je skupilo sve najbolje što je bilo u narodu. Ova odluka Petra Prvog je bila njegova najjača aktivnost. I ona je izvršila značajan pozitivni efekt.

Petar I je bio idejni državnik, i za njega su državni interesi Rusije bili iznad svega. Za vrijeme Petra I Rusija se burno razvijala, iako taj razvoj nimalo nije nesporan. Pa ipak Rusija je postajala snažna svjetska država. Osnovni nedostatak Petra I se sastojao u tome što on nije bio nacionalist. On je bio državnik, to jest kod njega su državni interesi bili iznad interesa naroda. Za vrijeme njega država je bila dosta totalitarna, i nije država postojala radi naroda, već obrnuto, narod je postojao radi države.

Kao svjetski državnik, Petar I je oslobodio znanost i umjetnost od crkvenih lanaca i samim time stvorio uvjete za pojavu dva velika ruska genija: Lomonosova i Puškina. Sinod je u svojoj mržnji tražio da se spale djela Lomonosova, ali Petar je, obrnuto, činio sve za razvoj znanosti.

Petar I nije volio Židove, ali ih nije posebno pritiskao. Bez obzira na mnoštvo grešaka Petra I, u rezultatima njegove vladavine bilo je više pozitivnog, nego negativnog.

Za vrijeme carevine Ane Jovanovne proganjanja kršćanstva ne slabe, već jačaju. Istovremeno masoni i protestanti zauzimaju vodeće položaje.

Postepeno Židovi su u Rusiji došli k sebi i počeli su se baviti onim istim radnjama, i njihovo ponašanje prema starosjediocima je bilo isto.

Carica Elizabeta Petrovna je uzela smjer podrške ruske pravoslavne Crkve. Židove je mrzila.

Imperatorica Elizabeta Petrovna je 1743. g. protjerala Židove iz Rusije, izdavši sljedeći ukaz: »Svi Židovi, muškarci i žene, bez obzira na njihov položaj i bogatstvo, trebaju hitno ići preko granice…«, »Putovima milenija«.

Nakon toga Rusija se počela burno razvijati i ubrzo je postala snažna ekonomska i vojna država.

Počevši od XVIII stoljeća Rusija se počela pretvarati u svjetski centar književnosti, dramaturgije, glazbe, baleta i drugih vrsta umjetnosti.

Ipak Elizabeta Petrovna nije razumjela opasnost masonstva, i za vrijeme nje masonstvo je preraslo u veliku silu zahvaljujući pokroviteljstvu njenog ljubimca masona grofa Šuvalova.

Dolaskom na vlast carice Ekaterine II nastupa zlatni vijek masonstva u Rusiji. Masoni su imali kolosalni utjecaj, sve dok ih Ekaterina ipak nije morala pritisnuti.

Židovi su opet dospjeli u Rusiju i primili rusko državljanstvo 1795. g. zajedno s Litvom i Poljskom koje su pripale Rusiji, odakle su masoni donijeli u Rusiju svoje židovsko uređenje, i svoje židovske neiskorjenjive navike. Mnogi ruski političari su upozoravali na opasnost od pojave Židova u Rusiji. Na primjer, 1795. g. tajni savjetnik Tatiščev V. N. u svom pismu državnim radnicima pisao je o tome da »pošto nema kod Židova ni savjesti, ni poštenja, ni pravde, onda je njihovo puštanje nazad u Rusiju – mnogo gore od državne izdaje. Posebno su oni opasni – prirodni zelenaši krvopije, tajne ubojice i svagdašnji zavjerenici protiv Rusije, pošto je ruski narod hrabar, pošten, vrijedan, ali iskren i prostodušan, što je velika

smetnja za raspoznavanje Židova, tajnih isusovaca, masona i njihovih zamisli« (21). Ali mišljenje tih političara nije slušano.

Do prelaska u rusko državljanstvo položaj Židova u Poljskoj bio je jednostavno odličan, bolji nego bilo gdje u Europi. U Litvi do kraja XV stoljeća položaj Židova je također bio odličan. Crni dani za Židove su nastali tek od vremena vladavine Aleksandra Jagelončika.

Jagelončik je 1495. g. naredio da se »sva Židoba protjera van iz zemlje«. Ali to protjerivanje je trajalo kratko, do 1507. g., nakon čega su se Židovi ponovno vratili u Litvu.

Imperator Aleksandar I je najprije potpuno bio pod utjecajem masona. Nitko nije istupao protiv masona. Ipak do imperatora se probio hrabri arhimandrit Fotij i otvorio caru oči pred tamnim masonskim radnjama.

Aleksandar I je svojim ukazom zatvorio sve masonske lože i sve pridošle masone istjerao iz Rusije. Masonstvu je bio nanesen najjači i odlučan udarac. Masoni su 1825. g. isplanirali državni prevrat i nagovorili na tu zavjeru mnoge oficire. Ali dekabristi ništa nisu uspjeli, njihova zavjera je propala, a njih su prognali u Sibir. Kasnije su mnogi dekabristi shvatili svoju istinsku ulogu u toj prljavoj masonskoj igri i iskreno su se pokajali.

Za vrijeme vladavine Imperatora Nikolaja I i Aleksandra II u duhovnom životu Rusije su vladali ateizam, nihilizam (negiranje svega), materijalizam i socijalizam.

Polazeći od realne povijesti Rusije, vidi se da se Rusija nije razvijala zahvaljujući kršćanstvu, već neovisno od te religije raspada, sam razvoj kršćanstva u Rusiji nosio je proturječan i ciklički karakter.

Najistinitiji kršćanski vjernik od svih ruskih Careva bio je Nikolaj II. Bijedna, ništavna ličnost. On je, zahvaljujući svojoj ubogoj kršćanskoj dušici razvalio čitavu Rusiju i dozvolio komunizmu da održi pobjedu.

To što je Nikolaj II kao osoba bio dobar čovjek i glava porodice, nikako ga ne može ukrasiti i opravdati kao Cara. Car – to je najviši državni radnik. Za takvog radnika ocjena njegove veličine ili ništavnosti nisu dobrota i žestina, već stupanj adekvatnosti njegovih postupaka u konkretnoj političkoj situaciji i rezultati njegove vladavine. Car treba biti dobar, kada treba biti dobar, ali Car je obvezan biti žestok, kada je u interesu zemlje potrebno biti žestok.

Nakon neuspjelog židovskog pokušaja da preuzmu vlast u Rusiji za vrijeme revolucije 1905. g. žestoki i pametni potezi državnika Rusije Petra Arkadjeviča Stolipina ubrzo se ohladila vatra židovskog komunističkog ološa. Za vrijeme Stolipina komunistički pokret je bio ugušen. Vječna mu Slava!

Kada naši dođu na vlast, Lenjinski prospekt u Moskvi ćemo nazvati prospekt Stolipina.

Stolipin ne samo da je pritiskivao židovski komunizam. On je pritiskivao i komunizam u ekonomiji. Osnovni naglasak njegovih reformi stavljen je na razaranje seljačkih komuna i stvaranje neovisnih seljačkih domaćinstava, stvaranje srednje klase. Praktični uspjeh njegovih reformi nadmašio je sva očekivanja. Rusija se počela burno razvijati. Počela se razvijati i srednja klasa.

Povodom omiljenih komunjarskih općina Stolipin je nedvosmisleno izrekao: »Priroda je ugradila u čovjeka neke urođene instinkte, kao što su osjećaj gladi, spolni osjećaj i t. sl. Jedan od najjačih osjećaja tog poretka jest – osjećaj posjedovanja. Ne može se voljeti tuđe isto kao svoje i ne može se obrađivati, poboljšavati zemlja koja se privremeno koristi, isto kao svoja zemlja. U tom smislu umjetno škopljenje našeg seljaka, uništavanje u njemu urođenog osjećaja posjedovanja vodi ka nečemu lošem i, najvažnije, ka siromaštvu«.

Treba istaknuti da je zemljišna reforma – vrlo složeno pitanje. Rješavajući ga, ne smije se dopustiti rasprodaja ruske zemlje bilo kome. Vlasnici zemlje trebaju biti oni koji na njoj rade. I vlasnici Ruske zemlje trebaju biti samo Rusi i predstavnici drugih starosjedilačkih naroda Rusije. I samo sa ruskim državljanstvom. Židovi mogu imati zemlju u vlasništvu samo u Izraelu.

Židovi su mrzili Stolipina neizmjerno i jednostavno su organizirali lov na njegovu glavu. Proces ubojstva Stolipina su financirali židovski bankari iz SAD-a. Židovi su izvršili mnoštvo atentata na Stolipina, ali bez uspjeha.

Na kraju, 1. rujna 1911. g. u Kijevskoj operi šugavi Židovčić Mordehaj Bogrov ubio je velikog ruskog državnika Petra Arkadjeviča Stolipina.

"Večnaja pamjat" i vječna slava Petru Arkadjeviču Stolipinu i klanjanje od ruskog naroda! Veliki Duh Stolipina uvijek je s nama!

Neka budu prokleti i kažnjeni Židovi čitavog svijeta zbog tog ubojstva!

Na žalost, nema idealnih političara. I Stolipin je pravio najgrublje političke greške. Najveća njegova greška je bilo izdavanje nakon gušenja židovske revolucije 1905. g. cirkulara od 22. svibnja 1907. g., u kojem je odobravao Židovima prelazak preko granice židovske ustaljenosti, to jest davao im je dodatna prava, koja ranije nisu imali. Desne partije, prije svega »Savez Ruskog Naroda«, kritizirale su ga za to na najžešći način (65, s. 564), ali ih Stolipin nije slušao. Stolipin je odlučio prodemonstrirati Židovima svoju dobru volju, čime je izrazio neumjesni liberalizam i neshvaćanje suštine židovstva. Židovi su mu potpuno platili za njegovo dobro: ubili su ga već kroz 4 godine. Ne čini Židovima dobro, nećeš dobiti od njih zlo – to je sat povijesti.

Nakon ubojstva Stolipina Nikolaj II, umjesto da nastavi djelo Stolipina, da postrijelja svu tu židovsku komunističku ološ i željeznom rukom uvede red, molio se židovskom Bogu, slušao je svog duhovnog učitelja Grišku Raspućina (sljedećeg Isusa Krista) i ništa nije učinio da spriječi komunističku katastrofu u Rusiji. Sram ga bilo! Nakon ubojstva Stolipina čitava Rusija je prekrivena mrežom masonskih organizacija bez ikakvog otpora sa strane Nikolaja II. Oni su i pripremili revoluciju 1917. g.

Primijetimo da je »sveti đavao« Griška Raspućin, programirajući Nikolaja II, i sam bio upravljan od strane Židova preko Arona Simanovicha (20). Ali uloga Raspućina na dvoru bila je višeznačna. Raspućin je uvijek bio protiv rata Rusije s Njemačkom i stalno je davao savjete Nikolaju II da ne ulazi u Prvi svjetski rat, a kasnije je savjetovao Nikolaju II da zaključi separatni mir. Zato su Engleska i Francuska jako mrzile Raspućina.

Nikolaj II, predavši rusku vlast u ruke Židova, dobio je od njih punu zahvalnost. Oni su strijeljali njega i čitavu njegovu porodicu. Glupi kršćanski car nije znao poslovicu »ne čini Židovima dobro – nećeš dobiti od njih zlo«, zbog čega je i nastradao. Još su ga i ruski Bogovi kaznili zbog neizmjerne ljubavi prema židovskom bogu Isusu Kristu.

Naravno, »ruska« pravoslavna crkva u inozemstvu uvrstila je tog bespomoćnog i glupog cara u svece. Primijetimo, da kršćanska Crkva nije uvrstila u sastav svetaca ni Petra I, ni Ivana Groznog, ni Ekaterinu II, ni Aleksandra II, ni Aleksandra III, ni Petra Stolipina, ni jednog dostojnog državnika Rusije.

Sada je pokrenuta mutna kampanja ponovne sahrane posmrtnih ostataka »svetog« velikomučenika Nikolaja II. Pa da, naravno, u vrhu osjećaju da je vrijeme da se Lenjin izbaci iz mauzoleja. Ali ne može se narod ostaviti bez »svetih« kostiju koje se raspadaju. Na mjesto djedice Lenjina Nikolaj II jako odgovara.

Ruski patrioti i nacionalisti u revolucionarnom periodu odmah su shvatili tko je glavni neprijatelj ruskog naroda, ujedinili se u organizaciju »crna sotnja« i istaknuli parolu: »Udri Židove, spašavaj Rusiju!«. Ali protiv »crne sotnje« su istupila židovska i masonska SMI (sredstva masovne informacije – prim. prev.), i njih je podržala trula promasonska inteligencija. Koliko blata su bacila židomasonska SMI na organizaciju »crna sotnja« i tu parolu. A vi se pokušajte odvojiti od propagande i sami razmislite – da li je to dobra parola ili ne. Da je ona realizirana 1917. g., da li bi u Rusiji bio ovaj strašni košmar ili ne? Razmislite, i odgovor će vam biti jasan kao 2 x 2.

U rukovodstvo crnosotinskog »Saveza ruskog naroda« ulazio je genijalni ruski naučnik Dmitrij Ivanovič Mendeljejev.

Nastanak Marksizma

U XVIII stoljeću zahvaljujući epohi prosvijećenosti kritika kršćanstva je dobila tako snažan karakter, da je u Europi kršćanstvo kao oružje praktički izgubilo svoju snagu. Bila je potrebna nova religija. Okultni sotonisti su odlučili stvoriti novu strukturu za upravljanje procesom stvaranja nove religije. Jedno od glavnih tajnih društava za upravljanje stvaranjem nove religije bilo je tajno društvo Iluminata (40, pogl. 8, tajna društva). Iluminati – to je drevna organizacija, njeni izvori potječu od Esena, a dalje prema Eknatonu i dalje do Lucifera. Ali u danom povijesnom periodu bio je potreban novi konkretni oblik Iluminata.

Židov Adam Weishaupt, isusovački svećenik i profesor crkvenog prava u Bavariji, osnovao je 1. svibnja 1776. g. tajno društvo Bavarskih Iluminata.

Postoje svjedočanstva da je Weishaupt i prije toga bio povezan s tajnim društvima.

Prvi svibnja je i danas jedan od osnovnih komunističkih praznika – praznik Prvog maja. Komunisti objašnjavaju taj praznik time što je taj dan predstavljao početak Ruske revolucije 1905. g. Ali to nikako ne ukida 1. svibnja kao dan osnivanja društva Bavarskih Iluminata.
Ako se dalje još malo zaviri u povijest toga dana, vidi se da je 1. svibnja – dan Lucifera.

Organizacija Weishaupta je brzo rasla, posebno u univerzitetskoj sredini. Weishaupt je pisao: »Nikada nisam mislio da ću postati osnivač nove religije… To je naša tajna. Sjetite se, da cilj opravdava sredstvo… Velika snaga našeg reda se sastoji u njegovom maskiranju: nikada i nigdje ne dozvoljavajte da on istupa pod svojim imenom, već uvijek pod drugim imenom i vrstom djelatnosti«. Ubojstvo, pljačka, ratovi – sve, što god može, postaje prihvatljiv način djelovanja za pravovjernog pristalicu nove religije.

Nesta Webster, jedna od najznačajnijih istraživača Iluminata, rezimirala je njihove ciljeve na sljedeći način:

Uništenje monarhije i svih organiziranih vlada.

Uništenje privatnog vlasništva.

Uništenje patriotizma (nacionalizma).

Uništenje porodice (to jest braka i svih moralnih normi, uvođenje društvenog formiranja djece).

Uništenje svih religija.

Weishaupt je 1777. g. bio prosvijećen u Masonski red u Munchenu (loža Dobre namjere).

Weishaupt je bio istaknuti organizator i ako se pogledaju principi i metode njegove ilegalne organizacije, on se javlja pred nama kao direktni prethodnik Lenjina. Kao pseudonim Weishaupt je izabrao sebi ime rimskog Spartaka.

Bez obzira na tajnost Iluminata, 1783. g. vlada Bavarije je otkrila namjere Iluminata i zabranila je taj red. Članovi organizacije su bježali od potrage, osnivajući nova društva po čitavoj Europi i Americi. Težeći realizaciji svoje ideje, Iluminati su bili istinski organizatori mnogih revolucija.

Oni su 1789. g. organizirali Francusku revoluciju. Francuska revolucija je za narod bila obmana i prijevara. Bajke o tome da je francuska revolucija navodno bila nezadrživ ustanak naroda, širili su

»povjesničari« koji su bili kupljeni za novac tog tajnog društva. Za novac tog istog društva bili su kupljeni najamni razbojnici s juga Francuske, koji su izvodili tu revoluciju, a ne parižani (40, pogl. 8).

Iluminati su uvijek birali kadrove kojima je moguće upravljati sa svojim ciljevima. S vremenom jedan od takvih kadrova postao je Karl Marx.

Marx je bio ne samo Židov, već i potomak rabina. U mladosti Marx je vjerovao u boga. Ali za vrijeme svog boravka na sveučilištu promijenio je svoje poglede. Promjena je nastala nakon njegovog stupanja u tajnu sektu, koja se nazivala »Crkva Sotone«. U skladu s tradicijama sekte Marx je pustio snažnu bradu i dugu kosu. Kasnije je Marx prodao svoju dušu đavlu.

Marx i Engels su 1846. g. stupili u grupu pod nazivom »Savez Komunista«, koja je ponikla iz organizacije poznate kao »Savez Odbačenih«, koji su osnovali njemački emigranti u Parizu. Ti emigranti su bili iz Iluminata.

Na drugom kongresu »Saveza Komunista« Marx i Engels su bili izabrani da napišu Manifest komunističke partije. Prilikom pisanja tog dokumenta Marx i Engels su se sudarili s poteškoćama. To je natjeralo CK Saveza da im se obrati u oštroj formi, da ako Manifest ne bude gotov do 1. veljače 1848. g., protiv njih će biti poduzete mjere. Uz nečiju pomoć njima su predložili da za osnovu uzmu knjigu Teodora Dezami »Kodeks zajedništva«, objavljenu prije 5 godina, odakle su oni i pokrali osnovne ideje manifesta kompartije. A sam Teodor Dezami je svoje mudrosti preuzeo od Iluminata.

Zašto su vođe »Saveza Komunista« tako tjerale Marxa i Engelsa i tražile da dokument bude gotov baš do 1. veljače? Zato što su već bile isplanirane »spontane« revolucije za čitavu Europu. I one su trebale »spontano« planuti prema već napravljenom rasporedu.

Te isplanirane »spontane« revolucije su počele: 24. veljače 1848. g. U Parizu, 1. ožujka u Badenu, 7.-8. ožujka u Berlinu, 12.-15. ožujka u Beču, 13. ožujka u Parmu, 18.-22. ožujka u Veneciji, 10. travnja u Londonu, 7. svibnja u Španjolskoj, 15. svibnja u Napulju, 12. lipnja u Pragu, 27.-30. srpnja u Hrvatskoj. Također te godine u čitavoj Rusiji 64 revolucije su »spontano planule«.

Na taj način Manifest kompartije je bio izdan 1. veljače 1848. g. U Londonu kao objašnjenje uzroka već isplaniranih revolucija. Na sreću naroda čitave Europe, skoro sve te revolucije su propale.

Ako se pogleda Manifest Marxa i Engelsa, lako se vidi da su svi principi Iluminata potpuno ušli u taj dokument:

1. Uništenje organizirane vlade (»Obaranje vlasti buržoazije, osvajanje političke vlasti od strane proletarijata« (7, s. 39));

2. Uništenje privatnog vlasništva (7, s. 39);

3. Uništenje patriotizma i nacionalizma (»Radnici nemaju domovine« (7, s. 44)).

4. Uništenje porodice (»Ukidanje prava nasljedstva« (7, s. 46); »Buržoasko brbljanje o porodici i odgoju, o nježnim odnosima između roditelja i djece sugeriraju još veću odvratnost…« (7, s. 43); »Komunisti nemaju potrebe uvoditi zajedništvo žena, ono je postojalo skoro uvijek… Komunistima bi se moglo prigovoriti samo to, što oni žele umjesto licemjernog skrivenog zajedništva žena uvesti službeno, otvoreno« (7, s. 44)).

5. Uništenje religija (»Okrivljavanja protiv komunizma, koja se ističu sa strane religioznih, filozofskih i uopće ideoloških točaka gledišta, ne zaslužuju detaljno razmatranje« (7, s. 44); »Komunizam ukida vječne istine, on ukida religiju, moralnost… (7, s. 45)).

I to Vam je sav Marx i njegovi korijeni. Sve drugo, što je on napisao, svi njegovi »Kapitali« i druga djela ne moraju se ni čitati. Prvo, njegova djela zadivljuju umnom ograničenošću, lažima i demagogijom. Drugo, sva suština njegove ideologije odlično i skraćeno je iznesena u toj tankoj knjižici »Manifest kompartije«.

A samu tu suštinu već smo razmatrali u poglavlju 15.

Iluminati su i pokrenuli Prvi svjetski rat. Taj rat je imao dva osnovna cilja: postaviti carsku Rusiju pod kontrolu Iluminata i stvoriti svjetsku vladu. Prvi cilj je bio ispunjen, drugi ne. Zato su Iluminati morali organizirati i Drugi svjetski rat. Prvi svjetski rat je osim toga donio levitskoj mafiji basnoslovan profit. Na primjer, Bernard Baruch je uvećao svoje bogatstvo od 1 milijuna na 200 milijuna dolara SAD (61, s. 74). Sve države – sudionici rata pale su u strašnu dužničku ovisnost od strane levitske financijske oligarhije.

Oktobarski prevrat u Rusiji 1917. g.

Lažna službena povijest Rusije priča narodu basnu o tome, da je navodno revolucija 1917. g. bila rezultat narodnog poleta, nastalog u periodu ekonomskog truljenja »zaostale« Rusije. A ustvari Rusije u tom periodu ne samo da nije trunula, već se burno razvijala, i tempo njenog ekonomskog rasta nadmašavao je tempo rasta vodećih zemalja svijeta. Od 1907. g. do 1913. g. povišenje radne proizvodnje u industriji Rusije nadmašilo je prema odgovarajućim pokazateljima SAD, Englesku i Njemačku, koje su se dugo smatrale kao industrijski giganti (40, pogl. 10). Paralelno tome procesu odvijao se brz razvoj srednje klase – osnovnog neprijatelja svjetske komunističke zavjere.

Brz rast naftne industrije zaoštrio je konkurenciju među židovskim klanovima Rockefellerovih i Rothschildovih, koji su imali svoje interese u Rusiji (40, pogl. 10).

Burni rast Rusije uplašio je europske i američke konkurente. Njima je bilo potrebno »spustiti« Rusiju.

Pobjeda boljševika je pažljivo pripremana na međunarodnoj razini, u toj akciji nije bilo mjesta za improvizaciju. Bile su manje »repeticije«. Tako je njemačka Židovka Rosa Luxemburg, rukovodilac njemačkog »Saveza Spartaka«, uzimala aktivno sudjelovanje u revoluciji 1905. g., koja je postala generalna repeticija Oktobarskog prevrata.

Nesumnjivo je da je široka mreža tajnih zavjereničkih organizacija, masonskih ili masonskog tipa, radila za revoluciju u Rusiji i igrala je u toj revoluciji odlučujuću ulogu.

Ogromnu ulogu u organizaciji Oktobarskog prevrata u Rusiji 1917. g. odigralo je zagonetno tajno društvo »Zeleni Drakon«. Jedan od članova te organizacije, švedski magnat šibica, financirao je u velikim razmjerima djelatnost Lenjina, a kasnije je umro tajanstvenom smrću. Bez sumnje, to je bila osveta.

S druge strane, dio pristalica tog istog tajnog društva »Zelenog Drakona« pripremao je u Njemačkoj dolazak na vlast nacista.

Svjetska židovska financijska oligarhija financirala je ne samo Lenjina. On je gurala Japan u rat s Rusijom s ciljem slabljenja monarhije i olakšavanja zadataka komunista. U New Yorku: Jacob Schiff, Morgan, Prva nacionalna banka, nacionalna City-banka posudile su Japanu oko 30 000 000 $ za napad na Rusiju s Istoka (40, pogl. 10).

U to vrijeme to su bile basnoslovni iznosi.

Na godišnjici osnivanja Iluminata, 1. svibnja 1905. g., Lenjin, kojeg su financirali članovi Fabijanskog društva, počeo je svoju revoluciju.

Ali u toj revoluciji banda Lenjina je izgubila, bez obzira na svu pomoć bogatih bankarskih krugova. Ipak car Nikolaj II je izrazio svoju malodušnost i, umjesto da postrijelja lenjinsku bandu, poslao je Lenjina u Švicarsku, Trockog – u SAD, a Staljina – u Sibir.

Ali djelomično boljševici su uspjeli oslabiti monarhiju. Car je reagirao na zahtjeve revolucije i sproveo niz reformi. Osnovao je Dumu, objavio niz odgovarajućih zakona, i monarhija se praktički pretvorila u demokratsku republiku. Ali svi ti postupci cara nimalo se nisu odrazili na aktivnost komunista. Ona je čak porasla. Porasla je i aktivnost tajnih društava.

Car se 15. ožujka 1917. g. (2. po starom kal.)odrekao prijestolja u korist brata. Ali već 24. ožujka (na **dan židovskog praznika Purima)** 1917. g. Židovi su organizirali »februarsku revoluciju«. Vlast je preuzela Privremena vlada, na čije čelo je stao Židov Kerenski – škotski mason 32. stupnja. Kerenski je igrao istu igru s komunistima. Nakon dolaska na vlast Kerenski je počeo s krađom državne blagajne. Dalje, jedna od prvih odluka vlade Kerenskog bila je amnestija prognanih boljševika, a kasnije i amnestija svih kriminalaca.

Amnestija kriminalaca – to je standardna židovska metoda za stvaranje kaosa u zemlji i kasnijeg pribjegavanja diktaturi »na zahtjev radnog naroda«. Isto tako je Berija 1953. g. izvršio masovnu amnestiju kriminalaca, spremajući sebi diktatorski tron. Da li vi mislite da je sada novi Kerenski (Jeljcin) dozvolio kriminal s drugim ciljem? Ciljevi i metode su jedni te isti.

Evo kako je Kerenski vratio u Rusiju »profesionalne« revolucionare. Trocki je krenuo parobrodom iz New Yorka za Rusiju 27. ožujka 1917. g. zajedno s 275 svojih mafijaških suradnika. Uz njega je bila značajna svota novca od američkih židovskih magnata (40, pogl. 10).

Lenjin se zajedno s 32 drugih ozloglašenih revolucionara također uputio nazad u Rusiju oklopnim vlakom preko Švicarske i kroz zaraćenu Njemačku. U Švedskoj Lenjin je dobio oko 22 milijuna maraka, koje su za njega čuvane u Švedskoj banci.

Staljin se vratio iz Sibira, i sada su sve ključne figure bile na mjestu.

Direktor federalne rezervne banke New Yorka William Thompson dao je osobni prilog boljševicima u iznosu 1 000 000 $. Grupe Morgana i Rockefellerovih također su financirale Lenjina. Jacob Schiff je dao Lenjinu 20 000 000 $. Lenjin je dobio 40 000 000 zlatnih maraka od bankarskih krugova Njemačke (40, pogl. 10).

Boljševici su 7. studenog 1917. g. smijenili vladu Kerenskog. Praktički svi članovi te vlade uništeni su od strane komjunara, osim, naravno, njihovog čovjeka – Kerenskog, kojem su dozvolili da nesmetano pobjegne i otputuje u SAD, gdje je taj Židovčić sigurno i bezopasno živio do kraja svojih dana.

Slobodni izbori su 25. studenog bili održani u Osnivačkoj skupštini. Glasalo je oko 42 milijuna birača. Komunisti su se nadali da će osvojiti većinu zahvaljujući svojoj demagoškoj propagandi. Ali ta njihova nada se nije ostvarila. Za njih je glasalo samo 25% birača. Protiv njih je bilo 75%. Mišljenje naroda je bilo očito i komunisti su najprije morali silom rastjerati osnivačku skupštinu, a kasnije voditi najžešći krvavi rat protiv ruskog naroda.

Ruska armija, kasno shvativši štetnost parole »armija van politike«, 1917.-1918. g. stvorila je Rusku Dobrovoljačku armiju i mogla je više puta svrgnuti vlast komunista. Slava Lavru Georgijeviču Kornilovu! Kada mi dođemo na vlast, podići ćemo mu spomenik i svim drugim patriotima Rusije.

Sam Judenič je 1918. g. mogao lako pregaziti komunjare, samo da je uzeo fleksibilniju politiku prema Estoncima i da je odustao od imperijalističkih ideja. Estonci su nudili Judeniču vojnu pomoć, ali su tražili da prizna neovisnost Estonije. Judenič je kategorički odbio, a Lenjin je odmah priznao neovisnost Estonije i dobio važnog saveznika. Razmislimo, što će nama, Rusima, Estonija u sastavu Rusije? Što nam to može dati, osim problema?

Ruska armija nije imala sreće. Lenjin je nadigrao, ali s ogromnom teškoćom. Komunisti su mnogo puta ovisili o koncu.

Zašto su bijeli izgubili od crvenih?

Razloga je mnogo, ali glavni je jedan: bijeli su izgubili od crvenih informacijski rat. Bijeli su izgubili prije svega zbog toga što su crveni imali svoju koncepciju – komunizam, a bijeli nisu imali moćnu suvremenu političku doktrinu. Bijeli su nastojali sve vratiti unazad, što već nije odgovaralo većem dijelu društva. U području religije bijeli su se osnivali na kršćanstvu, koje je već svima dosadilo i ideološki je bilo razbijeno od strane komunista. Kršćanske crkve nije uništavala gomila židovskih vođa, njih je uništavao narod.

Narod je odavno vidio beskrajno licemjerje kršćanskih popova, ljude s dvostrukim moralom (propovijedaju jedno, rade drugo) i odavno je mrzio taj konjski sloj s njegovom lažnom religijom.

Unutar bijelog pokreta carovali su nesklad i kaos. Najprije je u pokretu dominirala parola: »Za vjeru, cara i domovinu«. Ta parola nikako nije nadahnjivala narod. U toj paroli dostojan je bio samo posljednji dio – »za domovinu«. Parola »Za vjeru« narodu je bila tuđa. »Za cara«, tim prije za Nikolaja II, bila je dvostruko tuđa. Bijeli nisu mogli ideološki prevući na svoju stranu osnovnu masu naroda, i zato su oni morali ratovati s tim dijelom naroda. Kasnije parolu »Za vjeru, cara i domovinu« bijeli su skinuli, i uopće nije bilo jasno za što ratovati.

Crveni su odveli znatan dio naroda svojom trulom, ali novom i izvana privlačnom komunističkom doktrinom i aktivnom propagandom. U tom propagandnom ratu židovski vođe se nisu stidjeli najdrskije i podle laži. Komunjare su vidjele da seljaci teže ka vlasništvu nad zemljom i podržavaju esere (socijal-revolucionare – prim. prev.), koji su razradili »dekret o zemlji«. Komunisti su odmah taj dekret o zemlji ukrali od esera i počeli su ga prikazivati kao svoju ideju, iako je komunistička doktrina u principu protiv svakog privatnog vlasništva, uključujući vlasništvo nad zemljom. Ali običan narod je malo razumio komunističku doktrinu i nije vidio te židovske igre. Tek kasnije su seljaci shvatili kako im komunisti namjeravaju »dati« zemlju, i krenuli su ustanci seljaka protiv komunjara. Ali bilo je već kasno.

Propagandističku kampanju bijeli su vodili daleko gore od crvenih. A zašto? Bijeli nisu mogli razraditi jedinstvenu koncepciju, nisu mogli odustati od imperijalističkih ideja u korist nacionalne ideje, nisu shvaćali čitavu suštinu židovske igre.

Pa ipak, narod je s teškoćom shvaćao tko je za koga i za što ratuje. Ljudi su ratovali čas za crvene, čas za bijele. Često je pravovremeni dolazak dobrog propagatora prevodio čitave jedinice na jednu ili drugu stranu.

U sovjetsko vrijeme bio je u modi film »Čapajev« – film o crvenom »heroju« vojskovođi. U tom filmu postoji jedna karakteristična epizoda. Nakon bitke okupili se crveni borci i razgovaraju. Ujedno su odlučili shvatiti za što rade. Pitaju Čapajeva: »Za koga si ti: za boljševike ili za komuniste?«. Dobro pitanje, zar ne? Pitanje iako nije teško, bacilo je Čapajeva u bezizlaznu situaciju. Čapajev izbečio oči, ali ne namjerava izražavati svoju glupost i, odlučivši izbjeći izbor i iskobeljati se, kaže: »Ja sam za internacionalu«.

Sve crvene borce je zapanjio takav mudri odgovor. Da, nije njihov Čapajev budala, razumije se.

Jedino je Čapajevski lutkar – komesar Furmanov odlučio dobaciti i pitati: »A za koju si ti internacionalu, njih je nekoliko: za 1, 2 ili za 3?« Čapajev se skroz izgubio i pita: »A za koju je Lenjin?« Furmanov: »Lenjin je za drugu«. Čapajev: »Pa i ja sam za drugu«. Svi su sa olakšanjem odahnuli: pa, hvala Bogu, makar su razjasnili zbog čega svoju i tuđu krv prolijevaju, zašto druge ubijaju i sami idu pod tuđi metak. Ispada, za internacionalu, pa još i drugu. Sve bi to bilo vrlo smiješno, kad ne bi bilo vrlo tužno. Eto tako su ratovali Rusi protiv Rusa pod rukovodstvom židovskih lutkara. Ne shvaćajući za što i protiv čega ratuju. A suština je bila vrlo jednostavna: crveni su ratovali za židovsku vlast, a bijeli – protiv židovske vlasti.

SAD i Zapadna Europa u građanskom ratu »bijelih« i »crvenih« nikada nisu oštro istupali protiv »crvenih«. Oni su se trudili pomagati i jednima i drugima, ali tako, da taj rat traje maksimalno dugo i da jedni Rusi beskrajno ubijaju druge Ruse, a da se Rusija pretvori u ruševine, koje je lako zgrnuti u svoje ruke.

Nakon konačne pobjede Lenjina svjetska financijska oligarhija zajedno s židovskom internacionalom pokrala je Rusiju u neviđenim razmjerima. Svi demagoški razgovori o borbi protiv bogatih odnosili su se samo na bogate Ruse, ali u odnosu prema židovskim multimilijunašima odmah su bacani na smetlište.

Jedan od najboljih prijatelja Lenjina postao je Armand Hammer, koji je pomoću Lenjina postao multimilijunaš. Mnogo kasnije taj Židov je u svojoj knjizi cinično pisao: »Kako postati milijunaš? Vrlo jednostavno.

Pričekati revoluciju u Rusiji, obući se toplije, doći u Rusiju i kupovati i prodavati«.

Hammer nije pisao kako je on to prodavao i kupovao. A on je to radio »uz mito« vlastima i lenjincima svih boja. Samo zahvaljujući toj »lijevoj« trgovini on je i postao multimilijunaš.

Nakon zauzimanja Rusije svjetska židovska oligarhija je pokušala redom i u drugim zemljama Europe uspostaviti komunistički oblik vladavine. Da ostvari svoju takozvanu svjetsku revoluciju. Ali ta predstava im nije uspjela. Kao neprijatelj komunističke revolucije u Europi istupila je zbijena srednja klasa, koja je još bila slaba u Rusiji. Židovska mafija je još jedanput dobila po njušci od svog osnovnog neprijatelja – srednje klase – klase sitnih i srednjih poduzetnika, gospodara i organizatora vlastitog posla.

Uzevši vlast, Lenjin je, shvaćajući snagu masonskih loža i ne želeći biti marioneta u njihovim rukama, već 1917. g. zabranio masonske lože. To mu nisu zaboravili niti oprostili.

Jedan od prvih znakova koji su izdali komunisti bio je, naravno, zakon o borbi protiv antisemita i takozvanog poticanja međunacionalne mržnje. Prema tom zakonu tisuće ruskih patriota bili su zvjerski ubijeni. Svakome tko je govorio narodu istinu o postupcima Židova, prijetila je smrt.

Židovi su žestoko uništavali sve povijesne ruske nacionalne spomenike. Nisu žalili ni mrtve. Dvadesetih godina cionisti su izbacili iz Starog Simonovog manastira ostatke heroja Kulikovske bitke Peresveta i Osljaba.

Tijekom čitavog vremena vladavine komunista u Rusiji njima su neprestano pomagale SAD bilo neposredno preko vlade, bilo na razini financijske oligarhije.

O divljim zvjerstvima Lenjina i njegove židovske bande ja neću pisati. Sada o tome ima dovoljno informacija. Pogledat ćemo Lenjinovu financijsku djelatnost.

Lenjin je od prvih dana uspostavio monopol nad čitavim financijskim sustavom Rusije. Prvi njegov korak je bio stvaranje rušilačke inflacije. Kad je postao šef države, Lenjin je iskoristio tisak za uništavanje ušteđevina ljudi, raspodjele narodnog bogatstva u džep države ili za izjednačavanje svih u sirotinji.

U periodu od 1921. do 1923. g. Lenjin je iskoristio tisak da bi povećao količinu rubalja u optjecaju oko 20000 puta!

Praktički količina rubalja koja je izdavana svakog mjeseca bila je zapanjujuća, da sami komunisti nisu bili u stanju zapamtiti točnu količinu izdanoga novca.

Zbirna inflacija je podigla ukupan indeks cijena 160000 puta u usporedbi s 1913. g. Ona je imala željeni efekt. U Rusiji je bila likvidirana srednja klasa kao takva.

Zapamtite tu metodu. To je standardna židovska metoda, ona je primjenjivana stotinu puta u svim zemljama, posebno u prelaznom periodu, kada židovska mafija preuzima vlast i vlasništvo. Ta metoda je korištena u svim zemljama. I svuda potkupljiva SMI pričaju bajke o tome da je navodno uzrok inflacije u padu ekonomije, rasulu, greškama vlade i tome slične gluposti.

A ustvari inflacija ima dva uzroka: objektivne ekonomske probleme – značaj tog uzroka je zanemariv i osnovni uzrok inflacije – to je namjerna emisija novca od strane vlade.

Inflacija nije posljedica ekonomskih problema. Inflacija – to je sredstvo preraspodjele vlasti, vlasništva i novca. Da bi se u to uvjerili dovoljno je pogledati raspodjelu vlasti, vlasništva i novca i poslije nje. Pošto proces preraspodjele dostigne potrebno stanje, sve trenutno prestaje kao da je odneseno čarobnim štapićem. I inflacija, i financijske piramide, i financijske makinacije.

Židovi su uvijek bili nenadmašni zavađivači ljudi po bilo kojoj osnovi, posebno po nacionalnoj i klasnoj. Nakon uništenja ruske elite Židovi su nastavljali klasno zavađivanje Rusa jednih s drugima. Lenjinu je bilo potrebno uništiti seljaštvo – oslonac antikomunizma. Kako je on postupio? Okupio židovsku vojsku i krenuo protiv seljaka? Ne, Židovi tako nikad ne ratuju. Oni uvijek ratuju tuđim rukama.

Pročitajte Lenjinove radove o krušnom monopolu i prehrambenoj diktaturi. Tehnologija gušenja putem gladi napisana je sasvim otvoreno. Lenjin je u Moskvi i Petrogradu postavio prepreku u obliku ograde, koja nije puštala seljačku robu u grad. U Moskvi i Petrogradu je počela masovna glad. Ta glad je bila umjetna, nju je smišljeno stvorila sovjetska židokracija. Nakon toga, koristeći monopol nad SMI-ma, počela je komunistička propaganda protiv kulaka i seljaka uopće, koji su navodno bili vinovnici gladi. Nahuškavši radnike mržnjom prema kulacima, Lenjin je stvorio prehrambene odrede radnika i bacio ih protiv seljaka.

I počelo je klanje ruskih radnika i ruskih seljaka. O tom periodu je dobro pisano u izvanrednoj knjizi velikog ruskog pisca Vladimira Aleksejeviča Solouhina (66). Na žalost, Solouhin nije uspio izaći iz okvira kršćanstva. Ali on je bio jedan od prvih koji se probio kroz armirano betonsku komunističku informacijsku ogradu. "Večnaja mu pamjat!"

Sada kršćanstvo mnogo pjeva o tome kako su komunisti u naletu svog divljeg ateizma lomili i rušili kršćanske crkve i svetinje, proganjali i ubijale vjernike. Sve je točno, osim najvažnijeg. Nisu ateisti ubijali vjernike, već su novi religiozni fanatici ubijali stare religiozne fanatike. To je realna istina.

Kršćani šute o tome da su oni to isto radili s ruskom nacionalnom religijom – poganstvom, kada su zauzimali Rusiju. Lomili su, uništavali i palili nacionalne poganske Bogove, proganjali i ubijali čarobnjake, starovjerce i sve druge služitelje kulta. Prošlo je vrijeme, i kršćani su dobili to isto, ali sada prema sebi. Sve je pravedno. Zakon Karme, od njega se ne može pobjeći.

Kada je komunizam namlatio kršćanstvo, onda to, naravno, ne samo da je smiješno, nego može i radovati. Taj postupak je – jedan od malobrojnih, za što bi se komunizam mogao hvaliti, da na mjesto kršćanske zaraze Židovi nisu postavili svoju komunističku zarazu. Jedna trula židovska religija smjenjuje drugu trulu židovsku religiju, a ruska krv teče u potocima. A vlast ostaje u istim židovskim rukama. Začarani krug. Perunova zakletva. Ona neće prestati dok se mi, Rusi, ne vratimo svojim nacionalnim Bogovima.

Pošto su komunisti istukli svoje rođake – kršćane, nastavljena je daljnja tuča unutar komunizma. Najjača tuča se odvijala između najbližih rođaka: između boljševika i menjševika, iako su svi oni bili Židovi i sve se odvijalo iz jednog korijena – židovskog Bunda, koji je – dijete cionizma.

Kronologija je sljedeća: 1897. g. je održan prvi organizacijski kongres cionista u Baselu. Mjesec dana nakon toga, u rujnu 1897. g. U Vilniusu je održan prvi organizacijski kongres židovskog socijalističkog Bunda, gdje je prevladavala ideologija cionizma. A za 6 mjeseci, u ožujku 1898. g. U Minsku je održan prvi organizacijski kongres RSDRP, koja se razvila iz Židovskog Bunda.

U Njemačkoj u studenom 1918. g. »Savez Spartaka«, ekstremistička frakcija socijal-demokrata, izdala je manifest čiji su autori bili Židovi Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg. »Savez Spartaka« koji je postao jezgra njemačke komunističke partije, stvoren je 1916. g. A u siječnju 1919. g. prema nečijoj zagonetnoj naredbi članovi »Saveza Spartaka« podižu ustanak, koji je, hvala Bogu, bio utopljen u krvi.

Kršćanstvo je ispalo slabije od komunizma, fašizma i nacizma, koji su nevjerojatno lako i brzo pregazili tu religiju u zemljama s tisućugodišnjom kršćanskom poviješću i prisvojili sebi znatan povijesni period. Taj poraz o mnogo čemu govori. O nemoći i odsustvu životne sposobnosti kod kršćanstva. Neprirodnosti kršćanstva za narod.

Kršćanstvo je izgubilo u Rusiji još i zbog toga što, bez obzira na glupost širokih narodnih masa, ruski narod u cjelini ipak nije bio tako glup, kako je moglo biti, i to raduje i donosi nadu.

Pogledajte odnos ruskog naroda prema kršćanstvu. Bez obzira na nasilno nametanje te, za Rusiju tuđe religije, i 1000-godišnje kršćansko zaglupljivanje, koje počinje od pelena i od školske klupe, ruski narod, imajući konkretno tisućugodišnje iskustvo u ophođenju s kršćanstvom, sačuvao je zdrav smisao i zdrav skepticizam u odnosu prema kršćanstvu, i posebno prema njegovim vlastodršcima. To se najbolje vidi prema glavnim kulturnim tradicijama naroda – ruskim narodnim bajkama, poslovicama i izrekama. Skoro svugdje u njima odnos prema popovima je negativan, bez uvažavanja i smiješan.

Ruski narod je sve popove, monahe, đakone i ostale nazivao konjski sloj. Vrlo mudro i slikovito. Pogledajte ruske narodne poslovice. Isti je odnos i prema popovima i kršćanstvu. »Pomozi sebi sam pa će ti i Bog pomoći« - to je zdravi smisao ruskog naroda. »Dok grom ne pukne, seljak se neće prekrstiti« - to je realan odnos ruskog seljaka prema kršćanstvu, koji ima svoju praktičnu pamet. I ti se primjeri mogu nastaviti do beskonačnosti.

Kada je A. S. Puškin napisao svoju »Bajku o popu i njegovom radniku Baldi«, gdje je s prezirom ismijao pohlepu, glupost i nepoštenje i gdje Balda dodirom čela izbija iz kršćanskog popa posljednji mozak, nikoga od njegovih suvremenika ova bajka nije razjarila, začudila ni dirnula. Nitko se nije uvrijedio zbog »svete« apostolske crkve, zbog »svetog« kršćanstva. Zdrav i normalan odnos prema popovima.

SAD

U službenoj povijesti SAD kao uzrok revolucije 1776. g. se navodi protivljenje Amerike »Engleskoj koja naplaćuje visoke poreze«. Ali ta verzija nimalo ne odgovara istini. U to vrijeme engleska vlada je oporezivala kolonije porezom koji je bio manji od jednog postotka bruto nacionalnog dohotka. Radi usporedbe recimo, 1980. g. američki porezni obveznici su plaćali svojoj nezasitnoj vladi oko 40% svog dohotka (40, pogl. 12).

Izvori američke revolucije potječu od 24. lipnja 1717. g., kada su se četiri masonske lože u Londonu ujedinile da bi osnovale Veliku Ložu Londona. Ideologija i struktura te lože su rasprostranjene u Francuskoj 1725. g. i početkom 1730. g. u SAD-u, gdje su 1731. g. u Philadelphiji, a 1733. g. u Bostonu formirane lože Frankomasona.

Jedan od članova Philadelphijske lože postao je Benjamin Franklin, koji je u nju stupio 1732. g., a već 1734. g. postao njen Veliki Majstor.

Među prvim masonima u SAD-u su bili: George Washington, Thomas Jefferson, Alexandar Hamilton, John Marshall, ozbiljno uvučeni u američku revoluciju.

Kasnije je bilo najmanje 12 američkih predsjednika masona: Andrew Jackson, James Polk, James Buchanan, James Garfield, William McKinley, Theodore Roosevelt, William Taft, Warren Harding, Franklin Roosevelt, Gary Truman i Gerald Ford.

Kontinentalni kongres je 4. srpnja 1776. g. imenovao komitet od 3 čovjeka (Benjamina Franklina, Thomasa Jeffersona i Johna Adamsa) da razradi pečat SAD-a. Pečat koji je razradila ta »sveta« trojica, posebno njegova poleđina, skriva masonske simbole i tajne. Osnovna tema crteža koji se nalazi na poleđini pečata jest egipatska piramida. Stvarno, zar nije zanimljivo, kako je egipatska piramida dospjela u SAD? Ta piramida pokazuje prave gospodare masona – potomke okultnih egipatskih svećenika. Kasnije ta piramida će se pojaviti na simbolu novca SAD-a – novčanici od 1 $.

Kao povod za američku revoluciju poslužila je ranije isplanirana takozvana Bostonska čajanka, kada je grupa lica, preobučenih u indijance, pobacala sanduke sa čajem u zaljev. Kasnije su masoni priznali da je Bostonska čajanka bila u potpunosti masonska, nju su obavili članovi lože svetog Ivana (40, pogl. 12).

Zadatak te akcije je bio isprovocirati napetost između Engleske i kolonija i dalje ujediniti američke države pod zaštitom jedinstvene federalne vlade, u čijem sastavu su dominirali masoni. Dva osnovna lidera američke revolucije: Benjamin Franklin i George Washington su bili masoni. I, naravno, oni su okupili oko sebe braću masone.

Za vrijeme revolucionarnog rata, prilikom rađanja Američke države, Rusija je stala na stranu kolonija. Ruska Imperatorica Ekaterina Velika odbila je molbu engleskog kralja Georga III da pošalje 20000 kozaka na gušenje ustanka u kolonijama, što je pomoglo kolonijama da opstanu. Rusija je prva izrazila svoje prijateljstvo prema SAD-u i dalje je počela pomagati SAD za vrijeme građanskog rata.

U to vrijeme pojavile su se velike nesuglasice između vodećih američkih političara. Predmet nesuglasica je bilo pitanje: da li američka vlada treba osnivati Centralnu Banku (CB) i može li ona biti privatna. Jefferson je istupio protiv takve banke, Hamilton – za.

Jefferson je tvrdio: **»Ako američki narod nekada dozvoli privatnim bankama da kontroliraju emisiju dolara, onda najprije putem inflacije, a zatim – deflacije, banke i korporacije, koje će nastati oko Centralne Banke, će otimati ljudima vlasništvo sve dotad, dok se njihova djeca ne probude kao beskućnici na zemlji, koju su osvojili njihovi očevi«** (40, pogl. 12).

Hamilton je predložio SAD-u da stvore Centralnu Banku SAD-a kao privatnu banku s pravom emisije dolara, to jest s pravom stvaranja novca ni iz čega, iz zraka, a kasnije taj novac posuđivati vladi uz kamatu. Hamilton je obrazložio svoj prijedlog time što: »Čitavo društvo se dijeli na odabrane i masu. Prvi su bogati i dobrog porijekla, svi ostali ne mogu pametno raspolagati svojim vlastitim novcem. Zato je pitanje upravljanja novcem bolje dati bogatima«.

Jefferson je vidio da u SAD-u raste zavjera protiv vlade i naroda od strane grupe, koja je sebe nazivala Jakobincima, stvorene od strane francuskog odjeljenja Iluminata. Na nesreću SAD-a predsjednik SAD-a Washington je 1788. g. imenovao Hamiltona za ministra financija. Nakon 3 godine vlada SAD-a je za svoju prvu nacionalnu banku, koja je nazvana Prva Banka SAD-a, odobrila statut na 25 godina. Za vrijeme predsjednika Jamesa Monroea ustav je 1811. g. prestao važiti.

Engleska je 1812. g. pokrenula rat protiv SAD-a. Pod pritiskom financijske oligarhije i problema s financiranjem rata 1816. g. osnovana je Druga Banka SAD-a s rokom važenja njenog statuta sljedećih 25 godina. Toj banci je bila dana mogućnost izvršavanja emisije (to jest da tiska novac iz zraka) u iznosu od 60 milijuna dolara i da da te zračne dolare u zajam vladi. Samim time gospodari Druge Banke SAD-a su ukrali od vlade SAD-a i američkog naroda taj ogroman novac.

Thomas Jefferson je 1816. g., u pismu Johnu Tayloru, pokušao još jednom upozoriti američki narod: **»Ja smatram da su bankarske institucije opasnije za našu slobodu od stalnih vojski. One su već stvorile novčanu aristokraciju, koja ni u što ne stavlja vladu. Treba od banaka oduzeti ovlaštenje za emisiju i vratiti ga vladi, kojoj i pripada po pravu«.**

Ipak Druga banka je nastavljala svoju inflacijsku politiku, što je poslužilo kao jedan od glavnih razloga depresije 1819. g., za vrijeme koje je Druga banka potpuno zamijenila svoju politiku suprotnom, sužavajući aktivnost i izazivajući bankrot. Taj ciklus inflacije-deflacije dozvolio je financijskoj oligarhiji da otkupi za bescjenje ogromnu količinu vlasništva propalih tvrtki.

Jedan od masona kapetan William Morgan, spoznavši sve poroke masonstva, objavio je 1826. g. knjigu »Objašnjenje masonstva jednom od bratstva koje je posvetilo predmetu 30 godina«, u kojoj je razobličio suštinu i metode masonstva. Za nekoliko mjeseci kapetana Morgana je odvelo nekoliko masona i on je bio ubijen.

Ipak herojski postupak kapetana Morgana i njegovo kasnije ubojstvo imali su jak društveni odjek. Nova politička stranka bila je formirana 1830. g., koja je nazvana Antimasonska, kao sredstvo borbe s masonskom opasnošću. Delegati Antimasona iz 11 država okupili su se 11. rujna u Philadelphiji s ciljem da se priključe političkoj kampanji za spašavanje države od masona, koji nose rušenje i tiraniju. Među delegatima tog kongresa bio je William Stuart, koji je kasnije postao i državni sekretar kod predsjednika Abrahama Lincolna.

Od 1831. do 1833. g. predsjednik SAD-a John Quincy Adams, koji je bio predsjednik od 1825. do 1829. g. objavio je niz pisama, uvredljivih za masonstvo, u opće dostupnim časopisima.

Izbori predsjednika SAD-a 1832. g. bili su ključni za Drugu banku. U periodu vladavine novog predsjednika statut banke je trebao biti obnovljen. Na izborima je pobijedio predsjednik Andrew Jackson koji je bio kategorički protiv takve Centralne Banke. Na tim izborima dvoje od troje birača je glasovalo za Jacksona ili Antimasone, to jest protiv obnavljanja statuta Druge banke.

Nakon pobjede na izborima predsjednik Jackson je naredio predsjedniku Druge banke Nicholasu Bidlu da opozove državna sredstva, koja su se nalazila u banci, a Bidl je odbio. Kao odgovor Bidl je zatražio «opće smanjenje kredita» u čitavom bankarskom sustavu, što je izazvalo financijsku i ekonomsku krizu. To je bila direktna ucjena prema Vladi. Jackson je odlično shvaćao što je radio Bidl, pa je rekao: «Banka me pokušava ubiti. Ali ja ću nju ubiti».

Ali 30. siječnja 1835. g. potencijalni ubojica po imenu Richard Lorens približio se predsjedniku Jacksonu i pucao u njega iz dva pištolja. Srećom, oba pištolja su zatajila i Jackson je ostao netaknut. Kasnije je Lorens izjavio da je bio u kontaktu sa snagama u Europi koje su mu obećale da će se založiti da mu pomognu ako bude pokušaja da ga kazne. To je bio prvi atentat na predsjednika SAD-a.

Pisac Gustav Meyers u svojoj knjizi »Povijest ogromnih američkih bogatstava« utvrđuje glavnu snagu koja stoji iza Druge Banke SAD-a - porodicu Rothschilda.

Početak te europske porodice bankara postavio je Židov Amschel Moses Bauer (koji je kasnije promijenio prezime u Rothschild). Amschel je postavio svoje sinove na čelo bankarskih kuća u raznim zemljama. Meyer je bio poslan u Frankfurt, Salomon - u Beč, Natan - u London, Karl – u Napulj, James – u Pariz. Na taj način Amschel je stvorio Židovsku financijsku internacionalu.

Imajući sinove, rasijane po čitavoj Europi, od kojih su svi stajali na čelu bankarskih kuća, porodica Rothschildovih je s lakoćom mogla utjecati na političke vlade država Europe. Ta židovska porodica je financirala mnoštvo ratova, praveći basnoslovna bogatstva na ljudskoj krvi i stradanjima naroda.

Za upravljanje svjetskim povijesnim procesom židovska financijska oligarhija je izabrala strategiju koja se naziva »politika ravnoteže sila«. Njena suština je - u istovremenom financiranju nekoliko država koje su približno jednake prema snazi, koje bi potencijalno mogle ratovati jedna s drugom.

Zahvaljujući tome oligarhija je uvijek mogla nahuškati jednu državu protiv druge i prema bilo kojoj državi primijeniti prijetnju ratom sa strane druge države. To je jedan od načina »Zavadi pa vladaj«.

Godinu dana nakon isteka roka statuta Druge Banke, 1837. g., porodica Rothschildovih je poslala jednog od svojih predstavnika u SAD. On se zvao August Belmont. On je došao za vrijeme krize 1837. g., aktivno se baveći financijskim makinacijama. Njegov uspjeh i njegove veze uskoro su ga dovele u Bijelu kuću, gdje je on postao financijski savjetnik kod predsjednika.

George Buckley je 1854. g. stvorio tajnu organizaciju «Vitezovi Zlatnog Kruga».

Isto takva istaknuta figura u povijesti građanskog rata bio je Morgan, koji je kasnije postao jedan od najbogatijih i utjecajnih bankara i poduzetnika.

Morgan je 1856. g. došao u Europu na školovanje u Gettingentski univerzitet u Njemačkoj. Tamo se upoznao s Karlom Marxom, koji se aktivno bavio propagandom komunizma.

U Londonu je 1857. g. došlo do susreta lidera internacionalne financijske oligarhije, na kojem je bilo odlučeno započinjanje Građanskog rata u SAD-u pomoću izazivanja svađe između Sjevera i Juga. Najprije je trebalo smisliti i napuhati uzrok konflikta. Idealni povod je bilo pitanje o ropstvu. «Vitezovima Zlatnog Kruga» je dan nalog da pomažu odcjepljenje južnih država SAD-a, njihovo odvajanje od federalne vlade i stvaranje konfederacije južnih država (40, pogl. 15).

Abraham Lincoln je počeo shvaćati događaje koji su se odvijali za vrijeme svoje predsjedničke kampanje 1860. g. On je odlično shvaćao da uzrok rata nije u pitanju ropstva, već težnja određenih snaga da rasture Savez. Lincoln je pisao: »Kad bih ja mogao da spasim Savez, ne oslobađajući ni jednog roba, ja bih to učinio« (pogl. 15).

Nakon odlaska sa scene Druge Banke SAD-a, kao bankarski sustav su istupale banke država, koje su emitirale novac, potpuno osiguran zlatom.

Zahvaljujući skrivenim radnjama 1861. g. u SAD-u je počeo građanski rat.

Jedanaest južnih država se odijelilo od Saveza i formiralo je Konfederaciju. Primijetimo da na zastavi Konfederacije nije bilo 11, već 13 zvijezda. Broj 13 ima poseban značaj za Frankomasone.

Lincoln, a kasnije i Ruska vlada vidjeli su da su Engleska i Francuska bile na strani Juga protiv Sjevera. Dva brata Rothschildovih su imali banke u Engleskoj i Francuskoj i oni su određivali politiku tih država. Lincoln je odmah izdao naredbu o pomorskoj blokadi Juga, da bi omeo te dvije države u korištenju morskih putova za dopremanje opreme Jugu. Lincoln je igrao smrtonosnu igru, pošavši protiv svjetske židovske internacionale. Unutar SAD-a židovska financijska oligarhija je plela intrige i vodila politiku jakog pritiska na vladu. Lincoln je predosjećao svoju pogibelj, ali se nijednom nije pokolebao na svojem putu.

Abraham Lincoln je upozoravao američki narod na financijsku oligarhiju, koju je nazivao »vlast novca«. On je pisao: **»Vlast novca pljačka zemlju u mirno vrijeme i priređuje zavjere u teška vremena. Ona je despotskija od monarhije, napuhanija od samodržavlja i više zaljubljena u sebe od birokracije. Predviđam nastanak krize u skorijoj budućnosti, koja će me natjerati da drhtim za sigurnost svoje zemlje. Korporacije su stupile na prijestolje, dolazi era korupcije, i vlast novca u zemlji će nastojati produžiti svoju vladavinu, djelujući na preduvjerenja naroda sve dotad, dok se bogatstvo ne skupi u ruke malog broja ljudi i republika ne propadne«** (40, pogl. 15).

Doktor Carroll Quigley u svojoj knjizi »Tragedija i nada« opisuje ciljeve najviše financijske oligarhije: »Snage financijske oligarhije imaju daleki cilj, veći od stvaranja svjetskog sustava financijskog upravljanja u privatnim rukama, sposobnog vladati političkim sustavom u bilo kojoj zemlji i svjetskom privredom u cjelini. Sustavom trebaju upravljati centralne banke svijeta u feudalnom stilu, koje djeluju koordinirano, u skladu s tajnim sporazumima, sklopljenim za vrijeme privatnih osobnih susreta i sastanaka«.

Lincoln je shvaćao da je Sjeveru potreban saveznik da zadrži Englesku i Francusku od izravnog sudjelovanja u ratu. On se obraćao za pomoć drugim europskim zemljama, ali nije našao one koji su mu željeli pomoći.

Pomoć je došla iz Rusije. Za vrijeme Cara Aleksandra II utjecaj internacionale u financijskom sustavu Rusije je bio skoro jednak nuli, zato Aleksandar II nije imao problema s financijskim lobijem. Jedan od diplomatskih koraka koji je pozitivno utjecao na Aleksandra II bilo je to, što je Lincoln izdao Manifest o oslobađanju robova. Podsjetimo da je 1861. g. Car Aleksandar II izdao Manifest o oslobađanju kmetova. SAD su izrazile potpunu ravnodušnost u tom važnom pitanju.

Aleksandar II je izdao naređenja Ruskoj imperatorskoj floti da ide u američke luke New Yorka i San Fracisca u znak podrške Lincolna i njegove vlade. Ruski brodovi su u rujnu 1863. g. stigli u SAD. Car je naredio svojim admiralima da budu spremni boriti se s bilo kojom državom i prihvaćati naređenja od Lincolna. To je odigralo ključnu ulogu u pobjedi Sjevera nad Jugom.

Nije toliko izgubio Jug, koliko židovska financijska internacionala. Lincoln je nanio težak udarac svjetskoj židovskoj financijskoj oligarhiji. To mu nisu oprostili.

Unutrašnja višegodišnja zavjera za koju je Lincoln znao i koje se bojao, nanijela mu je odgovarajući udarac. Linkoln je bio ubijen 14. travnja 1865. g. Bila su isplanirana još dva atentata: na podpredsjednika Lincolna – Johnsona i državnog tajnika Stuarta. Srećom, ni jedan atentat nije uspio. Ali, ubivši Lincolna, zavjera nije uspjela promijeniti politiku vlade. Predsjednik SAD-a je postao pod predsjednik Johnson, koji je nastavio politiku Lincolna. Osmorica ljudi od zavjerenika je bilo ubijeno, četvero obješeno. Organizatori su, naravno, ostali u sjeni (40, pogl. 15).

Ubojica Lincolna – John Butt imao je veze s tajnim društvima, uključujući i Carbonarije Italije – organizacije Iluminatskog reda.

Johnson se morao sudariti s problemom. Ruski car je zatražio plaćanje korištenja Ruske flote u skladu sa sporazumom, zaključenim s Lincolnom. Troškovi flote su bili dosta veliki: 7, 2 milijuna dolara.

Da bi isplatio dug Rusiji, ali da ne objavljuje za što plaća, odlučio je da tu isplatu uredi u obliku kupovine Aljaske, koja se u to vrijeme smatrala kao komad zemlje koji ništa ne vrijedi. U travnju 1867. g. Johnson se preko Stuarta dogovorio o kupovanju Aljaske. Oni američki povjesničari koji nisu bili upoznati sa stvarnim razlozima kupovanja Aljaske, nazvali su tu kupovinu »glupošću Stuarta«. Ustvari, kupovina Aljaske je bila samo način da se isplati caru korištenje flote.

Židovska oligarhija nije oprostila svoj poraz u SAD-u ni ruskom caru Aleksandru II. Prema njihovoj zavjeri 1881. g. Aleksandar II je bio ubijen.

Židovska oligarhija nije ostavila ni svoje planove osvajanja SAD-a. Promijenjena je samo taktika. Temelj smijenjene taktike je predstavljao prijelaz od raspirivanja ratova i revolucija ka stvaranju bankarske krize. Pomoću stvaranja bankarske krize i, prema tome, ekonomskog kaosa židovska oligarhija je pokušala utjecati na američki narod i vladu i prisiliti ih na stvaranje stalne Centralne Banke (CB), preko koje će oligarhija u potpunosti kontrolirati svu vlast u zemlji bez svake vlade.

Posebnost bankarskog posla je takva, da je bankarska kriza sposobna trenutno razoriti apsolutno bilo koju banku, bez obzira na to da li banka radi dobro ili loše. Suština je u tome što novac, koji je banka angažirala od stanovništva, ona usmjerava na davanje kratkoročnih i dugoročnih kredita nekome i investira negdje. Samo manji dio novca stanovništva ostaje u banci za osiguravanje tekuće likvidnosti. Zato je svaka negativna informacija, ako je dobro organizirana, sposobna razoriti bilo koju banku. Čim se takva informacija »znalački« priopći stanovništvu i stanovništvo masovno potrči izvlačiti svoj novac, banka postaje nesposobna vršiti isplate, pošto ni jedna banka ne može izdržati masovno skidanje depozita.

Bankrot banke odmah izaziva »domino efekt«. To jest za tim bankrotom počinje lanac bankrota onih organizacija koje su s tom bankom povezane.

Jedan od operatora tog procesa postao je J. P. Morgan, čiji je otac bio agent Rothschilda, a on sam je bio rođak Hamiltona. Morgan 1869. g. U Londonu stvara Sjevernu kompaniju za vrijednosne papire, kao predstavnik kompanije Rothschilda u SAD-u.

Prva ozbiljna kriza je stvorena 1893. g. Ključnu ulogu u toj krizi odigrala je Sjeverna kompanija. Administracija predsjednika Williama McKinleya podnijela je 1900. g. tužbu protiv Sjeverne kompanije. Za određeno vrijeme predsjednik McKinley je bio ubijen. Predsjednik SAD-a je postao miljenik oligarhije Theodora Roosevelta, i sudski proces protiv Sjeverne kompanije je bio obustavljen.

Morgan je 1907. g. organizirao bankarsku krizu sa diskreditacijom banke Nickerbockera. Jedan od ciljeva bio je uništenje konkurentnih banaka, koje ne ulaze u sferu utjecaja Morgana. Istovremeno preko SMI počela je masovna kampanja o propagandi neophodnosti CB-a u zemlji.

Predsjednik Wilson je dao nalog za rješavanjem problema stabilnosti bankarskog sustava onom istom čovjeku koji je i stvorio problem nestabilnosti – Morganu. U nacionalnu komisiju za novčani optjecaj za pripremu zakona o bankarskoj i novčanoj reformi imenovan je senator

mason, rođak Rockeffellera - Nelson Aldrich.

Zavjerenici su odmah zauzeli stav da se ne smije uzeti ime Centralna Banka, kao iskompromitirano ime u očima amerikanaca. Oni su počeli pripremati zakone o CB-u pod imenom Federalni Rezervni Sustav.

Zakon o Federalnom Rezervnom Sistemu SAD-a stupio je na snagu 1913. g.. Federalni u tom sustavu je bio samo naziv. Sustav nije bio državni, to je bila čisto židovska banka. Najviša banka iznad svih drugih banki SAD-a. Židovska oligarhija je preuzela vlast u SAD-u bez ratova i revolucija.

Zadatak FRS-a je bio osiguravanje stabilnosti dolara i financijskog sustava u cjelini. Židovska oligarhija je odlično pokazala tu «stabilnost».

Imajući pravo emisije dolara, FRS je mogao kako želi izazivati inflaciju i deflaciju s ciljem izvršavanja preraspodjele vlasti, vlasništva i novca.

Novčani iznos po glavi stanovnika 1913. g. je iznosila oko 148 $. Do 1978. g. - 3691 $. To jest vrijednost jednog dolara 1978. g. je iznosila svega 12 centi od dolara iz 1913. g.

U siječnju 1968. g. količina dolara je iznosila 351 milijardu. U veljači 1980. g. – 976 milijardi. Praktički količina novca se udvostručavala svakih 10 godina. Svi su zaboravili na osiguranost dolara zlatom.

FRS je sposoban stvarati ekonomske cikluse pomoću povećanja i smanjenja količine novca i kredita.

U predsjedničkoj kampanji 1912. g. 26. predsjednik SAD-a Theodore Roosevelt je rekao: «Iza vidljive vlade na tronu sjedi nevidljiva vlada koja nimalo ne vjeruje narodu i ne snosi nikakvu odgovornost. **Uništenje te nevidljive vlade, kidanje bezbožne veze između korumpiranih špekulanata i korumpiranih političara - eto u čemu je zadatak državnika»** (61, s. 47).

FRS je 1920. g. priredio takozvanu krizu. Zahvaljujući toj krizi židovska oligarhija je uzela u svoje ruke ogromnu količinu farmerske zemlje, i mnoštvo propalih nežidovskih privatnih banaka. Zbog krize 1920. g. u SAD-u je propalo 5 400 banaka, koje su bile prisiljene da prodati svoje dionice Židovima ispod stvarne cijene.

Jedna od osnovnih nebankarskih meta te krize bio je genijalni automobilski industrijalac Henry Ford. Ford je odlično shvaćao suštinu židovskih igara i već je počeo aktivnu antisemitsku kampanju.

Ford je 1918. g. otkupio list »Dearborn Independent«, u kojemu je počeo razobličavati gnjusne židomasonske igre. Posebno je navodio mnoštvo dokaza svrhovite podrivačke djelatnosti židovske financijske oligarhije u započinjanju Prvog svjetskog rata. U listu su objavljena čitava poglavlja buduće knjige »Međunarodno židovstvo«. List je imao snažan odjek. Knjiga Henry Forda »Međunarodno židovstvo« (13) izašla je 1922. g. Ford je počeo financirati naciste u Njemačkoj.

Protiv Forda Židovi su vodili žestoki napad na svim frontovima. Prije svega su ga nastojali razoriti. Ali Ford, iako s gubicima, ipak je izdržao krizu 1920. g.

Uspjeh krize 1920. g. nadahnuo je židovsku oligarhiju. Oni su počeli planirati još jednu veliku krizu - krah 1929. g.

Prvi korak je bila masovna emisija dolara. Od razine 31,7 milijardi dolara 1921. g. oni su došli do razine 45,7 milijardi dolara 1927. g. Rast je iznosio 144%.

Nakon organiziranog pada na burzama 1929. g. u SAD-u je počela ekonomska kriza neviđene žestine.

Jedan od svjedoka pada na burzi bio je Winston Churchill, kojeg je Bernard Baruch doveo na efektnu burzu 24. listopada 1929. g. s ciljem da demonstrira židovsku financijsku moć. Sjetite se kojeg datuma je počela revolucija 1917. g. u Rusiji? Ta podudaranja mističnih datuma Vam ništa ne govore? Sjetite se kako je Lenjin govorio o rokovima revolucije: »Jučer je bilo rano, sutra će biti kasno. Danas.«

Tržište vrijednosnih papira u SAD-u je propalo, ali netko je kupio te osigurane dionice. Tko je to? U svakoj službenoj povijesti te krize vodi se mnogo razgovora o prodaji dionica, ali ni riječi se ne kaže o tome, kome su one bile prodane.

A skrivena suština je vrlo jednostavna. **Nakon krize 1929. g. raspodjela vrijednosti i novca se naglo promijenila u korist židovske oligarhije. Oko 16 000 banki SAD-a je propalo. 100 od 14 100 banki (manje od 1%) je počelo kontrolirati preko 50% bankarskih dionica SAD-a. 14 krupnih banaka je preuzelo vlasništvo nad 25% depozita zemlje. I to Vam je kriza. Nekome tuga, nekome basnoslovni profit.**

Pošto je kriza 1929. g. prošla, kongresmen McFeden je izjavio: «To je bio pažljivo pripremani događaj. Internacionalni bankari su stvorili uvjete očajanja da bi mogli vladati nama. Novčane i kreditne resurse SAD-a od sada potpuno kontroliraju financijske grupe J. P. Morgana (Prva Nacionalna Banka) i Kuna Leba (Nacionalna City Banka)».

McFeden je 23. svibnja 1933. g. optužio FRS zato što je izazvao pad na burzi 1929. g. Među ostalim optužbama bila je i sljedeća: «Optužujem ih zbog prisvajanja preko 80 milijardi dolara» (40, pogl. 16).

Židovi su organizirali lov na McFedena. Dva puta su ga plaćeni ubojice pokušali ubiti, ali oba puta bezuspješno. Na kraju su ga otrovali na banketu.

Na inicijativu tadašnjeg podpredsjednika, poznatog masona Henry Volesa, napravljen je 1930. g. novi crtež novčanice od 1 dolara – simbol novca i financijske moći SAD-a. Na poleđini dolara pojavila se egipatska piramida s uzdignutim trokutom a iznad nje svevideće oko Lucifera-sotone.

Svuda dominira mistični masonski sotonski broj – 13. Trinaest stepenica piramide, američki orao drži štit s 13 pruga, u desnoj kandži – simbol masonstva – bagremovu grančicu s 13 listova i 13 cvjetova, u lijevoj – simbol rata - svežanj od 13 strijela. U kljunu - traka s masonskom parolom »jedinstvo u raznovrsnosti«. Nad orlom dominira šestokraka Davidova zvijezda od 13 masonskih pentagrama (zvijezda petokraka).

Ispod piramide je navedena ključna parola »**NOVUS ORDO SECLORUM**« (*Novi svjetski poredak*). Ta parola nesumnjivo ukazuje na što su počeli pretendirati novi gospodari SAD-a. Njima je malo američka država. Njih ne zanima poredak u SAD-u, već u svjetskom carstvu. Pod njihovim vodstvom i pod hegemonijom dolara. Vrlo je korisno ukazivati taj natpis na dolaru ljudima koji svo vrijeme tvrde da su pretenzije na svjetsku vlast – samo plod bolesne mašte patriota i antisemita. Sva ta kompozicija starih masonskih simbola bila je razrađena prema zadatku Rothschildovih, prvi nacrt je napravio još Adam Weishaupt, a dizajner je postao ruski mason slikar Rerikh. Ali sama simbolika potječe još iz vremena Starog Egipta.

Danas svoju pretenziju na svjetsku hegemoniju SAD ne skrivaju. O njima je vrlo otvoreno i cinično pisao Bžezinski (49).

Dalje je židovska oligarhija pomoću emisije dolara i drugih financijskih igara i makinacija potpuno porobila američku državu. Država SAD sada ima sasvim astronomski dug.

Ali kada se u SMI-ma o tome govori, onda se sasvim prešućuje pitanje kome to država duguje? Pa ona nekome duguje. Kome? Židovskoj financijskoj oligarhiji - pravom gospodaru današnje Amerike.

Pokušaji da se ta oligarhija postavi na svoje mjesto, kakav je na primjer poduzeo predsjednik John Kennedy, ni do čega nisu doveli, već su Kennedija 22. studenog 1963. g. jednostavno ubili. Među njegovim ubojicama nalazio se i njegov osobni vozač, agent CIA, koji je ispalio kontrolni pucanj u glavu Kennedija (61, s. 102). Tog vozača su ubili za tri tjedna. Svjedoci nisu potrebni.

Kasnije je na put Iluminata stao brat Johna Kennedija – Robert Kennedy, koji je bio na pragu svog neminovnog izbora za predsjednika SAD-a. Ali njega su ubili doslovno malo prije izbora 5. lipnja 1968. g.

Čim se predsjednik Nixon izjasnio protiv prevlasti cionističkog lobija, pokrenuli su "impeachment" protiv njega i izbacili ga iz Bijele kuće. Kao povod je poslužilo prisluškivanje u štabu demokratske stranke koje je organizirao Židov Henry Kissinger.

Eto takva je u SAD-u **«demokracija» - židokracija**.

U svojoj knjizi «Nevidljiva ruka» (40) Ralph Epperson prikazuje ulogu takvih organizacija, kao što je Savjet za Međunarodne Odnose, Trostrana komisija, Nacionalni savjet crkava, svi mogući Fondovi itd. u realnom upravljanju društvom.

Izbori u Americi su se odavno pretvorili u spektakl, samo što je taj spektakl kompliciraniji nego što je bio u bivšem SSSR-u. Realni izbor u suvremenoj Americi ne vrši narod, već uska grupa financijske oligarhije. Kandidat na izborima u suvremenoj Americi bez ogromnog novca nema nikakve šanse da uspije. Zato se realni izbori odvijaju na razini najviše financijske oligarhije Amerike, gdje se odlučuje koga podržati, a koga ne.

Sve političke lidere pažljivo proučavaju i odbacuju. Neugodni odmah ispadaju iz igre. Mafiji nisu potrebni novi Lincolni i Kennediji. Kao realni kandidati ostaju samo oni koji odgovaraju vlastodršcima. Pretpostavimo da je ostalo pet kandidata za predsjednika, od kojih svi odgovaraju oligarhiji. Njima i dopuštaju ići na izbore. Dalje ide spektakl. Galame stranke, galami i glasa narod, netko slavi pobjedu, netko poraz, a igra je u cjelini odavno odigrana.

A što realno može predsjednik SAD-a? Njegova vlast je vrlo strogo ograničena. Može li on promijeniti ustav? Ne. Može li prekršiti ustav? Ne, ne može. Može li svrgnuti financijsku mafiju? Ne može. Može li promijeniti poredak i sustav u SAD-u? Ne, ne može.

Njegova ovlaštenja su od i do. I ništa više. Bude li se loše ponašao pokrenut će "impeachment" protiv njega ili će ga jednostavno ubiti, kako su to činili mnogo puta. Također neće moći napraviti prevrat, s obzirom da su oko njega sve sami masoni i članovi drugih tajnih društava. Takva je realnost današnje američke židokracije.

Državni dug je 1982. g. iznosio 5 000 000 000 000 plus kamata. Adekvatno su porasli porezi. Za to vrijeme troškovi FRS-a se svode na kupovanje tiskarske boje i isplatu plaća tiskarima dolara (61, s.42). Takvu beskrajnu drskost ljudi ne mogu imati. Takve osobine mogu imati samo Židovi - djeca đavla.

Ja neću nastavljati povijest SAD-a. Tko se želi upoznati s njom detaljnije, savjetujem mu da pročita divnu knjigu Ralpha Eppersona »Nevidljiva ruka« (40).

Za nas je povijest SAD-a vrlo poučna, s obzirom da su nakon »perestrojke« u SSSR-u počele židovske financijske igre, potpuno slične američkim. Ništa novo Židovi ne mogu smisliti. Metode su iste, mnogo puta isprobane. Te metode treba jednostavno poznavati.

Danas su SAD - zemlja u kojoj je pobijedio cionizam. I što? Preko 20% Amerikanaca su - psihički neuračunljivi ljudi. Preko 15% Amerikanaca – kronični narkomani. SAD su – zemlja neviđenoga kriminala i narkomanije. Borba s narkomanijom je – obična mala galama, s obzirom da su gospodari narkobiznisa vladajuća židovska mafija. Preko 30% Amerikanaca su postali homoseksualci, i proces pederizma raste. Prema podacima socioloških istraživanja 80% Amerikanaca nema vlastito mišljenje i ponavlja točku gledišta svojih lutkara (75). Oko 40% Amerikanaca nigdje ne radi, preziru svaki rad i vode parazitski način života.

Američka židokracija vodi stalnu propagandu komunističkih ideja. Poznati Židov Soros, koji je nagomilao basnoslovno bogatstvo zahvaljujući financijskim makinacijama, uporno sugerira narodu misao o skorašnjoj propasti slobodnog poduzetništva. Manifest kompartije Karla Marxa nametljivo se prodaje na svakoj benzinskoj pumpi. Možete zamisliti, na svakoj benzinskoj pumpi. Znači, to nekome treba. I netko je uložio veliki novac u tu propagandu.

Osnovna masa Amerikanaca je – nevjerojatno jednostrana. Njih zanima samo novac, stvari, automobili i seks. Preko 60% Amerikanaca uopće ne čitaju knjige, i ako čitaju, to su prvenstveno krimići i pornografija.

Većina njih čitavo slobodno vrijeme provodi ispred televizora, gdje gledaju kriminalističke i zabavne, nevjerojatno vulgarne emisije bez sadržaja (75).

U kulturnom smislu to je najnezanimljiviji narod na svijetu. Filmovi za koje se danas u SAD-u daju najviše nagrade, - izraz su regresa opće čovječanske kulture, jer oni pretvaraju čovjeka u prosto primitivno biće, koje koristi primitivne pojmove, klišejizirane gomile riječi, osmijeha i obrtanja riječi. Dijalozi američkih heroja podsjećaju na dijaloge mehaničkih biorobota.

Uz svu moju mržnju prema sovjetskom režimu treba istaknuti da su sovjetski filmovi za čitavu klasu zanimljiviji, dublji, životniji, više umjetnički. Takav pojam kao što je »igra glumaca« kod američke kinematografije se ne može koristiti. Uzmite običan sovjetski film, na primjer »Ženidbu Baljzaminova«, i pogledajte tu veličanstvenu igru glumaca. Nešto slično u američkoj kinematografiji jednostavno ne postoji. U američkoj kinematografiji jednostavno nema živih ljudskih bića, sve sama duhovna ubogost i bijeda. Beskrajne scene nasilja, ubojstava, sadizma, scene užasa i ubogog primitivnog seksa nevjerojatno su dosadne i odvratne. Stanje kinematografije u cjelini vrlo dobro opisuje duhovno stanje društva. Dijagnoza je jednostavna – duhovna trulež.

Današnje stanje: u društvenoj sferi, nacionalnim i rasnim odnosima, razvoju kriminala, narkomanije, homoseksualizma i lezbijstva, obrazovanja, kulture, biološkog zdravlja stanovništva – je predkrizno i ono se pogoršava ubrzanim tempom.

Glavna roba Amerike, na kojoj ona najviše »zarađuje«, to nije tehnika i automobili, već papirnati dolari, kojima su preplavili čitav svijet. SAD imaju nezavidnu budućnost. U predstojećim godinama one će osjetiti takvu ekonomsku krizu, da će kriza 1929. g. izgledati kao raj. Danas je emisija dolara dostigla nezamislivu i kritičnu točku. Američki financijski sustav - to je neviđena židovska afera, još žešća od ruskih GKO. Uskoro će dolar biti oboren. Piramida dolara će se srušiti s grmljavinom. Uza svu želju lagano obaranje dolara neće uspjeti. Svjetska financijska oligarhija već sprema zamjenu dolaru u obliku nove svjetske valute: Euro. Što će biti u SAD-u teško je prognozirati, zato oligarhija pravovremeno plovi u Europu.

Da bi sakrili svoje židovske financijske igre i našli pseudouzrok pada dolara, ti momci planiraju novi rat. Rat će sve otpisati i bit će pseudouzrok svih nevolja. Kao dostojan protivnik SAD su izabrale islamski svijet, s kojim se napregnutost umjetno zateže.

Rat s islamskim svijetom - jedan je od osnovnih scenarija razvoja.
Ali ne treba zaboraviti da oni nikad ne »stavljaju jaja u istu košaru« i uvijek imaju minimalno 2-3 osnovne varijante razvoja procesa.

Hitlerova Njemačka i Staljin

Fenomen Hitlerovog nacizma nije niknuo na praznom mjestu i bio je rezultat konkretnog povijesnog procesa. Primijetimo da je u nastanku ideologije Hitlerovog nacizma veliku ulogu odigrala ruska emigracija.

Informacija o tome, što realno predstavlja Hitlerov nacizam, u SSSR-u je bila zatvorena. Već i to navodi na pomisao da Hitlerova ideologija nije tako glupa kako je prikazuju. Hitlerova ideologija se može priznavati ili negirati, voljeti ili mrziti.
Ali svaki pametan čovjek shvaća da se **fašistička ideologija ne može uništiti silom, nju treba razbiti idejno. A s obzirom da je ne mogu razbiti idejno i jednostavno je zabranjuju, to odmah potvrđuje snagu te ideologije.** Zato svi židovski vapaji za uništenjem »fašizma«, prikriveni lažnim parolama poput borbe za »demokraciju«, ništa osim odvratnosti ne mogu izazvati kod čovjeka koji misli.

Zamislite situaciju. Narodi SSSR-a su izgubili u Drugom svjetskom ratu preko 20 milijuna stanovnika. Izgubili u borbi s Hitlerom i s njegovom ideologijom. A kakva je ta ideologija? U borbi protiv kakve ideologije su narodi izgubili desetke milijuna stanovnika? Gdje su se mogli upoznati s tom ideologijom? U kojim prodavaonicama SSSR-a se slobodno prodavala Hitlerova knjiga »Moja borba«? Ni u kojim. S tom ideologijom ne samo da se nije moglo upoznati. Za sam pokušaj da se upozna čovjek je u SSSR-u automatski dospijevao u zatvor. Svi pokušaji da se dozna istina, da se dozna za što i protiv čega se bore sovjetski ljudi, bili su zabranjeni i žestoko kažnjavani. Sovjetski čovjek je bio apsolutni rob i nije imao pravo znati ništa. Nije čak imao pravo ni postavljati pitanja. Njega su slali da ratuje, i on nije imao pravo znati za što i protiv čega on ratuje. Staljin i njegovi nasljednici nisu dozvoljavali sovjetskim ljudima da znaju jednostavnu istinu o tome da je Hitler ratovao protiv Židova, a da su sovjetski ljudi ratovali na strani Židova.

I to je sva istina, jednostavna kao 2 x 2.

Poštovani čitatelju! Sjećate li se, mi smo navodili primjer iz filma »Čapajev«. Tamo, u zoru sovjetskog komunizma, bilo je dozvoljeno postavljati pitanja Čapajevu: »Za koga si ti, za boljševike ili za komuniste?« I dobiti odgovor: »Za internacionalu, i to za drugu mi prolijevamo svoju krv i ubijamo druge«. Taj mutni odgovor Čapajeva je skrivao jednostavnu istinu o tome da su bijeli ratovali protiv židovske vlasti, a crveni su ratovali na strani Židova. U uvjetima razvijenog komunizma čovjek nije mogao dozvoliti sebi čak ni postavljanje pitanja zašto je i protiv čega ubijeno preko 20 milijuna sovjetskih ljudi, predstavnika njegovog naroda, njegove rodbine i bliskih.

Poštovani čitatelju! Zaustavite se i razmislite, što se događa u ovom lažnom židokršćanskom svijetu. Kako s nama postupaju vlastodršci? Za koga nas oni smatraju? Za životinje? Za biorobote? Za idiote? Za topovsko meso? I do kada ćemo mi to trpjeti?

Danas u Njemačkoj, gdje je navodno demokracija, a ustvari je židokracija, Hitlerova knjiga je zabranjena. I to Vam je sloboda riječi. U SAD-u Hitlerova knjiga je dozvoljena. Republikanci pritišću Židovima rep i ne daju im u potpunosti ugušiti slobodu riječi.

U SSSR-u narod su hranili jeftinom židovskom propagandom, najprimitivnijom od svih demagogija sovjetskog perioda. Hitlera su prikazivali kao idiota, duševnog bolesnika, Nijemce kao bijedne plašljivce, a sovjetske ratnike kao rijetko hrabre borce, koji sami pobjeđuju stotinu Nijemaca. Ipak ta židovska propaganda nikako nije objasnila kako su ti bijedni plašljivci pod rukovodstvom idiota osvojili pola Rusije i došli do Moskve. Svi sovjetski filmovi koji su oživljavali tu propagandu, nikako se nisu uklapali u realnu stvarnost.

Prvi sovjetski film u kojem su se pojavili objektivni elementi Hitlerovog nacizma bio je film «Sedamnaest trenutaka rata». Sovjetski ljudi su vidjeli da rukovodioci 3. Reicha nimalo nisu bili bezumni, već snažne i jake figure. Iako je figura Hitlera u tom filmu praktički bila odsutna i nije bila prikazana ideologija nacizma, uspjeh filma je bio zaprepašćujući.

Do današnjeg dana o Hitleru i nacizmu u Rusiji nema praktički nikakve objektivne informacije. Postoji mnogo jeftinih židovskih falsifikata. Meni je dospjela u ruke jedna od knjiga, izdanih u Rusiji, koja manje-više objektivno prikazuje suštinu nacizma, - knjiga V. Prusakova «Okultni mesija i njegov Reich» (12).

Uopće, kada Hitlera polijevaju blatom, ima smisla razmisliti i malo prodiskutirati. Pogledajmo svoje životno iskustvo. Vjerojatno je svatko imao posla s konfliktima ljudi. Na primjer, Vi analizirate konflikt bračnog para. Saslušaš jednu stranu, - ispada jedna slika, saslušaš drugu stranu - slika je sasvim drukčija. I tek nakon što saslušate obje strane, možete sastaviti neko objektivno mišljenje. Ako nekoga unaprijed osuđuju i ne daju mu opravdati se, onda to nije sud, nego sudilište. Kada i gdje smo mi slušali na televiziji, preko radija, u drugim SMI-ma zaštitnike Hitlera? Kada i gdje? Nikada i nigdje. Zar to ni o čemu ne govori? To govori o mnogo čemu. Zar to ne govori o tome da se oni koji vladaju boje zaštitnika Hitlera kao vatre. Zašto se boje? Znači, na strani zaštitnika Hitlera je istina i snaga. Laži i slabosti se nitko ne boji.

Uključite današnju rusku televiziju (židoviziju), gdje nekakvi vrckavi komentatori nekoga gnjevno žigošu. A da li daju riječ onima koje oni žigošu (fašistima, ekstremistima, nacionalistima itd.)?
Ne. Zar to nije sudilište? Je li to demokracija? Ne, - to je židokracija.

Nedavno je izašla ozbiljna i interesantna knjiga J. Vorobjovskog «Put prema Apokalipsi» (63), u kojoj autor daje neke objektivne podatke o nacizmu. Na žalost, Vorobjovski se nije iščupao izvan okvira kršćanske klopke i židovske antipoganske propagande. Evo kako Vorobjovski u svojoj knjizi u glavi «Puč starih Bogova» počinje opis nacizma (63, s.41): «Prije pola vijeka u Nurnbergu je vršeno suđenje. U političkom planu suđen je fašizam, a u moralnom i etičkom - antihumanost i čovjekomrštvo». Eto kako Vorobjovski ocjenjuje Nurnberški proces. Ispada da su osuđivali antihumanost i čovjekomrštvo. A tko su bili suci? Tko su bili ti humanisti i čovjekoljupci? Prvi «humanist» je bio komunizam, čija zvjerstva nadmašuju sve što je poznato povijesti. Preko 40 milijuna najboljih predstavnika ruskog naroda uništeno je od strane komunističkog «humanizma» i «čovjekoljublja». Komunizam je poklao, usput, i sve kršćanske svećenike, koje tako voli Vorobjovski.

Sljedeći sudac su bile SAD, gdje vlada sotonska židokracija, koja je i započela Drugi svjetski rat, bacila atomske bombe na Japan, palila napalmom Vijetnam, koristila biološko oružje protiv Idijanaca, koje je potpuno uništila. Ispada da je to, prema mišljenju kršćanina Vorobjovskog, humanizam i čovjekoljublje. Vorobjovski ipak naziva Nurnberško sudilište sudom, gdje su kao suci sjedili okorjeli sotonisti i zločinci. Eto što kršćanstvo radi sa mozgom čovjeka i, sudeći prema knjizi, pametnog čovjeka.

Primijetimo da je Nurnberško sudilište potpuno zatvorilo sve ključne informacije o procesu, i te informacije su apsolutno nedostupne društvenoj javnosti.

Najvažniji uzrok zatvaranja i falsificiranja informacija o Trećem Reichu ne sastoji se u ideologiji nacizma, već u planovima onih sila koje su htjele iskoristiti i Hitlera, i njegovu ideologiju u svojim ciljevima. Te sile je predstavljala svjetska levitska mafija. Oni su financirali i Hitlera i Staljina u najvećim razmjerima. Postoji mnoštvo činjenica te financijske pomoći (61, pogl. 20). Oni su odlično poznavali ideologiju Hitlera i znali su što on želi. Ali njima je bilo do te ideologije kao do lanjskog snijega. Oni su planirali Drugi svjetski rat i planirali su da će se on odvijati prema njihovom planu zahvaljujući razlici u financiranju protivnika. A to što će u tom ratu poginuti milijuni ljudi, uključujući i Židove, na to su pljuvali. Židovi «dolje» su za njih isti takav materijal, kao i drugi narodi.

Ne treba se truditi i praviti od Hitlera figuru idealnog heroja, ali radi pravednosti mogu se napraviti neke usporedbe crvenog režima sa smeđim. Komunisti su izgubili izbore u Rusiji i preoteli su vlast silom. Hitler je pobijedio na izborima i potpuno legitimno došao na vlast u Njemačkoj. Komunisti su mrzili ruski narod, i ruski narod je mrzio komuniste. Komunisti su morali voditi dugi građanski rat i baviti se najžešćim genocidom ruskog naroda sve dok nisu uspjeli od ruskog naroda napraviti sovjetske «ljude». Hitler je volio njemački narod, i Nijemci su voljeli Hitlera. Hitlera je podržalo 95% njemačkoga stanovništva. Nikakve građanske ratove protiv Nijemaca Hitler nije vodio i nije se bavio njemačkim genocidom.

Rusija do Revolucije 1917. g. se burno razvijala, i tempo njenog rasta po mnogim ključnim pokazateljima bio je iznad srednjoeuropskog. Komunizam je na dugo «spustio» Rusiju i napravio od nje slabo razvijenu zemlju. Hitler je došao na vlast 1933. g. Njemačka je praktički ležala u ruševinama. Bila je najžešća ekonomska, politička i duhovna kriza. Vladala je strašna besposlica, kriminal, moralno divljaštvo. Za 6-9 godina (zanemarujući mali rok) Hitler je od Njemačke napravio najsnažniju državu, lako je spustio na koljena Europu i umalo nije slomio kičmu sovjetskoj Judeji. U ekonomskom čudu Hitlerovog režima veliku ulogu su, naravno, odigrale zapadne investicije. Ali nikakve investicije se ne mogu usporediti s odlučnim faktorom rasta - stanjem duha njemačke nacije. Hitler je okupio Nijemce i podigao stanje njihovog duha do nebesa.

Vrlo je karakteristično to što je Hitler, došavši na vlast 1933. g., vratio zakon protiv homoseksualaca, većinu pedera je uhitio, a njihovu literaturu spalio. I zbog toga Židovi također mrze Hitlera.

Iluminati su bili tvorci crvenog režima u SSSR-u. SSSR je bio njihov nepromjenljiv instrument prilikom realizacije vlastitih planova za uspostavljanje «novog svjetskog poretka». Zato se SSSR financirao u sasvim astronomskim razmjerima. Nakon rata ne samo SSSR, već i sve zemlje sudionici dospjele su u ropsku dužničku ovisnost od levitske financijske oligarhije. Na primjer, taj rat je koštao SAD 400 milijardi dolara.

Nakon rata 1946. g. Fond Rockeffellera je odobrio 139 000 $ samo za to da se preko SMI sugerira društvenom mnijenju lažna službena verzija Drugog svjetskog rata.

U ovoj knjizi ja ne namjeravam analizirati Hitlerov nacizam, to je prevelika i ozbiljna tema. Istaknut ću samo neke ključne momente, koji su povezani sa zamislima ove knjige.

Hitler je bio načitan čovjek i dobro je razumio povijest. Osim toga, kada je pisao «Mein Kampf» 1924. g., pred njim je stajao lik Rusije, koju su pojeli i oglodali Židovi. Tako da je Hitler odlično shvaćao suštinu židovskih igara. Iskustvo Rusije mu je bilo pred očima.

Židovske igre u židokršćanstvu i komunizmu Hitler je razumio apsolutno točno. Također je on shvaćao neophodnost konstruktivne religiozne doktrine. Nju su mu dali.

Hitlerov nacizam - to nije jednostavno nacional-socijalizam, kako ga nastoje predstaviti oni, koji se trude sakriti originalnu informaciju. **Njemački nacizam – to je prije svega nova religija, jedna od varijanti neopoganstva.** Varijanta koja, nažalost, nije najbolja. Ali, nesumnjivo, Hitler je bio figura koja je živjela od globalnih ideja uređenja svijeta i nije mogao tako plitko misliti, samo na razini ekonomskih modela života. Hitler nije bio fašist. Fašist je bio Musolini. Hitler nije bio nacist. Hitler je bio rasist. On je maštao o poboljšanju čovjeka i stvaranju drukčijeg čovjeka, višeg tipa - superčovjeka. Hitler je bio selekcionar (Mičurin) u oblasti čovječanstva. Hitlerovi Esesovci - to su bili uzorci ljudi nove bolje rase.

Hitler ne samo da je bio genijalni urođeni govornik, već je u cjelini posjedovao jedinstvene osobne kvalitete. Hitlera su odmah prepoznali i polagali u njega nadu. Tko? Iza Hitlerovih leđa stajali su neobični religiozni mistici. I čak ne mistici, već čitav niz mistika.

Na primjer, jedna od najvećih ličnosti, koja je vršila jak utjecaj na lidere nacional-socijalizma, bio je bivši general artiljerije Karl Haushofer, koji je kao vojni ataše u Japanu posjetio Himalaju i Tibet, gdje je 1905. g. Sreo svog glavnog duhovnog učitelja - ruskog lamu Georgija Ivanoviča Gurdžijeva. Haushofer je prošao učenje kod tibetanskih lama i adepta japanskog tajnog društva «Zelenog Drakona» (11).

Nacističku stranku Hitlera izrodila je organizacija masonskog tipa – društvo «Tule», a njen aktivist antikomunist Dietrich Eckart bio je duhovni učitelj samog Hitlera (11). U tu masonsku organizaciju ulazile su takve vođe nacizma, kao što su Rosenberg i Hess. Hering je bio član masonske organizacije «društvo Edelweiss» (runolist – prim. prev.), a kasnije Blistave lože «Vril».

Duhovni učitelj (glavni programer) Hitlera Dietrich Eckart je 1923. g., nekoliko dana prije smrti, pisao: «Slijedite Hitlera! On će plesati, ali ja sam taj, koji je našao za njega muziku. **Mi smo ga snabdjeli sredstvima veze s Njima.** Ne tugujte za mnom: ja sam utjecao na povijest više nego bilo koji drugi Nijemac» (12, s. 24).

Korijeni Njemačke radničke partije, u koju je stupio Hitler, dosežu do 1912. g., kada je na konferenciji okultista formirano «magično bratstvo» - «Njemački orden». Nakon unutarnjih rasprava i raskola na bazi tog ordena formiran je orden «Vitezovi Svetog Grala», a kasnije i društvo «Tule». Simbol te organizacije masonskog tipa postao je kukasti križ s mačem i vijencem.

Ideolozi nacizma su aktivno skupljali stare poganske rukopise po čitavom svijetu preko specijalne organizacije «Anenebre» (Nasljeđe predaka). Ta organizacija je sakupila mnoštvo starih knjiga, uključujući i drevnoruske. Anenebre je izvezla iz Rusije nakon revolucije po različitim kanalima i «Velesovu knjigu», i mnoštvo drugih drevnih religioznih izvora. Dio izvora oni su uspjeli dešifrirati, i ta dobivena drevna znanja su postala dostojanstvo novih okultista. Nakon Drugog svjetskog rata ogroman dio arhive Anenebre dospio je u ruke sovjetskih komunista i sada se negdje tajno čuva, ali gdje, vlasti ne objavljuju. U te arhive ni komunisti ni današnji demokrati-židokrati nisu puštali i ne puštaju nikoga, osim

najprosvijećenijih. Za vrijeme Staljina s tim arhivom je aktivno radilo okultno 13. specijalno odjeljenje GPU-KGB (šef G. I. Bokij), o kojem piše Grigorij Klimov u «Protokolima sovjetskih mudraca» (8). Kasnije je Staljin likvidirao to odjeljenje i njegove specijaliste, bojao se da će početi mnogo znati. Ali informacija o radu tog odjeljenja probila se u vanjski svijet.

Okultisti «Tule» su obučavali magiju i razvoj skrivenih mogućnosti čovjeka. Uključujući sposobnost kontroliranja fine, nevidljive sveprožimajuće sile, koju engleski okultista Liton naziva «vril», a hinduisti «kundalini». I najvažnije - oni su učili tehnici komunikacije s takozvanim Tajnim učiteljima ili Nepoznatim Superljudima, koji nevidljivo upravljaju svime što se događa na našoj planeti. Kada je Eckart pisao, da «smo ga mi snabdjeli sredstvima veze s Njima», onda to nisu prazne riječi. Hitler je imao vezu s Višim silama.

Svi suborci Hitlera su isticali da je u vrijeme duševne ekstaze Hitler ispunjavao prostor nekakvom čudnom energijom. Svatko je osjećao: ovaj čovjek govori po Božjem pozivu kao poslanik Nebesa. Skoro svi koji su pratili nastupe Hitlera govorili su o tome da je on često padao u stanje koje podsjeća na trans. Rausching je ovako opisivao Fuhrera u trenutku jakih nastupa: «Gledajući ga, mislim o spiritistima. Veći dio vremena to su obična, neznatna bića. Odjednom na njih kao s neba pada sila koja ih uzdiže iznad običnih mjera. Ta sila je – vanjska u odnosu na stvarnu osobu. Ona je - kao gost s drugih planeta. Spiritist je - održiv. Iscrpivši taj nalet, on ponovo pada u ništavilo. Tako, nesumnjivo, neke sile prožimaju Hitlera. Sile skoro demonske, za koje je osoba po imenu Hitler – samo usputna odjeća» (12, s. 146).

Ideologija nacizma - to je udarac poganskih Bogova po židokršćanstvu, komunizmu i cionizmu. Ali taj udarac je bio nedovoljan, i sotonisti su ga iskoristili u svojim ciljevima.

Figura Hitlera je složena i proturječna. Ali Hitler je došao na vlast legalnim putem, za razliku od komunista u Rusiji. Hitlera je podržao veći dio njemačkoga naroda.

Mnogi njemački intelektualci su u početnom periodu pozdravljali Hitlera i nadali se da će im nacizam dati «ogromnu pogansku slobodu». Ali uskoro su se ohladili, vidjevši da je sloboda bila samo za one koji su se pridržavali određenih pogleda.

Najvažnije se sastoji u tome što su Hitlerom upravljale masonske strukture.

Hitler je u potpunosti bio svjestan da njime upravljaju i nakon dolaska na vlast odlučio je otkinuti se od svojih Viših rukovoditelja i početi igrati svoju vlastitu igru.

Hitler je došao na vlast 1933. g. i to ne bez pomoći organizacija masonskog tipa. Ali već 1934. g. masonstvo je bilo razobličeno i zabranjeno. Vlasnike knjižara koji su se bili specijalizirali za ezoteriju, «uvjerili» su da prodaju drugu literaturu. Čak je Sebottendorf, osnivač «Tule», otkrio, na svoje duboko iznenađenje, da je on "persona non grata".

Članovima SS su 1935. g. zabranili da se nalaze u organizaciji «Njemački orden» - organizaciji koja je bila tvorac i društva «Tule», i same njemačke radničke partije. Prema informaciji Hitlera i drugih najviših ljudi u hijerarhiji nacizma «Njemačkim ordenom» je preko masonstva upravljala najviša židovska financijska oligarhija.
Kasnije je «Njemački orden» skroz prestao postojati.

Od 1937. g. bila su zabranjena sva okultistička udruženja, a lidere masonskih loža su često upućivali iza rešetaka.

Od 1934. g. Hitlerom je bilo teško upravljati i on je postao opasan za svjetski židomasonski sotonizam. U početku su pokušavali povratiti to upravljanje, ali od toga ništa nije ispalo. A Njemačka se u to vrijeme počela pretvarati u snažnu vojno-ekonomsku državu. Židove, masone i pedere su počeli proganjati.

Što je u to vrijeme bilo u Rusiji? Do 1934. g. Rusija je krvarila i gušila se u ruskoj krvi pod židovskom vlašću. Židovi su već bili uništili oko 40 milijuna (po nekim podacima do 60 milijuna) predstavnika ruskog naroda, uključujući najbolje predstavnike: činovnike, trgovce, industrijalce, nacionalnu birokraciju, društveno-političke radnike, kulturne radnike, svećenstvo, kulake, srednju klasu. Neovisni seljaci su bili natjerani u kolhoze, gdje su im stvoreni nečovječni uvjeti. Što je radila židovska vlast s ruskim narodom – to čovjek s normalnom psihom ne može zamisliti. Nekakvu predstavu o tom strašnom vremenu daju knjige Meljgunova (46) i Solženjicina. Rusija je umrla. Židovi su slavili svoju konačnu pobjedu. Ali taj proces okultni gospodari Židova su morali prekinuti.

Od 1934. g. sotonisti su morali promijeniti upravljanje Rusijom. Rusiju je trebalo privremeno podizati. Bez strukture su bili pušteni procesi daljeg jačanja vlasti Staljina i svrgavanja Lenjinove židovske garde.

Procesi 1937. g., o kojima Židovi tako mnogo viču, nisu počeli 37. g., već su bili počeli još ranije. Te 37., 38., 39. godine su bile jednostavno vrhunac tog procesa. Zahvaljujući tome neprijatelje (ruskog) naroda su počeli uništavati kao bijesne pse. Te riječi «neprijatelji naroda» židovska SMI masovno diskreditiraju, ali od toga neprijatelji naroda ne nestaju i ne postaju prijatelji naroda. Pod tu etiketu je dospjelo, naravno, i mnoštvo nevinih ljudi, ali i mnogi realni neprijatelji ruskog naroda su bili ugušeni.

Naravno, sam Staljin je bio neprijatelj ruskog naroda, ali ako ga usporedimo s takvim podlacem, kao što je Trocki, onda je Staljin, nesumnjivo izgledao kao manje zlo. Zahvaljujući tim procesima (34-39) opća atmosfera u Rusiji se naglo promijenila na bolje. Nestale su parole svjetske proleterske revolucije. Riječ «patriot», ranije pogrdna, postala je progresivna. Počeo je prijelaz u ideologiji na nacionalne pozicije. Počeo je preporod religije. Zemlja je naglo počela oživljavati i stjecati snagu. Do 1941. g. Rusija je već bila jaka država.

Čitava generacija cionista je izginula u Staljinskim zatvorima, koncentracijskim logorima i progonstvima. Za to Staljinu veliko hvala. A kako su reagirale SAD, Engleska, Francuska na staljinske represije toga perioda? Nikako. Izgleda čudno, ali ničega čudnog nema. Adolf Hitler je natjerao cioniste da igraju na jačanju Rusije. I gdje je u to vrijeme bila čuvena židovska solidarnost? Odjednom je nestala, isparila. Zabavno, zar ne?

Svjetski cionizam je odlično znao to, što je Staljin radio s Židovima, veze Židova su, kao što je poznato, po čitavom svijetu. Ali gospodari Židova i svjetskih SMI su šutjeli, i ne samo šutjeli. Da bi ugasili svjetsko društveno mnijenje povodom staljinskih represija, u SSSR su bili poslani najpoznatiji pisci Feihtvanger, Dreiser, pisac-mason Romain Rolland. I svi oni jednoglasno su se divili dostignućima staljinskog socijalizma i opravdavali staljinske represije, iako su znali i za Gulag, i za raskulačivanje, i za izrežirane sudske procese. I ne samo da su ih opravdavali, već su pisali knjige o dostignućima socijalizma, kao što je knjiga Feihtvanger «Moskva 1937.».

Ti čuveni pisci su formirali svjetsko društveno mnijenje. Svjetska financijska oligarhija im je pjevala. Na primjer, aktivno je podržavao staljinske represije direktor banke Morgana – K. Lamont. Kada se Isaac Don Levine zajedno s A. L. Tolstoj (piščevom kćeri) obratio Einsteinu s molbom da potpiše protest protiv staljinskih strijeljanja u Lenjingradu

nakon ubojstva Kirova, onda je Einstein pismeno odbio (56, s. 108). Iako su 80% onih koje je Staljin strijeljao bili židovski zinovjevski kadrovi.

Židovski gospodari su ponovo izdali Židove bez žaljenja. Tada im je tako odgovaralo. Pobjeda nad Hitlerom je za njih bila važnija. **Tako će oni izdavati Židove i u budućnosti.**

Staljinov teroristički režim je bio potpuno suprotan zapadnoj liberalnoj demokraciji i Staljinova propaganda nije škrtarila kada je trebalo polijevati blatom tu demokraciju, nazivajući je lažnom, klasnom, prodanom, a same liberale – «socijal-izdajnicima» i «socijal-fašistima». Ali istaknuti predstavnici tog «socijal-fašizma» ne samo da nisu uzvraćali Staljinu mržnjom, već obrnuto, štitili su Staljina od kritike, uzdizali i hvalili ga. I tada, kad je on klao elitu ruskog naroda, i tada, kada je klao Židove. To ponovno dokazuje da su svi principi i parole cionističkog Zapada lažni od početka do kraja.

Njima je bilo sve jedno i za demokraciju, i za liberalizam, i za sve ostalo. Oni su se rukovodili samo time, što im odgovara u danom vremenskom periodu.

Ipak, da nije bilo Hitlera i Drugog svjetskog rata, ruski narod više ne bi postojao. Hitler je natjerao svjetski cionizam da oslabi konopac oko vrata ruskog naroda.

U početku Hitler i Staljin su drugovali i gradili zajedničke planove. Ali svjetska pozadina je zavadila Hitlera i Staljina i započela Drugi svjetski rat. Zahvaljujući tom ratu SAD su napravile ogromnu količinu novca.

Službeni povjesničari potpuno falsificiraju uzroke i Drugog svjetskog rata, i Prvog svjetskog rata. Najvažnije je shvatiti jedno: **i sve revolucije, i svi ratovi nisu posljedica nekih objektivnih uzroka. Ratovi i revolucije – to su sredstva preuređenja svijeta u rukama svjetske židomasonske mafije i njihovih okultnih gospodara.**

Protiv koga je ratovao Hitler? Protiv komunističkog (cionističkog) SSSR-a, protiv cionističkih SAD-a i cionističke Engleske. Protiv Engleske Hitler nije htio ratovati, ali na njegovu nesreću (i na nesreću Engleza) na vlast je došao Winston Churchill, koji je bio u jakoj osobnoj financijskoj ovisnosti od židovskih financijera i provodio je politiku u korist svjetskog cionizma. O tome su pisali mnogi povjesničari, posebno David Irving.

To jest Hitler je ratovao protiv svjetskog cionizma. To ne treba nikada zaboravljati.

Postoji verzija da je Hitler bio za ¼ Židov. Možda jest i tako, ali to ništa ne mijenja u Hitlerovom pogledu na svijet i njegovom ponašanju. Za Židove čitavog svijeta Hitler je – neprijatelj broj jedan. A zemlje antihitlerovske koalicije (uključujući staljinski SSSR) – glavne zaštitnice Židovstva.

S točke gledišta najviših okultista, Drugi svjetski rat je bio rat između masonske zvijezde petokrake i poganske svastike. U toj etapi svastika je izgubila. Ali život je promjenljiv. Cionizam je također mnogo izgubio u povijesti, ali s vremenom se opet uzdizao.

U novoj Eri Vodenjaka svastika će pregaziti židomasonsku zvijezdu!

Za vrijeme rata Hitler je izrazio i svoje jake, i svoje slabe strane. Njegovi rusofobski i antislavenski pogledi žestoko su ga koštali. Život ih je razbio u prašinu, što je Hitler krajem rata priznao i sam, i to nije odigralo posljednju ulogu u njegovom porazu. I što je najvažnije – on nije shvatio one kolosalne promjene, koje su se dogodile u SSSR-u nakon staljinskih antižidovskih represija od 35. do 39. godine. Hitler je pretpostavljao da su nakon 24 godine židovske okupacije Rusije Židovi već praktički slomili kičmu ruskom narodu, uništili svu rusku elitu, od ruske nacije ostavili samo otpatke (Šarikove) i da se Rusi više neće podići. Ali nakon staljinskih represija od 35. do 39. g. to više nije bilo tako. Srećom, genetski potencijal ruskog naroda izdržao je 24 godine najtežeg židovskog genocida.

Prema Hitlerovim podacima drevna prijestolnica židovskog kaganata Itilj nalazila se na mjestu Staljingrada. I nije slučajno eseserovski diktator židovskog imena Josif nazvao taj grad svojim imenom. Hitler je postavio zadatak ponoviti podvig Svjatoslava i pregaziti staro Židovsko gnijezdo Itilj-Staljingrad. Službena sovjetska povijest je tvrdila da se Hitler oko Staljingrada borio navodno za naftu iz Bakua. To je laž. Nafta nije bila najvažnija. Hitler je htio pregaziti židovsku prijestolnicu. On je imao mističke ciljeve i zato su u bici za Staljingrad ratne odluke Hitlera, kao istaknutoga vojskovođe, bile van svake vojničke logike.

Brkati diktator sovjetske Judeje Staljin također je bacio sve snage oko Staljingrada. Unio je u tu bitku sve što je mogao. Staljinsko naređenje «ni korak nazad» nema analogije u svjetskoj povijesti.

Ipak Hitler je zauzeo Staljingrad-Itilj, ali nije ga mogao zadržati. Svjetski cionizam je oko Staljingrada nanio Hitleru strašan udarac. Taj udarac nije nosio toliko vojni, koliko religiozni, mistički karakter. Hitler je preživljavao taj udarac neobično teško. Nikada kasnije Hitler nije mogao otići od tog udarca i nije mogao shvatiti najvažniji razlog svog poraza. A glavni razlog je bio jednostavan.

Hitler je bio ratnik protiv judaizma, kršćanstva (katolicizma), komunizma, cionizma i drugih oblika židokracije. To je njegova zasluga. Hitler bi pod zastavom te borbe mogao okupiti snage naroda svih zemalja svijeta, i tada bi svjetska povijest pošla sasvim drugim tijekom. Ali Hitler nije htio pomagati drugim narodima. U tome je njegova najveća greška.

Hitler *nije mogao i nije htio* organizirati ruski nacionalno-oslobodilački pokret protiv židovskog komunizma u SSSR-u.

Na samom početku Drugog svjetskog rata mnogi Rusi, zadihani, gušili su se u krvi pod jarmom židovskog komunizma, nadajući se da u Hitleru vide svog spasitelja. Zato je na samom početku rata otpor Hitleru bio vrlo slab. Vojskovođe su htjeli ratovati protiv Hitlera, a ruski narod – ne. Sve, što pišu sovjetski povjesničari o tom periodu rata, - 70% je laž. Ali već za nekoliko mjeseci rata ruski vojnici su shvatili da im Hitler nije prijatelj ni saveznik. I Hitler je dobio takav otpor o kojem nije mogao pomisliti ni u strašnom snu.

Druga ozbiljna greška Hitlera je u tome, što on nije odlučio i nije uspio pregaziti Englesku – osinje gnijezdo židokracije.

Današnje komunjare ne prestaju pjevati pjesme o tome da su Rusi, pod rukovodstvom Staljina i KPSS, došli do Berlina. To je točno. Ali nastaje pitanje: «U kojem obliku su Rusi došli do Berlina?» Istina je tužna, ali od toga ona ne prestaje biti istina. Rusi su došli do Berlina u obliku robova židovskog komunizma. Bolje da su došli do Kremlja i očistili odatle židomasonsku ološ. Pa ipak, iako je Kremlj bio bliže, bilo je daleko teže stići tamo, nego do Berlina. Totalitarna država sovjetske Judeje bila je za Ruse daleko strašnija i opasnija, nego Nijemci. Na žalost, ruski narod praktički nije imao izbora. A nitko ih nije ni pitao, za koga bi oni htjeli ratovati. U sovjetskoj Judeji poredak je bio kao u konclogoru: ili ratuješ za Staljina, ili dobivaš metak u čelo. I to je sav izbor. General Vlasov je pokušavao organizirati Rusku Oslobodilačku Armiju, ali sam Hitler je htio

iskoristiti tu vojsku samo u svojim ciljevima i nije htio jaku i neovisnu Rusiju. Vojska Vlasova je bila od samog početka osuđena na smrt.

Sljedeća demagoška laž tvrdi da su Rusi navodno pobijedili u Drugom svjetskom ratu. Ali to je samo vidljiv vrh ledenjaka.

Tko je realno pobijedio u Drugom svjetskom ratu? Svjetska židomasonska mafija i njihovi okultni gospodari – to je realni pobjednik.

Što je dobila svjetska židomasonska mafija zahvaljujući Drugom svjetskom ratu?

Prvo:

Ma što mislili Hitler i Staljin i ma što oni htjeli, oni su izigrani i oni su ispali kao marionete u daleko ozbiljnijoj igri svjetskih okultista. Hitler i Staljin su svjesno ili nesvjesno odradili za Židove i njihove sotonske gospodare i riješili su njihov glavni zadatak – stvaranje svjetske supervlade.

Hitler i Staljin nisu shvaćali da je osnovni cilj svjetskih ratova – stvaranje svjetske vlade, čiji će gospodar postati najviša svjetska levitska financijska oligarhija, a još više i gospodari tih gospodara – okultne sotonističke sile.

Ono što sotonisti nisu uspjeli uraditi u Prvom svjetskom ratu, oni su uradili u Drugom. I kakav je taj rezultat? Stvaranje svjetske vlade najprije u obliku OUN-a. OUN – to je najveća masonska loža na svijetu. Kasnije su se pojavili i drugi organi svjetske vlade: UNESCO, MMF, SB, EBOR, NATO itd. A to što su najviša levitska oligarhija i njihovi sotonistički gospodari morali žrtvovati dio svoje židovske vojske, to za njih nije jako važno. Za njih su Židovi, i to oni «odozdo», - samo oružje, instrument, lopata i ništa više od toga. Oni su ih periodično izdavali i u budućnosti će ih izdavati.

Kada su Staljina nagovarali na stvaranje OUN-a, njemu su predložili 3 glasa u OUN-u (po jedan glas Rusiji, Ukrajini i Bjelorusiji). Staljin je mislio da je postigao mnogo: SSSR je dobio 3 glasa, za razliku od 1 glasa SAD-a. Ustvari ti glasovi nisu bili odlučujući. U OUN-u ne vladaju glasovi, koliko novac. Najvažnije je – stvoriti svjetsku vladu, a uzeti je pod svoju potpunu kontrolu – stvar je tehnike, razrađene vjekovima.

Nakon Drugog svjetskog rata svijet je postao više totalitaran, više komunistički. Naglo su se povećala prava država i naglo su se smanjila prava i slobode građana.

Kada su nacisti uništavali Židove, oni to nisu činili redom, već po izboru. Svi istaknuti Židovi, uključujući Einsteina, nesmetano su napustili Hitlerovu Njemačku. Nacisti su pritiskali samo židovske «donje dijelove». U njemačkim konclogorima jedan dio Židova je imao povezan natpis «NU» ("nutzliche ude") – koristan Židov. U svoje vrijeme jedan od glavnih teoretičara cionizma Vladimir Žabotinskij iznio je ideju o potrebi «izdavanja židovskog naroda u novom izdanju», to jest izvršiti pažljivu selekciju Židova.

Svjesno ili nesvjesno, ali nacisti su realizirali tu ideju Žabotinskog.

«Svatko u granicama svog shvaćanja misli da radi za sebe, za svoju ideju, a u granicama svog neshvaćanja radi za onoga tko zna i razumije više». **Kakav zaključak treba izvesti iz toga? Treba povećavati granice svog shvaćanja.**

Drugo:

Najviša svjetska židokracija je zaradila fantastičan novac zahvaljujući Drugom svjetskom ratu.

Treće:

Nakon drugog svjetskog rata uz suglasnost i uz aktivno sudjelovanje Staljina cionisti su uspjeli realizirati svoju doboku maštu: stvoriti židovsku državu u Palestini.

Na inicijativu staljinskog SSSR-a Generalna Skupština OUN-a je ukinula britanski mandat nad Palestinom i 29. studenog 1947. g. Donijela odluku o stvaranju na njenom teritoriju dvije države – židovske i arapske. Država Izrael je 14. svibnja 1948. g. bila stvorena. Takve su činjenice i one trenutno razbijaju sve basne o navodnom staljinskom antisemitizmu. Da je Staljin bio protiv stvaranja Izraela, onda mu se u to vrijeme u Europi nitko, naravno, ne bi smio suprotstaviti.

Staljin je mislio da, stvorivši državu Izrael, može konačno riješiti židovsko pitanje. Oni koji se smatraju Židovima, otići će u Izrael. Oni koji neće, - asimilirat će se i integrirati s narodom zemlje u kojoj žive. Ali ništa se od toga nije dogodilo.

Židovi u tuđim zemljama kao i ranije izoliraju se od starosjedilačkih naroda, a međunarodni cionizam je samo dobio bazu za međunarodnu mafiju. Eto tako se nadigravaju ljudi tipa Staljina i tako se njima upravlja.

«Svatko u granicama svog shvaćanja misli da radi za sebe, za svoju ideju, a u granicama svog neshvaćanja radi za onoga tko zna i razumije više».

Kobnu ulogu u procesu nestrukturnog upravljanja Staljinom igrao je vrlo lukav Židov – Lazar Kaganovič. Tek 1953. g. Staljin je odgonetnuo sve židovske igre i shvatio mehanizam nestrukturnog upravljanja vođama. On je shvatio kako pravilno treba rješavati židovsko pitanje. Staljin je 1953. g. odlučio pogaziti Židove kao bijesne pse, potpuno i konačno.
On je započeo propagandnu kampanju za borbu protiv određenog kozmopolitizma. Započeo je akciju «liječnika – štetočina».

Čitavog svog života Staljin je vodio teške ratove unutar partije i države protiv svojih političkih neprijatelja. Mnogo bitaka je dobio, ali do 1953. g. već je bio ostario, izgubio je osjećanje i budnost, i Židovi, na dan židovskog praznika Purim, su ga otrovali. A šteta. Da Staljin tada nije izgubio, svjetska povijest je mogla poći sasvim drugim putem.

Drugi svjetski rat može nas čuditi svojom nelogičnošću. Tko je protiv koga ratovao? U ime čega su uništene desetine milijuna ljudi i porušene tisuće gradova? «Sivu» stranu su nadahnjivale ideje Friedricha Nietzschea, koji se nije prestajao ponositi svojim poljskim porijeklom i s najtoplijim osjećajima se izjašnjavao o Slavenima uopće. Ideolog «Crvene» strane bio je Židov Karl Marx, koji je ljutom mržnjom mrzio sve Slavene, a posebno Ruse. Po ideji, sve je trebalo biti obrnuto, ali sve je bilo upravo tako, kako je bilo. I to čini taj rat još besmislenijim za njegove sudionike. Ali vrlo korisnim za potpaljivače Drugog svjetskog rata.

Danas u Njemačkoj potpuno vlada židokracija. Preko SMI Židovi su uspjeli sugerirati Nijemcima misao o njihovoj navodnoj krivnji prema Židovima i natjerati ih da se kaju. I ne samo da se kaju, već i da isplaćuju ogromne novčane svote Izraelu, s kojim, usput, Njemačka nije ni ratovala. Praktički Židovi drsko kradu Nijemce. Ali Nijemci nisu takav narod da dugo stoje na koljenima pred Židovima i da se kaju. Prije ili poslije u Njemačkoj će na vlast doći nacisti, koji će uzeti u obzir i neće ponoviti greške Hitlera.

Perestrojka u SSSR-u

Gorbačovljeva «perestrojka» u SSSR-u je počela od «glasnosti» - od izdavanja narodu određene doze istinske povijesne informacije. Ali istina je strogo dozirana i miješana s lažima. Tipičan časopis, koji je izdavao tu šumnu mješavinu, bio je časopis «Ogonjok» Korotiča. Pa ipak, prijelaz od apsolutne laži ka poluistini – to je bila revolucija u svijesti ljudi. Ljudi su uzimali u obzir nove informacije.

Ali glasnost je otvorila slavine iz kojih je prokuljao val i nedozirane istine. Iako su izdanja «Našeg suvremenika» i njemu sličnih patriotskih časopisa bili daleko manji od «Ogonjka», utjecaj novih informacija je postao osjetan.

Od čega je počela perestrojka? Od sljedećeg uništavanja staljinizma i rehabilitacije narodnih neprijatelja. Prvi od narodnih neprijatelja bili su službeno rehabilitirani takvi židovski izrodi, kao što su Zinovjev i Kamenjev. Počela je mutna kampanja rehabilitacije Trockog, ali je ona utihnula.

Židovi su težili ka propagiranju vraćanja na «čisti» lenjinizam, ali su se sukobili s ruskom kampanjom diskreditacije Lenjina i njegove židovske bande. Po rukama je kružila u puno primjeraka brošura ruskog patriota Vladimira Solouhina «Čitajući Lenjina». Krenuli su i drugi čisto antikomunistički radovi ruskih patriota i nacionalista. Komunizam kao informacijsko oružje počeo je pucati.

Pojavilo se društvo «Pamjat», koje je činilo pokušaje restauracije ruske povijesti. Na žalost, Dmitrij Vasiljev je zatvorio «Pamjat» u kršćanstvo i do danas «Pamjat» nije izašao izvan granica kršćanstva.

Prije toga 1979. g. kao samostalno izdanje i u Parizu je izašla izvanredna knjiga Valerija Nikolajeviča Jemeljanova (15), zbog koje je on odležao 6,5 godina u specijalnoj ludnici za političke zatvorenike.

Široki slojevi ruskog društva su počeli shvaćati da je povijest Rusije, koju su komunisti usađivali u masovnu svijest, potpuno i smišljeno izvrnuta. Da su nas tjerali da gledamo na vlastitu povijest očima naših neprijatelja.

Valerij Nikolajevič Jemeljanov je umro 8. svibnja 1999. g. (u sasvim nerazjašnjenim okolnostima). Za malo nije doživio 70 godina (njegov rođendan je 24. svibnja). Ali njegova duša i njegovo djelo će živjeti vječno.

"Večnaja pamjat" i vječna mu slava!
Dubok i nizak naklon ruskog naroda pred njim!

S početkom perestrojke u SSSR-u židovske novine su pokrenule aktivnu propagandu protiv takozvanog lika neprijatelja, trudeći se dokazati da u svijetu ne postoje nikakvi neprijatelji i da svi samo spavaju i sanjaju kako da se uzajamno izljube i da jedni drugima nešto lijepo učine. Naravno, nisu svi službeni neprijatelji SSSR-a bili takvi ili, u krajnjem slučaju, s mnogima od tih neprijatelja bilo je moguće poboljšati odnose. Ali još je lažnija bila ta židovska kampanja o zamjeni izmišljenoga «narodnog neprijatelja» s lažnim «likom prijatelja».

Poznato je da su nakon ubojstva Staljina, za vrijeme kojeg su masoni bili zabranjeni, vlast u SSSR-u preuzeli masoni. Prvi među njima je bio ideolog komunizma – Suslov (19). On je i birao sljedeće kadrove. U sastav najviših kadrova u svoje vrijeme bio je izabran i Gorbačov.

Gorbačov je, koristeći lažan «lik prijatelja», brzo sve naprijatelje Rusije upisao u najomiljenije prijatelje. Na osobnu inicijativu Gorbačova OUN je ukinula poznatu rezoluciju 30. zasjedanja Generalne Skupštine OUN-a iz 1975. g., u kojoj je CIONIZAM od strane čitavog svijeta proglašen kao jedan od oblika rasizma.

U prosincu 1989. g. Gorbačov je OSOBNO odobrio osnivanje odjeljenja masonske lože «B'nai B'rith» (Sinovi Zavjeta) u Moskvi, Vilnusu, Rigi, Sankt Peterburgu, Kijevu, Odesi, Nižnjem Novgorodu, Novosibirsku. Svima je, uključujući Gorbačova, poznato kakva je to loža. Evo, na primjer, izjava nekih krupnih rukovoditelja te lože.

H. Kissinger:

«Ja dajem prednost u Rusiji kaosu i građanskom ratu u odnosu na tendenciju njenog ujedinjenja u cjelovitu, jaku, centraliziranu državu».

Njegov kolega po loži **Z. Bžezinjski:**

«Rusija će biti razdrobljena i pod tutorstvom».

Citat iz referata **Alena Dalesa,** s kojeg je skinut veo tajne: «Takav pojam, kao ruski narod, treba uopće nestati».

I kako Vam se sviđaju naši novi «prijatelji»? To su Vam «likovi prijatelja» i «likovi neprijatelja».

Čim se Radživ Gandi (sin Indire Gandi) susreo s Gorbačovom i izložio plan strateškog zaokreta SSSR-a na Istok i jačanja veze SSSR – Indija, Gorbačov je referirao svojim gospodarima o toj opasnoj inicijativi.

Njegovi gospodari su donijeli radikalnu odluku o potpunom uništenju porodice Gandi.

Gorbačov je mogao raditi što je htio. Povjesničari će sve objasniti. Do dana današnjeg povijest u Rusiji – to je bijedna sluškinja političara, koji su odavno shvatili da je moguće raditi sve, što hoćeš. Odmah će se naći masa povjesničara koji će sve njihove radnje opravdati i naći objektivne razloge njihove neizbježnosti.

Kao primjer, zanimljivo je navesti djelatnost rektora Povijesno-arhivskog fakulteta Moskve (danas državnog humanitarnoga univerziteta) – Jurija Afanasjeva, bivšeg partijskog funkcionara, člana redakcijskog kolegija časopisa «Komunist», a kasnije šefa društva «Memorijal» i lidera perestrojke – dopredsjednika (zajedno s Jeljcinom) međuregionalne deputatske grupe narodnih deputata SSSR-a. Osnovni zamah njegovih povijesnih istraživanja – to je rusofobska težnja da pronađe izvore komunizma u povijesti Rusije. I da dokaže da nisu Židovi krivi za komunističku revoluciju, već ruska totalitarna država. To jest svaliti s bolesne glave na zdravu. Taj lažni pravac je započeo još Vasilij Grosman, koji je prezirao Lenjina i Staljina i istovremeno se oduševljavao takvim ološem, kakav je bio Trocki. Naravno, povijest se može analizirati na različite načine, pa i svrsishodno sa zlom namjerom.

Ako težimo ka objektivnosti, dovoljno je otvoriti Bibliju i vidjeti da prvu potpuno totalitarnu državu nije stvorio ni Staljin, ni Ivan Grozni, već biblijski Josip. Josip, kojeg su njegova braća najprije htjela ubiti, a zatim ga prodala kao roba egipatskom faraonu (baš su ti Židovi neki narod), iskoristio je sedam rodnih godina za gomilanje rezervi žita. A tijekom sedam gladnih godina, koristeći glad, potpuno je porobio sve Egipćane, pretvorio ih u robove i svo svoje vlasništvo, uključujući zemlju, pretvorio u državnu (Knjiga Postanka 47: 20-21). Sjednuvši na kormilo egipatske države, Josip je za vrijeme gladi dovukao u Egipat svu svoju židovsku rodbinu i hranio ih iz državnog «zajedničkog tanjura». Što mislite, da li su Egipćani mogli voljeti Josipa i njegovu rodbinu?

Pa ipak, za vrijeme gladi egipćani su spasili Židove. I što mislite, da li su Židovi platili Egipćanima? Postoji poslovica: «Ne čini ljudima dobro – nećeš od njih dobiti loše». Poslovica je, naravno, uvjetna i ona pokazuje kako ponekad može biti u životu. Ali u odnosu na Židove ta uvjetnost se može ukloniti. **Ne čini Židovu dobro – nećeš od njega dobiti loše.**

To se događa zato što Židovi dobro od goja ne računaju kao dobro. Zbog svog rasizma Židovi smatraju da su goji jednostavno obvezni činiti Židovima dobro. To čak nije dobro – to je samo dug, koji goj daje Židovima. Ako Vi nekuda pošaljete Židova, on će i Vas povesti sa sobom i osjetit će se kao da je jednak Vama. Što su dalje Židovi radili s Egipćanima, mi smo već razmatrali.

Sve do današnjeg dana Židovi i kršćanski poluluđaci slave Uskrs – praznik, kada je židovski bog ubio svu djecu prvorođence Egipćana.

Vi mislite da Jurij Afanasjev nikada nije čitao Bibliju? Ili ćete reći da Afanasjev nije obvezan vjerovati onom što je napisano u Bibliji? Naravno, može se ne vjerovati. Ali stvar nije čak ni u tome, da li se to stvarno događalo ili ne. Postoji ideja josipovske države, i ta ideja živi sama od sebe bez obzira na to, što je bilo ili nije bilo.
Ideje se uopće mogu ostaviti i pogledati željezne činjenice.

80% lidera takozvane ruske revolucije 1917. godine – to su Židovi. Na izborima za osnivačku skupštinu 1918. g. ruski narod je dao svega 25% glasova komunistima, a 75% je bilo protiv komunista. Zar to nije dovoljna činjenica da se shvati da komunizam nije posljedica ruskog duha, već nešto što ruski narod mrzi. A beskrajni seljački ustanci protiv komunista i građanski rat protiv crvenih – zar ni to nije potvrda da Rusi ne prihvaćaju komunizam? Vi mislite da Afanasjev to ne zna? Naivno je misliti tako. Tu nešto nije u redu. Sjetimo se dobrog pravila po principu Mihaila Žvanjeckog – ne samo slušati što se govori, nego i gledati, tko govori. A kutija se jednostavno otvara. J. N. Afansjev (Šejmenzon) je – unuk od strica Trockog. I to je sva povijest i geografija. Eto kakvi rukovodioci kuju kadrove povjesničara. I formiraju politiku osvjetljavanja povijesti.

Pogledajmo, kad smo već skrenuli u stranu, poreznu politiku prvog totalitarista – egipatskog Josipa. Otevši svu zemlju od Egipćana, on im je rekao: «Nastavite raditi na toj zemlji, ali peti dio ljetine dajte državi» (Knjiga Postanka 47:23-24). To jest porez je kod Josipa iznosio 20% od prihoda. Egipatski narod je, sasvim prirodno, mrzio Josipa. Ali kad bi on pogledao postupke Josipovih nasljednika.

U procesu takozvane demokratizacije Židovi su stvorili masu društveno-političkih struktura preotimanja vlasti, a osnovna masa Rusa nije ništa ni razumjela.

Oduševljeni lijepim parolama Rusi su potrčali u svemoguće organizacije tipa «Demokratska Rusija». A kasnije su vidjeli da su svo rukovodstvo tih «demokratskih Rusija» potpuno zauzeli Židovi svih boja: bokseri, schneideri, kriegeri, kogarlicki, šatrovi itd.

Ako je u «demokratskim» partijama bio ruski lider, na primjer u Demokratskoj Partiji Rusije – Kolja Travkin, oko njega su stajali sve sami Židovi. Prošlo je vrijeme, Travkina su izbacili, židovska DPR je ostala.

Židovski «demokrati» svih boja vikali su o slobodi riječi i neumorno su ponavljale riječi Voltairea «Vaše mišljenje mi nije ugodno, ali ja sam spreman dati svoj život za Vaše pravo da ga kažete». To je deklarirano. A kako je u životu?

Kada je predsjednik Saveza za nacionalno-proporcionalno predstavništvo Konstantin Vladimirovič Smirnov-Ostašvili počeo propagirati ideje proporcionalnog predstavljanja ruskog naroda u organima vlasti, onda su mu «demokrati» (židokrati) priredili sudski proces i strpali ga na dvije godine u zatvor.
U zatvoru su mu po komandi cionista 26. travnja 1991. g. zvjerski polomili sva rebra, sve prste na rukama, a zatim ga objesili. Naravno, nikakvo kazneno djelo nije pokrenuto. To se kod Židova zove izgradnja pravne države.

Mi to nikada nećemo zaboraviti!
Večnaja pamjat i vječna slava heroju Rusije!

Konstantinu Vladimiroviču
Smirnovu-Ostašvili!

U kolovozu 1991. g. međunarodni gospodari gorbačova organizirali su puč. Istinski cilj puča je bio uspostavljanje režima izvanrednog stanja i uspostavljanje Gorbačovljeve dikature. O čudnoj ulozi «jadne žrtve» tog puča – Gorbačova sada je napisano mnogo. Dovoljno je pročitati knjigu bivšeg ministra financija Pavlova, koja se tako i naziva «Gorbačovljev puč». Sam Gorbačov je na pitanja tiska jednom izjavio, da cijelu istinu on neće ispričati nikome. Kasnije su sva SMI u jedan glas zapjevala da nikakvog puča nije ni bilo, da je to sve bio spektakl. To je također laž. U borbi za vlast nema spektakla.

To nije bio spektakl, već osnovna varijanta ili scenarij razvoja događaja koji je planirala svjetska mafija. Ali ta varijanta je propala. Reakcija naroda je bila na rijetkost jaka, i puč je propao. Ali svjetska pozadina nikada ne planira samo jednu varijantu razvoja događaja. Oni uvijek planiraju minimalno 2-3 varijante.

Nije prošla diktatura Gorbačova? Ništa strašno. Može se polagati nada i u Jeljcina. Ta varijanta je također planirana. Planira se istovremeno nekoliko varijanti, i svaka treba biti prihvatljiva za svjetsku židokraciju. Narod je mislio da je on pobijedio 1991. g., a ustvari je samo jedna banda nitkova zamijenila drugu bandu nitkova i na leđima naroda ujahala u Kremlj.

Da bi smjena Gorbačova Jeljcinom nekako opravdala nade naroda, odlučili su se malo poigrati s kapitalizmom. Istovremeno da kapitalno razore Rusiju i diskreditiraju samu ideju kapitalizma.

Nije teško sjetiti se da Jeljcin i Gorbačov imaju jedne te iste gospodare.

Drsko, otvoreno, izravno u Kremlju Jeljcinu je 16. studenog 1991. g. svečano uručen križ viteza-komandora Malteškog masonskog reda.

Od čega je počeo Jeljcin? Stavio je u fotelju premijer-ministra Židova Jegora Gajdara, koji izvana vrlo sliči na svog djeda Arkadija Gajdara. Isto debelo – žensko bezoblično židovsko lice. Arkadij Gajdar je u svoje vrijeme napisao mnoštvo knjiga i čupao na svojim židovskim leđima dlake, propagirajući mržnju prema «buržujima». A njegov omiljen unučić je počeo gajiti u Rusiji «buržuje». Čudno? Ništa nije čudno. Jedna igra dvojice Židova. Igra u dvije etape. U prvoj se uništava nacionalna ruska buržoazija. U drugoj se na njeno mjesto posađuje židovska buržoazija.

Za vrijeme sljedećeg puča 1993. g. Jeljcin i njegova banda su obrisali svoje noge Ustavom koji su sami napisali i iz tenkova pucali po Parlamentu Rusije. I pokazali su koliko stvarno vrijede svi ti principi koje sami deklariraju, kojima se oni navodno rukovode: principi podjele vlasti, demokracije, slobode riječi, pluralizma mišljenja, poštovanja zakonski izabranih narodnih deputata, pravne države itd.

A potkupljiva inteligencija je u to vrijeme s pjenom na ustima vikala o pobjedi «demokracije». *Ispalo je da se pod demokracijom može podrazumijevati apsolutno sve, što god želite.*

U jeljcinskoj Rusiji navodno je demokracija, tržišna ekonomija i pluralizam vlasništva. Pa ipak čak od privatnog vlasništva Jeljcin i njegova banda su htjeli oderati poreze negdje oko 80%. Ako se sjetimo prvog totalitarista egipatskog Josipa, koji je s Egipćana derao 20%, vidi se da se proces odvija rastućom progresijom. Progres, nema što.

Uskoro će ta banda, ako je ne svrgnemo, uzimati porez na zrak, za to što mi dišemo. Ili za to, što gledamo nebo. Ustvari kad bi bila pravilna privatizacija u Rusiji bi se mogli ne plaćati porezi minimalno dvadeset godina. Stvarno, Jeljcin je dobio najbogatiju državu na svijetu s državnim vlasništvom oko 95% od čitavog ogromnog vlasništva Rusije. To je ogroman novac samo u obliku vlasništva. Prodaj je na ratama postepeno po realnim cijenama i država bi imala more novca tijekom 20 godina.

Usporedimo s poganstvom. Daščica br. 3 «Velesove knjige» priopćava da su za vrijeme poganstva Slaveni davali od svog dohotka 10% plemenskom starješini (za zajedničke potrebe) i 1% - čarobnjacima.

Ipak jeljcinska država cijelo vrijeme viče da joj nedostaje novac. A gdje Vam je novac u obliku državnog vlasništva? Pokrali jeljcini i čubajsi svih boja.

Prijatelji moji, hajde potražite svoje vaučere ili ono što ste za njih dobili. Koliko ste dobili? Ništa niste dobili. Ali netko je svo to ogromno vlasništvo Rusije dobio i razdijelio po svim židovskim džepovima. Jeljcinsko-čubajsovska privatizacija – to je židovska afera stoljeća.

Sjetimo se ujedno tatarsko-mongolskog ropstva. Han Batij, osvojivši Rusiju, uveo je u njoj danak (porez) u iznosu 10% od dohotka. Za vrijeme njega Rusija se bogatila i cvjetala. Često su ga pitali: «Pazi, Rusija se bogati. Zašto tako malo danka uzimaš?« Han Batij je odgovarao: «To je dobro, što se bogati. Bit će dovoljno i meni, i mojoj djeci, i unucima». Sada usporedite tatarsko ropstvo s židovskim. Razlika postoji, zar ne?

I zašto plaćati poreze Jeljcinskoj državi? Što ona radi korisno? U normalnom društvu državi se ne plaća porez za lijepe riječi, već za konkretan posao, koristan za društvo. Država treba odraditi novac, da se vidi za što je plaćaju i kuda ide taj novac. Za što plaćati poreze Jeljcinu? Za to što je porušio pravni sustav, i sada se ljudi osjećaju potpuno nezaštićeni od bande i lopova svih boja? Za to, što Jeljcin ruši svu domaću industriju? Za to, što upropaštava znanost, obrazovanje, kulturu, vojsku? Za to, što pretvara Rusiju u koloniju? Kuda ide taj ogromni novac od poreza? Polovicu Jeljcinova banda jednostavno krade, a druga polovica ide za ciljeve daljnjeg raspada. Grade hramove Krista-spasitelja.

Jeljcinu ne treba plaćati poreze. Neka u svojim židovskim džepovima bez dna potraži onaj ogromni novac koji mu je dopao u obliku državnog vlasništva.

Treba shvatiti da jeljcinoidi i svjetska financijska mafija ne namjeravaju graditi u Rusiji normalan kapitalizam. Nije njima potreban nikakav sustav slobodnog poduzetništva. Njega i nema u Rusiji. Oni grade feudalni režim. Da li pomislite, zašto je čitavom biznisu nametnuto reketiranje? Reketiranje – to je sredstvo upravljanja i gušenja slobodnog poduzetništva. Sve je pod žestokom kontrolom.

Naravno, nekakav stupanj ekonomske slobode se pojavio. Ali on kako se pojavio, tako sutra može biti zatvoren ili ugušen. Poduzetnici su pritisnuti reketiranjem i strukturama vlasti svih razina. I svakog poduzetnika oni mogu ugušiti u svakom trenutku.

Pravilno je govorio komunistički stihoklepac Majakovski: «Mi **kažemo Lenjin, podrazumijevamo – partija, kažemo partija, podrazumijevamo – Lenjin».**

Ali danas bi njegove riječi mogle isto tako aktualno glasiti: «Mi **kažemo Jeljcin, podrazumijevamo – mafija, kažemo mafija, podrazumijevamo – Jeljcin».** Iako nema principijelne razlike između riječi «mafija» i «kompartija».

U Rusiji je stvorena snažna mafijaška industrija za naručena ubojstva. Jeljcin je uzgajao u zemlji mafiju i neviđeno reketiranje. Po čemu se razlikuje mafija od bandita? Banditi djeluju sami od sebe, a mafija ima podršku u državnim strukturama. Danas korijeni mafije vode u Kremlj kod Jeljcina, u Bijelu kuću, u Meriju, u MID, u druge strukture vlasti. Što je to reketiranje? To je dvojno oporezivanje. Vi mislite da bi ga režim trpio, kad dio tog novca od reketiranja ne bi tekao u džepove jeljcinoida? Vlast to nikada ne bi dozvolila. Vlast neprestano istupa za borbu protiv mafije. To je vrlo smiješno slušati. Protiv koga da se bore? Protiv samih sebe? Banditi – to je za mafiju samo instrument upravljanja, i ništa više.

Prilikom analize realnih procesa židovskih reformi uvijek treba prije svega gledati na financije, a zatim na vlasništvo. Rusiju svo vrijeme potresaju nekakve neugodne krize i umjesto objavljivanja njihovih realnih uzroka, židovska SMI plasiraju nekakvu primitivnu laž.

Slušaš vrckave duše i stječeš dojam da se u Rusiji odvija nekakav neshvatljiv kaos. A ustvari ne odvija se nikakav kaos, već jasno upravljani proces. Zahvaljujući tom navodnom kaosu novac, vlasništvo i vlast kontroliraju sasvim konkretne židomasonske ruke.

U Rusiji se već dva puta promijenio novac. Na toj promjeni netko je zaradio basnoslovno bogatstvo.

Rusijom je prohujala najsnažnija inflacija, realna vrijednost novca je pala tisućama puta. Nedavno su s novčanica izbrisane tri nule. Ali, ako mislite da su te nule odletjele negdje u zrak, duboko griješite. Netko je te nule pažljivo skupio i složio u svoje židovske džepove bez dna. U čemu je uzrok inflacije? Na to pitanje od službenih SMI nećete dobiti ništa, osim najprimitivnije demagogije. A ustvari inflacija – to je instrument preraspodjele novca i vlasništva u džepove onih, koji tom inflacijom upravljaju.

Istinski i jedini uzrok inflacije jest tiskanje novčane mase (emisija) koje vrši kriminalna vlada iznad bruto nacionalnog dohotka.

Tko i kako upravlja emisijom novca u Rusiji? Službeno pravo na emisiju novca u Rusiji prema odluci Vlade ima Minfin, a vrši ga Centrobanka. Ali unutrašnju kuhinju tih procesa, koji se odvijaju u CB-u i Minfinu, nećete upoznati nikada, o tome nema nikakvog glasa. To je informacija za prosvijećene.

A tko je gospodar Vlade, Minfina i Centrobanke? Ljudi određene vrckave nacionalnosti. Židov Kirijenko (pravo prezime Izraitelj), Židov Primakov (Kiršenblat), Židov Geraščenko (Centrobank), Židov Šor (šef Glavne uprave CB-a za Moskvu).

Što je to emisija? To je ozakonjeno falsificiranje novca od strane Vlade. Tiska se novac čisto iz zraka, i za taj novac se otkupljuje vlasništvo, Vlada nekome plaća, negdje usmjerava financijske tijekove. Emisija je najsnažnije sredstvo za potkradanje stanovništva i srednje klase, sredstvo preraspodjele novca u džep gospodara države.

A tko je uopće gospodar države? Demokrati obično odgovaraju standardno da je gospodar države narod. Lažniji odgovor nije moguće izmisliti.

Nikakav narod, nikada, ni u kakvom vremenu nije bio gospodar države. Gospodari države su konkretni gospodari države, konkretni ljudi. Ali ti gospodari imaju svoje gospodare. Tek u posljednje vrijeme u Rusiji su se počele pojavljivati knjige, u kojima ne samo da je pravilno postavljeno pitanje o gospodarima države, već se i daje konkretno rasvjetljavanje tog pitanja, na primjer, knjiga (47).

Naravno, židovska mafija mora ponešto dijeliti s bivšom komunističkom partijskom nomenklaturom i ruskom mafijom. Moraju im bacati kost, ali ključna mjesta Židovi drže vrlo snažno. I prije svega Židovi su bacili osnovne snage na osvajanje financijskog sustava. I to im je vrlo lako raditi. Pomaže im čitava svjetska financijska židovska mafija. Svjetska financijska oligarhija upravlja tim procesom. Ona pomaže u stvaranju neophodnih banaka. Ona daje novac potrebnim političkim strankama i društvenim organizacijama. Za taj novac se kupuju predstavnici struktura vlasti i SMI.

U Moskvi je 10. siječnja 1996. g. otvoren osnivački skup Ruskog židovskog kongresa. Kao organizatori kongresa su istupili predsjednik «Most-banke» Vladimir Gusinski, predsjednik banke «Ruski kredit» Vitalij Malkin i predsjednik savjeta «Alfa banke» Mikhail Fridman. Jeljcin je uputio pozdrav kongresu. Više u novinama o tom događaju i njegovim posljedicama nije rečeno ni riječi.

Osim političkih, takvi kongresi rješavaju i financijske probleme. Te i druge židovske banke, koje su prisiljene plaćati nekakve poreze u državnu blagajnu, sada dobivaju mogućnost izbjegavanja plaćanja dijela poreza u slučajevima, kada novac uplaćuju u «blagotvorne» židovske svrhe.

Upravljan kaos u financijskom sustavu Rusije – nije ništa novo, što su izmislili ruski Židovi. Sve metode stvaranja i upravljanja tim kaosom apsolutno su standardne i mnogo puta isprobane i razrađene od strane Židova u svim zemljama svijeta, uključujući SAD. Još je Lenjin pisao da je najbolji način za uništavanje kapitalističkog sustava – poremećaj novčanog optjecaja. Lenjin je shvaćao da je inflacija sposobna uništiti slobodno tržište i da je vlada jedina institucija koja može izazvati inflaciju zakonskim putem.

Od čega je počeo Gajdar? Počeo je proces nekontrolirane inflacije i prebacivanja novčanih ušteda stanovništva nekuda. A kuda? U ruke gospodara države, bankarsko-financijskog sustava i komercijalnih struktura koje oni kontroliraju. Ogromne uštede stanovništva su negdje nestale.

Ovdje se treba zaustaviti i dati jednu važnu napomenu. U sustavu obuke za knjigovodstvo postoje nerasvijetljena pitanja. Pokušajte pitati bilo kojeg knjigovođu s višegodišnjim stažem, zašto je zbroj svih pasivnih računa u bilanci jednak zbroju svih aktivnih računa? 90% knjigovođa na to najprimitivnije pitanje ne može odgovoriti jasno. A zašto? Zato što u sustavu njihove obuke na to pitanje nikada nisu odgovarali. A odgovor je jednostavan. Stvar je u očuvanju novca i vrijednosti. To jest, koliko novca ulazi u organizaciju (angažiranje), toliko nekuda odlazi. Novac se ne pojavljuje iz zraka i ne odlijeće na nebo. Primitivno? Čak vrlo. Ali taj primitivizam se ne rasvjetljava, i to pomaže da se nekoga vuče za nos.

Na primjer. Nakon financijske krize 17. kolovoza 1998. g., koju je smišljeno stvorila vlada Kirijenka, nastala je bankarska i ekonomska kriza. Štedišama su prestali davati novac u komercijalnim bankama. Sva SMI su počela od jutra do mraka pričati basne o krizi. **Kriza, kriza, kriza.**

Ah, kriza, oh kriza. A u čemu je uzrok krize? Informacija o realnim uzrocima krize se zatvara i ništa, osim jeftine dogmatike, se ne predaje. Istinski uzrok se skriva. Priča se o svim mogućim faktorima, osim o najvažnijim. Sjećate se **metoda kršćanske demagogije – nadbrbljati i slagati.** To nije samo kršćanska metoda, već i svih njenih srodnika.

Zašto se narodu ne daje novac? **Navodno, kriva je kriza.** Iako nikakvih potresa, erupcija vulkana, ratova, revolucija nije bilo. Ali se priopćava da je navodno kriza uzrok tome što ne daju novac. A ustvari **kriza – nije uzrok. Kriza – to je sredstvo da se ne daje novac.** Sljedeća «*bačena kost*» i ništa više.

Onaj tko shvaća zakon očuvanja novca, taj odlično razumije da njegov novac, predan banci, nije odletio na nebo, već je negdje ostavljen. Za njega je netko kupio kuće, zgrade, opremu, materijale, sagradio trgovačke centre, hotele, poduzeća itd. To je ostalo da pripada nekome. **Novac ne leti na nebo kao posljedica krize, već ga je netko jednostavno ukrao. I to je sva kriza. I takvih kriza je bilo nekoliko.**

Taj bogati mladi Židovčić Kirijenko (pravo prezime Izraitelj) nije sam donosio odluku o stvaranju krize. Za tu odluku su znali i Čubajs i Gajdar i, što je najvažnije, odluka je donesena uz suglasnost Međunarodnog Monetarnog Fonda. Sama figura Kirijenka je podmetnuta, njega su uzeli samo da odigra tu prljavu ulogu, zahvaljujući kojoj je taj bogati mladić postao još nekoliko puta bogatiji.

Kada se vrši emisija novca, to jest narušava se zakon očuvanja novca, stupa na snagu zakon očuvanja vrijednosti. To jest, realna vrijednost robe i usluga kakva je bila, takva i ostaje, nije se povećala, nije se ni smanjila. Umanjila se realna vrijednost novca u rukama stanovništva proporcionalno emisiji. A onaj, tko je emitirao novac, svo to umanjenje novca stanovništva preveo je do posljednje kopejke na stranu svog uvećanja. I to je sva aritmetika. Sve je vrlo jednostavno. Ali to nećete čuti u SMI-ma. Svu tu jednostavnu sliku prekrivaju potokom lažne demagogije, i zahvaljujući tome narod ne može jasno shvatiti, što se događa.

Vi mislite da se to odvija samo u Rusiji? U čitavom svijetu Židovi rade to isto. Za njihove metode nije karakteristično inoviranje. Financijske piramide, koje su napravljene u Rusiji, napravljene su u svim bivšim socijalističkim zemljama Europe, koje prelaze pod vlast svjetske financijske mafije. Nakon preraspodjele vlasti i novca sve te piramide su trenutno završavane i zabranjivane (drugi ne smiju koristiti židovske metode). I Černomirdinova vlada je to odlično znala.
Jednostavno i sama vlada je dobivala svoj dio od tih igara.

Černomirdin je često volio ponavljati sljedeću frazu: «Htjeli smo što bolje, a ispalo je kao i uvijek». Černomirdin od sebe pravi budalu. Ali nije on nimalo glup, kako on želi izgledati. Njegovo osobno bogatstvo, prema zapadnim izvorima, iznosi nekoliko milijardi dolara SAD-a. **Sav takozvani kaos u Rusiji – to nije nimalo kaos. To je jasno upravljani proces.** I ne spada sve kao uvijek, kako izjavljuje Černomirdin, već upravo onako, kako on hoće.

Još jednom pročitajte povijest kriza u SAD-u i usporedite je s Ruskom. **Sve se radi analogno, kao po notama.**

Kao inovaciju «ruski» Židovi su smislili samo masovne i dugotrajne makinacije s krivotvorenim avizama. Jedan od rukovoditelja te afere, koji je otkriven i bio uhićen, bio je rukovoditelj koncerna «Mals» i banke «Rusija-Mals» Židov Sergej Drobuš («Izvestija» od 19. 01. '94.). Otkriven je i dio izvršitelja, glavni organizatori su ostali u sjenci.

U Rusiji financijske makinacije nose ne samo masovni karakter. One se čak ne skrivaju. U svakom broju lista «*Iz ruku u ruke*» i bilo kom drugom reklamnom listu vidjet ćete beskrajne ponude «*pretvaramo u gotovinu*», «*plaćamo ugovor*». Što je to pretvaramo u gotovinu? To je pretvaranje bezgotovinskog novca poduzeća prema fiktivnom ugovoru u neevidentiranu gotovinu (crna gotovina) rukovoditelja tih poduzeća, s minusom 3-6% banci, koja se bavi tom uplatom. Što je to plaćamo ugovor? To je uplata deviznih sredstava u inozemstvo prema fiktivnom ugovoru. I to sve otvoreno. I sve je svima jasno, i sve je svima poznato.

A vlada kaže: «U zemlji nedostaje novac. Treba pozajmiti od MMF-a». Iz Rusije se svake godine izveze preko 30 milijardi dolara. To se zove *"nedostaje novac"*. Oko 40 posto kredita MMF-a vladajuća klika odmah pokrade, a ostali novac ide ne zna se gdje. Nakon toga Rusija upada u ogroman državni dug.

Za vrijeme vladavine jeljcinoida iz Rusije je bilo isisano i prebačeno u inozemstvo preko 300 milijardi dolara. Sve bajke o pomoći Rusiji od strane MMF-a, EBOR-a u iznosu od mnogo milijardi – to su židovski mitovi za laike. Realno međunarodno židovstvo krade Rusiju zajedno s «ruskim» židovstvom, **i tko je pokrao više – to je veliko pitanje...**

Pogledajte, kako Židovi formiraju bankarski sustav Rusije. Nikakvi tržišni mehanizmi u tom procesu ništa ne rješavaju. Sve rješavaju antitržišne banditske metode vlade, CB i Minfin. Periodično vlada stvara bankarsko-financijske krize i obara sav bankarski sustav, osim onih bliskih banaka, koje su već informirane što će se raditi, i poduzimaju to što treba, da ne bi upale u tu krizu.

Nakon stvaranje krize ta mafija sjeda i odlučuje koju od banaka ostaviti, koju odbaciti, kojoj pomagati, kojoj ne treba, koje banke su im potrebne, koje ne. Najvažnije u toj selekciji jest – potopiti nežidovske banke i nežidovske komercijalne strukture. I sve to predati u ruke židokracije. A u SMI-ma sve se to demagoški naziva **«tržišna ekonomija».**

Obični činovnici CB-a i Minfina imaju milijunsko bogatstvo (u dolarima SAD-a, naravno). A gospodari CB-a i Minfina – milijarde osobnog bogatstva (naravno, također u dolarima). A tko su gospodari CB-a i tko su gospodari Minfina? Na ta pitanja nikada nećete dobiti istinite odgovore. Kao odgovor ćete čuti samo demagogiju. I uopće takva pitanja u SMI-ma se u principu ne razmatraju.

Sve makinacije s krivotvorenim avizama bez učešća CB-a i njegovih Obračunskih Blagajničkih Centara (OBC) bile bi nemoguće. U OBC-u su također smislili metode direktne krađe tuđih nežidovskih banaka.

List «Komersant» je 8. veljače 1995. g. ispričao o bankrotu banke «Istok». Osnivač banke «Istok» Kadirov i njegovi stručnjaci su izračunali, da su u periodu od listopada 1992. g. do veljače 1993. g. preko OBC GU CB-a za Moskvu (šef Židov Konstantin Šor) s računa banke skinuta sredstva u ukupnom iznosu od 350 milijardi rubalja (u rubljama 1994. g.). Sličnoj krađi od strane CB-a bilo je podvrgnuto još 250 ruskih banaka.

Kadirov je detaljno izučio mehanizam skidanja novca s računa i tvrdi da je u kompjuterima CB-a **«stvoren» nepostojeći novac**, koji je zatim skidan s računa i kasnije prikazivan kao gubitak banaka i država. Dobit je dijeljena na sljedeći način: polovica je išla činovnicima CB-a; četvrtina – onima, koji su bili obvezni prekidati takve makinacije; četvrtina – neposredno kriminalnim strukturama, najvećim dijelom Čečenima. Kasnije su se u SMI-ma sve te operacije počele nazivati čečenskim. Ali u CB-u ni jedan Čečen ne radi.

U «Ruskoj gazeti» od 14. 03. '95. u članku «Prestonična posla» otkriven je konkretni mehanizam krađe. Predsjednik uprave banke «Prestonična» A. Smolenski (Židov, naravno) radio je zajedno s predsjednikom uprave Džambuljske komercijalne banke L. Nahmanovičem. Nahmanovič je na molbu Smolenskog falsificirao avizo, dobio svoj dio, a dio Smolenskog je otišao u Austriju, čiji je Smolenski, usput, državljanin. List navodi strukturu inozemnih financijskih veza A. Smolenskog s 8 tvrtki u Beču, a iznos ukradenih sredstava uz pomoć Nahmanoviča iznosi 25 milijuna dolara.

Sve te operacije se rade pomoću OBC CB-a, čiji je ideolog sadašnji predsjednik CB-a Geraščenko. Mislim da nije obvezno navoditi njegovu nacionalnost.

Glavna metoda borbe za vlast – to je UJEDINITI ljude i STATI NA ČELO. Na kojoj osnovi ujediniti ljude? To nije važno. Na bilo kojoj. Židovi se trude da struktura svake društvene i političke organizacije bude prema shemi – **DOLJE RUSKI ŠARIKOVI, GORE ŽIDOVSKI ŠVONDERI.** A koja je ideologija ili program tih organizacija – to je deseta stvar.

Da li vidite mnogo Židova kao vjernike u kršćanskim hramovima? Malo. A među kršćanskim svećenstvom, posebno visokim, - ima mnogo Židova. Židovi ne vole davati novac nekome, oni vole dobivati tuđi novac i dalje raspolagati njime prema svojoj želji. *A kroz «rusku» kršćansku Crkvu teče ogroman novac.*

Najviši vođa te «ruske» kršćanske Crkve skriva svoje pravo ime pod pseudonimom Aleksij Drugi. Njegovo pravo prezime je – Ridiger (majka – Židovka, otac – Estonac). Ridiger je – tajni državljanin Izraela.

Patrijarh Moskovski i čitave Rusije Aleksij II (Ridiger) je 13. studenog 1991. g. u svojoj poslanici rabinima SAD-u pisao: «Zadatak ruske pravoslavne crkve je da pomogne ruskom narodu svladati i pobijediti zlo izdvojenosti, etničke netrpeljivosti i uskog egocentričnog nacional-šovinizma. U tom za nas teškom, ali za sve svetom poslu mi se nadamo razumijevanju i pomoći naše židovske braće i sestara da zajedničkim naporima sagradimo novo demokratsko društvo, slobodno i pravedno za sve, gdje bi Židovi živjeli sigurno, mirno, u atmosferi prijateljstva, stvaralačke suradnje i bratstva za svu djecu Abrahama» («Talmudski pogled na svijet», izdanje 19, Kijev, 1996. g.).

Struktura «ruske» kršćanske Crkve je takva kakva treba. Dolje kršćanski ruski šarikovi, koji nose u crkvu svoj posljednji novac, gore kršćanski židovski švonderi, koji taj novac dobivaju.
S kršćanskom Crkvom je sve u redu. Njoj se može pomagati. Tako bi Židovi htjeli da bude svugdje.

U svoje vrijeme Bžežinski je izjavio da je nakon raspada SSSR-a njihov sljedeći zadatak – uništenje ruskog pravoslavlja. Tu izjavu naši patrioti citiraju, gdje god mogu. Ipak razmislimo. Pa što, ako je netko nešto rekao. Zar je Bžežinskom teško slagati. Uopće nije teško. Naši patrioti su vrlo povjerljivi. Lako vjeruju riječima. A što dalje? Kako sluganski režim Jeljcina izvršava volju svog gospodara Bžežinskog? Pogledajmo. Jeljcinov režim smišljeno ruši vojsku, vojnu industriju, kozmičku industriju, fundamentalna znanstvena istraživanja itd. A što je s religijom?

Jeljcinov režim preporađa i širi kršćanstvo svim svojim snagama. Ponovno je sagrađen hram Krista-spasitelja. Od kojeg novca? U tu svrhu je posebno formirana posebna banka «izgradnje hrama Krista-spasitelja». Tko je gospodar banke? *Svjetska židokracija.*

Popovima su podavali sve hramove. Crkvi su dali neviđene carinske olakšice, i kršćanska Crkva uvozi u Rusiju neviđenu količinu alkoholnih pića, opijajući Ruse, i duhan, šireći pušenje među Rusima. Na tom biznisu Crkva je napravila basnoslovan prihod i danas obrće milijarde dolara.

Svi Jeljcinovi moćnici, uključujući samog Jeljcina, od jutra do večeri se ljube s popovima, šepire se na televiziji sa svijećama u rukama. Potajno, ali aktivno se uvodi kršćanstvo u škole putem predavanja takvih disciplina, kao što su povijest religije, životopisi svetaca i druge slične discipline. Zar je to rušenje kršćanstva? Ne, to je širenje kršćanstva. Kako je to moguće, Jeljcin sve ruši, a kršćanstvo oživljava? Vrlo lako. Oni shvaćaju da je *oživljavanje kršćanstva – ustvari rušenje svijesti i duša ruskog naroda.*

Hoćete demokraciju? Izvoli, - predsjednik Jeljcin (otac – Židov Eljcin, majka – Čeremiska), žena – Naina Josifovna. Što mislite, što je po nacionalnosti žena s takvim imenom? Ne sviđa Vam se ta antinarodna okupatorska banditska vlast? *Molim, pa kod nas je demokracija, glavni protivnik – Židov* Grigorij Javlinski. Ne sviđa Vam se Javlinski? Molim, ruski imperijalistički nacionalist Žirinovski (bivši Edelstein, majka – Ruskinja. A otac? Ah, da, otac je – pravnik). Primijetimo da je Žirinovski, nesumnjivo, najtalentiraniji čovjek iz te kompanije. Zauzeo je udobnu poziciju i lako oduzima kruh svim ruskim nacionalistima.

Raspada se ruska vojska? Raspada se sva vojna industrija i propada vojna tehnologija? Molim, - zaštitnik olupina vojne industrije – Židov i državljanin Izraela A. Voljski. Potrebna Vam je ekonomska sloboda? Izvoli, - stranka ekonomske slobode. Vođa – Židov Kostja Borovoj. Pokret za ekonomske reforme: vođa – bivši mer Moskve grčki Židov Gavrila Popov (Nojman).

Kakvih još ima političkih stranaka? Kakve god da su, s bilo kakvim programima, ali važno je da gore budu Židovi. Tada se, stvarno, može demokratski birati.

Židovska mašta je da osedlaju sve antisemitske organizacije. Stvarno, ako nije moguće izbaviti se od antisemitizma, znači treba ga organizirati, stati mu na čelo i iskoristiti u svoje svrhe. I zar se može Rusima povjeriti takva odgovorna stvar, kao što je antisemitizam? Sve upropaste, neozbiljni ljudi, sruše i propiju. Ali ako na čelu svjetskog antisemitskog pokreta bude stajao neki Abram Ivanovič Hajmovič, onda će stvar poći i razvijat će se tako kako treba. Čak je bolje ako prvo lice ne bude Hajmovič, već dekorativna figura, nekakav Ivan Petrovič Sidorov, a već za njim Hajmovič. A to, što Hajmovič ne «može izgovo`iti slovo» «R», ništa

strašno, odlično se osjećao i vladao Rusijom, i dan danas leži u mauzoleju kao Gospod bog. Uključite danas rusku televiziju – tamo malo tko «može izgovo`iti slovo» «R».

Dobar primjer takvog tandema – jest pokret Aleksandra Lebeda. Naprijed na lakom konjiću skače «veliki ratnik» Saša Lebed (Ivan Petrovič Sidorov), a za njegovim leđima u ulozi Hajmoviča istupa duhovni učitelj Lebeda – Židov Ljonja Radzihovskij. Lijep pokret, u njega Židovi mogu smjelo ulagati svoj novac. Ne financira uzalud Lebeda državljanin Izraela Boris Abramovič Berezovski.

Vi i Lebed mislite, da Lebed može očuvati samostalnost ili može nadigrati Židove? Pa i ako ih nadigra, postoji li u njegovoj glavi samostalna ideologija? Pa on se kuha u židovskom informacijskom polju i u njegovoj glavi nema nikakvog drugog informacijskog polja. I u njegovom okruženju nema ljudi koji bi ga mogli drukčije programirati i pročistiti mu glavu. Židovi su ga i onako previše izmazali.

Jedan od najboljih scenarija razvoja događaja u Rusiji za svjetsku mafiju jest scenarij uspostavljanja dikatature. Kao osnovni kandidati za ulogu diktatora razmatraju se Luškov (Kac), Primakov (Kirshenblatt) i Lebed. Ali ne treba zaboravljati da današnji vlastodršci nikada ne idu s jednom varijantom razvoja događaja. Uvijek imaju najmanje 2-3 varijante.

Zahvaljujući «demokratskim reformama» rusko stanovništvo u Rusiji dovedeno je u uvjete odumiranja. Stručnjaci Goskomstata (Državnog komiteta statistike – prim. prev.) konstatiraju da je od 1992. g. do 1997. broj stanovnika Rusije opao za 3,4 milijuna, a da će do 2015. g. Rusa biti manje još za 9-17 milijuna. I to pod uvjetom ako se nastave migracije u Rusiju iz zemalja ZND-a i Baltika. Demografi predviđaju da će do sredine sljedećeg stoljeća broj stanovništva Rusije biti umanjen dvostruko. Znanstvenici vrše mračnu paralelu: razina smrtnosti u Rusiji je ista kao u zemljama koje se nalaze u uvjetima teškog rata (list «Komersant» 03. 12. '98.). Tko je taj nevidljivi protivnik koji ratuje protiv ruskog naroda?

Danas u svijesti ruskog naroda vlada kaos, sve je ispremiješano, istina i laž, vrlo je teško snaći se u svemu tome. Ali narod ne samo da šuti, on i misli. Pokušava shvatiti što se događa?

Sada se u svijesti počinje pojavljivati svjetlo. Rusi postaju svjesni svojih nacionalnih interesa. Nacionalizam počinje prikupljati snagu, i uzalud vrckave duše viču na televiziji: «fašisti, nacisti, antisemiti». Narod im prestaje vjerovati. I to je dobro. Sada je period kada su se u ruskom narodu pojavile realne šanse da kardinalno promijeni svoj život na bolje.

Suvremeni svijet

Suvremena razina znanja, suvremena tehnika i tehnologija dozvoljavaju da se koriste principijelno nova sredstva manipulacije ljudima i upravljanja njihovom sviješću. Značaj starih religija, kao sredstava upravljanja, bitno se smanjio. Značaj SMI se povećao. Posebno je porasla uloga «*Telavizije*» (aluzija na Tel Aviv – prim. prev.), kao *najmoćnijeg sredstva od svih SMI za zaglupljivanje ljudi.* Zaglupljivanje se ne vrši na razini svijesti, to malo utječe na ljude koji misle. U televiziji se pojavilo mnogo metoda djelovanja na podsvijest.

Na primjer, u televiziji postoji takozvani *25. kadar.* Suština toga trika je u tome, što za stvaranje efekta kretanja televizija standardno prenosi 24 kadra u sekundi. A za određene potrebne periode televizija predaje još jedan suvišni 25. kadar. Taj kadar se ne primjećuje očima i svijest ga ne fiksira, ali vrši djelovanje na podsvijest. Za vrijeme posljednje jeljcinovske predizborne kampanje ta metoda je široko korištena.

Za rušenje logičnih sposobnosti televizija koristi metodu «*svijetlih bljesaka*».

Ali televizija nije najvažnija. Osim toga nije ni obvezno gledanje televizora.

Aktivirano je mnoštvo lažnih proroka. Jedan od karakterističnih primjera jest sotonistička škola Drunvalo Meljhizedeka (neokršćanin). Ta škola daje mnogo znanja i pravilnih i lažnih (miješa istinu i laž), ali u cjelini vodi informacijski napad dosta primitivno. I odmah se vide njeni korijeni: egipatska tradicija od sotonista Eknatona i njegovih nasljednika – drevnih Esena i boga sotonista – Gora. Drunvalo voli pričati primitivne basne o tome da je sada Lucifer postao drukčiji, dobar i traži putove ujedinjenja s Bogovima. Ali iza Drunvala stoje okultne sile, koje mogu upravljati i egipatskom Sfingom i crtati krugove na žitnim poljima Engleske (43). A što se crta? Koji simboli? Na tim crtežima nećete vidjeti svastiku i arijske simbole. Na tim krugovima stalno se pojavljuju petokrake i šestokrake zvijezde. Prema simbolima se odmah i vidi, tko ih crta. To su tuđi simboli i tuđi, nama neprijateljski bogovi. Još uvijek oni isti, koje smo već analizirali. Ipak to su sotonisti već stvorili priličnu mrežu «spoznaje Krista» u čitavom svijetu. Aktivno se spremaju za rat Bogova.

Sada će se pojaviti mnoštvo takvih lažnih proroka. Ali u principu nije mnogo teško razlikovati ih. Onaj, tko pažljivo pročita ovu knjigu i shvati je, izaći će na kraj s tim zadatkom. Ali treba napregnuti i obje moždane hemisfere i dušu. Treba biti nepovjerljiv i budan. Kada Vam neko pruža novo znanje, uvijek nastojite razlikovati pravu informaciju od lažne. Jednostavno iz čista mira Vam neće davati samu istinitu informaciju. *Istinita informacija i istinita znanja – to je također novac, čak i više od novca. Da li Vam poklanjaju mnogo novca? Ne. Znači neće Vam ni istinitu informaciju jednostavno tako pokloniti.* Poklonit će vam samo laž, polazeći od svojih ciljeva. Samo pravi naši nacionalni Bogovi Vam mogu poklanjati istinitu informaciju. A za to treba poznavati svoje Bogove, razlikovati ih i voljeti.

Danas je jedno od jakih sredstava «razmekšavanja mozga» «*visokofrekventno zračenje*» preko globalnog sustava mobilne veze. Današnja mobilna veza radi na supervisokim frekvencijama (decimetarski raspon). I ne treba misliti da se negativnom djelovanju podvrgavaju samo vlasnici mobilnih telefona. To nije tako. Tom djelovanju se podvrgavaju apsolutno svi, pošto mi sada živimo u totalnom polju zračenja relejnih stanica, koje pokrivaju čitav prostor djelovanja mobilne veze.

To djelovanje je slično djelovanju slabog fona radijacije i, mada njegov utjecaj nije velik, ono ima stalni karakter. Od njega se nemaš kuda sakriti. To nije televizor, koji se može isključiti. Uskoro na Zemlji neće biti mjesta koje nije pokriveno mobilnom vezom.

Supervisoke frekvencije su štetne same po sebi, ali efekt njihovog djelovanja se mnogo puta pojačava pod djelovanjem narkotika i određenih modnih bioaktivnih prehrambenih dodataka tipa «*Herbalife*» i modnih jakih vitamina, koji imaju određen narkotički i psihotropni efekt. U kokainsku narkomaniju vodi također redovna upotreba coca-cole i pepsi-cole.

To jest sama sredina počinje vršiti psihotropno i narkotičko djelovanje na čovjekovu svijest. Čovjek se počinje nalaziti pod tihom, ali stalnom narkozom i počinje ludjeti.

Sotonističkim vladarima to odgovara, s obzirom da što je narod gluplji, njima je lakše njime upravljati.

Zahvaljujući burnom razvoju psihologije u ruke sotonista su dospjele snažne psihotropne metode. Jedno od suvremenih moćnih sredstava zombiranja ljudi jest znanost «Dijanetika» i njene organizacijske strukture «scijentološki centri».

Osnivač Dijanetike je Habard (mason 33. stupnja), koji je u svoje vrijeme pažljivo izučio ezoterijsku metodu čarobnjaka Afrike i Južne Amerike za stvaranje ljudi-robota – zombija. Ali, uzevši za osnovu tu metodu, Habard je krenuo daleko naprijed. Njegove metode u principu dozvoljavaju da se radi i u korist čovjeka, i na njegovu štetu. Uz njihovu pomoć čovjek se može i porobljavati i, obrnuto, osvajati metode zaštite i protudjelovanja metodama kontrole nad mišljenjem.

Ali današnja tehnologija rada scijentoloških centara dozvoljava da se radi s emocijama na bitno novoj razini i kapitalno «*ispirati mozgove*» ljudima, praveći od njih bezosjećajne, neljudske, ovisne i upravljane biorobote. Takvi ljudi se kod njih nazivaju «kliri» (od engleskog clear – čist). U SAD-u i Europi scijentolozi su već uzeli pod svoju kontrolu veći dio stanovništva. U svim većim gradovima Rusije već postoje scijentološki centri. Svi ti centri formiraju hijerarhijsku crkvu. Ta kuga se širi dosta brzo. O tome, što ta pojava predstavlja, može se pročitati (48).

Sotonisti se trude likvidirati gotovinski novac. Da prisile svih da koriste plastične kartice. Zahvaljujući tome oni dobivaju mogućnost kontrole bogatstva, dohotka i troškova svakog čovjeka i da stvore potpuno totalitarno komunističko društvo. A ujedno i dobivaju mogućnost pokrasti svih zahvaljujući upravljanoj «krizi» i havariji kompjutorske mreže. To će biti žešće od američkih i ruskih kriza.

Na svakom čovjeku oni žele izvršiti laserko tetoviranje koje nije moguće oprati. Sada odlučuju gdje je najbolje: na čelu ili na desnoj ruci. Zahvaljujući tome oni dobivaju mogućnost potpune kontrole nad čovjekom, nad svim njegovim kretanjima.

Suvremena genetika i genetski inženjering se razvijaju tako burno da, ako se ne ograniči mogućnost korištenja rezultata tih znanosti, s ljudima će biti moguće raditi takve stvari, da će u usporedbi s njima uspomene na židovska obrezivanja izgledati kao dječje igračke.

Današnja realnost je takva, da mi danas živimo u stanju trećeg svjetskog rata. Za sad se on odvija tako. Tiho, bez nepotrebne galame. Ali njegova surovost ništa nije manja od prošlih ratova. Tko s kim ratuje? Tajna svjetska vlada ratuje s čitavim svijetom. «*Tihi rat*» je tiho objavila Bilderberška grupa na zasjedanju 1954. g. Njen vanjski oblik izražavanja je bilo vođenje «*hladnog rata*» protiv SSSR-a. Ali to je samo vanjski oblik, koji skriva istinit sadržaj.

Na zasjedanju Bilderberške grupe 1954. g. bilo je odlučeno da se nacija ili ljudska zajednica, koja ne koristi svoj intelekt, razmatra kao životinje, koje uopće nemaju intelekt. Takvi ljudi se mogu koristiti kao radne životinje ili materijal ovisno o izboru ili ukusu.

U interesu «*novog svjetskog poretka*» bilo je odlučeno da se vodi tihi rat s ciljem premještanja prirodne ili društvene energije od glupe većine ka mislećoj i dostojnoj manjini.

Da bi se postigao taj cilj, trebalo je stvoriti zamršeno, neuhvatljivo «*bešumno oružje*». To je informacijsko oružje. Njegovi meci su – bitovi i bajtovi informacije. Njegove granate su – informacijske situacije. Njegovi automati – to su kompjutori. Njegova sredstva – čitav popis sredstava iz tablice 2.

Eto takva je današnja situacija.

Ali ne treba se plašiti apsolutno ničega! Sve se može promijeniti na bolje.

20. ŠTO RADITI?

«Ništa nije predodređeno: ne postoji ništa,
što se ne bi moglo izbjeći».

«Dobro je moguće postići; sve, čega se mi bojimo, može se pobijediti».
Epikur

«Da bi se nešto radilo, treba najprije shvatiti, što raditi,
pa zatim to raditi u etapama».

«Put jača onaj tko tim putem ide».

«Sve ću kupiti, reče zlato, sve ću uzeti, reče mač».
A. S. Puškin

Na pitanje «što raditi» trebaju odgovarati političke stranke i društveno-politički pokreti. U ovom radu ima smisla zaustaviti se samo na osnovnim momentima.

Današnje stanje, u koje je gurnuta Rusija, može se okarakterizirati riječju – bezvremensko. Bezvremensko – to je stanje društva s poljuljanom vjerom u budućnost. Društvo bez ideologije, bez religije, bez vlasti kojoj se može vjerovati, bez pravca razvoja koji bi bio jasan narodu. Vrlo opasno stanje. Ideologija komunizma je poljuljana. Takozvani demokrati (židokrati) sa svojom navodno tržišnom ekonomijom još jednom su prevarili narod i svojom lopovskom «privatizacijom» pokrale skoro svo državno vlasništvo, koje je ruski narod stvarao generacijama.

Ruski ljudi! Danas se mi nalazimo u stanju jezivog pada, ali ne treba padati duhom. Tako je bilo i bit će sa svakim narodom u različitim periodima života nacije. I tako je bilo ne samo u Rusiji, tako je bilo u mnogim državama. I to, što su danas Židovi i masoni preuzeli sve u Rusiji, to još nije kraj povijesti.

Uzeti vlast je lakše, nego je zadržati. Danas su oni pobijedili, sutra ćemo mi pobijediti. Život je promjenljiv.

Također ne treba dramatizirati raspad SSSR-a. Raspad SSSR-a – to je dobro za ruski narod. U SSSR-u mi nismo mogli koristiti ruski nacionalni faktor. U SSSR-u je bilo Rusa nešto više od 50% stanovništva.

A u Rusiji Rusa je preko 82%. Rusija je postala višenacionalna zemlja. To je naš kolosalni adut i poluga.

Ne treba oplakivati 1991. g., kada je na vlast u Rusiji umjesto bande Gorbačova došla banda Jeljcina. Ta se činjenica ne može prikazivati kao preuzimanje vlasti Židova nad Rusima. Ničega ruskog u komunistima Gorbačovu, Janajevu ili Lukjanovu nema. **Komunisti – to su Židovi po duhu, bez obzira na to, što im piše u putovnici.** Jedna banda Židova je 1991. g. smijenila na vlasti drugu bandu Židova. Usput, 1991. g. je sve ovisilo o koncu. Banda polužidova Ruckog i Čečenca Hazbulatova je 1993. g. izgubila od bande Jeljcina. I također je sve ovisilo o koncu. Može se raspravljati, koja je banda bolja, ili birati manje zlo. Ali ti sporovi nisu zanimljivi. Treba nastojati da se u Rusiji na vlast dovedu Rusi i po krvi i po duhu.

Ne treba žaliti sovjetsku vlast. Oni koji misle da je sovjetska vlast – loša, ali da je ruska vlada gora, ništa ne shvaćaju o prirodi te tri puta proklete sovjetske (židovske) vlasti. Ako pažljivo pogledamo povijest sovjetske vlasti, onda osim raspada i duhovno-moralnog poniženja ruskog naroda sovjetska vlast je malo što dala.

Ne treba također preuveličavati snagu židomasonskih organizacija. I unutar tih organizacija se vodi najžešća borba za vlast, s obzirom da uvijek ima manje fotelja od onih koji ih žele zauzeti. I u povijesti te organizacije ne samo da su masovno pobjeđivale, nego su masovno i gubile.

Danas su židomasoni zauzeli pola svijeta. Ali oni slabo upravljaju takvim gigantima kao što su Kina, Indija, Japan, Islamski svijet. Sjetimo se ujedno, kako je Engleska zauzela u svoje vrijeme pola svijeta. I gdje je sada to carstvo?

U Rusiji, bez obzira na to, što se skoro sav vrh vlasti sastoji od neprijatelja Rusije, ukupna situacija je vrlo nestabilna i može se promijeniti u najbližoj budućnosti. To, što se politička vlast, 90% ruskog novca, SMI nalaze pod kontrolom židomasona i njihovih gospodara, još ni o čemu ne govori. To su još uvijek srednji prioriteti upravljanja društvom.

Situacija u Rusiji danas je čak bolja za stvaranje revolucionarne situacije i mogućnosti preuzimanja vlasti od strane Rusa.

U početku perestrojke nacionalistički i patriotski tisak je upozoravao javnost na opasnost preuzimanja vlasti od strane Židova i masona. Tada im nitko nije vjerovao, nalazeći se pod utjecajem «demokratskog» židovskog tiska, koji je govorio: «Kakvi Židovi? Kakvi masoni? Kakvi cionisti?

Gdje su oni? To je sve plod bolesne mašte prokletih «fašista». Društvo «Pamjat» i sam pojam «pamćenje» židovski tisak je u očima javnosti napravio pogrdnim. Danas se plodovi «bolesne mašte prokletih fašista» vide golim okom. Maske su cinično zbačene, i to dozvoljava ruskom narodu da na kraju progleda. Tako da svako zlo ima i svoje dobro.

U cjelini nikada ne treba misliti da je «sve zahvaćeno» i uznemiravati se bez potrebe. To nije tako. Bez obzira na svu silu vlasti okultne i židomasonske strukture, svijetom nije moguće potpuno upravljati iz jednog centra, to je jednostavno nemoguće, posebno u naše vrijeme, kada postoji i kada se povećava široki sloj vrlo pismenih ljudi, koji imaju dostup informacijama, koje su ranije bile dostupne samo odabranim, i koji sada imaju dostup suvremenim informacijskim i upravljačkim tehnologijama.

Sva snaga Židova je samo u njihovim zbijenim redovima. Židova je u Rusiji ispod 5%. Rusi se samo trebaju ujediniti i ustati, i od Židova će ostati prašina!

Prilikom prelaska ka novoj Eri rat Bogova se zaoštrava. Najvažnije u ocjeni današnje političke situacije – je to da okultni sotonisti, koji vladaju kršćanskim svijetom, gube upravljanje nad tim svijetom. Zašto, kad izgleda da je sve zauzeto? U tome i jest stvar, što je sve zauzeto na srednjim razinama upravljanja, a najviše razine upravljanja su sebe iscrpile. Sve sotonističke religije (judaizam, kršćanstvo, komunizam) su izdahnule. One nemaju budućnost, samo sadašnjost i to kratku. Upravo zbog toga sotonisti u Americi grčevito «kuhaju» novu religiju, nastojeći stvoriti novo globalno informacijsko oružje.

Ali stvar nije čak ni u tome, što će im od toga uspjeti. Najvažnije je u tome, što je njihova više tisućugodišnja igra otkrivena, svi njihovi motivi su poznati i sve, što oni smisle, lako se prozire. Njihova znanja postaju dostupna javnosti. Ova knjiga je – jedna potvrda toga. Lišivši se monopola nad znanjima, oni se automatski lišavaju i vlasti. Eto kakva je realna slika.

Osim toga najsotonističkija koncepcija upravljanja, zasnovana na laži i nasilju, nema budućnosti i ako se ne zamjeni, onda će civilizacija na planeti jednostavno prestati postojati. To je već jasno i samim okultnim sotonistima. Pa i opći položaj Zemlje dolazi, zahvaljujući tom upravljanju, do globalne katastrofe. Prijetnja nuklearnom katastrofom, ekološkom katastrofom, oskudicom i iscrpljenosti mineralnih resursa, pojava ozonskih «rupa» u atmosferi, prijetnja izrođavanja biosfere i samog čovjeka. To su sve realnosti današnjeg dana.

Zaključak – treba mijenjati samu globalnu koncepciju upravljanja.

Danas židokracija dostiže svoj vrhunac i realno je došla do uspostavljanja svjetske vladavine i do realizacije svojih tisućugodišnjih planova u 2000. g. Ali zauzeti vlast je jednostavnije, nego je održati. **Dostizanje vlastitog maksimalnog uspona – to je početak vlastitog pada. To je zakon kružnog razvoja prirode. Protiv njega se ne može.** Tako da je život promjenljiv. Čitave civilizacije su cvjetale i rušile se i na njihovim ruševinama cvjetale nove civilizacije. Danas smo mi lokalno izgubili. Sutra će nastupiti naše vrijeme! U čemu je snaga svjetske židomasonske mafije? U dugotrajnom i operativnom planiranju. Oni imaju globalne planove. A da li mi imamo planove?

Imamo planove!

TREBA POČETI OD RAZRADE INFORMACIJSKOG ORUŽJA.

Bez moćne koncepcije razvoja društva, baviti se društvenom i političkom djelatnošću – je prazan posao.

RELIGIJA

Najjači udar po neprijateljima Rusije – to je zamjena židovskih religija ruskim poganstvom. Ne postoji ništa jače. To je udarac po najvišim prioritetima općih sredstava upravljanja (borbe). Čak kad ne bismo imali svoju nacionalnu religiju, nju bi trebalo izmisliti. Nova religija prevodi narod u novo informacijsko polje i izvodi ga iz one informacijske klopke, u koju su Židovi utopili Ruse i druge narode Rusije. Prijelaz na nacionalno rusko poganstvo – to je globalna promjena mentaliteta. Odbacivanje čitave te zaraze, svih lažnih vrijednosti, kojima su Židovi otrovali svijest ruskog naroda. Bez prijelaza u novi informacijski prostor ruski narod će biti stado biorobota u rukama židovskih sotonista i njihovih gospodara. Uspostavljanjem nacionalne religije, mi uključujemo u našu borbu gigantske sile – naše ruske (arijske) Bogove.

Na žalost, to se sada slabo shvaća. Masa ruskih organizacija, i nacionalističkih, i patriotskih, ne može izaći izvan tih ideoloških zastavica, kojima su Židovi okitili svijest ruskih ljudi. Zbog toga Rusi po krvi i putovnici ostaju Židovi po duhu (komunisti ili isusovci).

Treba tisućiti put objašnjavati Rusima da je kršćanstvo – čisto židovska religija.

Svi popovski razgovori o tome da je Krist sin božji, da je on izvan nacionalnosti, da je Krist opće čovječanski, da je kršćanstvo – opće čovječanska religija – sve je to jeftina demagogija za slaboumne.

Ne postoje ljudi izvan nacionalnosti, ne može se čovjek formirati izvan nacionalnosti. Nema u kršćanstvu ničega opće čovječanskog. Ni u Bibliji, ni u Evanđelju nema nikakve opće čovječanske povijesti. To je konkretna povijest židovskog naroda, i spominju se samo oni narodi, s kojima su Židovi bili nekako povezani u svojoj povijesti. Tamo nema nikakvih spominjanja ni Rusa, ni Tatara, ni Gruzijaca, ni Kineza. Odakle vode porijeklo Rusi, Ukrajinci, Tatari, Kazahstanci, Litvanci i stotine drugih naroda – to Židove apsolutno ne zanima. Za njih su drugi narodi – životinje.

Otvorite bilo koju stranicu Biblije. Gdje Vi vidite opće čovječanskog Boga? Njega tamo nema. I nikada ga nije ni bilo. Na svakoj stranici Biblije je napisano: «Bog Židova, Bog Židova, Bog Izraelov, Bog Abrahamov, Bog Izaka, Bog Jakova itd.». Prijatelji moji – to nije naš Bog. **Kršćanski bog – to nije opće čovječanski bog, to je – samo židovski bog. Neka je tri puta proklet – taj židovski bog!**

Očito je slično tome, kao što Bog rata ne može dati dobar urod, ili Boginja ljubavi ne može dati materijalno blagostanje, tako ni **bog – pokrovitelj Židova, ne može pomagati nežidovima, ma koliko mu se oni molili.**

Vladimir Avdejev piše (2, pogl. 14): «Takav autoritet po pitanjima religije, kao što je profesor univerziteta Josif Aleksejevič Pokrovski, nakon krvave «ruske» revolucije 1917. g. u kolektivnom filozofskom zborniku «Iz dubine» objavio je rad pod karakterističnim nazivom «Perunova zakletva». Na samom početku svog rada bivši profesor rimskog i građanskog prava navodi staru novgorodsku legendu o tome, kako su za vrijeme krštenja Rusije ljudi bacili u rijeku Volhov idol Peruna, a razljućen Bog, doplivavši do mosta, izbacio je na njega štap uz riječi: «Evo vam, novgorođani, od mene za uspomenu». Od tada je kod novgorođana ostao običaj da se u određeno vrijeme okupljaju na volhovskom mostu i da se tuku štapovima.

Analizirajući užase boljševističkog terora, potresen profesor postavlja pravedno pitanje: «Da li se Perunova osveta ograničila samo na novgorođane?», - i sam, procijenivši, odgovara: «Da, mi sada znamo da nije: zla kletva je legla na čitav ruski narod i na čitavu njegovu povijest do današnjeg dana».

Zaključak. Rusija neće steći duševnu ravnotežu, dok ne spere sa sebe Perunovu zakletvu, jer se ne može biti sretan pomoću tuđih bogova, uvoznih i prekomorskih. Bog – to je prije svega kvintesencija moralnosti određenog naroda.

U svoje vrijeme Židovi su nestrukturno upravljali čak društvom «Pamjać», koje je smatrano i antisemitskim, i nacionalističkim, i ruskim, i nametnuli su toj organizaciji kršćanstvo. I članovi «Pamjaći» su zagrizli taj mamac. Naravno, to je glupo do nepristojnosti. RNJ (Rusko nacionalno jedinstvo – prim. prev.), koje je poniklo iz «Pamjaći», nastavlja tu glupost.

Genijalni Friedrich Nietzsche je pisao: «Židovi **su toliko napudrili mozak čovječanstvu, do ludila ga nahranivši svojim lažima, da današnji kršćanin smatra da ima pravo ne prihvaćati judaizam i ne voljeti Židove, ne shvaćajući da je on sam – samo posljednji izvod iz judaizma»** (4, tom 8, s. 243).

Kršćani – to nisu ruski ljudi, bez obzira na to koja krv teče u njima ili što im piše u putovnici.

Kršćani i komunisti – to su Židovi po duhu. Klanjati se tuđim bogovima – znači predavati im ne samo svoje tijelo, već i dušu.

Kod židokršćana njihov bog – to je sotona, kod nas, Rusa – postoje naši Bogovi. Ne može se biti istovremeno Rus i komunist.

Od pamtivijeka Rusi pamte da su oni pravoslavni. **Ali pravoslavlje – to nije kršćanstvo, pravoslavlje – to je poganstvo.** Sama riječ «pravoslavlje» potječe od riječi – «slaviti» i «prav». Prav je – poganski pojam. Upravo zbog toga, što su Rusi shvaćali da su oni pravoslavni, kršćani su morali obući na sebe ovčju kožu i nazivati se pravoslavnim kršćanima.

Dolaskom na vlast ruskih nacionalista treba u roku od godinu dana provesti antikršćansku kampanju, nakon čega će kršćanska religija otići u zaborav, kao sotonistička religija razlaganja i izopačenosti, religija pedera i sadomazohista, religija nacionalnog poniženja i izdajništva, ideološko oružje sotone.

Danas je već jasno da je sudbina monoteističkih religija – tih oličenja svjetskog Zla, predodređena, i izlazak na svjetsku arenu novih oblika pogleda na svijet – to je samo pitanje vremena. Danas je samo pitanje, tko će preuzeti vodstvo u tom pokretu.

Pojam «nove religije», koji je danas u općoj upotrebi, prvi put su uveli japanski novinari dvadesetih godina našeg stoljeća.

Danas su zemlje – vođe u formiranju novih religija XXI stoljeća – Indija zajedno s Japanom, gdje nikada nije bilo jednoboštva. Za njima slijede SAD, koje nedostatak svojih religioznih znanja kompenziraju tehnikom, znanošću i organizacijom i teže ukrasti tuđa znanja i iskoristiti ih za svoje ciljeve.

«Vrijeme stvaranje religije od strane uske grupe okultista, dalekih od znanosti, je prošlo. Sada se time bave moćni kolektivi znanstvenika najšireg profila. U Kaliforniji čitave univerzitetske katedre i laboratoriji skupljaju svaki, čak i najfantastičniji religiozni materijal, u cilju nalaženja elemenata, pogodnih za transplantaciju u nove američke lažne religije» (2, pogl. 23). Ako Amerikancima pođe za rukom ta zamisao, oni mogu do početka stoljeća prirediti takav spektakl za dolazak novog mesije, da će to pomračiti sve spektakle XX stoljeća. Više neće nekakav Krist nekud ići i nešto propagirati.

Uz suvremenu tehnologiju može se prirediti takav spektakl, koji čovječanstvo nije ni sanjalo. Najmanji trik tog spektakla je – kada progovori egipatska Sfinga. Te trikove s egipatskim piramidama i Sfingom sotonisti su isplanirali još prije tisuću godina. Egipatske piramide i Sfinga – to su njihovi izvori. Odakle su sotonisti počeli osvajanje našeg svijeta. Odatle će i voditi borbu za preživljavanje u novoj Eri.

Rusija sada treba napraviti zaokret u tom istom pravcu. Nostradamus je predvidio da će nakon 2000. godine u Rusiji biti stvorena nova moćna religija. Dobro predviđanje, ali da bi se ono ostvarilo, treba dobro poraditi.

Baza za tu novu religiju XXI stoljeća bit će naše staro rusko poganstvo, ruski Vedizam.

Simboli

Simboli – su najviši prioritet općih sredstava upravljanja i veze s Bogovima. Tko to nije shvatio, treba još jednom pročitati poglavlje 12. Treba pokrenuti kampanju za propagandu arijskog simbola – svastike. Svastika će se još jedanput podići i zasijati nad zemljom! Neka nam pomogne u tome Bog sunca Ra!

Svi nazivi ruskih gradova, naseljenih mjesta, ulica i drugo trebaju biti očišćeni od židovskih imena i zamijenjeni ruskim povijesnim imenima.

DRUGI KORAK - TREBA POČETI OD NACIONALNE SAMOSVIJESTI.

Iz taktičkih razloga ovaj korak se može raditi prvi, s obzirom da je promjena religije – najteži i bolan proces, a nacionalna ideja je daleko jednostavnija i razumljivija. Na nacionalnoj osnovi se mogu ujediniti svi Rusi: i kršćani, i pogani, i ateisti, i komunisti, i socijalisti, i liberali.

NACIONALIZAM

Koliko blata su bacila židovska sredstva masovne informacije na nacionalizam, svo vrijeme ga svodeći na šovinizam. Sve je to laž. Ne treba brkati nacionalizam i šovinizam, to su različite stvari:

ŠOVINIZAM – TO JE UVIJEK LOŠE,
NACIONALIZAM – TO JE UVIJEK DOBRO.

Što je to nacionalizam? To je samo ljubav prema svojoj naciji, prema svome jeziku, kulturi, tradicijama, povijesti, prema svojoj državi, sposobnost da se zaštite interesi svoje nacije. I to je sve. Što tu može biti loše? Ništa. U šovinizmu je mržnja i prezir prema tuđim narodima, raspirivanje neprijateljstva među narodima, težnja prema dominaciji vlastite nacije, težnja da se drugi uguše, težnja ka samoizolaciji. Toga u nacionalizmu nema. Može li nacionalizam prerasti u šovinizam? Naravno, može, i što iz toga slijedi? Sve što je dobro može prerasti u loše, ako izlazi iz određenih okvira. Znači, treba odsijecati šovinizam od nacionalizma, a ne pritiskati nacionalizam.

Moderno je govoriti o opće čovječanskom i nadnacionalnom. Ali kako može biti nadnacionalno ukoliko ne postoji nacionalno? Iznad čega se gradi nadnacionalno? Nad praznim mjestom? Tako nešto ne postoji. Ne postoji krov bez temelja. Nacionalizam ni u kojem slučaju ne proturječi opće čovječanskom. To su različite razine, koje trebaju bogatiti jedna drugu. Nacionalna kultura treba dopunjavati opće čovječansku, a iz opće čovječanske kulture nacije posuđivati najvrednije i ono što odgovara vlastitoj naciji, dajući joj time impulse za dalji razvoj.

Što je to nacija i što ona daje osobi? Sada na Zapadu nema modernije ideje od LJUDSKIH PRAVA. Ideja ljudskih prava, iako su je predložili masoni, jest progresivna i perspektivna ideja, ali ne treba misliti da je u današnjem obliku ona istinita u posljednjoj instanci. Nju još treba razvijati, dodati ljudskim pravima i ljudske obveze i prava i obveze nacije. Oni koji shvaćaju ljudska prava kao apsolut, ustvari postavljaju primat pojedinca nad društvom i čak nad nacijom. Navodno, pojedinac je iznad nacije. To je apsolutno pogrešno.

Pojedinac ne samo da nije iznad nacije, pojedinac se uopće ne može formirati IZVAN NACIJE. To nije moguće, i eto zašto. Nacija daje pojedincu fenomenalna bogatstva, koja ima samo ona i samo ona ih može dati pojedincu.

Ta bogatstva počinju od FENOMENA JEZIKA. Jezik ne pripada nikakvom pojedincu, jezik je – atribut nacije. Dok pojedinac živi negdje oko 70 godina, nacija je daleko dugovječnija i može živjeti desetine i stotine tisuća godina. Nacionalni jezik formiraju tisućama godina mnoge generacije ljudi dane nacije i on se stalno razvija. On je univerzalan i najmoćniji instrument spoznaje i vlastitog izražavanja. **Jezik je – osnovni element kolektivne svijesti naroda.** Uzevši od nacije jezik, pojedinac zajedno s jezikom automatski uzima od nacije ogromna bogatstva, koja nije stvorio pojedinac, već mnoge tisuće generacija ljudi koji su živjeli ranije. Književnost, poezija, kultura, tradicija, znanja, iskustvo, religija, sustav odgoja, mentalitet – sve su to bogatstva nacije. Ogromne naslage vrijednosti, van njih pojedinac se ne može formirati.

Naravno, uzevši od od nacije takva bogatstva, talentirani pojedinac može sam dalje bogatiti i naciju i preko nacije čitavo čovječanstvo u cjelini. Ali sve to ide samo preko nacije. I ulaz i izlaz. Nacija – to je kontekst pojedinca.

A pojedinac – to je dio dugotrajnog povijesnog procesa života nacije. Mi, koji danas živimo, predstavljamo samo jednu trećinu nacije, i to najmanju. Prvi neobuhvatni dio (naših predaka) je – u prošlosti, treći (naših potomaka) je – u budućnosti. I sva tri vremena aktivno djeluju međusobno. Nema sadašnjosti bez prošlosti. Nema budućnosti bez prošlosti i sadašnjosti. Tako su i sva tri dijela nacije također međusobno povezana, postoje i žive zajednički duhovni život. Stvaraju jedinstvenu duhovnu i genetsku cjelinu – naciju.

A što je to opće čovječanska kultura? Gdje se ona nalazi? Samo u nacionalnom, u mnogim nacionalnim kulturama, više se nema gdje nalaziti. Kod opće čovječanske slika je ista, kao i kod čovjeka, samo s razlikom u jednini i množini. Čovjek ima jednu naciju, opće čovječanska – mnogo nacija. Nacionalne kulture napajaju opće čovječansku i iz nje uzimaju bogatstva drugih nacija i integriraju ih opet u svoju naciju. Van nacija opće čovječanska ne postoji.

Židovi, težeći ka gospodarstvu nad svijetom, uvijek su nastojali UJEDINITI I STATI NA ČELO čitavog čovječanstva, a dalje održavati vlast po principu «zavadi pa vladaj». A da bi se ujedinilo čitavo čovječanstvo, treba slomiti nacije, nacionalne države i napraviti zajedničku svjetsku državu sa zajedničkom svjetskom vladom, gdje će na vrhu sjediti svjetski švonderi, a dolje međunarodni šarikovi. Bez jedinstvenog jezika vrlo je teško napraviti tu zajedničku jedinstvenu svjetsku državu, a čitavo čovječanstvo nema jedinstven jezik. Što raditi?

Na izvorima rađanja zajedničkog svjetskog primitivnog jezika za goje stajali su došljaci iz dvoličnih židovskih sekti, posebno iz Hasida. Kristalna mašta Hasida od davnina je bilo lišavanje goja njihovog glavnog duhovnog nasljedstva – nacionalnih jezika i njihova zamjena jedinstvenim primitivnim svjetskim gojskim jezikom, jezikom dvonožne ropske stoke, u koju se prema dogmatičarima judaizma trebaju pretvoriti svi goji svijeta nakon uspostavljanja nad njima svjetskog židovskog carstva 2000. g. Karakteristično je da se Hasidi, koji nameću kozmopolitizam za sve goje, više nego bilo tko od Židova brinu o očuvanju neprikosnovenosti drevnog židovskog jezika – ivrita. Prema njihovoj shemi razlika u složenosti jezika goja i ivrita treba postati nesavladiva jezička barijera za goje.

I eto Židov iz g. Belistoka, iz porodice Kasida Ludvig (ustvari Lazar) Zamenhof razradio je umjetni svjetski primitivan jezik za sve goje *Esperanto*. Esperanto je – primitivan jezik, grub i općenit, bez nijansi, jednom riječju – komunistički jezik.

Ali Esperanto nije stekao široku popularnost. Iza tog jezika robova nema nikakvih kulturnih naslaga. Izučivši ga, Vi dobivate samo sredstvo za komunikaciju i to je sve, a ako izučite na primjer engleski jezik, onda dobivate pristup čitavoj engleskoj kulturi. Razlika je ogromna.

Ali čak ako na Esperanto uspiju nadareno prevesti osnovno kulturno naslijeđe i čitav svijet progovori na Esperanto, onda će se s vremenom jezici svejedno početi ponovo razilaziti, kao što se sada počinju razilaziti engleski jezik u Engleskoj i engleski Amerike ili Afrike. To je prirodni proces. Nije uzalud taj proces opisan u mitu o građenju Babilonske kule. Isto kao što su se iz jedinstvenog indoeuropskog jezika s vremenom formirali suvremeni jezici te grupe ili iz jedinstvenog latinskog jezika formiralo nekoliko jezika latinske grupe. I sa svim drugim jezicima je ista slika. Ali Esperanto se toga ne plaši.

Glavni zadatak Esperanta je – da za buduća pokoljenja robova učini nedostupnim nacionalne jezike i, prema tome, odsječe ogromne naslage nacionalne kulture.

Veliki čovjek ostavlja sebe u naciji, i njegova suština može živjeti u naciji mnogo tisuća godina, realno čineći dušu čovjeka besmrtnom na Zemlji. Genijalno je rekao Puškin: «Ne, ja neću umrijeti sav, duša će u zavjetnoj liri moj prah nadživjeti i izbjeći truljenje». Puškin je fizički odavno umro, a njegova duša je i dan danas živa u naciji. Otvorite Puškinov tom. Vi možete i sada, nakon mnogo godina od njegove fizičke smrti, osjetiti njegovu veliku dušu, osjetiti njegovo osjećanje svijeta, njegova preživljavanja, diviti se njegovim mislima, njegovim oduševljenjima, njegovim emocijama. Puškinova duša je živa i bit će živa sve dok bude živa ruska nacija. Upravo ruska nacija i nikakva druga.

Puškin je, prirodno, ušao u opću svjetsku kulturu, ali, naravno, u izmijenjenom obliku. Prava poezija je neprevodiva na drugi jezik doslovno. Najtalentiraniji prijevod predstavlja gubitak. To se objašnjava time, što je jezik – vrlo složena pojava i što su svi jezici različiti, to su kao glazbeni instrumenti. Uzmimo klavir, saksofon ili gitaru. Jednostavnija djela, nekakva tra-la-la mogu se odsvirati na svim tim instrumentima, uglavnom jednako (osim boje glasa). Ali složena ozbiljna djela se ne mogu prenijeti doslovno. Pokušajte prenijeti jazz saksofonista Stan Getza na klavir. To će zvučati skroz drukčije, ponekad i ružno.

Hegel je tvrdio da je njegovu filozofiju uzaludno proučavati na bilo kojem jeziku, osim na njemačkom.

Ruski jezik je – naše ogromno bogatstvo. Ruski jezik je čak u današnjem pojednostavljenom i degradiranom obliku – vrlo snažan jezik. Ako se ruski jezik usporedi s engleskim, onda je engleski za čitav stupanj primitivniji i jednostavniji jezik. Ako otvorite englesko-ruski rječnik, vidite da se za mnoge engleske riječi jednoj engleskoj riječi daje desetina ruskih odgovarajućih riječi. To jest desetini različitih nijansi smisla ruskih riječi odgovara jedna gruba engleska riječ. Takvih engleskih riječi, kao što je «Get», kojoj odgovara stotinu ruskih riječi, u ruskom jeziku, hvala Bogu, uopće nema. Ako prevodite engleske pjesme, Vi ćete se začuditi koliko smisao pjesama nosi približan karakter. Ne glup (glupih pjesama i mi imamo dovoljno), već upravo približan, netočan.

Ali ne radi se samo o riječima. Sam američki govor nosi više mehanički i primitivni karakter. Karakter razmjene govornih šablona. Na primjer, prilikom pozdravljanja, Amerikanac kaže: «Hi! How are you?» (Zdravo. Kako si?). I svatko je dužan uvijek kao robot odgovarati jedno te isto: «Fine. How are you?» (Odlično. Kako si ti?) Ako ne odgovorite Fine, već nekako drukčije, to se neće smatrati američki.

Kod Rusa se ne mogu zamisliti takve stroge govorne sheme. Na pitanje: «Как дела?» - Vi ćete čuti stotinu različitih odgovora: «Отлично, нормально, более-менее, как сажа бела, лучше всех, как в сказке, терпимо, классно, великолепно, хуже всех, дела в Кремле – у нас делишки и т.д.». Tko što smisli. Ogromna varijacija govora, a znači i varijacija mišljenja.

U suvremenom engleskom jeziku su nestali čak takvi fundamentalni jezični instrumenti, kao što su razlike u oblicima distanciranosti i bliskosti u općenju. U ruskom jeziku postoji duga distanciranost općenja među ljudima – VI i postoji kratka distanciranost (bliskost, povjerljivost, prijateljstvo) općenja – TI. U ruskom se može birati distanciranost općenja. U suvremenom engleskom jeziku to je nemoguće, ostalo je samo VI. A ranije je bilo i TI. To je ogroman gubitak u emocionalnosti i razlici u općenju. To jest engleski je više komunistički jezik, nego ruski, iako je, naravno, neizmjerno bogatiji, nego Esperanto.

Do 1917. g. u Rusiji abecedu su proučavali sa smislom slova: Аз (я), Буки (буквы), Веди (ведать), Глагол, Добро, Есть, Жизнь… Židovske komunjare, preuzevši vlast u Rusiji, zatvorili su tu informaciju i počeli predavati abecedu bez smisla slova. Jednostavno: а, б, в, г, д i to je sve. Uklonili su i zatvorili smisao.

Treba proučavati vlastitu povijest, tražiti i razvijati svoje nacionalne korijene, tim prije što drevni nacionalni korijeni najčešće imaju nadnacionalne izvore. Nacije nisu živjele jučer i prekjučer, već su se stalno međusobno obogaćivale i prije mnogo tisuća godina.

Najvažnija fundamentalna činjenica, nepoznata «civiliziranom» židokršćanskom jeziku sastoji se u tome, što je ruski jezik – fundament i centar čitave indoeuropske grupe jezika.

Ruski jezik – to je ključ i izvor svih vedskih znanja. Uspostaviti i shvatiti dubinski smisao ruskog jezika – to znači uspostaviti istinsko shvaćanje svijeta. To može učiniti samo ruski narod. Upravo zbog toga je Era Vodenjaka - Era u kojoj će ruski narod davati ton razvoju čitave zemaljske civilizacije. O tome znaju svi prosvijećeni.

Čime se nacija razlikuje od naroda? Postojanjem države. Nacija ima državu, a narod može biti i bez nje. Može li se živjeti i razvijati u suvremenom životu bez normalne države? Naravno, ne. Što vrijede ljudska prava bez države? Apsolutno ništa. Zamislite Vas da gomila bandita pokušava opljačkati i ubiti, a oko Vas nema nikakve države. Što Vam vrijede Vaša ljudska prava? Ništa. O ljudskim pravima se može govoriti samo onda kada postoji pravni sustav, a to je atribut države. Rusi su se nauživali totalitarne židovske komunističke države u godinama takozvane sovjetske vlasti, ali to ne znači da državu treba potpuno rušiti i krasti. Država treba imati svoje mjesto.

Osnovni problem Rusa je – odsustvo nacionalne samosvijesti, pa prema tome, i odsustvo težnje ka zaštiti nacionalnih interesa.

Koji narod u Rusiji nema svoju nacionalnu vladu? Rusi.
Koji narod u Rusiji nema svoju nacionalnu televiziju? Rusi.
Koji narod u Rusiji nema svoja nacionalna SMI? Rusi.
Koji je narod u Rusiji najponiženiji? Rusi.
Koji se narod u Rusiji podvrgava najdrskijoj krađi? Rusi.

Sve osnovne državne poluge u Rusiji preuzeli su Židovi, koji mrze Ruse.

Iskustvo svih vjekova i naroda svjedoči o tome da je narod koji nema svoju državnost, nalazeći se u državi neprijateljske nacije, osuđen ili na ropstvo, ili na poniženje, i mi, Rusi, nismo izuzetak od tog pravila.

Često se poistovjećuju pojmovi «nacionalizam» i «patriotizam». To nije jedno te isto. Svaki ruski nacionalist – automatski je patriot, ali nije svaki patriot Rusije – nacionalist. Nacionalisti koji maštaju o velikoj Rusiji, već su postali svjesni jednostavne i očigledne ovisnosti: «Nacija je primarna, država – sekundarna», a patrioti (nedorađeni nacionalisti) još nisu shvatili tu jednostavnu istinu (72). Predajući se židovskoj propagandi, patrioti tvrde da država stvara naciju. U stvari očito je obrnuto – nacija stvara državu. Patriotizam bez nacionalizma – to je sudbina stranaca i polukrvnih osoba ili smišljena židovska demagogija.

Odnos prema domovini također ima svoje nijanse. Za ruskog nacionalistu najvažnija domovina je ruski narod. Van ruskog naroda nema nikakve domovine. Ako ruska nacija bude snažna i cvjetala – automatski će i Rusija biti snažna i u procvatu. Ali snažna Rusija s bijednom, degradiranom i odumirućom ruskom nacijom – ne treba nam ni besplatno (72). Za nacionalista su poročne sve parole tipa: «Služim Sovjetskom Savezu». Za nacionalista je glavna parola: «Služim ruskom narodu».

U odnosu na povijest je ista slika. Židovska demagogija se trudi svim istinama i neistinama sakriti državotvornu ulogu ruskog naroda. Konstantno i organizirano Židovi se trude nametnuti svima lažnu formulu: «Povijest Rusije – to je povijest formiranja ruske države, kao duhovne, kulturne i religiozne zajednice naroda koji je naseljavaju». Ustvari **povijest Rusije nije ništa drugo nego povijest ruskog naroda «u državnim razmjerima».** Ni više ni manje (72).

Ako se pogledaju lekcije iz povijesti, lako se vidi da je židokracija uvijek gubila od nacionalizma. **Nacionalizam je – snažno oružje protiv židokracije.** S njim židokracija nikada nije mogla izaći na kraj. Pogledajte kako Irci 20 godina ratuju s Engleskom, zemljom u kojoj je židomasonska vlast tradicionalno jaka. I što? Kako ogromna židomasonska struktura vlasti izlazi na kraj s irskim nacionalizmom? Nikako. Dvadeset godina ih ne mogu ugušiti. Irci su postali svjesni svog nacionalnog identiteta i njih je nemoguće pobijediti.

Sada, nakon raspada SSSR-a, u Rusiji je nastala za nas najpovoljnija situacija. Sada je u Rusiji preko 82% Rusa. To je naš glavni adut. Upravo zbog toga su sada Židovi iz putovnica izbacili rubriku «nacionalnost». Boje se, jako se boje. I stalno u SMI-ma pričaju basne o tome da je Rusija – višenacionalna država. To je židovska laž.

Danas je Rusija – mononacionalna država prema svim kriterijima, uključujući i kriterije OUN-a i UNESCO-a. U tim međunarodnim organizacijama mononacionalnom državom se smatra država u kojoj državotvorni narod ima više od dvije trećine (66%) stanovništva.

Koliko ima Židova u Rusiji? Istaknuti židovski publicist Leonid Radzihovski (u listu «Nova ruska riječ» od 17. 01. '96. g., članak «Židovska sreća») daje sljedeće podatke. Od 150 milijuna stanovnika Rusije oko 600 tisuća čine Židovi po putovnici. Nešto preko milijuna čine – «polukrvni». Ako se dodaju članovi njihovih porodica, onda se dobiva najmanje 3 milijuna ljudi koji se nalaze u «židovskoj sferi».

Često se čuju uzdisaji patriota o tragičnoj sudbini Rusije. Dosta jauka i cviljenja. Treba postati svjestan naših vlastitih grešaka zbog kojih mi patimo, i ispraviti te greške. **Uzrok tragične sudbine Rusije je u mozgovima ruskog naroda koje su Židovi zagadili. Te mozgove treba pročistiti. Tada će sva tragedija nestati za tren.** Kada postavljaju pitanje: «Možemo li mi pobijediti Židove?», tada jednostavno postaje smiješno. Može li 82% Rusa pobijediti 3-5% Židova? Naravno da može. Pitanje nije u tome da li mogu ili ne mogu, već u tome kako to uraditi. Prije svega treba ujediniti ruski narod ne na stranačkoj ili klasnoj osnovi, već na nacionalnoj osnovi. Ostalo je sekundarno.

I ne treba dozvoljavati mržnju među dijelovima ruskog naroda – to odgovara samo Židovima. Oni su majstori u sijanju mržnje, u huškanju jednog dijela Rusa protiv drugog. I danas se mnoštvo ruskih luđaka, predajući se klasičnoj židovskoj propagandi, bori: netko s «trgovčićima» i špekulantima, netko s kapitalistima, poduzetnicima i eksploatatorima, netko s činovnicima, netko s bankarima, nazivajući ih zelenašima. Te luđake treba pitati: «Što, zar nama Rusima ne trebaju trgovci, prodavaonice? Zar nam ne trebaju poduzetnici? Ne trebaju nam pismeni ruski činovnici? Ne trebaju nam ruski bankari i financijeri?» Treba istaknuti pametan prilaz ovom pitanju stranke Ruskog Nacionalnog Jedinstva (RNJ). Sam naziv je vrlo pravilan – Rusko Nacionalno Jedinstvo. To je ključ ka uspjehu ruskog naroda. RNJ shvaća da su nam u ruskoj državi potrebni ruski ljudi svih specijalnosti, od trgovaca do bankara.

Da li će se RNJ moći iščupati iz okvira kršćanske podvale? Netko neće moći i ostat će s Barkašovom, netko će prije ili kasnije prokljuviti i otići od Barkašova. To će biti nova etapa u razvoju ruskog pokreta.

Ma kako se to nekome ne svidjelo, ali prava nacionalna svijest je nemoguća bez nacionalne religije. Kada čovjek gleda mlade ruske momke, koji sebe smatraju nacionalistima i istovremeno ispovijedaju židovsko kršćanstvo, klanjaju se Židovu – Isusu Kristu i predaju svoje duše židokršćanskom đavlu, onda postaje jasno koliko su Židovi zagadili ljudske mozgove i duše. Pročistiti mozgove od Židovske zaraze – nimalo nije lak zadatak.

Mogu li Židovi iskoristiti nacionalizam protiv nas? Ne samo da mogu, već ga stalno koriste. Njihov omiljen posao je – internacionalizam. Ali to ne znači da nam nacionalizam nije potreban. Nama je potrebno zajedničko suprotstavljanje različitih nacionalista protiv prljavih internacionalnih židovskih igara. Na žalost, suvremeni lažni nacionalisti ne shvaćaju židovske igre. Na primjer, ukrajinskim RUH-om odlično upravljaju Židovi, koji vješto huškaju najbliže slavenske narode – Ruse i Ukrajince. I mi tu situaciju trebamo slamati.

O nacionalizmu se može pisati dugo i posebno. U ovoj knjizi je postavljen zadatak jednostavno i kratko pisanje o najvažnijem. Kao dopunu savjetujem da pročitate radove velikog ruskog publicista Mihaila Osipoviča Menjšikova (71). Židovi su ubili tog velikog čovjeka 1918. g.

"Večnaja pamjat" i vječna slava Mihailu Osipoviču Menjšikovu, njemu se klanja ruski narod! Veliki Duh Menjšikova uvijek je zajedno s nama!

Ruski ljudi! Muškarci! Razmislimo, zašto Židovi stalno ubijaju najbolje ruske ljude? Zašto oni nas, a ne mi njih? Što, zar mi ne možemo držati oružje u rukama? Oni se rukovode zapovijedi «najboljeg od goja – ubij», a nama preko svog kršćanstva podmeću zapovijed «Ne ubij!». Igra ispred jednog gola. I koliko dugo ćemo mi igrati tu židovsku igru?

NADNACIONALNO

Ne treba se zatvarati samo u nacionalnom. Iza nacionalne zajednice stoji i rasna zajednica (73). Treba graditi nadnacionalne strukture.

Postoji jedna odvratna židovska riječ «internacionalizam». Doslovno ona se prevodi kao **međunacionalizam.** To je tipični stil života Židova, takozvanog svjetskog čovjeka. Čovjeka koji lavira između nacija i naroda, svuda se osjeća tuđe, prezire i mrzi sve narode i sve države u kojima živi. Upravo internacionalisti (međunacionalisti) raspiruju međunacionalne konflikte. Upravo oni realno i skriveno stoje iza većine međunacionalnih sukoba. Nama nisu potrebni odvratni internacionalizam i šovinizam. Nama je potreban zdrav nacionalizam i težnja ka nadnacionalnom postojanju.

Umanjenje etničke raznovrsnosti i unifikacija čovječanstva – to je njegova degradacija. Mnoštvo raznovrsnih etničkih boja – to je bogatstvo čovječanstva.

Sasvim je dobra parola **«Nacionalisti svih zemalja – ujedinite se!».**

Nadnacionalno ne treba graditi bez razmišljanja. Danas Rusija ulazi u ZND. To je ispravno, iako je današnji ZND – amorfna i pasivna tvorevina. ZND treba ojačati, ali Rusiji nikada nije potrebna varijanta starog SSSR-a, gdje Rusi uopće nisu imali nikakvu državu. **Bilo koja naddržavna ujedinjenja Rusije, korisna ruskom narodu, ne trebaju rušiti rusku državnost.** Uopće proces ujedinjavanja je – komunistički i opasan i njemu treba prilaziti vrlo oprezno. Ako proces ujedinjenja ide rušenjem donjih struktura – to je čisto židovski komunizam samo pod drugim nazivom. Kod bilo koje varijante nadnacionalnih ujedinjenja uvijek treba postaviti jedno najvažnije pitanje: «Što to ujedinjenje daje ruskom narodu? Da li mu je ono korisno ili štetno?».

Sada su Židovi, pošto su shvatili nastalu opasnost nakon raspada SSSR-a, pokrenuli u SMI-ma jauk i plač za «voljenim SSSR-om». A taj židovski SSSR je uvijek bio zatvor za ruski narod. Komunistički SSSR je i stvaran kao tamnica naroda, gdje je u ulozi čuvara tamnice istupala židomasonska mafija. Osjećajući da neće uspjeti povratiti SSSR, Židovi vode usiljenu propagandu imperijalističkih ideja.

Njihova parola je: Rusija – Imperij. A što daje imperij ruskom narodu?

Osim zla, ništa ne daje. Osnovni problemi Rusije idu od od te imperijalističke ideje. Što će nama, Rusima, u sastavu Rusije, Na primjer, Čečenija? Što njeno prisustvo može dati ruskom narodu? Osim zla, ništa. Tu gnojnu ranu je trebalo odavno odbaciti od Rusije. I pregaziti, naravno, bez obzira na to da li Čečenija ulazi u sastav Rusije ili ne.

Rusija se može ujedinjavati ne samo u okviru ZND-a. Najjednostavnije je počinjati stvarati saveze s onima koji su nam bliski po duhu i ne samo u okviru ZND-a.

Najbliži po duhu Rusima su, naravno, hindusi. Nekada su Slaveni, Indijci, Germani, Kelti, Perzijanci ulazili u jedinstvenu arijsku zajednicu i govorili su na jednom jeziku. Postoji mnogo dokaza za to, počevši, naravno, od jezika. Praotac svih indoarijskih jezika jest Sanskrt. Postoji mnoštvo zajedničkih ključnih riječi ruskog i Sanskrta. Religiozna kultura Slavena ima opće korijene s iranskim Zoroastrizmom i ranim Hinduizmom – Vedantom. Naziv klasičnog religioznog učenja drevne Indije Vedanta potječe od riječi «Veda» - znanje. Vedati – znati.

Dvojica prvih Arijca Rama i Zaratustra rodili su se na teritoriju Rusije. Rama je – zapadno od Volge. Zaratustra – istočno.

Toliko poštovana organizacija, kao što je Svjetski savjet Hindusa, na Drugoj europskoj konferenciji u Kopenhagenu u srpnju 1985. g. Otvoreno je konstatirao, da je svo stanovništvo Europe, uključujući i Rusiju, prije kršćanstva ispovijedalo sustav religija, jedinstven s hinduizmom, to jest arijstvo, ili takozvane indoarijske religije.

Zapad, ma koliko to zvučalo tužno, nije nam prijatelj. Lijepe riječi o zapadnoj demokraciji i ljudskim pravima ne trebaju nas uspavljivati i skrivaju proždrljivu suštinu Zapada. Ne zaboravljajte, kako je Zapad osvajao Ameriku. Kako je uništio i pregazio unikatne civilizacije Inka i Azteka, kao i uspomenu na najstarije civilizacije Tolteka i Maja! Kako su redom poklali sve domoroce Sjeverne Amerike, ostavivši samo nekoliko tisuća njihovih bijednih potomaka da preživljavaju svoj vijek u rezervatima.

Upravo su Amerikanci rado išli na primjenu najneljudskijih sredstava masovnog uništenja: nuklearnog oružja – u Japanu, tepih-bombardiranja – u Njemačkoj, biološko oružje – u Koreji, kemijskog i napalma – u Vijetnamu.

Odnos prema islamu

Islam, također kao i kršćanstvo, zamislili su Židovi kao sredstvo upravljanja arapskim zemljama. Islam je razrađen u istoj radionici, u kojoj su razrađivani i judaizam, i kršćanstvo, i komunizam. Ali današnja politička situacija je takva da sada islam tu funkciju ne samo da ne ispunjava. Obrnuto, danas su islamske zemlje – realni protivnik svjetske židokracije, osim sluganskih država tipa Kuvajta. To jest islam danas može postati jedan od glavnih naših političkih saveznika.

Ja namjerno nisam kritizirao islam, jer to sada osim štete ništa neće donijeti i može razjediniti naše snage. Osim toga islam za Ruse nije aktualan. Osim toga, ne može se voditi neprincipijelna politika. Dovoljno je principijelno izjaviti da mi smatramo islam lažnom religijom i da na tome stavimo točku. Neka islam kaže to isto i o nama i neka na tome stavi točku. Nakon toga treba misliti samo o tome što nas objedinjuje.

S vremenom muslimani će shvatiti da islam ima 1500 godina, a njihov narod ima preko 20000 godina i da su njihovi preci, čija krv teče u njihovim žilama, bili pogani i njihova religija i rusko poganstvo su samo nacionalne raznovrsnosti jedne te iste vedske religije.

Kao što kršćanstvo nikada nije bilo ruska nacionalna religija, tako ni islam nikada nije bio nacionalna religija istočnih naroda.

Onaj, tko nameće svom narodu samo islam, vrijeđa svoje pretke koji su mnogo tisuća godina živjeli bez islama. I koji su sasvim dostojno živjeli. Povijest istočnih naroda i njihovih vjerovanja ne počinje od islama, kako Židovi pokušavaju prikazati. Ta povijest je daleko dublja i nju treba proučavati. I ona je dostojna poštovanja i to, nesumnjivo, ništa manje od povijesti islama. Ali o tome neka muslimani promisle sami. Ne treba im ništa nametati.

Treba se zbližavati s arapskim svijetom. Tom prilikom ne treba gledati na Zapad. Svjetska židokracija teži da svom snagom sukobi islamski svijet s Rusijom. I već su mnogo uspjeli. Sve, što se odvija u Čečeniji, - to su intrige svjetske židokracije. To im ide na ruku. Oni su maštali da se to isto događa na čitavom Kavkazu i po čitavoj Rusiji. Primijetimo, da čečenske bandite financira jedan od glavnih židovskih operatora u Rusiji – Berezovski. O tome je pisao čak i današnji tisak («Argumenti i činjenice» br. 35, rujan 1999. g.).

Prema planovima svjetske židokracije treći svjetski rat u svom žestokom obliku treba početi između SAD-a i Zapadne Europe, s jedne strane, i arapskog svijeta – s druge.

Mason visokog stupnja Albert Pike napisao je 1871. g. Sotonistički plan za sto godina unaprijed: «Za potpuni trijumf masonstva bit će potrebna tri svjetska rata: u trećem će biti uništen muslimanski svijet, nakon čega ćemo isprovocirati gigantski društveni nemir, čiji će užas svima pokazati pogibiju nevjernosti. Revolucionarna manjina će biti uništena, a većina koja se razočarala u kršćanstvo... će dobiti od nas istinsko svjetlo Lucifera...» (63, s.20). Ako ne podržimo islamski svijet, sutra može doći red na nas.

Također je potrebno očistiti Rusiju od komunističke zaraze. Često se čuju riječi: «Ma prestanite proganjati taj komunizam. Komunizam za Rusiju više nije aktualan». To je greška. Komunizam u Rusiji uopće nije umro. Na vlasti su svi bivši vođe komunizma. U Moskvi na Crvenom trgu u mauzoleju živi i sisa životnu energiju komunistički vampir Lenjin. Mrtav život realno postoji, i on pije krv živom životu. Na svim trgovima svih gradova Rusije stoje spomenici Lenjinu i njegovoj bandi. Listovi pod nazivom «Moskovski komsomolac» i dalje uživaju poštovanje, i tom prilikom ti mladi komunisti po nazivu su skoro glasnogovornici antikomunizma, ne smatrajući da je neophodno promijeniti vlastiti natpis. Kazalište koje nosi ime Lenjinskog komsomola i dalje uživa poštovanje, i svi, koji tamo rade, ne stide se i nije ih sram biti lenjinisti i mladi komunisti. A Vi kažete da je komunizam umro?

Profesor Preobraženski je odlično rekao: «Rušenje počinje u glavi». Ako Rusi prolaze pored Lenjinovih spomenika i nisu uznemireni zbog njihovog prisustva, to govori o tome da je u njihovim glavama sve do sada ruševina i kaos, odsustvo kriterija što je dobro, što loše, odsustvo vlastitog i nacionalnog samopoštovanja. I nakon toga oni se žale da žive loše. Nikada u Rusiji neće biti dobrog života, sve dok postoje ti spomenici. NIKADA.

Gomila maloumnika će odmah početi izvikivati glasno svoje omiljeno pitanje: «Koja je razlika, kakvi spomenici stoje?» Velika je razlika. Ogromna razlika. Principijelna razlika. Birajući Bogove, Vi birate sudbinu!

Židovska sredstva masovne informacije uvijek istupaju protiv rušenja Lenjinovih spomenika, objašnjavajući to neprihvaćanjem barbarstva i rušenja povijesti.

Ustvari pravo mračnjaštvo je – postojanje tih spomenika, to je ruganje ruskom narodu. Povodom navodnog rušenja povijesti može se primijetiti da sve ovisi o tome koga Židovi u toj povijesti žele vidjeti. Lenjin – to je njihov čovjek, ma kakav on bio. Zamislite kad bi na trgovima Moskve stajali spomenici takvoj povijesnoj ličnosti kao što je Hitler. Kakav bi zvjerski jauk podigli Židovi. Odnos prema povijesnim spomenicima bi odmah bio suprotan.

Imajte na umu da, uništavajući komunizam, Vi uništavate židokraciju.

Odgoj volje

Danas su jedni od osnovnih nedostataka ruskog naroda: povjerljivost; odsustvo volje; čoporativnost i nedovoljna nacionalna samosvijest. Svi ti nedostaci su posljedica tisućugodišnjeg kršćanskog odgoja, tisućugodišnje kršćanske kulture. Tisuću godina je otrov iz leša židovskog kršćanstva trovao svijest i volju ruskog naroda. To se može i treba svladati. Najveći nedostatak je odsustvo volje. Danas Židovi vode Rusiju u koncentracijski logor, u provaliju, i što mi vidimo? Paralizu ruske volje. Ruski narod pasivno promatra ono što se događa, umjesto da aktivno gradi onakav život, kakav nama Rusima treba.

Stalno i svugdje se postavljaju jedna te ista pitanja: «Što će s nama biti? Kakve su prognoze daljnje sudbine Rusije? Što će biti s Rusijom?» Itd. Na sva ta bespomoćna pitanja «što će biti» može se odgovoriti samo jedno: «Što mi uradimo, to će i biti. Ako mi ništa ne budemo radili, onda će biti onako, kako urade drugi. Život ne teče sam od sebe. On se gradi. Učite se od Židova. Oni ne postavljaju luda pitanja «što će biti», već rade ono što žele, i mnogo toga im polazi za rukom. Kada namjeravate graditi kuću Vi ne pitate kakva će ona biti. Kako je znate sagraditi, takva će i biti. A Rusija – to je samo naša velika zajednička kuća». Umjesto luđačkih pitanja «Što će biti» treba stalno tražiti odgovore na pitanja «Što raditi? I kako raditi?»

Ogromnu ulogu u programiranju paralize volje igraju lažne teorije o nekakvim neizbježnim zakonima povijesnog razvoja koji ne ovise o ljudima. Sve je to smišljena laž. Nikakvih neizbježnih zakona društvenog razvoja koji ne ovise o volji ljudi nema u prirodi. Život i povijest grade oni koji imaju volju.

Ne treba misliti da oni koji propovijedaju teorije predodređenih zakona društvenog razvoja, sami u njih vjeruju. Oni to propovijedaju za druge. Za paralizaciju tuđe volje. Najbolji primjer je – Karl Marx. On je izmislio teoriju zakonomjernosti promjene društveno-političkih formacija. Prema toj teoriji komunizam treba nastupiti neizbježno i zakonomjerno. I što mislite, da li je on predlagao da se živi normalnim životom, da se prirodno razvija i neizbježno pođe ka komunizmu? Ni u kojem slučaju. Marx je odmah predlagao da se stvori politička partija, slomi povijesni proces i silom sagradi ono, što je on izmislio. I stvorena je partija, vlast preuzeta silom, slomljen prirodni tijek razvoja Rusije i sagrađen njihov prokleti komunizam. I to su svi zakoni i teorije.

U stvari postoje opći zakoni razvoja. Postoje zakoni Karme, zakoni kružnog razvoja, zakoni promjene Era i Epoha. Ni jedan od tih zakona ne negira slobodnu volju ljudi i ne postavlja strogu predodređenost. Ljudska povijest i sudbine ljudi uvijek su varijabilne i ovise o ljudskoj volji.

Otići od odsustva volje i steći volju nije jednostavno. Samo čitanje knjiga nije dovoljno. Potrebna je praksa joge ili dobar psihički trening. Što treba dati dobar psihički trening? Dobar psihički trening skida sve vrste straha, skida nesigurnost u sebe, daje osjećaj poštovanja prema sebi, povećava psihičku zaštitu kvaliteta čovjeka, pokreće životnu energiju i životnu aktivnost.

VLAST

Oblici vlasti

Oblici državne vlasti (demokracija, partokracija, monarhija, oligarhija, diktatura, vojna diktatura, staleški sustav itd.) – to također nije cilj, to su samo sredstva. Koji su od tih oblika bolji, koji gori – to je poseban razgovor, složen i dug. Istaknimo samo da postoje bitno različiti periodi života društva i za te periode su najefikasniji različiti oblici upravljanja. Za vrijeme revolucija ili dugotrajnih ozbiljnih ratova nikakvih realnih demokracija nije bilo i neće biti, bez obzira na to, što se deklarira. Ljubiteljima demokracije u bilo kojim periodima života društva može se napomenuti, da su vojne diktature Pinocheta, Franka, grčkih «crnih» pukovnika itd., nastale u izvanrednim periodima života nacije, donijele njihovim narodima daleko više koristi, nego bilo koji oblici demokracije.

To treba imati na umu. Nije slučajno to, što židokracija čitavog svijeta sada proganja Pinocheta. Neka mu Bog da zdravlje i sreću! Slava Pinochetu! U Grčkoj «crni» pukovnici su za jednu noć uhitili 8,5 tisuća crvenih komunista i drugu lijevu židovsku ološ i očistili zemlju od te zaraze.

Najvažnije blago Rusije je u tome da na čelu uvijek budu pravi ruski nacionalisti, ma kako se taj režim nazivao i ma kako te snage došle na vlast. Ako na čelu Rusije stoji židovski car tipa Jeljcina, koji uz lažno deklarirane principe demokracije, podjele vlasti i pluralizma mišljenja, iz tenkova puca po Parlamentu Rusije i Ustavom briše svoje krvave ruke, onda nema nikakve razlike kako će se taj režim nazivati: demokracija, bandokracija, židokracija, monarhija, oligarhija ili diktatura? Sve te riječi su – samo sinonimi vlasti bande jeljcinoida i realnih gospodara. Ako se u ime nekakve, navodno, demokracije, ili u ime nekakve, navodno, tržišne ekonomije, uništava ruska nacija, što će nam onda te demokracije i tržišne ekonomije?

Osnovna parola pobunjenog Kronstadta «Vlast bez Židova i komunista» bila je, jest i bit će najaktualnija parola Rusije.

Kada se istura parola «u Rusiji trebaju vladati Rusi», naravno, podrazumijeva se da na vlast mogu pretendirati ne samo Rusi po krvi i po duhu. Na vlast mogu pretendirati samo ljudi visokog intelekta, visoke razine znanja i visoke razine profesionalizma. U toj paroli najvažnije je to, što ljudi na vlasti trebaju biti prirodni i organski dio ruskog naroda, da vole Rusiju i brinu se o njenom dobru. Za razliku od pametnih profesionalaca koji mrze Rusiju, koji je žele pokrasti i da se ona raspadne.

Obratite pažnju na to da je dovoljno propustiti ka najvišoj vlasti samo jednog Židova ili židovskog slugu, nekakvog Jeljcina, i Kremlj se odmah pretvara u sinagogu i Rusijom počinje vladati banda Židova, koje nitko nije birao: berezovski, čubajsi, njemcovi, livšici, urinsoni, kohi. A sva sredstva masovne informacije i 90% čitavog ruskog novca prelazi pod kontrolu Židova. Je li to demokracija? Ne, to je židokracija.

Usput, o demokraciji. Pored sve ljubavi ili mržnje prema demokraciji treba razumjeti najvažnije: demokracija – to je demokratski PROCES. Ako njega nema, onda su i svi izbori – prazna farsa. Najvažnije nije to da li narod ima pravo birati, već to da li narod ima pravo na demokratski PROCES izbora. Danas se u Rusiji 90% svih SMI nalazi u rukama Židova, koji su od tih SMI napravili sredstva masovne dezinformacije. 90% čitavog novca Rusije nalazi se pod kontrolom Židova. Nacionalističke stranke i lideri se zakonodavno protjeruju.

Zakonodavstvo, uključujući i zakonodavstvo o izborima, napisali su Židovi u interesu Židova. Zakon o izborima u Gosdumu razradio je osobno Židov Viktor Šejnis, gdje je propisao zabranu da se za vrijeme izborne kampanje razotkrivaju djela židovske mafije (to će se tumačiti kao raspirivanje nacionalne mržnje). I o kakvom procesu izbora se može govoriti u tim uvjetima? Gdje ćete na televiziji čuti takve ljude, kao što je, na primjer, autor ove knjige? Tko će Vam dati da birate takve ljude? Izbori u sličnim uvjetima – to je isto što i izbori pod cijevima automata. Samo umjesto realnih metaka pucaju informacijskim i financijskim mecima, a mjesto automata zauzimaju televizori, novine i časopisi. Je li to demokracija? Ne, to je židokracija.

Obratite pažnju na to, da Vam za vrijeme biračke kampanje ne daju nikakve informacije ni o pravim prezimenima pretendenata, ni o njihovoj nacionalnosti, ni o njihovoj seksualnoj orijentaciji. Kako se u tim uvjetima može birati, ako se ne daje vrlo važna informacija o ljudima? Zašto primakovi, luškovi, aleksiji drugi skrivaju svoja prezimena, nacionalnost i čak državljanstvo? Oni žele obmanuti birača. Je li to demokracija? Ne, to je židokracija?

Istaknimo da je vlast uvijek vrlo jako podijeljena. To što su danas Židovi osvojili Kremlj i Moskvu, uopće ne znači da oni potpuno upravljaju Rusijom. Svaki gubernator, mer grada ima ogromnu vlast i ne mora obraćati posebnu pažnju na Kremlj i na Moskvu. On može u znatnom stupnju upravljati životom prema svom shvaćanju.

Informacijski ratovi. Propaganda

«Metkom se može ubiti čovjek, a riječ za sobom odvodi pukove»
(ruska poslovica)

Otkad postoji čovječanstvo, od tada se vode informacijski ratovi. Oni pripremaju ljude za vruće ratove. Oni prevode ljude iz jednog logora u drugi. Bez pobjede u informacijskom ratu nije moguće pobijediti u običnom ratu. Zašto danas u Rusiji 82% Rusa ne može pobijediti 5% Židova? Samo zato što Židovi vuku za nos Ruse svojim židovskim religijama i teorijama i u toj etapi su dobili pobjedu u mnogim bitkama u informacijskom ratu.

Ali informacijskih bitaka je bilo mnogo i bit će ih još više. Čim Rusi postanu svjesni židovskih igara i svojih nacionalnih interesa, bit će dovoljno da Rusi kihnu i od Židova će ostati samo prašina. I to vrijeme će uskoro nastati!!! Završava se njihova Era. Ali to vrijeme neće nastati samo od sebe bez našeg aktivnog rada.

Vrlo je važno širiti i propagirati pametnu koncepciju razvoja ruskog naroda u Rusiji. Da li Vi vidite mnogo knjiga, sličnih ovoj? Praktički ih nema, i njihova izdanja su smiješna. Širenje ovakve literature – to je pitanje broj jedan. Hegel je rekao: «Ideje vladaju svijetom». U stvari ne vladaju ideje svijetom, već oni koji izmišljaju te ideje, preko ideja vladaju svijetom. Lenjin, iako je bio neviđeni nitkov, bio je veliki organizator i istaknuti tehnolog preuzimanja vlasti i vrlo točno je rekao: «Ideje **postaju materijalna snaga, kada ovladaju masama».** Vrlo ispravne riječi. Zato što se pojavljuju društveni nositelji tih ideja (ljudi), i ta informacija postaje životno aktivna u usporedbi s onom informacijom koja se pasivno nalazi u knjizi. Istaknimo da nisu mase osmislile te marksističko-lenjinističke komunističke ideje. I te ideje nisu smišljene same od sebe. Te komunističke i kršćanske ideje je smislio netko i s nekim ciljevima.

Svaka glupost se može umnožiti u milijunskim primjercima i zahvaljujući tome nametnuti društvu željenu ideologiju. I obrnuto. A zašto? Zato što oni koji stvaraju i šire društvenu informaciju, formiraju informacijski prostor društva, zahvaljujući čemu formiraju masovnu svijest i ponašanje ljudi. Ako mi, Rusi, ne budemo vodili aktivni informacijski rat, ne budemo provodili i širili svoju rusku ideju, bit će nemoguće pobijediti. Zato je naš prvi zadatak – množiti ideje ruskog nacionalizma i ruske nacionalne religije. Bez toga je nemoguće promijeniti situaciju na bolje. Koliko god da su pametne knjige s izdanjem ispod 10000 primjeraka nitko ih neće osjetiti. Kršćani uzimaju žrtve na količini. Njihova židovska Biblija je objavljivana u nezamislivim primjercima – stotinama milijuna primjeraka. Razdijelite najdivljiju shizofreniju u takvim izdanjima, i to bunilo će živjeti u društvu vlastiti samostalni život. I naći će masu pristalica i nasljednika. Sada u svijetu vremenske prilike čini veliki novac. Tko ga ima, taj pomoću sredstava masovne informacije lako može nametnuti društvu i svoje ukuse, i svoje poglede na život.

Pa ipak, distribuirajte ovu knjigu u broju od milijun primjeraka (više ne treba) – i od židokracije će ostati samo prašina i povijesna uspomena.

Zbog odsustva mogućnosti objavljivanja u takvim količinama njeno širenje treba vršiti u ruskoj sredini planirano, prije svega za: predstavnike vlasti i SMI, društveno-političke organizacije, vojnike, radnike pravosudnog sustava, radnike kulture i obrazovanja i drugih utjecajnih i društveno aktivnih ruskih ljudi.

Kršćanstvo i komunizam stalno vode indekse zabranjenih knjiga. U te zabranjene knjige ubrajano je sve najpametnije, najtalentiranije, najpravednije. Vrhunci ljudskog genija zabranjivani su od strane židovskih religija. Poštovani čitatelju! Što Vi mislite, koliko komada knjiga ulazi u indekse zabranjenih komunističkih knjiga? Čak ne možete zamisliti taj broj. Stotine tisuća knjiga!!! Eto gdje se odvija židovska selekcija talentirane ljudske misli. A paralelno se šire milijuni lažnih knjiga o tom židokršćanskom svijetu. Zahvaljujući tome vrši se zaglupljivanje i zaluđivanje čovječanstva. Takva je ta era Riba. Hvala Bogu, što se ona završava!

Stvaranje ruskih SMI

Stvarajte i podržavajte ruska nacionalna Sredstva Masovne Informacije. To su naši instrumenti ruske vlasti.

Suverenitet

Pitanje broj jedan – to je neovisnost Rusije od svjetskih židovskih okupatora. Treba u potpunosti raskinuti s OUN-om, MMF-om, SB-om i drugim međunarodnim okupatorskim organima židokracije.

Ekonomija

Što se tiče ekonomskih principa funkcioniranja države, onda ovdje nema alternative za suvremenu mješovitu ekonomiju i sustav slobodnog poduzetništva. Do danas čovječanstvo nije osmislilo ništa efikasnije. Svi oni koji s najboljim namjerama smišljaju za Rusiju bitno nov bicikl, neizbježno guraju Rusiju u novo bespuće, u nove eksperimente. Rusija je nadmašila sve planove za eksperimente. Dosta, Rusija ima pravo na odmor. Neka druge zemlje malo eksperimentiraju na sebi.

Ovaj kaos, koji se sada odvija u Rusiji, - to nije posljedica mješovite ekonomije, koje jednostavno nema. To je posljedica antiruske židovske vlasti, koja ima planove rušenja i porobljavanja ruskog naroda.

Svi osnovni problemi ekonomije nalaze se izvan ekonomije. Vlast je uvijek važnija od ekonomije. Kakva je vlast i njegova koncepcija razvoja – takva je i ekonomija. Ako na vlasti budu Židovi koji mrze Rusiju, onda uz bilo koji ekonomski mehanizam Rusima nema života. Ekonomski mehanizam – to je samo instrument u nečijim rukama. On sam po sebi nije ni zlo, ni dobro. Uzmite, na primjer, dobar nož. Da li je on dobro ili zlo? Dobro i zlo su izvan njega. U čijim se rukama on nađe, to će i biti. Lopov može tim nožem ubiti čovjeka, a dobar čovjek može tim istim nožem rezati kruh za svoje goste.

Ne treba smišljati novi ekonomski bicikl. Stvar nije u njemu, već u tome, u čijim se rukama nalazi njegov upravljač.

Onaj tko propovijeda bilo koji oblik komunizma (marksistički ili nemarksistički), tko odbacuje privatno vlasništvo, slobodno poduzetništvo, rad za dobit (nazivajući ga špekulacijom), taj smišljeno ili nesvjesno radi za Židove i njihove okultne sotonističke gospodare.

Svaka jeftina komunistička kritika slobodnog poduzetništva, svi jauci o «eksploataciji čovjeka od strane čovjeka», svaka «velika» otkrića nekakvih početnih poroka slobodnog poduzetništva – to je sve židomasonska demagogija, koja ima za cilj uništenje najefikasnijih oblika privređivanja, uništenje nacionalne, privredne elite i odbacivanje Rusije na pozadinu ljudske civilizacije.

Sada se pojavila masa novih, domaćih karlova marxova, koji otkrivaju sve novije i novije «poroke» sustava slobodnog poduzetništva. Na primjer, Koncepcija Društvene Sigurnosti Rusije (šifra «Mrtva Voda») vršila je «veličanstvena otkrića» i otkrila da se korijen zla sastoji u kreditima bez nulte kamate na glavnicu. A ako se taj postotak glavnice svede na nulu, onda će sve, navodno, biti dobro. Kamatu na glavnicu okrivljuju zbog toga, što ona, navodno, ima efekt emisije. Naravno, sve je to ekonomski nepismeno. Kamata na glavnicu nema nikakav efekt emisije, ma kakve bile njene vrijednosti. Novi karlovi marxovi ne razlikuju novac i obveze, za njih je to jedno te isto. Odavde im se i priviđa efekt emisije prilikom kreditiranja. Sav humor se sastoji u tome što efekt emisije ima sama emisija. Ali to «Mrtva voda» zbog nečega ne primjećuje.

Ipak, ni to nije najvažnije. Emisija također nije sama po sebi ni dobro, ni zlo. To je samo instrument. Važno je, tko je gospodar tog instrumenta, tko je gospodar emitiranog novca, tko je gospodar ekonomije u cjelini. Koji cilj taj gospodar teži ostvariti.

Zadatak broj jedan za ekonomiju Rusije jest – dovesti na vlast ruske nacionaliste. I to je sva ekonomija. Tada one rijeke dolara od nafte i plina neće više teći u Izrael, SAD i Europu, već u Rusiju. A najvažnije, tada će prestati ona ekonomska krađa Rusije i ruskog naroda, koja za vrijeme Jeljcina nosi karakter bez presedana. Kada dođe takva vlast, Vi nećete prepoznati Rusiju.

Suvremena ekonomija – to nije tržišna ekonomija, to je mješovita ekonomija. Gdje postoji I državno vlasništvo, I nedržavno privatno vlasništvo različitih vrsta. Svakome svoje mjesto. Tržišna ekonomija, o kojoj su pjevali i pjevaju u Rusiji židovski ekonomski pjevači potpunog liberalizma, - to je odozgo upravljana glupost tipa nepismenih ideja Larise Pijaševe «ILI plan ILI tržište» (u zapaženom u svoje vrijeme članku «Gdje su bogati kolači?»). A u dubini toga nije glupost, već zla namjera (njenog učitelja – židovskog muža) s ciljem krađe čitavog ruskog državnog vlasništva i njegovog stavljanja u židovske džepove bez dna.

Komunjare izjednačavaju kapitalizam i sustav slobodnog poduzetništva. U stvari to su različiti pojmovi i različiti sustavi. Kapitalizam – to je sustav, gdje je vlast u rukama kapitala. Sustav slobodnog poduzetništva – to je sustav, gdje je vlast jako podijeljena, gdje svatko tko želi može započeti vlastiti posao u povoljnim slobodnim uvjetima i gdje država pruža poticaj poduzetnicima. Na primjer, sada je u Rusiji – čisti kapitalizam, gdje vlada židovska financijska oligarhija. Ali u Rusiji sada nema sustava slobodnog poduzetništva. Nekakav sustav poduzetništva postoji, ali on nimalo nije slobodan. On postoji u krajnje nepovoljnim uvjetima, pritisnut je i ugušen porezima, nepovoljnim zakonodavstvom i državnom mafijom. On apsolutno nije zaštićen i jauče od reketiranja, osvete činovnika svih vrsta vlasti, bezakonja i pravnog kaosa.

Suvremena ekonomija uvijek ima nacionalne karakteristike. One se sastoje od dvije stvari: dio državnog vlasništva i oblici državnog reguliranja. Dok u Americi dio državnog vlasništva iznosi oko 8%, u Francuskoj i Njemačkoj varira od 20 do 30%, u Japanu – oko 30%. Margaret Thatcher je preuzela vlast u Engleskoj, kada su prethodni socijalisti doveli državno vlasništvo do 40%.

Thatcher je postavila zadatak: za 5 godina dovesti državno vlasništvo do 20%. Primijetite, za pet godina, u Engleskoj, gdje ima puno novca u privatnom sektoru i nema problema s prodajom državnog vlasništva po realnim cijenama.

U Rusiji svjetska financijska mafija i židovska banda jeljcinoida koji su došli na vlast odlučili su 90% državnog vlasništva «privatizirati» za tri godine bez ostatka. To je jednostavno krađa, i nije nikakva privatizacija.

U Rusiji, imajući u vidu njenu nacionalnu povijest, dio državnog vlasništva u sljedećih 20 godina ne može biti manji od 60%. U nacističkoj Njemačkoj dio državnog vlasništva je bio oko 60-70% i tempo ekonomskog rasta je bio neviđen u povijesti čovječanstva. To i jest nacional-socijalizam. Otprilike ono što je sada u Kini, i ono, što u prvoj etapi sada može doći kod nas.

Financijski sustav treba imati dva obrisa. Prvi obris – nacionalan, poluzatvoren, neovisan od vanjskog svijeta. Drugi – vanjski, otvoren za vezu s drugim financijskim sustavima. Pouzdanost prvog obrisa se treba bazirati na rublji, osiguranoj zlatom, dragocjenim metalima i drugim realnim aktivama.

Komercijalne banke, koje su napravile svoj kapital na financijskim makinacijama, trebaju biti nacionalizirane.

Treba izvršiti pažljivu reviziju državnih dugova Rusije, odakle i zbog čega su oni nastali. Tko i kako ih je objesio Rusiji oko vrata. Gdje su nestale aktive carske Rusije i SSSR. Krivce predati sudu.

Krupni vlasnički objekti, privatizirani za bescjenje i na štetu nacionalnih interesa Rusije, trebaju biti nacionalizirani.

Realne investicije i realne prihode privatnog sektora (uključujući i strani) treba, nesumnjivo, štititi država.

Ali još jednom treba reći najvažnije. Nije uvijek najvažniji sustav upravljanja ekonomijom (to je sredstvo), već to, tko je gospodar tog sustava upravljanja. Rusi ili Židovi? Tko realno upravlja konkretnom tvornicom, prodavaonicom, Centralnom bankom, državom? Rusi ili Židovi? I kojim ciljevima se ti gospodari rukovode? U korist ruskog naroda ili ne?

Imamo prilike čitati mnoštvo programa političkih stranaka. Svašta je napisano, ali nema najvažnijeg. Najvažnija, prva točka ekonomskog programa treba biti točka:

U Rusiji trebaju upravljati Rusi!

Sve ostale točke u ekonomskom bloku su sekundarne.

I u svim drugim dijelovima programa političkih stranaka to isto. Na primjer, nedavno sam čitao u jednom programu poglavlje «Vojna reforma». Napisano je «ojačati rusku vojsku itd.». A tko će biti gospodar te vojske? Tko će zapovijedati njome? U čijim rukama će ta vojska biti instrument? Čije interese će štititi? Interese Židova? Onda nama, Rusima, takva vojska nije potrebna i morat ćemo stvarati svoju rusku nacionalno oslobodilačku vojsku.

Prva točka programa vojne reforme Rusije treba biti točka:

U Rusiji trebaju upravljati Rusi!

U socijalnom bloku je napisano: «pravovremeno davati mirovinu». A tko će provoditi u život društvenu politiku? Tko će davati mirovine? Tko će raspolagati mirovinskim novcem? Židovi? Ne trebaju nam takve mirovine i takva društvena politika.

Prva točka programa društvenog bloka treba biti točka:

U Rusiji trebaju upravljati Rusi!

Centralna banka treba biti pod punom kontrolom predstavničke vlasti. Sva njegova djelatnost treba biti glasna.

Porezi.

Treba uvesti stalnu borbu za smanjenje poreza i odustajanje od novih vrsta poreza. I najvažnije – ne smiju se plaćati nikakvi porezi bez međusobnog i poštenog rada vlade. Ne treba popunjavati nikakve porezne deklaracije. Zašto trebamo podnositi izvještaj ovoj banditskoj državi? Ne mi, već oni trebaju polagati račune nama – gdje oni troše naša sredstva.

Formiranje nacionalne elite

Apsolutno je u pravu drug Staljin: «Kadrovi rješavaju sve». Bez formiranja nacionalne elite ne može se sagraditi normalna nacija. A nacionalna elita se može formirati samo na bazi ruske nacionalne religije – ruskog poganstva.

Na najaktivniji način treba raditi s ruskim poduzetnicima, ruskim predstavnicima vlasti, predstavnicima ruske kulture i drugim ruskim ljudima koji imaju utjecaj.

Odgoj duha ratnika

Za ruskog muškarca vrlo je korisno bavljenje istočnim ili ruskim borilačkim vještinama, posebno ako postoji mudar učitelj. Cilj tih vježbanja uopće nije da se nekoga prebije. Ta vježbanja najprije jačaju tijelo, a zatim jačaju duh muškarca. Postepeno s rastom razine borca mijenja se njegov mentalitet, njegov osjećaj svijeta, on prodire u drugi svijet duhovnih vrijednosti. Počinje ulaziti u svijet slobodnog duha istočnih ili ruskih religija. I najvažnije – odgaja se u narodu volja, hrabrost i duh ratnika, bez kojih zdrava nacija ne može postojati i sama se očuvati.

Život je takav da nije samo važno moći nešto stvarati, nego i moći to nešto štititi od nasrtaja drugih. Ratnik – to nije onaj tko ratuje, nego onaj tko može ratovati, ako treba. **Duh ratnika – to je potencijal snage.**

Ljubav, zloba i mržnja

Židovska propaganda tvrdi da je ljubav – dobar osjećaj, konstruktivan, a zloba i mržnja – loši osjećaji, nekonstruktivni i rušilački. Ta propaganda je lažna, i to lažna smišljeno, namijenjena nežidovima. U židovskom odgoju treniranje zlobe i mržnje zauzima značajno mjesto. Sposobnost da čovjek bude u potrebnom trenutku zao i nemilosrdan čini čovjeka jačim u realnom životu, omogućuje mu da pobjeđuje u situacijama koje traže žestoku borbu. Židovi bi htjeli da imaju sve nežidove kao dobre i nesposobne za otpor i borbu.

U stvari ljubav, zloba i mržnja nisu ni dobro ni zlo. **Istina je konkretna i ne voli uopćavanja.** Svaka emocija se može ocjenjivati kao dobro ili zlo u ovisno o konkretnoj situaciji. Ako je zloba adekvatna konkretnoj situaciji, ona je dobro. Ako ljubav nije adekvatna konkretnoj situaciji (na primjer, ljubav prema pravim neprijateljima), onda je ona zlo.

Osim toga iz psihologije je poznato da su najjača sredstva koja potiskuju vlastiti strah zloba i mržnja. A strah u posebnim situacijama mogu osjećati svi. Pri tom najstrašniji je – strah. Zloba i mržnja pomažu čovjeku da prebrodi svoj strah.

Jedino što je točno to je da su zloba i mržnja – vrlo jaki i opasni osjećaji. Ako su previše prisutni, oni mogu negativno utjecati na psihu samog čovjeka.

Ciljevi i sredstva

Progovorimo malo i o međusobnom odnosu ciljeva i sredstava. Komunisti su išli pod parolom: «Cilj opravdava sredstvo». Od početka «perestrojke» «demokratski» tisak je zasuo tu parolu burom optužbi. Ispalo je, navodno, da je ta parola u korijenu nepravilna. Prikazivano je tako kao da su, navodno, poroci komunizma upravo u lošim sredstvima, a sama komunistička ideja je, navodno, divna. Naravno, to je apsolutna demagogija. Komunizam nije loš po svojim sredstvima, nije to najvažnije. Komunizam je od početka poročan zbog svoje ideje, zato sva sredstva za realizaciju te ideje su loša, bez obzira na to, kakva su to sredstva. U stvari, najvažniji je – cilj, sredstva – su sekundarna. Jedinstveno što ima smisla istaknuti to je da sredstva trebaju biti adekvatna ciljevima. I to je sve. Sve ostalo je laž i obmana.

Prilikom razmatranja odnosa nacije, religije i države sustav vrijednosnih prioriteta ovisi o pogledu na svijet. U sovjetskom komunizmu na svakoj ogradi je bilo napisano «Naš cilj je – komunizam!» To je teokratski prilaz, gdje je najviši cilj – neka religija, radi koje se mogu žrtvovati i konkretni ljudi, i sav narod, osuđujući ga na najžešće gubitke radi nekakve religije. Ljudi i narodi su bili samo sredstvo za postizanje tih bunovnih ciljeva. Do revolucije 1917. g. u kršćanskoj Rusiji je carovala ista takva poročna formula prioriteta: pravoslavlje, samodržavlje, narodnost. Narod su lako žrtvovali radi religije i države.

Za ruskog nacionalista sustav vrijednosnih prioriteta je principijelno drukčiji. **Za ruskog nacionalistu rusko poganstvo i ruska država nisu samo cilj. To su dobra sredstva. Cilj je – procvat ruske nacije. Sustav prioriteta i sva ruska ideja izražavaju se u pet riječi: nacija, čovjek, poganstvo, ruska državnost.**

Cilj – procvata nacije – to je opća ideja, koju treba analizirati, što u zadatke ovog rada ne ulazi. Ipak važno je istaknuti sljedeće. **Proces formiranja ciljeva i sredstava – to je vremenski stalan proces. On nikada ne može biti završen.** On je uvijek vezan za konkretan vremenski period i stanje društva u tom periodu. Formiranje ciljeva i sredstava – to je stalna funkcija nacionalne elite. Ali tu religiju treba, prvo, **formirati i, drugo, dovesti na vlast.**

Taktika

Taktika uvijek treba biti fleksibilna. Za našu borbu su korisne sve ruske organizacije. Apsolutno sve, ma kako se one nazivale, samo da u rukovodstvu tih organizacija budu Rusi. Čak komunističke organizacije, gdje su na čelu Rusi, mogu biti vrlo korisne iz taktičkih razloga. Ne treba rasturati nikakve ruske organizacije, čak ako njihova ideologija šepa na obje noge. Ne treba rušiti, već obogaćivati te organizacije novim idejnim sadržajem. A s vremenom, u pogodnom trenutku zamijeniti natpis.

Treba voditi borbu na svim razinama općih sredstava upravljanja (tablica 2, poglavlje 12). Bilo koja, čak i manja pobjeda – to je pobjeda, iako mi nismo protiv velikih. Ali ne treba misliti da se sve može riješiti jednim udarcem, jednim zamahom. Treba voditi paralelnu borbu.

RUSI! UJEDINITE SE!

Ujedinite se u bilo koje ruske organizacije, pod bilo kojim nazivima. Najuspješniji su nazivi koji su povezani s ruskom poviješću i ruskom kulturom – ruski kulturni centri. Ali ni ti nazivi nisu najvažniji. Vaše organizacije mogu nositi bilo koje nazive, nekakva društva za zaštitu usurijskih komaraca ili društva ljubitelja lova leptira zelenim mrežicama. To nije važno. Najvažnije je da u Vašim društvima nema ni jednog Židova. Neka budu predstavnici različitih naroda, ali ni jednog Židova ne smije biti. Ne tražite kompromise s Židovima, ti kompromisi ništa neće dati, osim štete.

Iskoristite zakon o nacionalno-kulturnim autonomijama. Nerusi aktivno koriste taj zakon i već su stvorili mnoštvo nacionalno-kulturnih autonomija. Što mi, Rusi, očekujemo? Mi trebamo iskoristiti taj zakon na najaktivniji način.

Na izborima nikada ne glasajte za Židova, ma tko on bio i ma što on govorio. Bolje je glasati za glupog Rusa, nego za pametnog Židova. Ako nema bolje varijante, onda glasajte za ruskog komunista, njemu se teoretski može pročistiti glava, Židovu – ne.

Zakoni

Bolje i jednostavnije je djelovati u okviru postojećeg zakonodavstva. Ako je to nemoguće uraditi, onda *na sve židovske zakone treba pljunuti i razmazati.* I djelovati javno. Imajte na umu, da u Rusiji nikakvih legitimnih zakona nema. Židovi su 1917. g. silom preuzeli vlast i nelegitimno napisali sve svoje zakone. Od tada jedni nelegitimni zakoni smjenjuju druge, a u cjelini svi ti zakoni su – nezakoniti i antinarodni.

Najsjajniji odnos prema zakonima izrazio je jedan drevni, ali glupi mislilac, koji je izjavio: «Neka propadne svijet, ali će likovati zakon». Na to bunilo se može odgovoriti samo jedno: «Bolje da propadnu svi zakoni svijeta, ali neka likuju mir i život». Zaluđeni židovskom propagandom ljudi vole izjavljivati: «Mi služimo zakonu». I kod te fraze oni stavljaju točku. Ali rano je stavljati točku. A sami zakoni kome služe? Tko ih je i s kakvim ciljem napisao? Ne treba služiti zakonima, već ruskom narodu. Kada Rusi preuzmu zakon u Rusiji i napišu prave zakone, koji odgovaraju ruskoj naciji, tada će biti potrebno služiti zakonu. A sad je rano.

U poganskoj Rusiji nije bilo uopće nikakvih pisanih zakona. Nije bilo potrebe za njima. Pogani su imali savjest i osjećaj pravednosti. Za duhovno razvijene ljude koji imaju savjest i pravednost, zakon nije potreban. Zakon je potreban duhovno nerazvijenim ljudima. Ruski ljudi, pozivajući kneževe da upravljaju, postavljali su im uvjete: «Suditi prema savjesti i pravednosti». U židovskom židokršćanskom svijetu, gdje nema ni savjesti, ni pravednosti, zakon dozvoljava da se zaboravi na pravednost i sakrije vlastita savjest i osobna odgovornost iza formalnih papira, za koje se ne zna tko ih je napisao i s kojim ciljevima.

Mladi

Nema ničega važnijeg i blagodatnijeg od rada s mladima. Posebno s mladima koji misle. Više škole i sveučilišta – eto gdje treba raditi prije svega. I, naravno, škole. Daleko je lakše učiti, nego ponovno učiti. Ako pogledate tablicu 2, vidjet ćete da je sustav obrazovanja i odgoja važniji i jači, nego SMI. Onaj tko je stekao prava znanja, ne dopušta da ga zalude SMI.

Vojska i vojna lica

Židovski tisak ubacuje u glave vojnih lica luđačku parolu: «Vojska izvan politike». To je parola za maloumne. Nikada i nigdje nije bilo i ne može postojati takav princip. Obrnuto, vojska je bila, jest i bit će osnovni instrument politike. Kada su u političkim događajima 1993. g. Jeljcionovi tenkovi riješili ishod događaja, što, je li tada vojska bila izvan politike?

Političari uvijek razmatraju vojna lica kao poslušni kapital. Vojska se drži na čvrstoj disciplini i bespogovornom izvršenju naređenja. Ali sve je to pravilno do određenog trenutka. Kada na vlasti sjede pravi neprijatelji naroda, onda je nepromišljeno i poslušno izvršenje tih naredbi – zločin protiv vlastitog naroda. Da bi se vojna lica programirala kao poslušni bioroboti, primjenjuje se mnogo metoda. Jedan od njih je – zakletva. Zahvaljujući zakletvi vlastodršci nastoje zabraniti vojnim licima svakakva djelovanja protiv vlasti. Ipak u vojnoj zakletvi postoje riječi o služenju vlastitom narodu, i te riječi su najvažnije, ostalo je – sekundarno, na što se može i treba pljuvati.

Svjetsko iskustvo je sljedeće: kada u zemlji vlada bezakonje, narod dovodi na vlast vojna lica. Vojnička dužnost svakog vojnog lica je – ustati u zaštitu svoga naroda. Najvažnije je da na čelo vojske stanu ne samo generali, već mudri duhovni vođe ruskog naroda.

Inicijativa

Možemo se dugo truditi riješiti političke igre naših protivnika i predviđati njihove osnovne scenarije razvoja događaja. Ali tako se nikada ne može pobijediti. To je uvijek kašnjenje za vremenom. Treba igrati vlastitu igru. Neka je oni rješavaju. Inicijativu treba uzeti u svoje ruke. I ništa ni od koga ne očekivati.

Obnova poganskih (vedskih) hramova

Treba stvarati i obnavljati poganske hramove. Kod nas danas praktički nema svećenika. To nije najstrašnije. Samo kad bi postojala želja. Danas ima dovoljno informacije za to da se snađemo u vlastitoj religiji, da je razvijamo i usavršavamo. Put će ojačati onaj koji ide njime.

Zdrav način života

Značaj zdravog načina života je teško procijeniti. Stanje čovjeka se ne određuje samo njegovim urođenim kvalitetama, već i time, što on jede tijekom života. Pod riječju «jede» se ne podrazumijeva samo obična hrana, već i duhovna hrana, to jest informacija. Ipak osim uzimanja kvalitetne informacije značaj uzimanja kvalitetnih namirnica također je vrlo velik. Kakav način života su imali pogani? Prvo, pogani nikada nisu pušili. Pušenje ne samo da kvari zdravlje, ono negativno utječe na genetiku. Primijetimo da je pušenje – pokazatelj gluposti i čoporativnosti. Pogani nikada nisu upotrebljavali narkotike. Pogani su voljeli piti vino, ali nikada nisu pili jaka alkoholna pića tipa vodtke, konjaka, brendija, ruma. U ta vremena takvi napici se uopće nisu proizvodili. Proizvodili su samo prirodna vina i prirodne napitke tipa medouhe (vodtka s medom – prim. prev.).

Današnje pijanstvo u Rusiji je rezultat višegodišnjeg namjernog opijanja Rusa. Nakon «perestrojke» jeljcinoidi su pokrenuli kampanju za masovnu narkotizaciju ruskih ljudi. Ako se ta situacija iz korijena ne promjeni, onda svi razgovori o nacionalnoj religiji, o novoj koncepciji

razvoja, o nacionalnom preporodu i tome slično su sasvim besmisleni. Pijanstvo pravi od čovjeka ne samo biorobota, već biorobota-idiota s najbesmislenijim ponašanjem.
Pijanstvo naglo smanjuje ne samo sposobnost razmišljanja, već i sposobnost adekvatnog doživljavanja vanjskog svijeta. Narkomanija je strašnija nekoliko puta.

Pogledajte, kakvu pažnju posvećuje judaizam stilu ishrane. U poganstvu tome se posvećivala posebna pažnja. Hitler, na primjer, nastojeći usvojiti poganstvo, postao je potpuni vegetarijanac. Ja osobno ne mislim da se treba potpuno odreći mesa, ali to, da treba smanjiti upotrebu mesa i nekoliko puta povećati dio biljne hrane, to je pravilno. To ne utječe samo na želudac i tijelo, to utječe i na svijest i spoznaju svijeta.

Ogromni i ključni značaj ima kultura govora. Treba voditi računa o sebi i drugima. Beskrajne psovke, psovke i samo psovke – to je jednostavno niska razina kulture. To je proizvod pokvarene slavenske hrane, koju jedeš sam i hraniš druge. Psovke imaju određeno mjesto u životu i u govoru, ali one ne smiju izlaziti iz svojih vrlo uskih okvira primjene. Niska razina kulture govora – to je automatski niska razina kulture razmišljanja.

Očišćenje mozga

Sav informacijski prostor Ere Riba zasićen je židovskim lažima. Sve knjige tog židokršćanskog svijeta, sav sustav obrazovanja i odgoja je lažan u većem ili manjem stupnju. Svi mi, bivši građani SSSR-a (sovjetske Judeje), odgajani smo u zagušljivoj i zaluđujućoj atmosferi židovskog marksizma-lenjinizma. Prije toga ljudi su živjeli u luđačkoj atmosferi židovskog kršćanstva. I ma kako mi htjeli zbaciti lažne stereotipe svojeg razmišljanja, nije ih se lako osloboditi. Toga treba biti svjestan i svjesno podvrći reviziji svu vlastitu bazu znanja. Odbaciti lažno, povratiti istinito. Ova knjiga je jedna od malobrojnih, koja nastoji riješiti taj zadatak. Prilikom rješavanja zadatka odvajanja laži od istine postoje samo tri mehanizma: upoznavanje s novom (posebno zabranjenom) informacijom, vlastita logika i vlastito životno iskustvo.

Židovi

Naš cilj – židovsku mafiju, sve te berezovske, čubajse, livšice, urinsone, kohe, njemcove, gajdare, kirijenke, smolenske, gusinske, haime, hodorkovske, kobzone i sve njihove prijatelj-suučesnike treba osuditi. Svo njihovo vlasništvo konfiscirati u korist države.

Ostale Židove – potpuno deportirati iz Rusije za sva vremena. Ne treba dijeliti Židove na dobre i loše. «Dobri» Židovi neka idu u Izrael i neka se tamo raspravljaju sa svojim rabinatom. Treba zapamtiti jednostavnu istinu o tome, da će najbolji Židov donijeti Rusiji tisuću puta više štete, nego najgori Rus.

Ruski antifašistički centri

Omiljena etiketa Židova – to je fašist. Sve ruske nacionaliste nazivaju fašistima i crvenim fašistima. Pa što, bolje je biti crveni fašist nego plavi peder-degenerik.

Židove treba «bombardirati» njihovim omiljenim etiketama. Kada oni viču o fašizmu, treba im uvijek postavljati protupitanje: «O kojem fašizmu govorite? O ruskom fašizmu ili o židovskom fašizmu?» Nama, Rusima, ruski fašizam nije strašan. Zato je daleko strašniji židovski fašizam. U ljudskoj povijesti nije bilo ničega strašnijeg i žešćeg od židovskog fašizma. Vrijeme je da se stvore ruski antifašistički centri s najvažnijim zadatkom – borbom protiv židovskog fašizma.

Ništa ne zaboravljati i ništa ne opraštati

Ruski narod treba zauvijek zapamtiti sve zločine protiv sebe. Za te zločine ne važe nikakve zastare. I dostaviti račun za te zločine i Izraelu, i SAD-u, i čitavom židovskom narodu.

Židovska SMI stalno lažu, trudeći se odustati od kolektivne odgovornosti naroda. Lažna propaganda se obično vodi prema sljedećoj shemi: u svakom narodu postoje loši i dobri ljudi i trebaju odgovarati samo

loši ljudi, a narod, navodno, ne snosi kolektivnu odgovornost. To je, naravno, laž i demagogija. Svaki narod je uvijek snosio, snosi i snosit će kolektivnu odgovornost za svoje kolektivne radnje.
Židovi su uvijek igrali i igraju svoju kolektivnu židovsku igru. Naravno, krivnja konkretnih Židova je različita. Postoji Berezovski i postoji tihi, dalek od svega Židov. Nisu svi Židovi dio židokracije, ali svi Židovi žele ući tamo i, na jedan ili drugi način, podržavaju židokraciju. I mi, Rusi, trebamo igrati svoju kolektivnu nacionalnu igru i potpuno snositi za nju kolektivnu odgovornost.

Primijetimo da su Židovi okačili Njemcima kolektivnu odgovornost za Hitlerove radnje u Drugom svjetskom ratu, koji je, usput, židokracija sama započela. Danas Nijemci isplaćuju u različitim oblicima kompenzaciju Židovima čitavog svijeta za Hitlerove radnje, uključujući i Židove koji nikada nisu sudjelovali u Drugom svjetskom ratu. Eto Vam primjer za kolektivnu odgovornost naroda. I za nepravednu odgovornost.

Metode borbe

Ne treba kriti glavu u pijesak kao noj. **Žestoka realnost je takva. Neobjavljen Treći svjetski rat protiv ruskog naroda u Rusiji već se odavno vodi, iako ne vide svi realnog protivnika.** Sion je zamijenio natpis «komunizam» natpisom «demokracija», ali židovska okupacija Rusije kako je bila, tako je i ostala, samo je vrlo ojačala. Nakon te «demokracije», gledajući vladu Rusije, teško je reći čija je to vlada – Rusije ili Izraela. S obzirom na to da u Rusiji Židovi upravljaju državom, ekonomijom, politikom, sredstvima masovnog zaglupljivanja, praktički danas je Rusija – kolonija Izraela. Ali neka, ni to nije kraj povijesti. Izrael je također bio kolonija Rima.

Od realne borbe se ne može pobjeći. Židovi su nas dotjerali do zida i mi imamo samo dva izlaza: ili poginuti bez borbe ili se boriti i pobijediti.

Bez obzira na to, što naizgled ne teku rijeke ruske krvi kao što je to bilo ranije, situacija je postala gora. U Rusiji sada bez vidljivog rata ruska nacija gubi preko milijuna ljudi godišnje. Svjetska vlada je postavila Jeljcinu zadatak svesti broj Rusa na 50 milijuna ljudi. Ostali trebaju umrijeti na bilo kakav način. Sjetite se što je uradila američka demokracija sa starosjediocima Amerike – indijancima. Da li mi želimo takvu sudbinu?

Da li ćemo čekati ili ćemo se boriti?

Što se tiče metoda političke borbe, one se nikada ne trebaju fiksirati. One trebaju biti fleksibilne i adekvatne nastaloj situaciji.

Ako situacija dozvoljava da se borimo legalno parlamentalnim metodama, njima se treba koristiti. Ako započne odstrel naših aktivista, znači, mi trebamo raditi to isto. Ako oblici kolonijalizma dođu do granice, onda se može otići u ilegalu i voditi borbu partizanskim metodama. Narod, koji je okupiran i uništavan tijekom 80 godina, ima pravo na sve oblike samozaštite. Nama sada Židovi podmeću ideju «građanskog mira i suglasnosti». Mir i suglasnost s kime? S onima koji imaju planove da nas unište i žele samo privremeni predah za pregrupiranje snaga i za organizaciju nove etape igre?

Dok je politička situacija relativno mirna, nagli pokreti tijela nisu umjesni. Ipak treba uvijek biti spreman za apsolutno svaku situaciju.

Najvažnije je to, što treba uvijek vrlo ozbiljno misliti o tome, što treba raditi u konkretnoj situaciji, inače svi dobri postupci mogu dovesti do obrnutog rezultata. Uzmite organizaciju – RNJ (Rusko Nacionalno jedinstvo). U njoj su dobri ruski momci, iskreni patrioti Rusije. Ali njih mogu iskoristiti u provokativne ciljeve. Zato vođe tipa Barkašova trebaju sedam puta razmisliti, prije nego nešto urade. Svjetski vlastodršci su uspeli u svoje vrijeme nadigrati i Hitlera i Staljina, a to su bili vođe, blago rečeno, koji nisu bili glupi.

Istovremeno aktivni i osmišljeni postupci malih grupa i čak pojedinaca mogu dati ogromni efekt. Mladi ruski momak Nikita Krivčun je 13. srpnja 1999. g. uzeo kuhinjski nož i zaklao moskovskog židovskog rabina. Postupci Nikite Krivčuna nisu adekvatni informacijskom stanju ruskog naroda i ne mogu bitno mijenjati situaciju na bolje. Ipak, na Židove su njegovi postupci ostavili šokantan dojam. Jedna je stvar kada Židovi sami s provokativnim ciljevima aktiviraju eksplozivne pakete pored sinagoga, pokreću jauk s ciljem gušenja ruskog nacionalnog pokreta. I sasvim druga – narodni spontani antižidovski terorizam. Za Židove nema ničega strašnijeg. U Palestini antižidovski terorizam nikada neće dozvoliti Židovima da žive tako kako bi oni htjeli živjeti. I Židovima je teško i pomisliti da će u Rusiji početi nešto slično. Rusija – nije Palestina i odnos Rusa i Židova je sasvim drukčiji.

Jedna od najjačih metoda borbe je – građanska neposlušnost. Neispunjavanje nikakvih naređenja i odluka vlasti. Sva moć vlade se sastoji samo u našoj nepromišljenoj poslušnosti. Ako se veći dio

stanovništva, uključujući oružane snage, ne bude podčinjavao vladi, onda će se sva moć i snaga vlade trenutno pretvoriti u prašinu.

Ali treba počinjati od najjedostavnijeg i najvažnijeg oblika – širenja i propagande ideja nacionalne ruske religije i zdravog ruskog nacionalizma. **Vlast – to je prije svega vlast nad ljudskim umovima.** Dovoljno je ako jedan ruski nacionalist prosvijetli samo dvojicu mislećih Rusa, i da oni sa svoje strane prosvjete još dvojicu ruskih intelektualaca, i sva vlast židomasona, svjetske financijske mafije, a za njima i vlast sotone će pasti. I ruska nacija će moći od sebe sagraditi punovrijednu naciju, koja dočekuje Eru Vodenjaka s novim osjećajem svijeta i s novim uvjetima života.

DOLJE ŽIDOKRACIJA!

U Rusiji trebaju vladati Rusi i u interesu ruskog naroda!

Neka pomognu ruskom narodu Bogovi SVAROG, PERUN i VELES!

Neka zasja i osvijetli Rusiju veliki i blaženi Bog Sunca RA!

21. O ČEMU JE OVA KNJIGA?

U naše vrijeme ljudi su počeli malo čitati i mnogo gledati televizor. Zato, kad sam odlučio napisati ovu knjigu, postavio sam zadatak napisati je maksimalno jednostavno i kratko. Ipak, za one koji žele brzo shvatiti prije čitanja ili se sjetiti nakon čitanja, o čemu je ova knjiga, ja sam odlučio izložiti suštinu ove knjige na nekoliko strana navodeći njene osnovne citate.

OSNOVNI CITATI OVE KNJIGE

«Mi živimo u kozmičkoj Eri Riba, eri totalnih laži i totalnih obmana. I ta obmana se ne odvija posljednjih 70 godina, već posljednjih nekoliko tisuća godina».

«Vlast nad ljudima – to je prije svega vlast nad ljudskim umovima».

«Postoje dvije povijesti: lažna službena povijest... i tajna povijest, gdje se vide pravi uzroci događaja». Honore de Balzac.

«Što više ulazimo u dubinu vjekova, time više shvaćamo, što se događa danas i jučer i što se može dogoditi sutra».

«Birajući Bogove, mi biramo sudbinu». Drevni poganski rimski pjesnik Vergilije.

«Osnovni uzrok svih nevolja ruskog naroda je u tome, što je on zaboravio svoje nacionalne Bogove».

«Kada nacija teži porobiti drugu, onda svoj najodlučniji udarac usmjerava upravo na tuđe Bogove, kao na oslonac duhovnih i životnih snaga neprijatelja. Tako su postupili Židovi s ruskim poganstvom».

«Religija i vjera – to nije jedno te isto. Postoje religije, osnovane na znanjima (na primjer poganstvo), a postoje religije osnovane na vjeri (kršćanstvo, judaizam itd.). A vjera – to je samo sredstvo za obmanjivanje luđaka».

«Svaka ozbiljna analiza komunizma i kršćanstva automatski nailazi na jedne te iste korijene – na svjetsko židovstvo, koje preuzima vlast pomoću laži i obmane tijekom mnogo tisuća godina».

«Judaizam programira psihotip robovlasnika, gospodara, lopova, nemilosrdnog despota i tiranina, kršćanstvo programira psihotip roba, pokornog sluge, poganstvo formira psihotip jakog slobodnog pojedinca,

gospodara samoga sebe».

«Sve kršćanske ideje i dogme nisu smišljene za čovjekovu svijest, već za njegove emocije i za podsvijest. Kršćanstvo programira podsvijest i isključuje čovjekovu svijest pomoću psiholoških trikova».

«Rezultat kršćanskog židoljublja (judofilije) jest potpuno zaglupljivanje nežidova i njihov gubitak vlastite nacionalne svijesti, nacionalnog duha i nacionalnog osjećaja svijeta».

«Đavo je – laž i otac laži. Zato, da bi obmanuo ljude, njegova najefikasnija metoda jest – sebe nazvati bogom, i to jedinstvenim i neponovljivim, da bi ljudima oduzeo mogućnost biranja Bogova, mogućnost izbora dobra i zla i daljnjeg traženja neprikosnovene vjere. I to je čitav trik. Na tom triku su sagrađene sve jednobožačke religije».

«U kršćanstvu nema ničega opće čovječanskog. Evanđelje je – isto kao i Stari Zavjet, čisto židovska, rasistička knjiga».

«Isus Krist je, kao i Mojsije, čisto židovski rasist, za kojeg su drugi narodi jednaki psima».

«Isus Krist nije bog, nije sin božji i nije nadčovjek bez nacionalnosti. Isus Krist je – čisti Židov, potomak 42 Židova od Davida. To piše na prvoj stranici Evanđelja».

«Komunisti i kršćani – to su Židovi po duhu, bez obzira na to što im piše u putovnici».

«Isus Krist je bio prvi komunist».

«Kršćani i komunisti su – dvolični ljudi s dvojnim moralom: deklariranim za narod i tajnim – za sebe».

«Komunizam – to nije borba siromaha protiv bogatih. Komunizam – to je zavjera superbogatih protiv čitavog svijeta, prije svega protiv srednje klase, protiv poduzetnika. Komunizam – to je globalni cilj sotonista».

«Komunizam je – jedno od djece cionizma. Komunizam – to je sredstvo i konačni cilj cionizma».

«Iza lažno deklariranih riječi o ljubavi prema bližnjemu skrivaju se zvjerski iskeženi zubi kršćanstva. Kršćanstvo i komunizam – to su vukovi u ovčjim kožama».

«Kršćani su spalili na lomačama trinaest milijuna ljudi. To se kod njih naziva voljeti svoje neprijatelje».

«Kršćanstvo priča basne o tome da poganstvo, navodno, traži prinošenje ljudskih žrtava. To je laž i židovska provokacija».

«Kršćanstvo tjera ljude da misaono piju ljudsku krv i jedu ljudsko tijelo. Taj sotonistički obred duhovnog ljudožderstva se naziva u

kršćanstvu pričest. Zahvaljujući njemu kršćani predaju svoju dušu đavlu».

«Kršćanstvo je predstavljalo onaj zarazni virus, koji je odigrao ključnu ulogu u padu i propasti velikog Rimskog Carstva».

«Zbog kršćanstva Europa se nije prala 15 stoljeća».

«Kršćanstvo je izazvalo neviđeno kvarenje ljudskog materijala u duhovnom i tjelesnom području, koje se ni s čime ne može usporediti».

«Kršćanstvo prije svega odgaja plašljivost misli».

«Isus Krist je bio čisti homoseksualac, sadist i mazohist».

«Kršćanska Crkva – to je crkva sotone, a kršćanski popovi – sluge đavla».

«Osnovna metoda borbe s Židovima (biorobotima sotone) je jednostavna – slušajte Židove i radite obrnuto! Krist propovijeda da je bolje biti siromašan i bolestan, nego zdrav i bogat. U životu je sve obrnuto. I tako u svemu».

«Leviti prave od Židova biorobote pomoću obrezivanja i judaizma. Ako Talmud izučavaš, onda svoj mozak gubiš, ako si se u Bibliju zaljubio, onda si sasvim pamet izgubio».

«Bilo Stari Zavjet ili Novi, nema nikakve razlike: sve je to jedna te ista židovska prijevara... Ne može se biti istovremeno Nijemac i kršćanin. Treba odabrati jedno. Nama su potrebni slobodni ljudi, koji osjećaju i znaju, da se Bog nalazi u njima samima...». Adolf Hitler.

«Glavno zlo kršćanstva se ne sastoji u njegovoj gluposti. Krist nije samo idiot, paranoik i perverzni tip. U njegovim postupcima se lako vidi smišljena zla namjera. Kršćanstvo – to je religija duhovnog raspada, svojevrsna duhovna SIDA, informacijsko oružje, koje razoružava zaštitne sile naroda pred naletom tuđih i neprijateljskih snaga. Koje slama volju naroda prema otporu, postavlja narod na koljena i pretvara ljude u robove bez ikakve borbe».

«Komunizam i kršćanstvo su – čisto židovske religije, koje nemaju ništa zajedničko s ruskom nacionalnom mišlju, i nametnuti su Rusiji žestokom silom i ogromnom krvlju».

«Ruska nacionalna religija – to je poganstvo (ili vedizam). Izraz pravoslavlje je – poganski izraz. Njega su kršćani nezakonito ukrali od ruskog poganstva».

«Pravoslavni kršćanin – to je isto što i ruski Židov, isto takav ružan spoj riječi. Gdje je u riječima «русский еврей» («ruski Židov») imenica, a gdje pridjev? Od «Rus» i «pravoslavac» Židovi su napravili pridjeve. A u stvari «русский» («Rus») i «православный» («pravoslavac») – to su

imenice. A ostale riječi su – židovska prijevara».

«U Rusiji, bez obzira na tisućugodišnje službeno kršćanstvo, realni utjecaj kršćanstva potpuno je ovisio o svjetovnoj vlasti (kao i u drugim zemljama Europe) i mijenjao se od Cara do Cara».

«Židovi imaju svog boga – đavla, dvoličnog sotonu (Krist i Mojsije), a mi, Rusi, - svoje Bogove. Ne može se biti istovremeno Rus i kršćanin. Ne može se biti Rus i komunist».

«Kada čitate Puškina, imajte na umu da iza njegovih leđa stoji rusko poganstvo. Kada čitate Majakovskog, imajte na umu da iza njegovih leđa stoji židovsko jednoboštvo».

«Osnovna masa zdravo mislećih ruskih ljudi u dubini svoje duše ne prihvaća kršćanstvo, a još manje komunizam i jedva čeka da im netko pomogne da se vrate u prirodnu vjeru. Da nađu prave Bogove».

«Rusi po krvi! Postanite Rusi po duhu!».

«Kršćanin – to je rob Božji, Poganin – to je prijatelj i potomak vlastitih Bogova».

«Sudbina jednobožačkih religija (kršćanstva i judaizma) je predodređena. Na široku arenu povijesti ponovo izlazi mnogoboštvo».

«Komunističko MI i Jedini bog – to je jedno te isto sredstvo. Njegov zadatak je – zatvoriti strukturu, likvidirati sposobnost razlikovanja, zaglupiti i zaluditi ljude».

«Zahvaljujući čemu Židovi preuzimaju vlast u kršćanskom svijetu? Zahvaljujući dvama religijama: judaizmu i kršćanstvu».

«Pored sve prividne suprotnosti učenja Mojsija i Krista, oni su članovi jedne te iste bande, koji igraju različite uloge u jednoj te istoj prevarantskoj igri, čiji je cilj uspostavljanje svjetskog robovlasničkog poretka».

«Antagonizam takvih religija, kao što su judaizam, kršćanstvo i komunizam, nosi čisto demagoški i vidljiv karakter. Proturječnosti među tim religijama se smišljeno uvećavaju. A u stvari sve te religije imaju jedne te iste korijene i jednog te istog gospodara – svjetsko židovstvo».

«Pored sve razlike učenja Krista i Mojsija obje religije, kršćanstvo i judaizam, objedinjeni su u jedinstvenu religiju židokršćanstvo zahvaljujući dvama idejama: ideji Jedinog boga (koji ljudima oduzima slobodu izbora Bogova ili, drugim riječima, slobodu izbora dobra i zla) i ideji bogom izabranog naroda – biorobota sotone, zahvaljujući kojima se ostvaruje konkretno preuzimanje i održavanje vlasti nad svijetom».

«Judaizam i kršćanstvo – to su dvije međusobno dopunjujuće strane

moćnog ideološkog oružja za porobljavanje naroda, instrument za preuzimanje i održavanje svjetske vladavine židokracije i njenih okultnih gospodara. Uzmite novčanicu od jednog dolara SAD-a, prevrnite je, pogledajte egipatsku piramidu. Njenih 13 slojeva – to su društvene razine hijerarhijskog robovlasničkog društva. A gore – «svevideće oko» - to je oko židovskog boga – Lucifera-sotone».

«Šovinizam – to je uvijek loše, nacionalizam – to je uvijek dobro».

«Pojedinac ne samo da nije iznad nacije, pojedinac se uopće ne može formirati IZVAN NACIJE».

«Oni koji nazivaju antisemitizam šovinizmom, drsko lažu. Antisemitizam – to ne samo da nije šovinizam, to je suprotno šovinizmu. Antisemitizam – to je protest protiv židovskog šovinizma».

«Za židovske nacionaliste koji vladaju u Rusiji najstrašniji je ruski nacionalizam».

«Nacionalisti svih zemalja – ujedinite se u nacionalne strukture u borbi protiv židovske svjetske dominacije!».

«Ako mi, Rusi, ne postanemo svjesni da protiv nas Židovi vode informacijski rat, mi ćemo kao nacija nestati».

«Rusija je – mnogonacionalna zemlja. U njoj je preko 82% Rusa i oko 3% Židova. Rusi ne vladaju u Izraelu. Zašto Židovi vladaju u Rusiji?».

«Judaizam je – zločinačka ideologija. To nije čudno. Sam jezik ivrit – je proizvod od arapskog, drevni žargon kriminalnog svijeta. A riječ «Židov» na lopovskom žargonu ivrit označava – probisvijet, zločinac. Može se bez preuveličavanja reći da je židovsko pravo tijekom niza tisuća godina bilo i nastavlja sve do današnjeg dana biti glavna kovačnica čitavog spektra zločina, koji samo postoji u svijetu».

«Židovske sinagoge – to nisu samo crkve, to su škole i centri za pripremu kriminalaca, centri međunarodne mafije».

«Čitavo današnje kršćansko «pravosuđe» radi za mafiju. Zakonodavstvo je napisala mafija u interesu mafije».

«Hitler – to je udarac poganskih Bogova po židokršćanstvu, komunizmu i cionizmu».

«Židovi su gubava, zaražena kugom i opasna rasa, koja zaslužuje da se iskorijeni od samog rođenja». Giordano Bruno.

«Od realne borbe se ne može pobjeći. Židovi su nas dotjerali do zida, i mi imamo dva izlaza: ili poginuti bez borbe, ili se boriti i pobijediti».

«Život je borba. Pravednost bez sile je smiješna. Dobro treba biti s

pesnicama, inače ono nije dobro».

«Tko se nije smirio – taj nije pobješen!».

«Znakovi i simboli upravljaju svijetom, a ne riječ i zakon». Kineski filozof Konfucije.

«Križ s razapetim Kristom je – simbol ubojstva Boga».

«Desnostrani kukasti križ – to je simbol života i stvaranja».

«Kukasti križ će se još podići i zasijati nad Zemljom. Takvi simboli ne umiru! Kukasti križ ima kolosalnu energetiku».

«Svi ljudi od rođenja nisu jednaki. To nije parola, to je znanstvena činjenica. Princip jednakosti ljudi nije ispravan. Svakome – svoje!
Parolu jednakosti ističu samo za to da bi rukama svrgnuli staru elitu i sjeli na njeno mjesto. Nakon toga stari vladari, koji su isturali parolu jednakosti, odbacuju tu parolu na smeće».

«Oni koji misle drukčije – to i jesu oni koji misle samostalno».

«Neizbježna sudbina i sloboda volje su – suprotni pojmovi. U kojem stupnju postoji sloboda volje – u tom stupnju odsustvuje neizbježna sudbina. Čovjekova sudbina – to je rezultat, koji određuje zbroj slobodnih odluka čovjeka i slobodnih odluka drugih subjekata (uključujući i Bogove), koji imaju svoju vlastitu slobodu volje. Jak čovjek sam pravi svoju sudbinu, ma što brbljali proricatelji svih boja. I ne postoje nikakvi neizbježni opći zakoni društvenog razvoja tipa onih koje je «otkrio» Karl Marx. Život se pravi!».

«Ne postoji nikakva jedinstvena apsolutna istina. Istina je, kao prvo, višestrana i, kao drugo, konkretna i ne voli uopćavanja».

«U Kijevu se 1113. g. dogodio židovski progon kao rezultat čisto narodne erupcije. Nakon toga na zajedničkom skupu kneževa svi Židovi su bili istjerani iz Rusije».

«Židovi su 1290. g. bili potpuno istjerani iz Engleske».

«Židovi su 2. kolovoza 1492. g. bili potpuno istjerani iz Španjolske».

«Imperatorica Elizabeta Petrovna je 1743. g. istjerala Židove iz Rusije, izdavši sljedeći ukaz: «Svi Židovi, muškarci i žene, bez obzira na njihov položaj i bogatstvo, obvezni su odmah izaći van granica... Putovima tisućugodišnjica».

«Službeni povjesničari potpuno falsificiraju uzroke i Drugog

svjetskog rata i Prvog svjetskog rata. Najvažnije je shvatiti jedno: i sve revolucije i svi ratovi nisu posljedica nekakvih objektivnih uzroka. Ratovi i revolucije – to su sredstva preuređenja svijeta u rukama svjetske židomasonske mafije i njihovih okultnih gospodara».

«Nikakav narod, nikada, ni u kom vremenu nije bio gospodar države. U stvari gospodari države su realni gospodari države, konkretni ljudi. Ali i ti gospodari imaju svoje gospodare».

«Amnestija kriminalaca – to je standardna židovska metoda za stvaranje kaosa u zemlji i kasniji prijelaz na diktaturu «na zahtjev radnika».

«U državi, gdje je ukinuta smrtna kazna, potpuno vlada židomasonska mafija».

«Inflacija i krize nisu posljedica ekonomskih problema. Oni se stvaraju smišljeno. Inflacija i krize – to je sredstvo preraspodjele vlasti, vlasništva i novca. Da bi se u to uvjerili, dovoljno je pogledati na raspodjelu vlasti, vlasništva i novca prije krize i nakon nje. Istinski i jedini uzrok inflacije je – tiskanje novca od strane kriminalne vlade iznad bruto nacionalnog prihoda».

«Živi sam i daj drugima da žive» - to je najvažnija poganska zapovijed.

«Mi kažemo Jeljcin, podrazumijevamo – mafija, kažemo mafija, podrazumijevamo – Jeljcin».

«Ne čini Židovu dobro – nećeš od njega dobiti zlo».

«Na izborima nikada ne glasuj za Židova, ma kakav on bio i ma što govorio. Za Židova Rusija je – tuđa zemlja, koja se može samo krasti».

«Vlast je uvijek važnija od ekonomije. Kakva vlast – takva i ekonomija».

«Osnovna parola nemirnog Kronstadt «Vlast bez Židova i komunista» bila je, jest i bit će najaktualnija parola Rusije».

«Ako si slab po duhu, nikakvo oružje ti neće pomoći. Mač nije ništa, duh ratnika je – sve! A duh (dušu) formiraju i jačaju naši ruski poganski Bogovi».

«Sve ću kupiti, reče zlato, sve ću uzeti, reče sablja». A. S. Puškin.

«Dolje židokracija. U Rusiji trebaju vladati Rusi i u interesu ruskog naroda!».

«Neka pomognu ruskom narodu ruski Bogovi Svarog, Perun i Veles! Slava im! Neka polome Ruski Bogovi kičmu sotoni i židomasonskoj mafiji. Neka osvijetli Rusiju veliki i moćni Bog Sunca Ra!».

Jesenji vjetar kida lišće
Zbacuje ga i odnosi daleko.
Vatrena kruna javora postaje gola
Plamen požara zamjenjuje tugom.

Zanos strasti, treptaj vatre
Iz naših duša odnosi tijek sudbine.
Ljubav prestaje, opija nježni trepet
Topi se kao uvelo cvijeće.

Strašna je pomisao kako se sve promijenilo,
Ohladila se krv i opustio moj vrt.
Izgubljen smisao, duša se ledom pokrila,
Prošla je strast ljubavne parade.

Ali ponovno sam danas uhvatio tvoj vreli pogled.
I zraka Sunca je razbila moj led krvi.
I vjetar je strastven, vruć, nemiran
Otpuhao raniji požar u mojim grudima.

Burna bujica proljeća se uvukla u dušu.
Došla je zima, i odletio mir.
I uhvatio me nalet zbrke ljubavi
Ja sam ponovno javor sa zelenim lišćem.

POPIS LITERATURE

1. Библия, книги священного писания Ветхого и Нового Завета, издание Московской патриархии, М., 1988.
2. Владимир Авдеев «Преодоление христианства», М., «Капь», 1994.
3. Лео Таксиль «Забавная Библия», Минск, «Беларусь», 1988.
4. Фридрих Ницше, Полное собрание сочинений, Лейпциг, 1926.
5. С.В. Стульгинскис «Космические легенды Востока», «Сфера» РТО, 1996.
6. Голгофа.
7. К.Маркс и Ф.Энгельс «Манифест коммунистической партии», М., «Политическая литература», 1989.
8. Григорий Климов «Протоколы советских мудрецов», «Феникс», Ростов-на-Дону, 1994.
9. Владимир Солоухин «При свете дня», М., 1992.
10. А.О.Ишимова «История России», Новосибирск, «Детская литература», 1993.
11. Адольф Гитлер «Моя борьба», кооператив «Водник», Ашхабад, 1992.
12. В.Пруссаков «Оккультный мессия и его рейх», М., «Молодая гвардия», 1992.
13. Генри Форд «Международное еврейство», М.,«Москвитянин», 1993.
14. В.В.Шульгин «Что нам в них не нравится», М., «Молодая гвардия», 1992.
15. В. Емельянов «Десионизация», М., самиздат 1979, Париж, 1979.
16. «Сто законов из Талмуда», М., “Витязь”, 1998.
17. Виктор Корчагин «Еврейская оккупация России», М., Журнал «Русич», 1998.
18. Дуглас Рид «Спор о сионе», «Кубань», 1991.
19. А.М.Иванов «Логика кошмара», М., «Русский вестник», 1993.
20. Газета «Русское слово» N1 «Из воспоминаний Арона Симановича, ювелира Двора Его Императорского Величества».
21. Священник М. А. Стельмашенко «Правда о русских евреях», Киев, 1911, Киев, 1996.
22. Владимир Данилов «Русь ведическая в прошлом и будущем», М., «Воля России», 1996.

23. Игорь Синявин «Стезя правды», М., «Наследие предков», 1996.
24. Сергей Лесной «Откуда ты Русь?», Ростов-на-Дону, «Квадрат», 1995.
25. Асов А.И. «Русские веды, книга Велеса», М., 1997.
26. Асов А.И. «Русские веды, Звездная книга Коляды», г. Вологда, 1996.
27. Асов А.И. «Мифы и легенды древних славян», М., «Наука и религия», 1998.
28. Грушко Е.А., Медведев Ю.М. «Словарь всемирной мифологии», Нижний Новгород, "Братья славяне", 1997.
29. «Бхагават-гита как она есть», г. Тверь, 1990.
30. Б.А. Рыбаков «Язычество древних славян», М., «Русское слово», 1997.
31. З. Минкина, Г. Померанц «Великие религии мира», М., «Рипол», 1995.
32. Газета «Знание – власть!» № 3, статья «Синайский турпоход».
33. «Достаточно общая теория управления», Концепция общественной безопасности России «Мертвая Вода», М., 1997.
34. «Замысел жизнеустройства России в новом тысячелетии», народное движение «К богодержавию», М., 1997.
35. «Мертвая Вода», Народное движение «К богодержавию», М., 1998.
36. «Руслан и Людмила» Народное движение «К богодержавию», М., 1997.
37. «Медный всадник» » Народное движение «К богодержавию», М., 1997.
38. «Подальше от Фрейдизма», Сб. «Интеллектуальная позиция», С. Петербург, № 1 1997.
39. С. Армосов «Мир как он представляется», С. Петербург, 1990.
40. Ральф Эпперсон "Невидимая рука", С. Петербург, 1999.
41. Серж Ютен «Невидимые правители и тайные общества», М., «Крон-пресс», 1998.
42. Аркон Дарол «Тайные общества», М., «Крон-пресс», 1998.
43. Н. Глазкова, В. Ланда «Вселенские тайны Марса, инопланетных глифов и пирамид» М., 1998
44. «Русский алфавит и единый закон вселенной», Вестник духовных движений России, М., 1998.

45. Н. Вашкевич «Системные языки мозга», М., 1998.
46. С. П. Мельгунов «Красный террор в России», М., 1990.
47. Г. Черников, Д. Черникова «Кто владеет Россией?», М., «Центрполиграф», 1998.
48. Дианетика как она есть. Приложение к газете «Знание - власть»., № 5, М., 1998.
49. З. Бжезинский «Великая шахматная доска» М., «Международные отношения», 1998.
50. Г. Ле Бон «Психология толп», М., 1998.
51. В. Ф. Иванов «Тайные общества (Православный мир и масонство)», репринт, 1935.
52. З. Фрейд «Психоанализ. Религия, Культура», М., «Ренессанс», 1992.
53. М. А. Князев «Будущее мирового сионизма», М., «Шихино», 1997.
54. Ю. Н. Лукин «В мире символов», Харбин, ГОА, 1936.
55. Ф. Гудман «Магические символы». М., Золотой век, 1995.
56. И. Р. Шафаревич «Русофобия. Две дороги к одному обрыву». М., 1991.
57. «Гадание на Рунах», Журнал «Наука и религия» № 1, 1990.
58. Ю. Иванов «Осторожно: сионизм». М., «Витязь», 1999.
59. «Катехизис еврея в СССР», газета «Русские ведомости», № 1, 1991.
60. А. Море «Цари и Боги Египта», М., 1998.
61. Н. Боголюбов «Тайные общества XX века», С. Петербург, 1997.
62. В. И. Даль «Записка о ритуальных убийствах». 1844, М., «Витязь», 1995.
63. Ю. Воробьевский «Путь к Апокалипсису: Стук в золотые врата», М., 1997.
64. Р. Вагнер «Еврейство в музыке», М., «Русская правда», 1997.
65. Правые партии документы и материалы, Том 1 и 2, М., РОССПЭН, 1998.
66. В. Солоухин «Последняя ступень», М., АО «Деловой центр», 1995.
67. Г. Климов «Божий народ», Краснодар, «Советская Кубань», 1999.
68. В. Н. Демин «Тайны русского народа», «Вече», Москва, 1997.
69. И Солоневич «Россия в концлагере», Москва, 1999.
70. И. Р. Шафаревич «Сочинения в трех томах», М., «Феникс», 1994.

71. М. О. Меньшиков «Письма к русской нации», М., приложение к журналу «Москва», 1999.
72. А. Н. Севастьянов «Чего они от нас хотят», Национальная газета, спецвыпуск, 1999.
73. В. Авдеев, А. Савельев «Расовый смысл русской идеи» выпуск 1, М.,«Аделиз», 1999.
74. В. И. Бояринцев «Чудеса российской демократии», М., «Московский писатель», 1999.
75. О. Платонов «Почему погибнет Америка», «Русский вестник», М., 1999.
76. В. И. Корчагин «Суд над академиком», М., «Витязь», 1996.
77. А. И. Асов «Атланты, Арии, Славяне», М., «Алетейа», 1999.

Proširenje popisa literature u trećem (za sad neobjavljenom) izdanju knjige, koju je autor ljubazno prepustio prevoditelju

78. А. Арутюнов «Досье Ленина без ретуши», М., «Вече», 1999.
79. В. Скорятин «Тайна гибели Владимира Маяковского», М., «Звонница-МГ», 1998.
80. Андрей Дикий «Евреи в России и в СССР», Новосибирск, «Благовест», 1994.
81. Г. Л. Штрак «Кровь в верованиях и суевериях человечества», С. Петербург, «София», 1995.
82. В. Пруссаков «Прах Гитлера», М. «Альманах», 1994.
83. О. Гусев «Белый конь Апокалипсиса», С. Петербург, «ЛИО Редактор», 1999.
84. А. Богомолов и др. «Война по законам подлости», Минск, «Православная инициатива», 1999.
85. Л. И. Сотникова «Истинная азбука Русского языка», М. «Элиста», 1999.
86. «Расовая гигиена и демографическая политика в Германии», М., «Русская правда», 2000.
87. Иван Солоневич «Россия в концлагере», М., журнал «Москва», 1999.
88. И. А. Родионов «Решение еврейского вопроса (Два доклада)», М., «Витязь», 2000.

89. И. В. Овчинников «Исповедь кулацкого сына», М. самиздат, 1999.
90. Е. Дюринг «Еврейский вопрос» М., «Русская правда», 1999.
91. И. Ландовский «Красная симфония. Откровения троцкиста Раковского», М., «Вестник», 1996.
92. Юрген Граф «Миф о холокосте» М., «Витязь», 2000.
93. Олард Диксон «Символика чисел» М., «Рефл-бук», 1996.
94. В. Н. Гладкий «Жиды» М., «Витязь», 1993.
95. О. М. Гусев «Белый конь апокалипсиса» С. Петербург, «Лио Редактор», 1999.
96. Шмаков «Международное тайное правительство» М., Городская типография 1912. Таллинн, 1999.
97. Б. Миронов «О необходимости национального восстания» М., 1999.
98. В. А. Истархов «Что такое время, пространство, материя, язык?» газета «Аркаим» № 16, апрель 2000 или газета «Русская правда» № 20 2000 или газета «Десница» № 1 2000.
99. О. Платонов «Россия под властью масонов», «Русский Вестник», М., 2000.
100. Л. Вольтман «Политическая антропология», М. «Белые Альвы», 2000.

POPIS LITERATURE (HR)

1. Biblija, knjiga - Sveto Pismo Starog i Novog zavjeta, izdanje u Moskvi patrijarhata, Moskva, 1988. g.
2. Vladimir Avdejev "Pobjeđivanje kršćanstva", "Kap", Moskva, 1994. g.
3. Leo Taxil "Zabavna Biblija", "Bjelorusija", Minsk, 1988. g.
4. Friedrich Nietzsche, Sabrana djela, Leipzig, 1926. g.
5. S.V. Stulginskis "Suvremene kozmičke legende Istoka", "Sfera" RTO, 1996. g.
6. knjiga "Golgota"
7. K. Marx i F. Engels "Manifest komunističke partije", "Politička književnost", Moskva, 1989. g.
8. Grigorij Klimov "Protokoli sovjetskih mudraca", "Phoenix", Rostov-na-Donu, 1994. g.
9. Vladimir Solouhin "Na dnevnoj svjetlosti", Moskva, 1992. g.
10. A. O. Ishimova "Povijest Rusije", "Dječja književnost ", Novosibirsk, 1993. g.
11. Adolf Hitler "Mein Kampf", zadruga "Vodnik", Ashgabat, 1992. g.
12. V. Prusakov "Okultni mesija i njegov Reich", "Mlada garda ", Moskva, 1992. g.
13. Henry Ford "Međunarodni Židov", "Moskvitianin", Moskva, 1993. g.
14. V. V. Shulgin "Ono što mi se ne sviđa", "Mlada garda ", Moskva, 1992. g.
15. V. N. Emelyanov, "Desionizatsiya", "Samizdat", Moskva, 1979. g., Pariz, 1979. g.
16. "Sto zakona Talmuda", "Heroj", Moskva, 1998. g.
17. Viktor I. Korchagin "Židovska okupacija Rusije", list "Rusich", Moskva, 1998. g.
18. Douglas Reed, "Sion osveti" ("The Controversy of Zion"), "Kuban", 1991. g.
19. A. M. Ivanov, "Logika noćne more", "Ruski Vjesnik", Moskva, 1993.g.
20. Novine "Nova ruska riječ" N1 "Memoari Arona Simanovicha, zlatara na dvoru cara veličanstvenog"
21. Svećenik M. A. Stelmashenko "Istina o ruskim Židovima", Kijev, 1911. g., Kijev, 1996. g.
22. Vladimir Danilov, "Rusija vedske prošlosti i budućnosti", "Sloboda Rusije", Moskva, 1996. g.

23. Igor Sinyavin "Ali, put istine", "Naslijeđena baština", Moskva, 1996. g.
24. Sergej Shumski "Odakle su Rusi?", "Kvadrat", Rostov-na-Don, 1995.g.
25. A. I. Asov "Ruske Vede, Knjiga Velesa", Moskva, 1997. g.
26. A. I. Asov "Ruske Vede, Star Knjiga božićnih pjesama", Vologda, 1996. g.
27. A. I. Asov "Mitovi i legende starih Slavena", "Znanost i Religija ", Moskva, 1998. g.
28. E. A. Grushko, J. M. Medvedev "Rječnik svjetske mitologije", "Braća Slaveni", Nižnji Novgorod, 1997. g.
29. "Bhagavad-gita kakva jest", Tver, 1990. g.
30. B. A. Ribakov "Paganizam starih Slavena", "Ruska Riječ", Moskva, 1997. g.
31. Z. Minkin, D. Pomerantz "Velike religije svijeta", "AST", Moskva, 1995. g.
32. Novine "Znanje – vlast!" № 3, članak "Sinajski turistički pohod"
33. "Prilično opće teorije upravljanja", Koncepcija Društvene Sigurnosti Rusije "Mrtva voda", Moskva, 1997. g.
34. "Ideja života u Rusiji novoga tisućljeća", narodni pokret "Za bogoderzhaviyu", Moskva, 1997. g.
35. "Mrtva voda" narodni pokret "Za bogoderzhaviyu", Moskva, 1998. g.
36. "Ruslan i Ljudmila", narodni pokret "Za bogoderzhaviyu", Moskva, 1997. g.
37. "Brončani Konjanik", narodni pokret "Za bogoderzhaviyu ", Moskva, 1997. g.
38. "Daleko od Freuda", Proc. "Inteligentni položaj", № 1, Sankt Peterburg, 1997. g.
39. S. Armus "Svijet kakav je prikazan", Sankt Peterburg, 1990. g.
40. Ralph Epperson "Nevidljiva ruka", Sankt Peterburg, 1999. g.
41. Serge Yuten "Nevidljivi vladari i tajna društva", "Kron-Press", Moskva, 1998. g.
42. Arkon Daraul "Tajna društva", "Kron-Press", Moskva, 1998. g.
43. N. Glazkov, V. Lande "Ekumenske tajne Marsa, ET glifova i piramida", Moskva, 1998. g.
44. "Ruska abeceda i jedinstveni zakoni svemira", Bilten duhovnih pokreta Rusije, Moskva, 1998. g.
45. N. Vashkevich "Sustav jezika u mozgu", Moskva, 1998. g.
46. S. P. Melgunov "Crveni teror u Rusiji", Moskva, 1990. g.

47. G. Chernikov, D. Chernikova "Tko posjeduje Rusiju?", "Tsentrpoligraf", Moskva, 1998. g.
48. "Što je Dijanetika?", prilog novinama, "Znanje – vlast!", № 5, Moskva, 1998. g.
49. Zbigniew Brzezinski "Velika šahovska ploča", "Međunarodni odnosi", Moskva, 1998. g.
50. G. Le Bon "Psihologija gomila", Moskva, 1998. g.
51. V. F. Ivanov, "Tajna društva (Pravoslavni mir i Masonstvo)", pretisak, 1935. g.
52. S. Freud "Uvod u psihoanalizu" (Religija, kultura), "Renesansa", Moskva, 1992. g.
53. M. A. Knyazev "Budućnost svijeta - cionizam", "Chihine", Moskva, 1997. g.
54. J. N. Lukin "U svijetu simbola", Harbin, Goa, 1936. g.
55. F. Goodman "Magijski simboli", "Zlatno doba", Moskva, 1995. g.
56. I. R. Shafarevich "Russophobia" (Две дороги к одному обрыву), Moskva, 1991. g.
57. "Tarot runa", Časopis "Znanost i religija", № 1, 1990. g.
58. J. Ivanov "Oprezno: cionizam", "Vityaz", Moskva, 1999. g.
59. "Katehizis Židova u SSSR-u", list "Ruske novine", № 1, 1991. g.
60. A. Moore "Kraljevi i Bogovi Egipta", Moskva, 1998. g.
61. N. Bogolyubov "Tajna društva 20. stoljeća", Sankt Peterburg, 1997. g.
62. V. I. Dal "Napomena o ritualnom ubojstvu", 1844. g., "Vityaz", Moskva, 1995. g.
63. J. Vorobjovski "Put prema Apokalipsi: kucanje na Zlatna vrata", Moskva, 1997. g.
64. R. Wagner: "Židovstvo u glazbi", "Ruska Istina", Moskva, 1997. g.
65. Dokumenti i materijali desničarskih stranaka, svezak 1 i 2, ROSSPEN, Moskva, 1998. g.
66. V. Solouhin "Posljednji korak", JSC "Downtown" (poslovni centar d.d., UAB AO), Moskva, 1995. g.
67. G. Klimov "Božji narod", "Sovetskaya Kuban", Krasnodar, 1999. g.
68. V. N. Demin, "Tajne ruskog naroda", "Veche", Moskva, 1997. g.
69. I. Solonevich "Rusija u koncentracijskom logoru", Moskva, 1999. g.
70. I. R. Shafarevich "Djela u tri sveska", "Feniks", Moskva, 1994. g.
71. M. O. Menshikov "Pisma ruskog naroda", dodatak časopisa "Moskva", Moskva, 1999. g.

72. A. N. Sevastjanov "Ono što oni žele od nas", Narodne novine, posebno izdanje, 1999. g.
73. V. Avdejev, A. Saveliev "Rasni značaj ruske ideje", Broj 1, "Adeliz", Moskva, 1999. g.
74. V. I. Boyarintsev "Čuda demokracije u Rusiji", "Moskovski književnici", Moskva, 1999. g.
75. O. Platonov "Zašto će propasti Amerika?", "Ruski Vjesnik", Moskva, 1999. g.
76. Viktor I. Korchagin "Sud nad akademikom","Vityaz", Moskva, 1996.g.
77. A. I. Asov "Atlantida, Arijci i Slaveni", "Aleteia", Moskva, 1999. g.

Proširenje popisa literature u trećem (za sad neobjavljenom) izdanju knjige, koju je autor ljubazno prepustio prevoditelju

78. A. Arutyunov "Profil Lenjina bez retuširanja", "Veche", Moskva, 1999. g.
79. V. Skorjatin "Tajna smrti Vladimira Majakovskog", "Zvonik-MG", Moskva, 1998. g.
80. Andrew Savage, "Židovi u Rusiji i SSSR-u", "Blagovest", Novosibirsk, 1994. g.
81. G. L. Shtrak "Krv u vjerovanjima i praznovjerjima čovječanstva", "Sofija", Sankt Peterburg, 1995. g.
82. V. Prusakov "Pepeo Hitlera", "Almanah", Moskva, 1994. g.
83. O. Gusev "Bijeli konj apokalipse", "LIO Urednik ", Sankt Peterburg, 1999. g.
84. A. Bogomolov i dr. "Rat protiv Murphyevog zakona", "Pravoslavni institut", Minsk, 1999. g.
85. L. I. Sotnikova "Pravo pismo ruskog jezika", "Elista", Moskva, 1999.g.
86. "Rasna higijena i populacijska politika u Njemačkoj", "Ruska Istina", Moskva, 2000. g.
87. Ivan Solonevich "Rusija u koncentracijskom logoru", časopis "Moskva", Moskva, 1999. g.
88. I. A. Rodionov, "Rješenje židovskog pitanja (dva izvješća)", "Vityaz", Moskva, 2000. g.

89. I. V. Ovchinnikov "Ispovijed kulatskog sina", "Samizdat", Moskva, 1999. g.
90. E. Duhring "Židovsko pitanje", "Ruska Istina", Moskva, 1999. g.
91. J. Landowsky "Crvena Simfonija.
Ispitivanje trockista K. G. Rakovskog", "Bilten", Moskva, 1996. g.
92. Jürgen Graf "Mit o holokaustu", "Vityaz", Moskva, 2000. g.
93. Olard Dixon "Simbolika brojeva" ("Simbol Chisel"), "Refl-knjige", Moskva, 1996. g.
94. V. N. Smooth "Židovi", "Vityaz", Moskva, 1993. g.
95. O. M. Gusev "Bijeli konj apokalipse", "Leo Urednik ", Sankt Peterburg, 1999. g.
96. Shmakov "Međunarodna tajna vlada", gradska tiskara, Moskva, 1912.g., Tallinn, 1999. g.
97. B. Mironov "O potrebi narodnog ustanka", Moskva, 1999. g.
98. V. A. Istarkhov "Što je vrijeme, prostor, materija, jezik?" novine "Arch" № 16, travanj 2000. g. ili novine "Ruska Istina" № 20, 2000. g. ili "Ruske novine" № 1, Siječanj 2000. g.
99. O. Platonov "Rusija pod vlašću masona", "Ruski Vjesnik", Moskva, 2000. g.
100. L. Voltman "Politička antropologija", "Bijeli Alva", Moskva, 2000. g.